

Không Đợi Anh Ngoảnh Lại

Contents

Không Đợi Anh Ngoảnh Lại	2
1. Chương 1: Không Chia Ly	2
2. Chương 2: Không Chia Ly 2	6
3. Chương 3: Không Chia Ly 3	10
4. Chương 4: Duyên Khởi 1	14
5. Chương 5: Duyên Khởi 2	18
6. Chương 6: Duyên Khởi 3	21
7. Chương 7: Gương Sáng 1	24
8. Chương 8: Gương Sáng 2	29
9. Chương 9: Gương Sáng 3	33
10. Chương 10: Tình Ngộ 1	36
11. Chương 11: Tình Ngộ 2	39
12. Chương 12: Tình Ngộ 3	43
13. Chương 13: Xin Đừng Khóc	46
14. Chương 14: Xin Đừng Khóc 2	50
15. Chương 15: Xin Đừng Khóc 3	54
16. Chương 16: Suy Nghĩ Muộn Phiền 1	58
17. Chương 17: Suy Tưởng Muộn Phiền 2	63
18. Chương 18: Suy Tưởng Muộn Phiền 3	68
19. Chương 19: Bóng Cây Thầm Lặng 1	72
20. Chương 20: Bóng Cây Thầm Lặng 2	76
21. Chương 21: Bóng Cây Thầm Lặng 3	79
22. Chương 22: Ly Biệt 1	83
23. Chương 23: Ly Biệt 2	89
24. Chương 24: Ly Biệt 3	93
25. Chương 25: Aria* (1)	98
26. Chương 26: Aria 2	104
27. Chương 27: Aria 3	107
28. Chương 28: Lột Xác 1	110
29. Chương 29: Lột Xác 2	114
30. Chương 30: Lột Xác 3	118
31. Chương 31: Lý Do 1	122
32. Chương 32: Lý Do 2	126
33. Chương 33: Lý Do 3	129
34. Chương 34: Lời Thề	131
35. Chương 35: Lời Thề 2	136
36. Chương 36: Lòng Chua Xót Đặt Bút	139
37. Chương 37: Bài Cảm Nhận Của Dương Tử Nguyệt	141
38. Chương 38: Bài Cảm Nhận Của Mxd	142
39. Chương 39: Bài Cảm Nhận Của Lệ Thiên	144

Không Đợi Anh Ngoảnh Lại

Giới thiệu

Diệp Tiểu Du: Tôi cho rằng yêu một người chỉ cần hết lòng cố gắng, chân thành chờ đợi, rồi sẽ có ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-doi-anh-ngoanh-lai>

1. Chương 1: Không Chia Ly

Không còn gặp lại không có nghĩa là chia ly

Không còn tin tức cũng

Không có nghĩa đã lãng quên

Chỉ vì nỗi đau của anh đã thấm vào trong em

Như ánh trăng hòa vào trong từng khe núi

Những đêm lạnh cô đơn sẽ chạm đến nỗi đau xưa cũ trong tim em.

Ngày mùa hè nắng chói chang làm bạn với tiếng ve kêu râm ran đây đó, giữa hồ nước không tên trong khuôn viên trường đại học B, bạt ngàn hoa sen đang từ từ hé nở, thỉnh thoảng một cơn gió nhẹ thổi qua, mặt hồ lăn tăn gợn sóng, cánh sen nhẹ nhàng lay động, cảnh hoa mềm mại đọng đưa xua tan cơn nóng cháy giữa ngày hè khiến người ta lưu luyến không muốn rời đi.

Nhưng không phải ai cũng có may mắn được thưởng thức nét tao nhã đó. Các sinh viên trở về sau kỳ nghỉ hè đang tùm năm tùm ba bận bịu chọn môn học, bận bịu mua sách vở, bận bịu hỏi thăm giảng viên mới là ai... Mới khai giảng, có rất nhiều chuyện cần phải lo, cái hồ sen xanh mướt ngút ngàn kia làm gì có ai ở không liếc mắt thêm một cái? Hiếm hoi lắm mới được lúc rảnh rỗi tụ tập với nhau, thì cũng chỉ bận than thở nỗi lòng.

Nỗi lòng dù có nhiều thế nào, thì vẫn phải vào lớp. Buổi sáng, giảng đường khoa công nghệ thông tin có tiết học chung môn toán cao cấp, các trai thanh gái lịch uể oải bước vào giảng đường, rải rác chọn vị trí tí phía sau ngồi xuống. Trên dãy đầu, không ngờ cũng có người ngồi, trời ạ, môn này mà cũng chiếm hàng đầu, đúng là đầu óc có vấn đề, như thế đến lúc ngủ gật sẽ bị giảng viên bắt ngay tại trận. Đây là tiết toán cao cấp đó, khô khan vô vị muốn chết.

“Ê, Kỷ Siêu, nhìn cô nàng kia xem, biểu hiện được đó!” Về mặt Ngô Bình bốn cợt, nháy mắt với cậu bạn mặt lạnh như tiền bên cạnh.

Kỷ Siêu nhún vai thờ ơ không hứng thú, mắt cũng không buồn ngẩng lên, tiếp tục lật xem tờ tạp chí trên tay.

Một đám con gái cười giỡn bước ngang qua lối đi, thấy bọn Ngô Bình, đều nhao nhao dừng lại cất tiếng chào hỏi, khoe mắt liên tục liếc nhìn về phía gương mặt tuấn tú của Kỷ Siêu. Cách một kỳ nghỉ hè, Kỷ

Siêu hiem có cảm giác lạnh lẽo hơn so với trước, nhếch môi với bọn con gái một cái. Đám con gái được đằng chân lân đằng đầu, thấy chỗ bên cạnh anh không có ai ngồi, liền lần lượt ngồi xuống.

“Kỷ Siêu, nghỉ hè đi đâu chơi vậy?” Một cô bé mặt tròn tròn, hai mắt lấp lánh nhìn anh.

“Ồ, đi Nam Phi ở một tháng, thời gian còn lại trốn trong nhà.” Có thể ngắn gọn thì ngắn gọn, Kỷ Siêu lạnh lùng đã quen, không muốn để ai chi phối tâm tình của mình, cũng không muốn phí sức tìm hiểu tâm tình người khác.

“Học kỳ này anh chọn những môn nào?” Một cô tóc dài khác thò đầu sang, mỉm cười dịu dàng.

Kỷ Siêu nhíu mày hơi mất kiên nhẫn, vừa định trả lời, thì chuông vào học vang lên, trong giảng đường ngoại trừ ba hàng phía trước là trống, đằng sau đều ngồi kín chỗ. Trong các môn học của khoa công nghệ thông tin, toán cao cấp là môn học bắt buộc, nghe nói là do một giảng viên mới về trường phụ trách. Không ai muốn lần đầu gặp giảng viên mới đã để lại ấn tượng xấu, làm ảnh hưởng tới thành tích của mình, để qua trót lọt môn toán cao cấp cũng không dễ dàng gì.

Đợi một hồi, chẳng thấy vị nào đầu tóc trắng xoá hoặc vẻ mặt dăm chiêu bước vào lớp cả. Chỉ bất ngờ khi thấy cô gái ngồi ở hàng ghế đầu đứng lên, dáng người sau lưng rất đẹp, cao ráo thon thả, áo ngắn tay váy dài màu hồng cánh sen, mái tóc đen như mực xõa ngang vai, cô khoan thai bước lên bục giảng, đặt sách giáo khoa xuống. Cả lớp bỗng chốc im lặng như tờ, đám sinh viên ai nấy tròn mắt nhìn. Khuôn mặt trái xoan, thanh tú tao nhã, khí chất xuất trần có chút lãnh đạm, cô hơi mỉm cười, cả lớp học bỗng cảm thấy trong giảng đường oi bức có một luồng khí lạnh căng thẳng.

Dường như cô thở phào nhẹ nhõm một hơi, rồi cầm viên phấn lên, xoay về phía bảng đen.

Diệp Tiểu Du, 24 tuổi, cân nặng 54KG, chiều cao 165CM, tốt nghiệp thạc sĩ khoa Toán Đại học Bắc Kinh.

Kiểu chữ Khái gọn ghẽ thanh tú, quả là chữ cũng như người.

Hai mươi bốn tuổi, tốt nghiệp thạc sĩ, cả giảng đường biết bao nhiêu người ôm ngực thở dài, một cô gái trẻ như vậy mà đã là giảng viên, trong giảng đường này hết phân nửa cũng xem xem tuổi của cô, thậm chí có vài người còn lớn tuổi hơn.

Bỏ phấn xuống, cô đứng đối diện mọi người, “Rất vui được làm việc với các bạn học kỳ này, nếu không còn thắc mắc gì, chúng ta bắt đầu tiết học.”

Làm gì có ai dám thắc mắc, giọng nói thanh lịch này, không giống với những câu đạo đầu thông thường. Toàn bộ trai gái trong lớp đều cảm thấy hưng phấn, hiếu kỳ nhìn chòng chọc vào vị giảng viên trẻ tuổi đang cố gắng trấn tĩnh trên bục giảng kia. Có lẽ môn học này cũng không nhàm chán như tưởng tượng.

Kỷ Siêu vẫn không ngẩng đầu lên, vẻ mặt lãnh đạm không biểu lộ cảm xúc gì, anh chỉ khẽ chớp hàng mi, từ đuôi mắt mấy lần đảo qua hình bóng người đang giảng bài thao thao bất tuyệt trên kia. Cái trường này càng ngày càng có nhân tính, tuyển một cô giáo xinh đẹp dạy môn học khô khan thế này là một quyết định không tồi, anh cười khẽ lắc lắc đầu.

Tiết học kết thúc, không ai bỏ lớp giữa chừng, cũng không ai gây rối trong giờ học, Diệp Tiểu Du nhẹ nhàng thở phào, đưa tay lau giọt mồ hôi bên thái dương.

“Cô Diệp...” Một đám nữ sinh thẹn thùng đi tới chỗ bục giảng.

Có vẻ Diệp Tiểu Du vẫn còn lạ lẫm với cách xưng hô này, cô sửng sốt một chút, mới ngẩng lên. “Sao em?” Các nữ sinh trước mắt, đủ mọi độ tuổi, trẻ trung tươi tắn, không giống như mình – tâm đã già nua như bà lão.

“Em là Triệu Linh, nhỏ này là Hồng Yến, còn kia là Ngô Tiểu Phi, mấy đứa tụi em ngồi ở bàn cuối cùng, bữa nay lại quên mang mắt kính, chữ viết trên bảng, tụi em...” Các cô gái đưa mắt nhìn nhau, ngại ngần bỏ lửng câu nói. Vốn định lên lớp học chơi chơi cho có, không nghĩ tới giáo viên mới lại xinh đẹp, nghiêm túc như vậy, bọn họ cảm thấy không thể lưỡi nhác.

Tiểu Du gấp sách lại, bước xuống bậc thang, đứng ở giữa bọn họ, trông cô còn giống sinh viên hơn cả họ. “Buổi học sau, cô sẽ ôn lại bài giảng ngày hôm nay, các bạn cũng có thể mượn tập của bạn học khác. Đúng

rồi, có phải tốc độ giảng bài của cô nhanh quá không? Vậy lần tới cô sẽ giảng chậm lại.”

“Không phải vậy!” Đám con gái đồng loạt xua tay, cô Diệp thật quá quan tâm người khác, khiến bọn họ đều cảm thấy có chút tội lỗi. “Tốc độ giảng bài của cô vậy là vừa rồi. Cô Diệp à, cô còn trẻ thế này, tụi em có thể làm bạn với cô không?” Các nữ sinh vẻ mặt chờ mong, cùng cô đi ra khỏi giảng đường.

Diệp Tiểu Du dừng bước, vẻ mặt khó hiểu hỏi lại, “Vì sao?” Giọng điệu không dám xác định.

“Bởi vì chúng ta cùng tuổi, nhưng cô đã tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, có học vị thạc sĩ, làm bạn với cô, nhất định sẽ có lợi nhiều lắm.” Các nữ sinh mồm năm miệng mười tranh nhau nói.

Diệp Tiểu Du hơi đỏ mặt, khóe miệng thoáng hiện lên một nụ cười nhẹ, “Được làm bạn với mọi người, cô rất vinh hạnh, nhưng mà không có đãi ngộ đặc biệt gì trong lớp đâu nha.”

“Dạ biết rồi!” Những nụ cười trẻ trung ngập tràn bầu không khí, Diệp Tiểu Du cũng bị ảnh hưởng tâm trạng vui hẳn lên, tới đây ở trường đại học này quả thật là một lựa chọn đúng đắn.

Lúc tốt nghiệp, bởi có thành tích nổi trội, lại từng thực tập ở trung tâm thi đấu Olympic quốc gia, cộng thêm mấy bài luận văn đặc sắc, nên có rất nhiều viện nghiên cứu khoa học mời cô đến làm việc. Nhưng chỉ một câu của Kỷ Dực Phi: anh không muốn có một người vợ suốt ngày cắm đầu trong viện nghiên cứu, thế là cô lựa chọn trường đại học này, cách nhà không xa, giờ dạy cũng không nhiều.

Phải, cô là một phụ nữ đã có chồng. Trong thời đại mà địa vị của phụ nữ đã được nâng cao rất nhiều như hiện nay, cô kết hôn có hơi sớm một chút. Tuổi hai mươi bốn tươi đẹp như mơ, chính là lúc nên dốc sức cho sự nghiệp, thế nhưng Kỷ Dực Phi đã ba mươi hai tuổi rồi, ba mẹ anh cứ giục mãi. Lúc anh hỏi ý kiến cô, cô cũng không cần suy nghĩ, gật đầu ngay, như thể lo sợ nếu mình do dự anh sẽ thay đổi ý định vậy.

Cô vừa tốt nghiệp thạc sĩ xong thì bọn họ kết hôn. Lúc đó cũng chỉ mới nửa năm sau khi bọn họ xác định quan hệ yêu đương, nhưng cô đã yêu thâm anh mười hai năm rồi.

Thực ra, trước khi kết hôn và sau khi kết hôn cũng không có nhiều khác biệt, ngoại trừ dư ra một căn nhà. Trước khi kết hôn, cô ở trong khu ký túc xá sinh viên, thỉnh thoảng cùng ăn một bữa cơm với Kỷ Dực Phi, còn bình thường cũng chỉ là gặp nhau trên điện thoại. Sau khi kết hôn, Kỷ Dực Phi bay khắp thế giới, hiếm khi ở nhà ăn một bữa cơm, có lúc, hai ba tuần cũng không thấy bóng dáng đâu, điện thoại tuy cũng gọi được, chỉ là thời gian trò chuyện càng ngày càng ngắn, cuối cùng dần dần chuyển sang nhắn tin. Không trải qua giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, thoát cái bọn họ đã trở thành hai vợ chồng già, như tay trái nắm lấy tay phải, thản nhiên, chẳng có cảm giác gì.

Trước tòa nhà khoa CNTT, thầy chủ nhiệm mái tóc hoa râm nhìn Diệp Tiểu Du toàn thân tỏa nắng, nở một nụ cười hiền lành yêu thương, không rõ vì sao một sinh viên tốt nghiệp hạng ưu như thế lại chịu tới đây ở đại học B, cô nên thuộc về một nơi tốt hơn, làm giáo viên cũng thiệt thòi cho cô.

“Cô Diệp!”

“Gọi em là Tiểu Du đi, chủ nhiệm Bách.” Diệp Tiểu Du ngượng ngùng đề nghị, đi lên bậc thang cùng với vị thầy già, cùng nhìn về phía các sinh viên đang rượt đuổi nhau trên sân bóng đối diện.

“Lần đầu tiên lên lớp cảm giác thế nào?” Chủ nhiệm Bách mỉm cười quay sang nhìn cô.

“Thật đúng là, sống một ngày mà như một năm, giáo án em chuẩn bị dường như chỉ năm phút đã giảng hết sạch rồi. May là mấy bạn sinh viên rất quan tâm, không gây thêm phiền toái cho em, nhưng em vẫn rất hồi hộp.” Câu nói thẳng thắn, làm cả hai người đều bật cười.

“Tiểu Du, em còn trẻ, phải nên cười nhiều hơn, thầy phân cho em hai lớp năm hai, chính là muốn để em tiếp xúc nhiều hơn với bạn bè cùng lứa. Có lúc, em ít nói quá.” Còn nhớ, lúc cô vừa tới nhận việc, trên khuôn mặt trẻ trung kia nhuốm đầy những ưu tư không phù hợp với tuổi tác của cô, khiến ấn tượng của ông đặc biệt sâu sắc.

Nụ cười tươi tắn bỗng vụt tan biến, Diệp Tiểu Du không nói câu gì, một lúc sau, mới chậm rãi gật đầu, “Cảm ơn chủ nhiệm khoa, em quay về phòng làm việc đây ạ.”

Bóng người cô độc, biến mất tại cầu thang, thầy chủ nhiệm khoa bắt đắ dĩ lắ đầu, một cô gái tài hoa xuất chúng, đồng thời cũng chắ chắ đầy nỗi u buồn, thực sự là một cô gái không giống người bình thường.

Buổi chiều không có lớp, lại không cần trực, vậy mà Diệp Tiểu Du vẫn giam mình trong thư viện trường đọc sách cho tới khi trời đen kịt mới ngồi xe về nhà. Cô vẫn chưa thi lấy bằng lái, đi làm hay tan sở đều phải dùng xe buýt. Đối với cô, có xe hay không cũng không quan trọng, cô thích chen chúc giữa đám đông, hít ngửi những hơi thở ấm áp xa lạ, cảm giác giống như một đại gia đình. Từ nhỏ, cô đã sợ cô đơn, lúc hai tuổi, cha qua đời do tai nạn giao thông, trong nhà chỉ còn cô và mẹ. Cô luôn hâm mộ những bạn học có gia đình đông anh chị em, cả nhà quây quần bên nhau, nói chuyện này chuyện nọ, thật náo nhiệt và ấm áp. Ngôi nhà hiện tại rất rộng rãi và thoải mái, là căn hộ đôi rộng hơn ba trăm mét vuông, do kiến trúc sư nổi tiếng nước ngoài thiết kế, thế nhưng cũng chỉ có cô ở một mình.

Xuống xe, quẹo vào khu nhà cao cấp, anh bảo vệ từ xa đã kéo cửa ra giúp cô, hòa nhã bắt chuyện. “Bà Kỷ, đi làm về rồi à!”

Cô mỉm cười, gạt đầu, đi xuyên qua trắng hoa, bước tới chỗ cầu thang. Trước khi lên lầu, cô nhìn sang bãi đỗ xe, vẫn là một khoảng trống trải, cô thở dài, bước lên lầu, mở cửa, cả căn phòng lạnh tanh.

Cô chỉ mở một cái đèn tường, ánh đèn vàng dịu dịu tỏa xuống, giữa một không gian rộng lớn thế này trông có vẻ rất nên thơ, cô dựa vào tường, ngơ ngẩn tới xuất thần.

Đây mà là nhà sao? Đương nhiên, nơi này có phòng khách, nhà ăn, phòng ngủ, phòng ngủ cho khách, thậm chí còn có phòng trẻ con, nhưng ông chủ của ngôi nhà lại giống như một người khách qua đường, tất cả mọi thứ trong nhà đều dùng để làm cảnh, không có một chút ý nghĩa nào. Nhưng cô lại không có lý do gì để oán giận, đàn ông nên lấy sự nghiệp làm trọng, không thể quá lưu luyến gia đình, cô phải thấu hiểu, phải quan tâm. Dù có ảm ức hay thất vọng bao nhiêu đi chăng nữa, cũng phải cố mà nuốt vào trong bụng, không được nói gì hết.

Lúc này, cô bỗng rất nhớ tới những buổi tối còn ở trong khu ký túc xá, đèn điện sáng choang, tiếng người cười nói náo nhiệt, tất cả những thứ đó giờ đã xa rất xa. Đây là cuộc sống mà cô mong muốn sao?

Bỏ túi xách trong tay xuống, cô đứng dậy vào bếp nấu cơm. Nấu một bữa cơm ột người ăn rất phí phạm, nên cô đun nước để nấu mì, vừa nhanh vừa tiện lợi. Cuộc sống này, cô đang trải qua như thế đó.

Một lúc sau, khắp phòng đã tỏa ra mùi mì thơm phưng phức, lúc cô lấy chén ra thì cửa mở. Kỷ Dược Phi xách theo một cái túi gì đó rất to bước vào. Cô thoáng giật mình, không nghĩ đến anh lại về nhà lúc này, đột nhiên ngẩng người đứng đó nhìn anh chăm chăm.

“Sao vậy?” Anh chưa thấy cô như thế bao giờ, nên không nhịn được cười, bỏ túi xuống, bước tới, đưa tay hươ hươ trước mắt cô. Cô choàng tỉnh, nhớ tới mì vẫn còn ở trong nồi, cuống quýt xoay lại vớt ra.

“Anh ăn gì chưa?” Cô cẩn thận che giấu niềm vui sướng trong lòng, nhẹ nhàng hỏi.

“Có phần của anh không?” Anh nhìn vào chén cô, “Ít thế, vậy thôi, em ăn đi, anh cũng không đói lắm.”

“Không, em không ăn hết nhiều như vậy đâu.” Cô vội lấy thêm một cái chén nữa, xớt hơn phân nửa cho anh.

Anh mỉm cười, nhìn cô hồi lâu. Trên bàn cơm, hai người ngồi hai bên, mỗi người nửa chén mì. “Lên lớp thuận lợi chứ?”

Cô nuốt mì trong miệng, gạt đầu, cười ngọt lịm. Ánh mắt chuyển sang chiếc túi to anh mang về, “Cái gì vậy?”

“À, là chặn bông loại mỏng, hồi nhỏ Viện Viện từng bị bệnh suyễn, đắp chặn tơ tằm không phù hợp, anh bảo thư ký mua trên đường đi.”

Cô bỏ đĩa xuống, hỏi: “Viện Viện sắp tới đây à?”

Anh ngẩng đầu, hàng lông mày khẽ nhíu lại, “Hồi chiều anh nhận được điện thoại của cô ấy, hai vợ chồng cãi nhau, nên muốn đến nhà chúng ta ở tạm hai ngày.”

“Vậy sao anh không nói cho em biết?” Cô hạ mi mắt, nhẹ nhàng chất vấn.

“Bây giờ không phải đang nói sao?” Anh trả lời giọng vô tình.

Cô đẩy chén mì ra, chẳng còn thiết ăn uống gì nữa. Cô cảm thấy mình giống như là người ngoài, chuyện trong nhà anh, cô luôn luôn là người biết cuối cùng.

Anh ngẩng lên phát hiện ra sự thay đổi của cô, “Sao vậy, đột nhiên không nói lời nào? Không có việc gì đâu, ngày mai cô ấy mới đến, em muốn chuẩn bị cái gì vẫn còn kịp, Tiểu Du, đừng trẻ con như vậy. Cả một ngày làm việc đã mệt mỏi lắm rồi, chúng ta đừng vì mấy chuyện nhỏ nhặt này mà cãi vã.”

Trẻ con ư, cô biến thành trẻ con rồi ư, Diệp Tiểu Du mỉm cười tự giễu, “Nhà chúng ta đầy đủ mọi thứ, chẳng cần chuẩn bị gì hết, em sẽ không vì mấy chuyện này mà cãi nhau với anh đâu, từ trước tới giờ, anh tính toán chuyện gì cũng chu đáo hơn cả em.” Nói xong, cô đứng dậy, đi về phòng tắm, không buồn nhìn anh.

Nhìn theo bóng lưng cô, anh thở dài, không hiểu sao thoáng cái cô lại trở nên lạnh lùng như vậy? Giữa bọn họ, mặc dù không có tình yêu khắc cốt ghi tâm, nhưng cho tới lúc này, cô vẫn luôn khôn khéo hiểu chuyện, không để anh phải bận tâm lo lắng, hôm nay tại sao cô lại nói ra những lời giận dữ như vậy? Trong đầu anh chợt lóe lên một suy nghĩ, chẳng lẽ cô đang ghen? Xác định xong suy nghĩ trong lòng, anh mỉm cười, anh thích cô ghen vì anh.

Đẩy cửa phòng tắm ra, cô đang kiểm tra độ nóng của nước. “Tiểu Du!” Anh thì thầm, vòng tay ôm quanh chiếc eo thon thả của cô, “Tắm chung nhé?”

Mặt cô bỗng chốc đỏ bừng vì thẹn, giữa hai người bọn họ rất hiếm khi thân mật như vậy, chỉ có hồi mới cưới, thỉnh thoảng anh cũng chọc ghẹo cô như thế. “Thôi, anh tắm một mình đi!” Cô định tránh khỏi vòng tay anh. Anh lại ôm chặt hơn, hơi thở ấm áp từng đợt từng đợt thổi vào gáy cô, “Anh muốn tắm cùng em! Em không muốn à?” Anh không biết xấu hổ quần lấy cô.

Cô nhắm mắt lại, cô biết lúc này khuôn mặt tuần tú của anh sẽ khiến cô rung động đến mức nào, đối với anh, cô luôn luôn không có sức chống cự, luôn luôn không cách nào nổi giận tới cùng, bởi vì cô yêu anh! Nhẹ nhàng xoay người lại, giấu mặt vào lòng anh, cô thì thào: “Được!”

Kỷ Được Phi mỉm cười, bà xã của anh, chưa bao giờ thoát khỏi lòng bàn tay anh.

2. Chương 2: Không Chia Ly 2

Diệp Tiểu Du không xa lạ gì với nhà ga, thời còn đi học những lúc nghỉ đông nghỉ hè chẳng biết đã ra vào chốn này bao nhiêu lần rồi, sân ga, phòng đợi, những con người xa lạ, những vẻ mặt lo lắng, những ánh mắt chờ mong, tất cả những thứ này đều không vì thời gian hay thời tiết thay đổi mà khác đi. Nhưng cô chưa từng tới đây đón bất kỳ ai, trước đây, bởi vì nhà nghèo, cô không dám kết bạn, cũng không ai tới làm phiền cô thời còn đi học, mẹ cô lại càng tiếc tiền tàu xe đến Bắc Kinh chơi.

Chẳng biết có phải để ý tới giọng nói hờn dỗi của cô tới qua hay không mà hôm nay Kỷ Được Phi gọi điện thoại kéo cô tới đây để cùng đón Vu Viện Viện từ Đường Sơn tới. Len lén liếc nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, góc cạnh rõ ràng, trán cao đầy, thực sự rất đẹp, cô mỉm cười tươi tắn, bàn tay giả vờ vô ý đặt vào tay anh, còn không quên siết thật chặt. Anh cảm nhận được động tác, cúi đầu nhìn cô một cái, cười nụ rồi cũng nắm lấy tay cô. Cô nhìn thẳng phía trước, vai lại từ từ dựa vào vai anh. Anh cũng để mặc cô, hiếm hoi lắm hôm nay cô mới chủ động thế này.

Chuyến tàu tới từ Đường Sơn tiến vào sân ga rồi chậm chậm dừng lại, đoàn người túi lớn túi nhỏ lũ lượt bước xuống. Trong đám đông, đảo mắt là nhìn thấy mái tóc xoăn tự nhiên của Vu Viện Viện đang tung bay theo gió, khuôn mặt hồng hào vui vẻ ngẩng cao, liếc mắt nhìn xuống dưới, bọn họ cùng lúc sững người. Viện Viện tròn trịa hơn so với lúc trước, chiếc đầm bầu rộng thùng thình không che giấu nổi cái bụng đã nhô cao.

“Em có thai rồi à.” Kỷ Được Phi bỏ tay Diệp Tiểu Du ra, bước nhanh tới trước, giữ lấy hai vai Viện Viện, ngấm ngấm từ trên xuống dưới.

Vu Viện Viện vừa nhìn thấy Kỷ Dực Phi, cái miệng nhỏ đã vênh lên, nước mắt tuôn xuống như mưa, “Anh Phi, anh, anh ăn hiếp em.” Vừa nói, vừa nhào vào lòng anh, khóc nức nở.

Trên đời này người có thể ăn hiếp cô gái được chiều chuộng từ bé này chỉ có chồng cô Phùng Như Hải mà thôi. Kỷ Dực Phi mỉm cười vỗ nhẹ lên lưng cô, nhẹ nhàng an ủi: “Biết rồi, anh Phi sẽ tính sổ với Phùng Như Hải, sao cậu ta dám làm bảo bối của anh đau lòng hả? Nhưng mà...” anh đẩy cô ra, nắm lấy vai cô, không hài lòng nói: “Em cũng hư lắm, đang mang thai còn dám chạy lung tung, lỡ bị thương thì làm sao?”

Vu Viện Viện ngoan ngoãn gật đầu, sao cô lại không nghĩ tới chuyện này nhỉ, vội vàng lo lắng sờ sờ bụng mình, em bé hình như không sao. Sau đó, cô hài lòng nín khóc mỉm cười.

“Em đó! Đúng là một cô bé rắc rối.” Anh cười véo mũi cô một cái, quay đầu lại nhìn Diệp Tiểu Du vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Anh nhún mày, “Tiểu Du, sao chưa qua giúp Viện Viện xách hành lý.”

Diệp Tiểu Du không để lộ sự khó chịu trong lòng ra ngoài, cô mỉm cười bước tới chào, “Viện Viện!” Vu Viện Viện buông Kỷ Dực Phi ra, hôn hờ ôm lấy Tiểu Du, “Tiểu Du, bạn cũng tới à! Công việc thế nào? Làm giảng viên đại học có thấy oai không?”

“Không, sinh viên bây giờ khá là ghê gớm, giáo viên chỉ có bị ức hiếp mà thôi.” Cô mỉm cười cầm lấy túi xách của Viện Viện.

“Bạn cũng biết mình sợ nhất là giáo viên mà.” Viện Viện dẩu dẩu miệng, giọng nũng nịu. Cô vốn có một khuôn mặt như búp bê, đôi mắt to tròn, làn da trắng hồng, mái tóc xoăn xoăn, kết hợp với vẻ mặt hiện tại, thì xinh xắn đáng yêu vô cùng, đây rõ ràng là người sắp trở thành mẹ trẻ con rồi mà.

“Mình nghĩ khả năng giáo viên sợ bạn có vẻ nhiều hơn.” Diệp Tiểu Du trêu. Thành tích của Viện Viện rất kém, vẫn luôn là nỗi phiền muộn của các thầy cô.

“Tiểu Du!” Kỷ Dực Phi lạnh giọng quát, kèm theo một ánh mắt trách cứ. Diệp Tiểu Du thoáng sững sờ, nụ cười cứng lại trên khuôn mặt, lúng túng không biết làm sao. Viện Viện thì không thèm để ý, đẩy anh một cái, “Anh này, làm gì mà dữ dằn vậy, em với Tiểu Du là bạn học, thành tích của em kém cỏi có tiếng, nói thế thì đã sao đâu.”

“Em đó, không muốn cho con em biết mẹ nó năm xưa nổi tiếng thế nào à, không muốn tạo ấn tượng tốt cho nó hay sao? Được rồi, đừng đứng mãi ở chỗ này nữa, trời nóng như thế, mau về nhà thôi!” Anh kéo Viện Viện đi ra khỏi nhà ga. Diệp Tiểu Du cúi đầu thở dài, cắn môi, cầm túi xách đuổi theo.

“Muốn ăn gì cứ nói với anh, em bây giờ không phải chỉ một mình, phải ăn nhiều một chút.” Kỷ Dực Phi nhìn xe, hỏi Viện Viện bên cạnh. Diệp Tiểu Du ngồi ở ghế sau chống má thẩn thờ nhìn ngoài cửa sổ, cảm giác mình giống như một người ngoài xông vào không gian riêng tư của người khác vậy.

“Bây giờ em ăn nhiều lắm, mà cũng không kén chọn.” Vu Viện Viện cười, hai má lúm đồng tiền, Kỷ Dực Phi không thể không nhìn thêm mấy lần, bất cẩn trượt tay lái, thiếu chút nữa đâm vào lối dành cho người đi bộ, ba người đều toát mồ hôi hột.

“Hihi, thất thần, thất thần.” Kỷ Dực Phi ngại ngừng cười, một lần nữa lái xe vào đường chính. Diệp Tiểu Du lại nhìn xa xăm ngoài cửa sổ. “Viện Viện, em đi lại không tiện, tối nay chúng ta không đi ăn ngoài, anh sẽ nấu mấy món thanh đạm cho em ăn, được không?”

“Dạ, em nghe theo anh.” Viện Viện trả lời ngọt ngào.

“Tiểu Du, tối ngã tư trước em xuống siêu thị mua ít đồ, anh nhớ trong tủ lạnh nhà mình hình như không còn gì cả.” Chẳng hiểu vì sao, Viện Viện mang thai, lại khiến anh vui vẻ như vậy, anh còn nhớ như in lúc Viện Viện mới chào đời, được bọc bên trong một chiếc khăn màu hồng nhạt, thân thể yếu ớt, không biết có phải cô cũng sẽ sinh ra một đứa con giống như vậy hay không? Nhớ tới những điều này, lòng anh dịu lại, tính tình bỗng chu đáo hơn hẳn. Trước khi Viện Viện thành hôn, trong mắt anh chỉ có mình cô.

“Dạ!” Diệp Tiểu Du cười, trên chiếc xe này quá bức bối, sau khi xuống xe hít một luồng không khí mới mẻ, tâm tình ức chế của cô mới có thể khoan khoái trở lại được.

Vu Viện Viện áy náy xoay người, “Tiểu Du, bên ngoài trời nóng thế, vậy mà còn làm phiền bạn.”

“Bạn học cũ à, sao lại nói mấy lời này?” Diệp Tiểu Du chân thành nói, “Hiếm khi bạn mới đến, mình rất vui, buổi tối chúng ta sẽ tâm sự nhiều hơn.”

“Ừm, đúng là mình muốn tán dóc với bạn và cũng muốn thăm anh Phi, mình không dám gọi điện thoại cho ba mẹ, chỉ tìm hai người thôi.” Hai hàng mi của Viện Viện khẽ run run, thở dài buồn bã.

“Được rồi, đừng làm bộ mặt đó, không có chuyện gì mà anh Phi của em không giải quyết được hết.” Anh vò vò mái tóc xoăn của cô, giọng nói đầy yêu thương.

Anh đối xử với Viện Viện thật tốt, lúc nào cũng vậy, Diệp Tiểu Du âm thầm ngưỡng mộ. Viện Viện đúng là nhận hết mọi tình cảm thương yêu trên đời, mặt mũi ai nhìn cũng thích, gia cảnh sung túc, từ nhỏ đã khóa chặt ánh mắt của Kỷ Dục Phi, ông xã Phùng Như Hải càng quý trọng cô như báu vật, một người như vậy còn có gì mà không hài lòng đây?

Xe dừng lại trước cửa siêu thị, Tiểu Du mỉm cười gật đầu với Viện Viện, xuống xe, vừa đợi cho cô đứng vững, chiếc xe đã phóng vụt đi mất.

Đứng ở đó, Diệp Tiểu Du nhìn hai bàn tay trống không của mình, dở khóc dở cười. Túi xách còn ở trên xe, ví tiền và di động đều ở trong đó, cô lấy cái gì để đi mua những thứ thanh đạm mà “anh Phi” định nấu đây?

Mặt trời nóng như đổ lửa, chỉ mới mấy phút, mà cô đã cảm giác toàn thân như đang bốc lửa. Tìm một chỗ râm mát dưới gốc cây trốn vào, cô không biết nên làm thế nào cho phải, tiền ngồi xe về nhà, tiền gọi điện thoại công cộng, cô đều không có. Người đi đường qua qua lại lại, không một ai quen biết. Bắc Kinh rộng lớn như vậy, lại chẳng bằng thị trấn nhỏ ở quê cô, đi tới đâu cũng gặp được người quen, cô bỗng thấy mình thật ngốc nghếch. Mấy thứ này chỉ là chuyện nhỏ, đi bộ một chốc rồi cũng về tới nhà thôi, nhưng hiện tại tâm trạng cô đang rất tồi tệ, cô không biết bản thân sao lại đổ kỵ với người đó như thế, dù biết rõ là không nên, biết rõ là vô lý. Viện Viện đang mang thai nên anh quan tâm nhiều hơn một chút, cô hiểu chứ, nhưng cô vẫn thấy không vui, mà cảm giác không vui này lại không thể biểu lộ ra ngoài. Bởi vì Viện Viện là một cô gái tốt bụng và đơn thuần.

Cô bỗng nhớ tới mẹ mình đang ở quê, đáng lẽ cô không nên ở lại Bắc Kinh, nếu như từ đầu cô chọn đến Thượng Hải làm công việc nghiên cứu, được ở gần mẹ, tiền lương lại rất cao, có lẽ cô sẽ không phiền muộn như bây giờ. Nhưng nếu thời gian có thể quay ngược lại, cho cô được lựa chọn một lần nữa, liệu cô có thể vẫn chọn lựa ở lại đây không! Bởi vì Kỷ Dục Phi ở Bắc Kinh, bởi vì cô yêu anh một cách ngốc nghếch!

Cô thở dài nặng nề. Đạo gần đây, cô thường vô thức thở dài, cũng không biết tại sao.

Phía trước dưới một cây dù che nắng, có một cặp vợ chồng ăn mặc như lao động nhập cư đang bán dưa hấu, người vợ thu tiền, người chồng bán dưa, buôn bán tấp nập, hai người phối hợp rất ăn ý. Lúc rảnh tay một chút, chị vợ liền quay sang, dùng khăn mặt lau mồ hôi nhễ nhại trên trán trên mặt chồng, còn yêu thương nói hai ba câu gì đó. Rồi bất thành lời, chị vợ chạy ra khỏi chiếc dù, vào siêu thị mua một chai trà ướp lạnh, anh chồng có vẻ oán trách chê đắt, chị vợ mỉm cười mở nắp chai, kiên quyết nhét vào miệng chồng, anh chồng nở một nụ cười uống mấy ngụm, rồi đưa lại cho vợ, chị ném thử một tí, rồi trả lại cho chồng. Diệp Tiểu Du đứng nhìn ngẩn ngơ, không hề chớp mắt, cho đến khi bọn họ đẩy qua đẩy lại uống sạch chai trà, nước mắt cô đã lăn dài trên má.

Rốt cục cô cũng hiểu vì sao mình thường hay thở dài.

Thì ra, từ trước tới giờ cô chưa từng được “yêu”. Cô là vợ của Kỷ Dục Phi, nhưng cô không phải người anh yêu. Anh cho cô cuộc sống đầy đủ vật chất, nhưng dưới ánh mặt trời đổ rực ngày đầu thu, vẫn sẽ bỏ cô lại một mình trên phố; anh không thêm để ý đến thể diện của cô, ân cần hỏi han người mà anh yêu từ thuở nhỏ; anh không thêm để ý anh đi bao nhiêu ngày, cô sẽ nhớ anh bấy nhiêu ngày. Vợ chồng hạnh phúc sẽ không tế nhị chán chường như bọn họ, cũng sẽ không hờ hững thờ ơ như bọn họ. Không phải anh không lãng mạn, mà sự lãng mạn của anh không phải dành cho cô. Cũng không phải anh không quan tâm chăm sóc, mà người anh quan tâm chăm sóc không phải là cô. Anh chưa từng khoác vai cô đi dạo phố, chưa từng mua cho cô một chiếc áo, chưa từng biết cô thích cái gì, đương nhiên anh cho cô một chiếc ghế, muốn quẹt ghế nào tùy ý.

Một bàn tay sao vỡ được thành tiếng, một gia đình chỉ có tình yêu đơn phương vĩnh viễn không thể nào có được hạnh phúc. Không yêu cô, sao anh lại cưới cô? Diệp Tiểu Du nước mắt chảy đầm đìa, lòng đau đốn

vô cùng.

“Cô Diệp, cô không sao chứ?” Một bóng người cao lớn che khuất ánh mắt trời đang rọi vào người cô, cô rưng rưng ngẩng lên, một chàng trai cao lớn tuấn tú pha lẫn chút lạnh lùng đang nhìn cô thân thiện.

“Anh quen tôi à?” Cô lau nước mắt, giọng hơi khàn khàn hỏi.

Chàng trai thở dài có chút thất vọng, bước tới gần hơn một chút, chống một tay vào thân cây, giúp cô che khuất toàn bộ ánh nắng. “Em là Kỷ Siêu, sinh viên năm hai khoa công nghệ thông tin trường đại học B, nhớ ra chưa!”

Thì ra là học trò của cô, bị sinh viên bắt gặp bộ dạng khóc lóc giữa đường, Diệp Tiểu Du hơi mất tự nhiên, cô cố nặn ra một nụ cười, “Xin lỗi, vì mới đi dạy, có chút căng thẳng, lúc lên lớp sợ người khác nhìn chăm chăm, nên không đeo kính, thành ra không nhìn rõ mặt ai.”

“Hết nói!” Kỷ Siêu thực sự là phục cô luôn, “Đây chẳng phải rõ ràng là cô bị tai trộm chuông ư? Cô không nhìn thấy người khác, người khác cũng không nhìn thấy cô chắc?”

Cô gật đầu đồng ý, “Tại hồi hộp mà! Không còn cách nào khác.”

“Nhưng nhìn cô biểu hiện cũng không đến nỗi nào.” Về điểm tinh diệu dàng của cô, lại khiến các bạn trong lớp hết sức tán thưởng.

“Cố gắng chống đỡ thôi. Em thực sự là học trò của cô hả?” Cô truy vấn nói.

“Cô à, có thật cô là giáo viên dạy toán không vậy? Có tư duy logic hay không? Nếu không phải là học trò của cô, làm sao biết cô tên Diệp Tiểu Du, không lẽ cô là ngôi sao điện ảnh nổi tiếng?” Khuôn mặt lạnh lùng của Kỷ Siêu suốt nửa thì phì cười.

“Không không.” Cô vội vã xua tay, sau đó ngượng ngùng đưa tay ra, “Cho cô mượn mấy trăm đi.”

“Gì?” Kỷ Siêu sững sốt, cô giáo tên Diệp Tiểu Du này thực sự đặc biệt hết chỗ nói, so với phong độ tính cách ở trên lớp hôm kia quả thực kém rất xa. Bây giờ, trông cô giống hệt như một cô sinh viên ngây ngô nhưng lại rất khả ái.

Nhìn cô chăm chăm một lúc, Kỷ Siêu móc ví ra, đưa cho cô, “Cô tự lấy đi!”

Cô hơi sững sốt, nhận lấy, rút vài tờ, rồi thở dài, “Cô cảm thấy mình giống một đứa trẻ lang thang lưu lạc, hôm nay nếu không gặp được em thì chắc là thảm lắm.”

“Cô à, cô ra đường luôn không mang theo túi xách sao?” Kỷ Siêu đột nhiên có chút lo lắng, nhìn vẻ mặt như người mất hồn, hai mắt đỏ hồng của cô, chẳng biết có nhớ đường về nhà hay không nữa. Suy nghĩ một lát, Kỷ Siêu giật lại tiền trong tay cô, “Nói đi, cô cần mua cái gì, em đi với cô!” Nếu cô thật sự đi lạc mất, anh sẽ rất cần rút lương tâm.

“À!” Cô chỉ chỉ về phía siêu thị, thật thà nói: “Muốn mua vài thứ thanh đạm có dinh dưỡng.”

“Vậy đi thôi!” Kỷ Siêu đi trước bước về phía siêu thị, cô tự nhiên đi theo phía sau. Vào siêu thị, cô vẫn một lòng theo sát sau lưng anh, hoàn toàn không nhớ mục đích của mình là gì. Kỷ Siêu ngược mắt lên nhìn cô, từ bỏ ý nghĩ thương lượng. May là bình thường anh đều tự lo liệu ình, chứ không thì hôm nay thực sự sẽ rất khó khăn. Anh đi tới khu bán thực phẩm, chọn ít củ sen và xương sườn, lại chọn một ít rau tươi, thấy bánh mì mới ra lò, cũng chọn mấy cái.

“Đủ rồi chứ?” Anh đẹp trai ngồi ngồi thế này lại bị giáng xuống làm người đi mua thức ăn, bao nhiêu người sẽ phải trợn mắt vì kinh ngạc, chắc là “thiện tâm đại phát”, sao anh mất hình tượng như thế này, aisssh, làm người tốt thật không dễ.

Diệp Tiểu Du sực tỉnh, vội vàng định xách giỏ, anh đẩy tay cô ra, anh xách thấy yên tâm hơn. “Cảm ơn em, Kỷ...” Mặt cô lại đỏ lên.

“Kỷ Siêu, Kỷ trong kỷ luật, Siêu trong siêu nhân!” Từ trước tới giờ chưa từng bị người khác ngó lơ, anh thực sự bị cô đã kích quá mức.

“Kỷ Siêu, cảm ơn em!” Cô nói rất chân thành: “Còn tiền, ngày mai đến trường cô sẽ trả cho em. Thật ra, cô không thường thế này đâu, hôm nay là một ngoại lệ.” Vừa nói, mắt cô lại rưng rưng, nước mắt chỉ chực chờ rơi xuống. Hoàn cảnh gia đình khó khăn, cô sống luôn luôn tiết kiệm, mọi lúc mọi nơi đều lưu ý cẩn thận, sợ vô ý tiêu tiền quá mức, làm bất cứ việc gì đều suy nghĩ rất chu đáo, nhưng hôm nay, mọi thứ đều quá đột ngột, cô không có đề phòng.

“Lúc nào rảnh cô mời em đi ăn là được, không cần trả lại tiền. Em đưa cô về!” Trông cô giống như vừa phải chịu bao nhiêu uất ức, tinh thần hoảng loạn, khiến trái tim luôn lạnh lùng thờ ơ của anh cũng trỗi lên sự thương cảm.

Cái gì? Cô có nghe lầm hay không? Diệp Tiểu Du nhìn Kỷ Siêu, không nói nên lời. Bên ngoài trời rõ ràng vẫn còn chói chang nắng, vì sao phải đưa cô về?

“Không cần đâu, cô đi một mình cũng được.” Cô từ chối, hôm nay cô làm phiền cậu ấy nhiều rồi, không thể tiếp tục làm mất thời gian người ta nữa.

“Dù gì em cũng rảnh, đi xe chung với cô, coi như ngắm cảnh phố phường.” Anh nhún nhún vai, hai hàng lông mày nhướng lên, rất kiên quyết. Diệp Tiểu Du lại sửng sốt, cô không biết làm thế nào để cự tuyệt ý tốt của Kỷ Siêu, không thể làm gì khác hơn đành nói: “Vậy làm phiền em!”

Khóe miệng Kỷ Siêu khẽ nhếch lên, khiến cho cô giáo trẻ phải chịu thua, tâm trạng rất thoải mái.

Lúc tính tiền, Diệp Tiểu Du để ý thấy mấy cô nữ sinh ở quầy bên cạnh thỉnh thoảng lại liếc nhìn Kỷ Siêu, còn thì thầm cười khúc khích, mà Kỷ Siêu vẫn đeo vẻ mặt lạnh lẽo thường ngày, không có một chút biểu cảm gì.

À thì ra Kỷ Siêu là một anh chàng rất đẹp trai! Diệp Tiểu Du bây giờ mới phát hiện.

Trên xe buýt chật ních người, mùi mồ hôi chốc chốc lại bốc lên theo gió. Kỷ Siêu một tay cầm chiếc túi giấy to, một tay nắm thanh vịn trên cao, giam Diệp Tiểu Du ở phía trong, không để cô bị người khác đụng trúng. Trên đường xe cộ đông đúc, xe buýt thì cứ lắc qua lắc lại, thỉnh thoảng lại thắng gấp một cái làm cô ngã vào người Kỷ Siêu, hại cô xấu hổ lúng túng luôn miệng nói: “Xin lỗi”, Kỷ Siêu thở dài, nhẹ giọng nói: “Cô ôm lấy eo em là khỏi sợ.”

“Không, không!” Tuy cô là cô giáo, Kỷ Siêu là sinh viên, nhưng tuổi tác xấp xỉ nhau, làm như vậy thật sự không thích hợp.

Trung học, đại học, cao học, trong lớp cũng có rất nhiều nam sinh, có lẽ cũng muốn tiếp cận cô, nhưng khi đó cô một lòng chăm chỉ “đọc sách thánh hiền”, trong tim chỉ có mỗi Kỷ Dục Phi, trong mắt chưa từng nhìn thấy một anh chàng nào khác. Cô không có bất cứ một kinh nghiệm nào khi ở gần người khác phái cả, giờ phút này, cô thực sự không biết làm thế nào.

Cô muốn lui về phía sau mấy bước, tiếc là trong xe người chật như nêm, bắt buộc phải trở lại chỗ cũ, nỡ một nụ cười khổ, chần chừ khẽ nắm lấy áo thun của Kỷ Siêu, lại một cú thắng gấp, cô ngã một cái quá mạng vào người anh. Thôi kệ, cô chẳng khăng khăng nữa, đẩy cơ thể ra một chút, cánh tay nhẹ nhàng vòng qua người Kỷ Siêu, coi cậu ta như cây cột là được rồi, cô thầm an ủi mình trong bụng. Kỷ Siêu ngẩng đầu lên, cười trộm, thật không ngờ, cô gái này lại bảo thủ như thế, cô thực sự càng ngày càng thú vị.

3. Chương 3: Không Chia Ly 3

Ngày ngày đã quen với việc đi thang máy, vậy mà đột nhiên lại giống như không còn chút sức nào để đi lên, tay giơ lên bất động nhấn vào nút bấm trên tường. Diệp Tiểu Du nhìn từng con số màu đỏ sáng lên cho đến khi tới vị trí tầng trệt, cửa mở ra, những gương mặt quen biết mỉm cười gật đầu với cô, sau khi đi qua, còn quay đầu lại nhìn cô bằng ánh mắt quái lạ, không hiểu vì sao cô cứ đứng ở cửa thang máy không bước vào?

Sao lại như vậy? Chỉ vì cô cảm thấy sợ, sợ phải nhìn thấy phải cảnh tượng nào đó, sợ phải nghe thấy điều không nên nghe.

“Cô có lên không?” Một người đàn ông không biết ở tầng mấy, đang vội đi lên, đứng giữ cửa thang máy, dựa vào cạnh cửa chờ đợi, nhìn cô mắt kiên nhẫn.

Cô gật đầu trong vô thức, vuốt lại mớ tóc lộn xộn, ôm túi giấy bước vào.

Trong thang máy chỉ có hai người, bầu không khí có chút trầm lặng, người đàn ông không tìm được gì để nói, vì sắc mặt của cô khiến bất kỳ ai cũng phải rút lui có trật tự, nó tái nhợt bất lực nhưng rất kiên cường. May là rất nhanh đã tới tầng lầu nhà cô, người đàn ông khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhà ở ngay trước mặt, cô nhắm mắt lại, cố gom hết sức lực, đứng một hồi mới lấy chìa khoá ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, một tràng cười giòn tan vọng ra. Cô nhìn sang chỗ sofa trong phòng khách, Kỷ Dục Phi và Viện Viện đang ngồi nói chuyện rôm rả, ánh mắt anh dịu dàng thân thiết, trên bàn trà đầy đủ các loại trái cây, mấy điều hòa mở nhiệt độ vừa phải. Mặt Viện Viện giống như hoa nở tươi rói dưới ánh mặt trời, bao nhiêu ảm ức lúc này đã biến mất sạch sành sanh, xem ra bản lĩnh dỗ dành người khác của Kỷ Dục Phi là hạng nhất.

Cô không hiểu lắm, chỉ đột nhiên sượng người một chút mà thôi. Cảnh tượng này quả nhiên giống như tưởng tượng, nói mờ ám không bằng nói anh anh em em thân mật.

Có điều, không phải như vậy.

Viện Viện là người đầu tiên quay lại nhìn thấy cô, tay đỡ bụng bầu bước ra đón, “Tiểu Du, túi xách của bạn bỏ trên xe, bạn không gặp phải phiền phức gì chứ?”

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, quay người đóng cửa, “Không có, trên người mình có mang tiền.” Người cũng đã về tới đây rồi, còn có thể gặp phiền phức gì nữa, có một số lời không nói ra vẫn hơn, cô lặng lẽ tiêu hóa nỗi đau đớn mãnh liệt trong lòng.

“Vậy là tốt rồi, mình cứ lo mãi, ngoài trời rất nóng, đứng lâu ngoài đường sẽ bị cảm nắng.” Viện Viện nhìn cô đầy quan tâm, sắc mặt cô hơi tái.

Kỷ Dục Phi cũng đã bước tới, đón lấy túi giấy trong tay cô, “Lớn đầu như thế rồi mà làm việc vẫn quên trước quên sau như vậy.”

Cô “ừ” một tiếng, trên mặt không có biểu cảm gì, trực giác muốn né tránh ánh mắt anh. Ngày hôm nay, trong lòng cô luôn ngập tràn một cảm giác hoảng loạn và bất lực, một cái gì đó vô hình đang chậm chậm dâng lên trong lòng cô, tạm thời cô không muốn suy nghĩ quá nhiều, cũng không dám đối mặt với nó. Quay đầu nhìn Viện Viện chỉ chỉ về phía phòng tắm, “Mình đi tắm cái đã, cả người mồ hôi không à.”

“Ừ, đi đi!” Viện Viện gật đầu, “Muốn mình lấy giúp quần áo không?”

“Thôi khỏi.”

Kỷ Dục Phi nhìn hai cô một cái, rồi quay đi mang đồ vào bếp nấu nướng. Tay nghề nấu ăn của anh giỏi hơn cô rất nhiều, nhưng anh không nấu, trừ khi có bạn thân nhất của anh tới chơi, hoặc là nấu cho Viện Viện.

Đóng cửa phòng tắm lại, Tiểu Du mở vòi sen, những giọt nước mát không tên hòa lẫn giữa dòng nước đang tuôn xối xả. Cuộc sống không giống như bài toán – dù khó đến đâu cũng luôn có một cách giải, luôn có một đáp án chính xác. Cuộc sống thì khác, rất nhiều tình huống cả mong muốn lẫn không mong muốn đồng loạt xuất hiện, chỉ số thông minh dù cao tới đâu, thì khi đứng trước những vấn đề khó khăn trong cuộc sống, người ta cũng chỉ như một đứa trẻ kém phát triển mà thôi.

Kết hôn rồi thì không thể giống như lúc đang yêu, muốn biến mất là biến mất, nếu không thì giận dỗi mấy ngày không gặp, dùng xa cách để nhận ra nỗi tương tư trong lòng. Nhưng cô không thể, sống chung dưới một mái nhà, cho dù có ảm ức đến đâu, vẫn phải về nhà, còn phải nhìn gương mặt mà mình không muốn nhìn thấy nhất lúc này.

Anh quả thật là cao thủ, trong lúc cô tắm, trên bàn đã dọn đầy những món ăn đủ sắc hương vị. Ba người ngồi ba ghế, việc đầu tiên Kỷ Dục Phi làm là múc cho Viện Viện một chén canh củ sen đây áp xương sườn, nhìn cô uống hết với vẻ mặt đầy yêu thương. Viện Viện từ nhỏ đã được anh chăm sóc, đến khi đi học, Tiểu Du lại luôn quan tâm cô. Ở trước mặt hai người, Viện Viện cho rằng việc mình được cưng chiều là lẽ đương nhiên, không bận tâm tới việc mình còn lớn hơn Tiểu Du tới hai tuổi.

Diệp Tiểu Du vẫn vùi đầu ăn cơm, cơm khô khốc, cô nhai cơm bằng hết sức bình sinh, vậy mà cũng không nuốt trôi được.

“Tiểu Du, sao bạn không gấp thức ăn?” Viện Viện hai má căng phồng, cả miệng đều là thịt sườn, cô ăn vô cùng ngon miệng.

Tiểu Du mỉm cười, “Chắc tại mùa hè, ăn cái gì cũng không thấy ngon.”

“Nhưng bây giờ sang thu rồi mà!” Viện Viện tròn xoe hai mắt, khó hiểu hỏi lại.

“À, đó là tại mùa hè của mình tương đối dài.” Cô đùa lại trả lời, chọc cười Viện Viện khiến cô ấy sơ ý làm cơm vãi ra ngoài.

Kỷ Dược Phi nuốt hết mấy hạt cơm rơi trên bàn rất tự nhiên, giống như đã quá quen thuộc. Cô liếc mắt, làm như không có việc gì giữa đầu uống mấy ngụm nước, cơm trong miệng rốt cục cũng nuốt xuống được. Món canh thanh đạm mà lại dinh dưỡng kia, từ đầu tới cuối, cô không đụng tới một giọt. Kỷ Dược Phi và Viện Viện nói về những người mà họ quen biết, hai gia đình bọn họ quen nhau nhiều đời, có rất nhiều chuyện có thể nói với nhau. Cô là người ngoài, không nên xen vào làm gì, như vậy cũng tốt, cô có thể tập trung vào việc ăn cơm.

Canh trong tô, từng vá từng vá chuyển vào trong chén Viện Viện, không bao lâu đã cạn tới đáy.

“No quá đi.” Viện Viện vuốt bụng, vẻ mặt thỏa mãn, “Như Hải nấu cơm khó ăn muốn chết, anh Phi của em vẫn là nhất.”

Thế mà cô ấy lại vứt bỏ Kỷ Dược Phi để gả cho Phùng Như Hải. Diệp Tiểu Du thấy mắc cười, con người thật thú vị, thứ mất đi luôn là thứ tốt nhất. “Không phải hối hận đã gả cho Phùng Như Hải rồi đó chứ?” Cô nhin không được buột miệng hỏi, Kỷ Dược Phi bên cạnh hơi tái mặt đi, cô làm như không thấy.

Viện Viện dẫu dẫu môi, suy nghĩ một chút, rồi lắc đầu, “Không hối hận. Tuy rằng bây giờ mình rất giận anh, nhưng ở Như Hải có một sức mạnh bất khuất không chùn bước, mình rất kính nể, cũng rất rung động.”

“Đó có lẽ là sự ngưỡng mộ, không phải tình yêu thì sao?” Cô nhắc nhở Viện Viện.

Viện Viện cười thô thiển, “Mình học hành thì kém, chứ ngưỡng mộ và yêu mình vẫn biết phân biệt rõ ràng. Giống như anh Phi, mình cũng rất khâm phục, cũng ngưỡng mộ nữa, nhưng mình chỉ xem là anh trai thôi, không có tình cảm nam nữ trong đó, nhưng Như Hải thì khác, ở trước mặt anh ấy mình sẽ cuống quýt lên, sẽ tính cách này cách nọ để gây chú ý với anh, ai da, không nói nữa đâu, dù gì cũng không giống nhau!” Viện Viện đỏ mặt, hai mắt long lanh, đáng vẻ ngưỡng chừng như một cô bé.

Trái tim mạnh mẽ của Kỷ Dược Phi lại một lần nữa bị đá kích dữ dội, anh biết Viện Viện thật thà, không giả dối, nhưng cũng nên quan tâm tới sức hút đàn ông của anh chứ, tốt xấu gì anh cũng quan tâm yêu thương cô hơn hai mươi năm. Aishh, nước chảy vô tình, hoa rơi hữu ý, người đa tình luôn phiền não bởi kẻ vô tình.

“Yêu anh ấy như vậy, sao còn giận anh ấy, âm ỉ bỏ nhà trốn đi?” Diệp Tiểu Du nhẹ giọng hỏi.

Viện Viện kinh ngạc, mở to hai mắt, bỗng nhiên “phì” một tiếng cười phá lên.

“Ta nói~ Tiểu Du, ” cô vừa cười vừa thở, “Có bạn ở đây, mình muốn chìm đắm trong lãng mạn một lúc cũng không được, sao bạn luôn luôn thực tế đến vậy?”

Diệp Tiểu Du cũng cười, “Đây là sự thật rành rành, bạn có thể giả bộ như không có gì sao? Tỉnh thoảng nằm mơ thì được, nhưng không thể sống trong giấc mộng, dù sao bạn cũng đang bước đi trên con đường đời đầy bụi bặm này.”

Kỷ Dược Phi nhìn chằm chằm Diệp Tiểu Du không chớp mắt, người học toán như cô không phải chỉ biết toàn công thức thôi sao, nói đến đạo lý không ngờ cũng có lớp có lang như vậy.

“Cũng phải!” Viện Viện gật gù, hơi lúng túng, “Thực ra cũng không có chuyện gì to tát? Chỉ tại anh lúc nào cũng bận rộn, rất ít ở bên cạnh mình, sau khi mang thai, con người ta hình như trở nên đặc biệt miễn cảm và cô đơn, mình nói anh buổi tối bớt đi ra ngoài, anh không chịu, mình giận quá nên mới chạy tới đây.”

“Chẳng phải Phùng Như Hải là công chức nhà nước sao? Lẽ nào phải đi xã giao quá nhiều?”

“Aisssh, công việc của công chức thì cũng không có gì nhiều, thỉnh thoảng mới phải xã giao, không thường xuyên ra ngoài. Nhưng mà hiện tại anh lại đi làm giáo viên dạy thêm lớp buổi tối, ngày nào cũng phải đi.”

“Làm thêm?”

“Ừ, anh ấy nói trong nhà sắp có thêm một người, tiêu tiền sẽ nhiều hơn, trước khi đứa bé ra đời, tranh thủ kiếm thêm chút tiền. Nhưng mà, Tiểu Du, bạn cũng biết ba mẹ mình đã nói, sinh con không phải là chuyện riêng của tụi mình, tất cả mọi phí tổn ba mẹ sẽ chi, nhưng anh không chịu, một mực khẳng khái tự kiếm tiền, chẳng phải anh ấy cố ý không chịu ở nhà với mình sao?”

Bầu không khí đột nhiên có chút lạnh đi, không ai trả lời câu nói của Viện Viện, cô ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt trách cứ của Diệp Tiểu Du, Kỷ Dục Phi cũng có vẻ mất tự nhiên.

“Sao vậy?”

“Viện Viện.” Diệp Tiểu Du nắm tay cô, dịu giọng nói: “Lúc nào cũng vậy! Một người cả ngày nhìn chăm chăm viên đá quý, nhưng lại không biết sự quý giá của nó, dùng cổ ngữ của Trung Quốc để nói thì cái này gọi là “đắc phúc bất tri” (có phúc mà không biết hưởng). Không sai, bạn là con gái cưng của chủ tịch tập đoàn Hoa Vũ, có cả đồng tiền, nhưng nếu như một người đàn ông cưới bạn vì tiền, mà không phải bởi vì yêu bạn, bạn có vui không?”

Viện Viện nhũn mày, kiên quyết lắc đầu.

“Đúng vậy, Phùng Như Hải không phải thế, tuy gia cảnh của anh ấy thiếu thốn, nhưng nếu anh đã cưới bạn làm vợ, vậy thì bạn chính là trách nhiệm của anh. Anh chỉ xem bạn là vợ, chứ không phải là thiên kim tiểu thư nào hết, đứa con trong bụng bạn, cũng là trách nhiệm của anh ấy. Anh ấy là một người đàn ông mạnh mẽ, giống như một ngọn núi lớn để bạn dựa vào, không trông chờ vào bất cứ ai khác. Có một người chồng quý trọng mình như vậy, bạn không cảm thấy hạnh phúc sao?” Diệp Tiểu Du nói thống thiết một mạch, hai mắt đã ửng đỏ, “Đừng để người ta quá đả kích vì mình, Viện Viện, tình yêu là sự quý trọng lẫn nhau, đừng quá tham lam, chỉ lo hưởng thụ mà không đáp lại, như vậy cho dù có yêu sâu đậm đến mấy thì cũng sẽ từ từ nhạt phai.”

Những lời Tiểu Du nói dường như rất đúng, Viện Viện bắt đầu thấy hối hận vì hành vi tùy hứng của mình. Kỷ Dục Phi ngồi bên cạnh, lại có chút sững sờ, anh chưa thấy hình ảnh cô thao thao bất tuyệt như vậy, càng chưa từng thấy cô cảm tính mãnh liệt như thế, Diệp Tiểu Du này không phải người anh biết, cô trước đây rất ít có suy nghĩ của riêng mình, luôn thuận theo ý kiến của anh, chưa từng trái ý.

“Mình quyết định rồi,” Viện Viện ngẩng đầu, “Mình chỉ giận hai ngày thôi, sau đó sẽ trở về Đường Sơn.”

Vẫn là giọng điệu giận dỗi trẻ con, Diệp Tiểu Du buồn cười lắc đầu, “Ừ, có điều gọi điện thoại báo cho Phùng Như Hải một tiếng, để người ta khỏi sốt ruột.”

“Ồ!” Viện Viện trả lời phụng phịu. Diệp Tiểu Du thở dài, bạn bè cũng chỉ có thể khuyên giải tới mức này, những cái khác phải xem nỗ lực của bản thân mỗi người. Viện Viện là cục cưng trong nhà, quen được chiều chuộng, ít nhiều cũng chẳng cần bận tâm, ngược lại là mình, giống như một con diều đứt dây, làm gì có ai để ý?

“Sao em lại nói với Viện Viện những câu đó?” Trong phòng ngủ, Kỷ Dục Phi đang lau tóc ướt, vừa mới tắm xong, anh chỉ mặc một chiếc quần thun dài trong nhà.

“Câu nào?” Đang thu gom áo sơmi của anh, Diệp Tiểu Du cũng không ngược mắt lên. Cơ thể đó hôm nay không còn khiến cô đỏ mặt hết lên như ngày trước nữa.

“Cái gì mà hối hận hay không hối hận, Tiểu Du,” anh kéo cô lại, để cô nhìn thẳng vào mắt anh, “Đều đã là chuyện quá khứ rồi, vì sao em cứ giữ mãi trong lòng vậy? Người anh kết hôn cùng là em, em không biến mình thành một người ngoài cuộc thì không chịu được hay sao?”

Ồ, thì ra anh cũng biết người kết hôn với anh là cô. Kết hôn thì đã làm sao, chỉ là một tờ giấy mà thôi, có thể nói lên cái gì, quan hệ về mặt pháp luật, còn những cái khác thì sao, trong lòng mỗi người có một mảnh trời riêng à?

Cô nhìn khuôn mặt nghiêng góc cạnh của anh, cười chua chát, “Ngày xưa, có hai nhà sư một béo một gầy rời chùa đi khát thực, đi tới một dòng sông nước chảy xiết vô cùng, nhìn thấy một cô gái trẻ quanh quẩn bên bờ sông, nhà sư gầy mới bước tới, bế cô gái nhảy qua con sông kia. Sau đó, hai nhà sư lại tiếp tục lên đường, đi rất lâu, nhà sư béo rốt cục nhìn không được hỏi: thầy thân là đệ tử Phật gia, sao lại đi bế phụ nữ? Nhà sư gầy mỉm cười: ta đã thả cô ta xuống từ lâu rồi, mà thầy vẫn cứ ôm khư khư chuyện đó ở trong lòng.” Nói xong, cô đẩy tay anh ra, cầm quần áo dơ đi ra ngoài.

Cánh cửa đã che khuất thân thể mảnh mai của cô, mà Kỷ Dực Phi vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, cô không học toán nữa, chuyển sang tu Phật rồi sao? Ngày hôm nay cô càng lúc càng khác lạ, khiến anh không hiểu nổi, anh cảm thấy hình như mình càng ngày càng không hiểu được cô.

Cô không phải là một cô gái hẹp hòi bốc đồng, cô điềm tĩnh hiểu chuyện, đối xử với mọi người luôn luôn lễ độ rộng lượng, thông minh, chăm chỉ, vẻ thanh tú nhu mì của cô, khiến cô luôn là một ngôi sao lấp lánh giữa chốn đông người, dễ dàng thu hút ánh mắt của người khác. Cưới được một phụ nữ như cô, anh cũng có phần hãnh diện, mà cũng không phải lo lắng nhiều.

Nếu như không thể cưới được người mình yêu, nhưng vẫn phải kết hôn, vậy thì còn có sự chọn lựa nào tốt hơn ngoài cô ra? Cho nên anh từ bỏ sự tự do quý giá của kiếp đời độc thân, cầu hôn cô.

Một người chồng như anh không có chỗ nào bắt bẻ được, có nhiều tiền, có địa vị, có bằng cấp, xuất thân gia đình trí thức, ngoại hình cũng tốt.

Trong lòng cô chắc chắn phải rất thỏa mãn chứ! Nhưng hôm nay cô nói mấy câu đó là có ý gì? Trong đầu cô rất cuộc đang suy nghĩ những gì?

Quá nhiều câu hỏi, nhưng anh hoàn toàn không có câu trả lời. Lúc này, toàn bộ tâm trí anh đều là khuôn mặt mỉm cười nhưng không hề vui vẻ của cô, chưa bao giờ lại kỳ lạ như thế.

Viện Viện là phụ nữ đang mang thai, thêm ngủ, nên đi ngủ từ sớm, Diệp Tiểu Du ngồi trong phòng sách, nói là phải viết một bài luận văn, cần thức đêm. Kỷ Dực Phi buồn bực ngồi trong phòng ngủ tiếp tục trầm tư nghĩ ngợi. Ba người ba nơi, đêm càng lúc càng khuya.

4. Chương 4: Duyên Khởi 1

Giữa bạt ngàn hoa sen

Em đem sinh mạng mình

Tất cả giao cho anh

Không một chút đắn đo

Không chút nào tính toán

Đúng vậy, không có gì

Có lẽ do chúng ta đã được an bài sẵn

Giữa ngàn vạn tầng lớp lá sen

Khi anh ngoảnh lại nhìn

Có rất nhiều chuyện từ nay đã định

Vào một buổi chiều

Tràn ngập mùi hoa thơm.

Một ngày mùa thu năm mười hai tuổi, tiết trời chỉ mới hơi se lạnh, một cơn gió mang theo mùi hương hoa quế thơm ngát trong vườn, xuyên qua song cửa hồ bay vào trong căn phòng nhỏ đơn sơ. Diệp Tiểu Du nhòai người trên bậc cửa, sốt ruột nhìn con đường mà mẹ thường trở về sau một ngày đi bán vát vĩa.

Mẹ Tiểu Du xuất thân trong một gia đình ở nông thôn. Ông ngoại dốc hết sức ẹ đi học, đáng tiếc năm lên trung học, mẹ gặp được ba Tiểu Du, mối tình đầu nào cũng vậy, hai trái tim non nớt như lửa cháy hừng hực, trong mắt hai người chỉ tồn tại đối phương, mà không còn sách vở học hành gì nữa, chuyện sau đó không khó để tưởng tượng, lúc thi vào đại học cả hai đều thi rớt.

Vị thần số phận mặc dù không mấy quan tâm, nhưng chấp nhận số phận cũng không phải là quá tệ.

Vừa tốt nghiệp, hai người liền kết hôn sớm. Ba Tiểu Du xin vào làm công nhân trong một nhà máy, mẹ cô đi làm tại một xưởng dệt, cuộc sống cũng không đến nỗi nào. Trên thực tế, mẹ Tiểu Du sống rất hạnh phúc, không có lý do gì cả, chỉ vì ba cô thực sự rất yêu mẹ.

Rất nhiều bạn bè của mẹ đều hâm mộ tình cảm vợ chồng sâu sắc của bọn họ, thế nhưng, họ cũng không để bạn bè hâm mộ quá lâu. Ba cô lãng mạn, nhưng không sống thọ.

Kết hôn được mấy năm, ba Tiểu Du hàng đêm vẫn đạp xe đi đón mẹ cô làm ca đêm trở về. Năm Diệp Tiểu Du được hai tuổi, lúc ba cô băng qua đường giữa đêm khuya thì bị một chiếc xe tải chạy quá tốc độ đâm vào, trên đường đưa đến bệnh viện, đã ra đi không kịp trăn trối một lời. Mẹ Tiểu Du quá đau đớn thiếu chút nữa đã tự sát ngay tại chỗ, nhưng nhìn thấy Tiểu Du nhỏ bé ngoan ngoãn, mẹ cô cắn răng đưa tiễn ba cô, từ bỏ công việc ở xưởng dệt, chuyển sang bán rau ở chợ, đảm đương gánh nặng gia đình.

Từ một gia đình hạnh phúc trở thành một gia đình đau khổ chưa xót tận tâm can.

Cuộc sống cũng không đến mức túng quẫn như tưởng tượng, nhưng cũng không thiếu những khó khăn vất vả. Câu chuyện gia đình mẹ góa con côi cũng chẳng có gì mà ảm ỉ. Diệp Tiểu Du từ rất nhỏ đã phải tự chăm sóc ình. Nếu như hỏi cô tâm nguyện lớn nhất trên đời là gì, nhất định cô sẽ nói: muốn mẹ được hạnh phúc.

Chẳng biết có phải vì giấc mộng yêu đương lãng mạn của mình đã được thành hiện thực hay không mà mẹ Tiểu Du gói ghém hết mọi tế bào lãng mạn cất đi, nhìn cuộc đời bằng con mắt thực tế hơn, bà hy vọng Tiểu Du có thể hoàn thành giấc mộng dang dở của mình: lên đại học, rồi lên cao học, nếu như có thể đi du học thì càng tốt, không thì tìm lấy một công việc lương khá, tự nuôi sống bản thân. Mặc kệ là giấc mộng nào, mẹ Tiểu Du muốn cô hãy dựa vào chính mình, chứ đừng hy vọng dựa dẫm vào một người nào khác.

Diệp Tiểu Du chưa từng để mẹ mình thất vọng, từ khi học mẫu giáo, đã là một đứa trẻ ngoan, một học sinh ưu tú, chăm ngoan, hướng nội nhưng rất độc lập.

Phía cuối đường, bóng dáng một mối uể oải của mẹ vừa xuất hiện, Tiểu Du lập tức chạy ra ngoài, khuôn mặt nhỏ vô cùng hưng phấn.

“Sao không ở trong nhà, bên ngoài trời nắng lắm?” Giọng mẹ đầy mệt mỏi, cũng tràn đầy xót xa.

Đôi mắt đen lay láy của Tiểu Du sáng long lanh, cái miệng nhỏ cong lên, “Mẹ đoán thử xem, hôm nay có chuyện tốt gì xảy ra?”

Mẹ kéo tay cô, mỉm cười hỏi. “Tiểu Du đã biết đi xe đạp?”

Cô lắc đầu.

“Tiểu Du đã biết làm thức ăn?”

Aishhh, khuôn mặt thanh tú của cô cau lại, mẹ thật là, biết cô chạy xe đạp rất tệ, xào rau thì nát hết, còn cố ý bêu xấu cô. “Mẹ, có giấy thông báo của Nhất Trung, con trúng tuyển rồi!”

“Thật ư?” Mẹ ngồi thụp xuống, nắm chặt tay cô không dám tin, Nhất Trung là trường trung học tốt nhất thành phố, phải nói là một trong những trường trung học tốt nhất tỉnh, không chỉ có môi trường học, cơ sở vật chất đều là hạng nhất, hơn nữa năng lực của giáo viên càng khiến người ta ngả nón ngưỡng mộ. Cả tỉnh có bao nhiêu người thông qua “quan hệ” đưa con mình vào trường đó, những người không có “quan hệ” đều phải thi tuyển mới được nhận vào, mà những người đi đầu đều là những học sinh giỏi nhất của những trường giỏi nhất, bà không ngờ Tiểu Du lại có thể trúng tuyển.

Diệp Tiểu Du gật đầu nghiêm túc, mẹ cô rưng rưng vì hạnh phúc, giọng nói run run: “Đúng là một chuyện tốt, hôm nay mẹ sẽ dẫn Tiểu Du đi ăn cái gì đó thật ngon.”

Diệp Tiểu Du lắc đầu, “Không cần đâu, mẹ mệt lắm rồi, Tiểu Du và mẹ ăn ở nhà cũng vậy thôi. Con nấu xong hết rồi.”

Mẹ biết cô hiểu chuyện, chăm sóc nhà cửa rất vất vả, nhói lòng gạt đầu, đứng lên, “Ừ, vậy ném thử tay nghề Tiểu Du nhà ta xem thế nào.”

“Ahh, cho dù có không ngon, mẹ cũng phải ăn hết đó!” Diệp Tiểu Du nhanh nhẹn nhảy chân sáo vào nhà, mẹ mỉm cười gạt đầu, “Ừ, nghe lời Tiểu Du hết.”

Nhất Trung quả thực đẹp tuyệt đúng như mọi người vẫn nói. Diệp Tiểu Du mặc một chiếc váy hoa màu trắng, đi men theo con đường nhỏ giữa hai hàng cây râm mát trong khuôn viên trường, phần chân nhìn ngấm khắp xung quanh, trên sân vận động đang diễn ra một trận đá bóng, tiếng hoan hô, tiếng la hét thỉnh thoảng vọng lại. Dưới bóng cây đột nhiên xuất hiện một cô gái trông giống hệt một con búp bê, cô vừa đưa tay vẫy vẫy chào tạm biệt một chiếc xe hơi đang từ từ đi xa dần ở phía bãi đỗ xe, vừa quay người lại nhìn chằm chằm bằng tên của Diệp Tiểu Du.

“Bạn cũng học lớp 2 năm nhất sơ trung à?” (năm nhất sơ trung tương đương lớp 7 của Việt Nam, lớp 2 ở đây là chỉ số thứ tự, có thể hiểu là lớp 7/2.)

“Ừ!”

Cô gái hưng phấn kéo tay Diệp Tiểu Du, “Mình cũng vậy, mình tên Vu Viện Viện, đến từ Trường Tiểu Học Thực Nghiệm.”

“Mình là học sinh ngoại thành.” Diệp Tiểu Du ngượng ngùng nói, cô hiếm khi chủ động bắt chuyện với người khác.

“Wow!” Vu Viện Viện há hốc miệng rất cường điệu, “Tiểu học ngoại thành ư, đây là Nhất Trung đó, vậy mà bạn lại thi đậu, sao có thể chứ.”

Diệp Tiểu Du buồn cười vì vẻ mặt của cô gái, “Thực tế không phải mình đang đứng ở đây sao?”

“Bạn nhất định học rất giỏi, chúng ta ngồi chung bàn với nhau có được không?” Vu Viện Viện nhiệt tình ôm Tiểu Du, nhỏ giọng tiết lộ: “Nói nhỏ với bạn, mình học hành siêu tẹt, nhưng ba mình xây tặng Nhất Trung một tòa nhà, nên mình mới ngoại lệ được vào đây học. Anh Phi của mình cũng học ở đây, có điều, bây giờ mình không cần ảnh nữa, mình có bạn rồi, bạn xuất sắc như vậy, nhất định sẽ giúp mình, có đúng không?” Nhìn Viện Viện tiết lộ nhược điểm của mình không hề giấu diếm, Diệp Tiểu Du không khỏi yêu thích sự thẳng thắn và chất phác của cô ấy, trả lời rõ ràng: “Cùng nhau cố gắng chứ?”

“Đừng khích lệ mình, mình sẽ không cố gắng đâu, hơn nữa có cố cũng uống công.” Vu Viện Viện từ chối thẳng. Dưới ánh mặt trời, gương mặt ửng hồng của cô ấy phúng phính như một quả táo, chiếc váy công chúa màu hồng nhạt bay nhẹ trong gió, đẹp thật, Diệp Tiểu Du thầm cảm thán trong lòng.

“Đúng rồi, bạn có quen anh Kỷ Dục Phi của mình không?” Viện Viện nũng nịu hỏi.

Diệp Tiểu Du ngơ ngác lắc đầu, “Mình mới tới, không quen biết ai ở đây cả.”

“Ừ!” Hai cô gái nắm tay nhau, sóng vai đi về phía lớp học. Hôm nay chỉ là ngày báo danh, chưa vào học chính thức, tâm trạng mỗi người đều đang phơi phới. Viện Viện càng vui vẻ hơn, cô quay đầu sang, “Bạn mới tới chắc cũng nghe nói, anh Phi của mình là số một ở Nhất Trung đó.”

Cả vẻ mặt lẫn giọng nói của Viện Viện đều rất cường điệu, thực sự rất dễ thương. Diệp Tiểu Du nhìn cô cười mỉm chi.

Viện Viện thấy thế sốt ruột, “Thật đó, ảnh học năm ba cao trung rồi, học giỏi số một, thể dục số một, hơn nữa bất kể thi đấu môn gì, chỉ cần ảnh tham gia đều đứng số một. Còn nữa, ảnh cũng đẹp trai số một.”

Tiểu Du nhin hết nổi, che miệng cười phá lên, “Bạn có chắc là đang kể về anh Phi của bạn, chứ không phải là Apollo trong thần thoại không?” Cô hỏi bằng giọng dí dỏm. (vi.wikipedia.org/wiki/Apollo)

“Apollo cóc khô gì, bạn... mình dẫn bạn đi xem rồi sẽ biết.” Viện Viện không đợi Tiểu Du trả lời, lôi kéo cô chạy đi.

“Đừng có kéo, Viện Viện, mình muốn đi lãnh sách giáo khoa.”

“Sách từ từ rồi lấy.”

“Thế nhưng mình không muốn quen biết Kỷ Dực Phi nào hết.”

“Không làm quen bạn sẽ hối hận.”

Viện Viện cũng mạnh thật, Tiểu Du đành phải đi theo, đi qua khu phòng thí nghiệm, quẹo vào sân bóng rổ. Viện Viện rốt cục ngừng lại, “Anh Phi!” Cô phần khích gọi một nam sinh đang chơi bóng, hai tay vẫy vẫy liên tục không ngừng, Diệp Tiểu Du còn ôm ngực, thở hổn hển vì mệt.

Trên sân bóng, một nam sinh cử chỉ phóng khoáng ném bóng ột nam sinh khác, mừng rỡ chạy tới. Ánh mặt trời chiếu thẳng trên người anh, tỏa ra một vầng ánh sáng vàng rực rỡ, hai chân thon dài, lồng ngực trắng kiện, mái tóc đen dày, gương mặt đẹp trai đầy nam tính, Vu Viện Viện kiêu ngạo quay đầu lại, “Thế nào, không lừa bạn chứ?”

Diệp Tiểu Du đột nhiên cảm thấy tim mình nứt ra một khe hở, một luồng sáng chiếu xuyên qua, hơi thở của cô trong chớp mắt trở nên dồn dập.

“Viện Viện, ” Kỷ Dực Phi vui vẻ nhắc bóng Vu Viện Viện lên, vui sướng xoay tròn một vòng, cô đập lên hai vai anh, hét toáng lên: “Bỏ em xuống, mau bỏ em xuống!”

Diệp Tiểu Du nhìn bọn họ coi chung quanh như chỗ không người, trái tim trưởng thành sớm của cô bỗng sáng tỏ, Vu Viện Viện trong mắt người tên là Kỷ Dực Phi kia vô cùng đặc biệt.

Kỷ Dực Phi xoa đầu Viện Viện, nhìn cô bằng ánh mắt đầy thương yêu, một vẻ dịu dàng không diễn tả được bằng lời, “Anh Phi dẫn em đi tham quan trường nhé?”

“Không cần đâu! Em vừa đi tham quan với bạn cùng lớp rồi.” Viện Viện xoay người lại kéo Diệp Tiểu Du sang, “Giới thiệu với anh, bạn cùng lớp của em Diệp Tiểu Du, cùng một đẳng cấp với anh Phi, siêu ưu tú luôn đó.”

Kỷ Dực Phi liếc mắt, gật nhẹ với cô một cái, ánh mắt lại chuyển về phía Viện Viện, “Nhưng ba mẹ em đã giao em cho anh rồi, em phải nghe lời anh.”

“Không đâu.” Viện Viện nũng nịu phản bác, “Người ta có bạn của người ta, mắc gì phải đi theo anh, hơn nữa, sang năm anh Phi lên đại học rồi, chẳng phải lúc đó em chỉ có một mình ở đây thôi sao.” Vừa nói, khuôn mặt nhỏ vừa mếu máo, giọng nói nghèn nghẹn.

“Trời đất!” Kỷ Dực Phi đưa tay kéo cô vào lòng, “Sao lại một mình được? Mỗi khi đến kỳ nghỉ, anh sẽ bay về thăm em, hơn nữa, anh Phi phải ra ngoài trước, xây sẵn một tòa tháp vững chắc, như vậy, lúc Viện Viện lên đại học, sẽ không phải chịu gió táp mưa sa.”

Diệp Tiểu Du không thể tiếp tục nhìn cảnh đó nữa, cô lặng lẽ xoay người. Hình ảnh đó, thực sự đáng hâm mộ, đáng ước ao. Nhà nghèo, không cha, cô chưa từng cảm thấy mình đáng thương, cũng không hề ao ước sự đầy đủ của người khác, nhưng giờ phút này, cô ước ao vô hạn ánh mắt cổ chấp kia, lời nói yêu thương kiên quyết kia, nhưng tất cả đều dành cho — Vu Viện Viện. Cô không biết vì sao trên đời lại có người may mắn như vậy, bao nhiêu thứ tốt đẹp trên thế gian dường như đều tồn tại vì cô ấy, ngay cả ông mặt trời kia cũng vì cô ấy mà mọc lên.

Tiểu Du mười hai tuổi, nhảy cảm trưởng thành sớm, cô ngẩng đầu, rồi lại cúi đầu, đối mặt với hoàn cảnh gian nan khốn khó, nhếch miệng cắn răng cố chịu, trong lòng dè dặt những khát vọng xa vời. Nhưng số phận luôn luôn thích bày ra những trò đùa ác nghiệt, một người nhỏ bé như cô vì sao phải gặp gỡ ánh mặt trời chói lọi kia?

Viện Viện nói, không làm quen sẽ hối hận, sai rồi, sau khi quen mới thật sự là hối hận. Ánh mặt trời kia quá xa không với tới được, cô chẳng thà dừng chân tại chỗ cũ, tránh xa tia sáng chói mắt kia.

Trái tim mười hai tuổi, lần đầu tiên cảm nhận sự chua chát trong cuộc đời.

5. Chương 5: Duyên Khởi 2

Ánh mặt trời tỏa chiếu khắp muôn nơi, muốn trốn tránh đâu phải dễ gì mà làm được. Cảnh tượng đó như ác mộng đeo bám suốt sáu năm, cuốn Diệp Tiểu Du vào thói quen đi đâu cũng ba người, thói quen cứ hề ngược mắt lên, là nhìn thấy ánh mặt trời chói mắt.

“Tiểu Du, sức khỏe Viện Viện không tốt, em giúp bạn chép bài nhé.”

“Tiểu Du, sắp tới kỳ thi, em giúp Viện Viện ôn tập nha.”

“Tiểu Du, lúc ra ngoại ô chơi, em nhớ trông chừng Viện Viện, đừng để bạn chạy lung tung.”

“Tiểu Du, giúp anh coi chừng đừng để Viện Viện đi chơi riêng với tụi con trai.”

...

Học cùng trường với Kỷ Dực Phi được một năm, anh đi xa học đại học năm năm, bất kể là điện thoại hay gửi thư, lúc nào cũng tìm Diệp Tiểu Du. Viện Viện quá ngây thơ, quá khờ khạo, không hiểu chuyện, giỏi giang như Tiểu Du, chỉ cần bên cạnh Viện Viện có Tiểu Du, Kỷ Dực Phi mới có thể yên tâm. Kỳ thực anh quên mất một điều Diệp Tiểu Du nhỏ hơn Viện Viện hai tuổi.

Vu Viện Viện trưởng thành trong vui vẻ, không lo lắng, không ưu tư, hưởng thụ một liều thuốc pha lẫn giữa tình bạn và tình yêu.

Lại một mùa hè nữa, trên con đường nhỏ giữa hai hàng cây trong trường Kỷ Dực Phi nắm tay Viện Viện, nhàn nhả tán bộ. Anh cao hơn một chút, cũng cường tráng hơn một chút, khuôn mặt tuần tú mang theo vẻ cương nhu của một chàng trai đỉnh đạc, Viện Viện ngoại trừ cao thêm một chút, vẫn là gương mặt búp bê hấp dẫn chết người kia.

Nhưng Diệp Tiểu Du lại cao lên rất nhiều, khuôn mặt không còn vẻ ngây ngô lúc nhỏ, đang dần phát triển thành một cô gái xinh xắn và thông minh. Nhìn bóng hai người dắt tay nhau phía trước, cô mỉm cười thông cảm, Viện Viện chuẩn bị thi đại học, anh vội vã từ Thiên Tân trở về bầu bạn. Kỷ Dực Phi hiện tại đã là trưởng nhóm thiết kế của một công ty quảng cáo. Một nhân tài mới đang lên, mỗi hành động cử chỉ đều tràn đầy tự tin, phóng khoáng.

“Đến Thiên Tân đi! Anh Phi đã mua nhà ở đó rồi, em tới đó là có nhà để ở, không cần ở trọ trong trường làm gì.” Kỷ Dực Phi yêu thương sắp xếp cho cô bé được mình che chở từ nhỏ cho đến khi trở thành một thiếu nữ yêu kiều duyên dáng, sự kỳ vọng và vui sướng đó không lời nào có thể diễn tả được.

“Thiên Tân, Bắc Kinh, có ích lợi gì, quan trọng là em có thể thi vào hay không kia?” Vu Viện Viện rất hiểu bản thân, “Em đâu phải Diệp Tiểu Du, Bắc Đại, Thanh Hoa, Hiệp Hòa tùy bạn ấy chọn, anh Phi à, em là Viện Viện đó!”

“Đúng, anh Phi đương nhiên biết em là Viện Viện, hay là học cao đẳng trước thì thế nào, chọn một ngành thú vị nào đó, ở bên anh Phi nhiều một chút.”

Viện Viện quay đầu lại nhìn Diệp Tiểu Du đang lảng lạng phía sau, lại nhìn sang Kỷ Dực Phi, thành thật nói: “Anh Phi, bất kể là trường nào, nếu không có Tiểu Du làm bạn, em chỉ là một cọng cỏ đuôi chó, không có bạn học nào chịu để ý tới em, em thực sự rất ngốc.”

“Em có anh mà!” Kỷ Dực Phi thật muốn nổi điên, vì sao cô luôn muốn kéo con bé Diệp Tiểu Du kia vào.

Diệp Tiểu Du cười dừng dừng, “Cô giáo vừa nãy tìm mình có việc, mình đi trước nha!” Thế giới của hai người yêu nhau, thêm một người thì quá chật, cô đi chỗ khác thì tốt hơn.

Trong phòng học không khí sôi nổi, mấy ngày nay vì chuyện chọn nguyện vọng, tất cả mọi người đều giống như phát điên.

“Tiểu Du, bạn chọn trường nào?”

Diệp Tiểu Du lắc đầu xa cách, “Chưa chọn, mình muốn bàn với mẹ rồi mới tính.”

“Đừng hỏi nó, nó thi đâu mà chả đâu, vấn đề là nó muốn tới chỗ nào mà thôi.”

Muốn tới chỗ nào? Muốn tới chỗ nào? Diệp Tiểu Du bỗng ngẩng người, cô bỗng nhiên ngẩng đầu, trái tim cô ở nơi nào? Nếu như không có ánh mặt trời kia, trái tim sẽ không khao khát sự ấm áp mãnh liệt đến vậy, biết rõ đó là một mối tình không kết quả, là cạm bẫy của số phận, phủ đầy đau thương của số mệnh, vậy mà vẫn rơi vào, không tự chủ được.

Kỳ thi lớn vào tháng sáu, Diệp Tiểu Du xưa nay luôn lạnh lùng điềm đạm lại làm sót một câu trong bài thi thứ nhất, đến bài thi thứ hai, lại còn tới nhầm trường thi. Đến lúc có điểm, cô chỉ đậu vào một trường cao đẳng hạng ba ở Thiên Tân, vào học chung với cô bạn Vu Viện Viện tiêu tiền bậc nhất. Thầy hiệu trưởng, các thầy cô đều đầm ngực thở dài. Diệp Tiểu Du chỉ giữ vẻ mặt lạnh lùng, không biểu hiện ra một chút tâm tư nào. Giáo viên sợ cô nghĩ quẩn trong lòng, cố ý mời mẹ Tiểu Du tới. Mẹ cô không nói không rằng, dẫn Diệp Tiểu Du về nhà.

Lê bước nặng nề theo sau mẹ, trong lòng thấp thỏm không yên. Vừa vào trong nhà, mẹ liền khóa chặt cửa lại.

“Quỳ xuống!” Mẹ nhìn cô, lớn tiếng quát.

Diệp Tiểu Du từ trước tới giờ chưa từng thấy mẹ nghiêm khắc như thế, gương mặt hiền hòa tái đi không còn sắc hồng, cô sợ hãi quỳ xuống, nước mắt rơi như mưa, “Xin lỗi mẹ, con sai rồi, con học lại một năm có được không?”

Mẹ cô cười miễn cưỡng, ngồi xuống ghế, “Tiểu Du, con tự làm theo ý mình, tự quyết định chọn lựa như vậy, thì mẹ sẽ thuận theo con, cho con đi Thiên Tân. Nhưng con phải thề trước mặt mẹ, trong ba năm này, nếu vẫn không tìm được cái người trong mộng kia của mình, con nhất định phải làm lại từ đầu sống cuộc sống cho ra con người, chứ không phải một kẻ làm nèn, một món đồ trang sức.”

“Mẹ!” Diệp Tiểu Du hoảng hốt nhìn mẹ, chút tâm tư nhỏ bé của mình đã không thể thoát khỏi ánh mắt mẹ, trong lòng không khỏi xấu hổ ngượng ngùng.

“Trên đời này những thứ tốt rất nhiều, một số thứ chỉ có thể dùng làm phong cảnh để ngắm, mà không thể đem về làm của riêng. Làm người cần kiên định một chút, đi bước nào chắc bước đó. Tiểu Du, ông trời cho con một phần trí tuệ, là để con làm chuyện ngốc nghếch hay sao? Con nên biết thế nào là đủ, đừng dùng trí tuệ của mình để tự rước lấy phiền não. Mất đi sáu năm cũng không thể đào được báu vật, Tiểu Du, con còn ôm hy vọng tới bao giờ?”

“Mẹ...” Lòng Diệp Tiểu Du đã hối hận không kịp, lời nói của mẹ đã thức tỉnh sự mê muội của cô, nhớ tới những ngày tháng vất vả cực nhọc chỉ có hai mẹ con nương tựa lẫn nhau trước đây, hiểu ra hôm nay mình đã ích kỷ như thế nào, tùy hứng như thế nào. Cô quỳ trước mặt mẹ, ôm chân mẹ, khóc nức nở.

Rất nhiều người có một tương lai rải thảm hoa hồng, còn tương lai của cô lại hư vô mờ mịt đến mức không dám nghĩ đến. Chỉ có thực sự bước đi trên đường của mình, mới có thể thay đổi cuộc sống, thực hiện được ước mơ. Còn những ao ước ảo tưởng xa vời đều là vô nghĩa, dệt mộng quá đẹp, đối với cô mà nói là quá xa xỉ.

Mơ mộng thuộc về bóng đêm, dưới ánh mặt trời chúng không có cách nào tồn tại.

Một mối tình mờ mịt không tương lai đã bị chôn vùi vào mùa hè năm cô mười tám tuổi.

Dù sao cũng là học sinh loại ưu, Diệp Tiểu Du vừa vào trường, đã nhận được sự quan tâm của ban giám hiệu, cô chọn học một bộ môn phù hợp, cũng bắt đầu tách mình khỏi Vu Viện Viện.

Sự chân thật và đơn thuần của Viện Viện đã giúp cô ấy có thêm nhiều bạn bè, cộng thêm sự rộng rãi của Kỷ Dục Phi, các bạn của cô cũng chiều chuộng cô hết mực. Còn Diệp Tiểu Du thì bị gán ột cái tên là “mỹ nhân một sách”, người khác đều tận hưởng cuộc đời sinh viên tươi đẹp, còn cô thì chỉ cắm đầu vào học.

Đêm khuya từ thư viện trở về, đèn trong phòng ngủ đã tắt, mồ mẫm rửa ráy qua loa, leo lên giường, các bạn cùng phòng vẫn còn đang rì rầm bình luận.

“Ê, có thấy bạn trai Vu Viện Viện không? Siêu đẹp trai luôn nhé.”

“Ừ, anh ta hình như rất yêu nó, mỗi cuối tuần đều tới thăm, bình thường, cũng điện thoại liên tục, đúng rồi, bữa trước còn tặng riêng cho nó một cái điện thoại di động, nói là để tiện lúc nào cũng có thể nghe được

giọng nó, oa, làm cho người ta thèm phát khóc đây nè.”

“Phải đó, nghe nói, đời nó tốt nghiệp, là hai người kết hôn luôn.”

“Aissh, Vu Viện Viện thật tốt số, ưu tú thì thế nào, xinh đẹp thì sao, tìm được một người bạn trai nhiều tiền cưng chiều mình mới là chân lý.”

“Đúng, chí lí!”

...

Tiếng nói dần dần nhỏ đi, mơ màng, các bạn cùng phòng từ từ chìm vào giấc ngủ. Diệp Tiểu Du mở choàng hai mắt, nước mắt lặng lẽ chảy theo gò má thấm vào áo gối, vì sao đã cố gắng đến như vậy, vẫn không thể quên được? Cô thực sự mệt mỏi rồi.

“Tiểu Du, anh Phi rủ bạn đi ăn cùng.”

“Mình không đi đâu, mùa đông này mình sắp có cuộc thi, còn nhiều bài vở vẫn chưa học, bạn đi đi!”

“Nhưng anh Phi lúc nào cũng nhắc tới bạn.”

“Cho mình gọi hỏi thăm ảnh.”

“Tiểu Du...”

“Đi nha!” Không dám tiếp tục nhìn Viện Viện, Diệp Tiểu Du vội vã chạy mất. Không thể tiếp tục quen đắm mình dưới ánh mặt trời nữa, sau khi thói quen trở thành tự nhiên rồi, thì rút ra sẽ rất khó, không có hi vọng, vậy thì đừng ảo tưởng nữa, chưa từng sở hữu, cũng sẽ không đau lòng.

Mùa xuân năm sau, trong trường bùng lên một tin tức nóng hổi: Sinh viên “năm hai” Diệp Tiểu Du nhảy lớp tham gia cuộc thi nghiên cứu sinh, trúng tuyển vào khoa Toán đại học Bắc Kinh. Tin tức này liền giống như một huyền thoại, trở thành “điểm nóng” bàn tán khắp sân trường.

“Tiểu Du, bạn không cần mình nữa sao?” Viện Viện đáng thương nhìn Diệp Tiểu Du đang thu dọn hành lý. Ngày mai, Tiểu Du sẽ đi Bắc Kinh học, từ cấp hai cho đến cao đẳng, hai người đã bên nhau bảy năm, Tiểu Du giống như một người chị quan tâm chăm sóc Viện Viện, vậy mà giờ đây, chỉ còn lại cô một mình, cô bỗng nhiên cảm thấy mất mát.

“Không phải còn có nhiều bạn bè khác hay sao? Hơn nữa, anh Phi của bạn cũng ở đây!” Nhắc đến tên người kia, tim cô hơi thất lại, Diệp Tiểu Du cười nhạt khinh thường trái tim mình.

“Đâu có giống nhau.” Viện Viện ngồi trên giường, vẽ mặt khổ não, “Anh Phi có công việc, lúc nào cũng bận rộn. Còn những người khác lại không giống như bạn, tội nó không chân thành như bạn.” Tuy rằng thành tích học tập kém cỏi, nhưng Viện Viện vẫn rất biết cách nhìn người.

Diệp Tiểu Du ngừng đôi tay bận rộn, xoay người ôm lấy Viện Viện, “Vây hãy tự lập một chút, đừng lúc nào cũng nghĩ tới chuyện dựa dẫm vào người khác.

Thiên Tân cách Bắc Kinh rất gần, lúc rảnh thì tới thăm mình, không thì viết thư ỉn.”

“Aissh, Tiểu Du, sau khi vào Bắc Đại rồi, con đường sau này của bạn nhất định sẽ hoàn toàn khác biệt với mình, muốn tiếp tục sống giống như trước rất là khó.” Sau khi tốt nghiệp, Viện Viện sẽ tới công ty Hoa Vũ làm việc, điều này đã định sẵn từ lúc nhỏ, còn Tiểu Du, học thạc sĩ, học tiến sĩ, làm nghiên cứu, bất kể làm cái gì, nhất định cũng là người của một thế giới khác. Viện Viện cảm thấy rất buồn.

“Viện Viện ngốc, mặc kệ là làm gì thì vẫn ở trong nước, muốn gặp đâu có khó. Không thể ngày ngày ở chung, thì thỉnh thoảng tụ họp cũng được mà!” Tiểu Du nhẹ nhàng an ủi.

Viện Viện rưng rưng gạt đầu, nhìn hành lý Tiểu Du đều đã đóng gói xong, “Anh Phi nói một lát lái xe tới đưa bạn ra ga.”

“Không cần đâu!” Diệp Tiểu Du nhỏ giọng từ chối, đa tình tự cổ hận ly biệt, lẽ nào sợ cô quên anh, còn muốn cố gắng hết sức gặp mặt thêm một lần nữa hay sao?

“Không phiền gì đâu.” Viện Viện khẳng định, anh Phi nói Tiểu Du giúp cô nhiều như vậy, đưa tiền một chút là việc nên làm, nhưng vì sao Viện Viện trông có vẻ như không muốn như thế.

“Nhưng mình chỉ muốn hai đứa mình đi với nhau thôi, có thêm anh Phi, hai đứa mình sẽ không thể nói mấy chuyện bí mật.” Diệp Tiểu Du nói vòng vo, Viện Viện tưởng là thật, liền gọi điện thoại cho Kỷ Dục Phi, anh “ừ” một tiếng, dặn dò Viện Viện đi đường phải cẩn thận này nọ rồi cúp máy.

Anh không nói “tạm biệt” với cô, có lẽ không bao lâu sau, hình dáng cô thế nào cũng sẽ quên luôn, vĩnh viễn anh cũng sẽ không biết có một cô bé đã lặng lẽ dõi theo anh suốt bảy năm. Như vậy cũng tốt, cả hai cùng hẹn sẽ lãng quên, không bao giờ gặp lại.

Trước khi lên xe, Diệp Tiểu Du gọi điện thoại ẹ. Ở đầu dây bên kia, giọng mẹ cô nghẹn ngào, “Một cô gái tốt như vậy, sau này nhất định sẽ có một tương lai tốt đẹp.”

“Con cũng nghĩ như vậy.” Diệp Tiểu Du rưng rưng cười nói.

“Trong cuộc đời, có một số chặng đường bắt buộc phải đi qua mới có giá trị, lúc quay đầu nhìn lại, sẽ không tiếc nuối.”

“Dạ! Mẹ có hối hận năm đó đã yêu ba không?”

“Không, tuy vì yêu đương mà không thể vào đại học, nhưng sau khi vào đại học rồi, liệu có thể gặp được một người như ba con hay không, mẹ không muốn suy đoán, cũng không mơ mộng, mẹ chọn lựa hiện thực trước mắt.”

“Con hiểu rồi, mẹ, sau này con sẽ không để mẹ phải bận lòng vì con nữa.”

“Mẹ tin con!”

Lớp nghiên cứu Khoa Toán của Bắc Đại xuất hiện một cô gái, bao nhiêu nam sinh nhảy cẫng lên nôn nóng mong đoạt được trái tim nàng. Học nghiên cứu sinh đã hiếm khi có được một mỹ nữ, huống hồ khoa Toán lại toàn là nam sinh. Sự xuất hiện của Diệp Tiểu Du, giống như tiên nữ giáng trần, bởi vì là người đẹp, tính tình lại khép kín, người vây quanh thì rất nhiều, người tới gần cực ít, tới cuối cùng, biến thành cảnh tượng các vì sao lượn lờ quanh mặt trăng.

Diệp Tiểu Du không có ý định cặp đôi với ai, cũng không mong được ai che chở yêu thương. Một mình cũng tốt, đọc sách, đi dạo phố, không phải lo nghĩ nhiều, tự do thoải mái. Cô rất hưởng thụ một cuộc sống như vậy.

6. Chương 6: Duyên Khởi 3

Tháng chín ở Bắc Kinh, gió thu xào xạc, trong lành mát mẻ. Diệp Tiểu Du khoác ba lô, tới thư viện tìm tư liệu. Sang năm, trung tâm thi đấu Olympic quốc gia tuyển một trợ giảng thực tập, cô muốn thử một lần xem sao. Vừa quẹo vào con đường nhỏ không tên ven hồ, bỗng nghe xa xa phía sau có tiếng ai đó gọi “Tiểu Du”, cô dừng chân, ngoảnh lại nhìn, không ngờ lại là Kỷ Dục Phi, gần hai năm không gặp, anh vẫn phóng khoáng, tự tin, đẹp trai như thế.

“Anh Phi!” cô đè nén nhịp tim đập mãnh liệt, điềm tĩnh chào hỏi, “Thật khéo quá!”

Cô đã trưởng thành, tóc dài bay bay, thanh khiết như hoa sen. Trái tim Kỷ Dục Phi đột nhiên loạn nhịp, trong ấn tượng cô vẫn luôn là một cô bé điềm đạm ít nói, không nghĩ tới sau khi trưởng thành, lại xinh xắn như vậy. “Không, anh cố ý tới thăm em. Anh hiện đang công tác ở một công ty quảng cáo của Pháp, trụ sở ở gần thôn Trung Quan.”

“Àh!” Diệp Tiểu Du rất muốn thở dài, cái vòng tròn lẫn lộn quẩn quại gì không biết, cô đã lẫn trốn xa như vậy rồi, vì sao vẫn lại quay trở về điểm xuất phát? “Vậy Viện Viện cũng tới đây rồi ă?” Viện Viện rất lười, năm thứ nhất lúc nhớ còn gọi điện thoại cho cô, còn cả năm nay một cuộc cũng chẳng thấy.

“Viện Viện...” Gương mặt tuần tú bỗng hiện lên một vẻ đau buồn tuyệt vọng. “Cô ấy đã yêu một sinh viên đến từ nông thôn, bất kể anh cố gắng thế nào, cô ấy cũng không chịu quay đầu lại, anh vẫn tiếp tục tìm tới, không ngờ cô ấy nói với anh vĩnh viễn không muốn gặp lại.”

Tiểu Du từng nhìn thấy sự nổi bật của anh, sự hào hiệp của anh, sự tự tin của anh, nhưng chưa từng thấy ở anh sự thất vọng nản lòng như vậy.

“Nhiều năm như vậy, hai người... Viện Viện điên rồi sao?” Diệp Tiểu Du thực sự sững sờ, “Có lẽ cô ấy chỉ là nhất thời lâm đường, anh đừng từ bỏ.”

“Anh có thể không từ bỏ sao, cô ấy nói từ nhỏ đến lớn, chỉ xem anh như anh trai. Còn cái người tên Phùng Như Hải kia, tuy rằng xuất thân gian khổ, nhưng khiến cô ấy ngưỡng mộ động lòng. Hai người họ đã thuê nhà ở chung rồi.”

Diệp Tiểu Du hít sâu một hơi, “Phùng Như Hải?” Cô nhớ kỹ anh chàng sinh viên kia, rất chất phác giản dị. Năm thứ ba cao trung, cha mẹ đột ngột qua đời do tai nạn giao thông, anh ta vì chăm sóc em gái nên buộc phải nghỉ học, sau đó do nhà trường thuyết phục, đã thi vào trường cao đẳng, lại đậu vào trường bọn họ. Hình như anh ta vừa học vừa đi làm, nên cuộc sống khá vất vả.

Một người giản dị kín đáo như vậy sao có thể ở chung với Viện Viện được nhỉ? Bọn họ đứng chung một chỗ, sẽ giống như một con búp bê đất sét và một con búp bê nhập ngoại, tưởng tượng tới hình ảnh đó, cô bỗng thấy mắc cười, không thể nào có chuyện đó được! Phùng Như Hải lấy đâu ra thời gian để ở bên cạnh cô gái ư được chiều chuộng như Viện Viện chứ, “Anh Phi, anh không nhầm đó chứ!”

“Anh cũng hy vọng vậy, đáng tiếc chính mắt anh nhìn thấy, toàn bộ sự việc không thể trách người ta được, là do Viện Viện theo đuổi cậu ấy.” Kỷ Dục Phi cười khổ, tức giận nắm tay vào bức tường bên cạnh, bàn tay anh lập tức sưng đỏ lên. Diệp Tiểu Du hoảng hốt đứng chắn trước mặt anh, “Đừng mà anh Phi, em sẽ đi tìm Viện Viện, kêu cô ấy quay đầu lại.”

“Có ích lợi gì? Người quay lại, nhưng tim có quay lại không?”

Im lặng bầu bạn với anh, nghe anh liên miên kể chuyện cũ, kể về sự bảo bọc và chờ đợi suốt bao nhiêu năm, đến cuối cùng lại là công cốc, thất bại một cách không rõ ràng như vậy, đã không còn là chuyện mất mặt nữa, mà là lòng tự tin bao nhiêu năm của anh đã mất hết không còn một mẩu. Cô cùng anh thở dài, cùng anh trách móc, cùng anh buồn bực, cùng anh hết cả buổi chiều sang buổi tối, cùng anh ăn tối, cùng anh trở về chỗ ở, giúp anh dọn dẹp nhà cửa gọn gàng, rồi mới về trường. Người đã quay lại, nhưng tim không còn.

Từ sau hôm đó, anh thường xuyên tới tìm cô, phần lớn thời gian là anh nói, cô nghe, nội dung câu chuyện đều xoay quanh Viện Viện. Thỉnh thoảng cô cũng tới chỗ anh, hai người cùng nấu nướng cùng ăn cơm, anh xem hợp đồng, cô đọc sách, mỗi người chiếm một góc phòng, không nói gì nhiều, nhưng bên nhau rất ấm áp. Anh dần dần không còn vẻ chán nản nữa, cũng ít nhắc tới Viện Viện hơn.

Công việc của công ty phát triển rất tốt, anh là ngôi sao mới trong giới quảng cáo Bắc Kinh.

Bình thường vào cuối tuần, Diệp Tiểu Du sẽ mua ít bánh mì mới ra lò và ít trái cây tươi trên đường, mang tới nơi anh ở, chìa khoá vẫn để nguyên chỗ cũ, cô mỉm cười mở cửa, thấy cửa phòng ngủ chỉ khép hờ, bên trong có tiếng động nhỏ, cô mỉm cười bỏ đồ ăn xuống, bước vào.

“Anh Phi, không có...” Cô đột nhiên sững người, cơ thể như hóa đá. Ga giường bừa bãi, một đôi nam nữ đang nằm đè bên nhau, mái tóc cô gái xõa tung trên gối, Kỷ Dục Phi mồ hôi loang loáng trên thân thể đỏ bừng, cảnh tượng đó giống như một quả bom ném thẳng vào mặt, còn cô chỉ đứng thừ ra ở đó, không kịp lẩn trốn, cả người bị nổ tung thành nghìn mảnh.

“Còn không mau đóng cửa.” Kỷ Dục Phi cất giọng khàn khàn, rít lên qua kẽ răng.

Diệp Tiểu Du lúc này mới sực tỉnh, mặt trắng như tờ giấy, xoay người chạy ra ngoài. Chạy xuống lầu, trong cơn hoảng loạn cô bỏ chạy mà không rõ mình chạy đi đâu, chỉ chạy đi như điên, xa thật xa mới dừng lại, sau khi dừng lại mới phát hiện trên mặt đã đầm đìa nước mắt.

Cô tưởng là sẽ khác, đối với anh mình sẽ khác, không ngờ vẫn chỉ như trước. Trước đây là vì không thể sánh được với Viện Viện, còn bây giờ thì là gì? Có thể là bất kỳ ai, nhưng không phải là cô. Không thể ngăn được nước mắt, trái tim như vỡ vụn, đau đến mức chỉ có thể ngồi bệt dưới đất tự ôm lấy bờ vai mình. Từ trước tới giờ anh không là gì của cô cả, cô có thể trách móc gì đây, có thể oán giận gì đây? Đồ ngốc, đồ đàn!

Lão đảo lê bước trên đường đến tận nửa đêm, cho tới khi mệt mỏi không nhấc nổi chân lên được nữa, cô mới quay về ký túc xá. Bạn cùng phòng học khoa Ngoại Ngữ cuống quýt hét: “Trời ạ, bạn còn biết đường về à, có anh kia tìm bạn cả buổi chiều rồi đó.”

“Ai vậy?” Cô rã rời ngã xuống giường.

“Anh ta tự xưng họ Kỷ, rất cao ráo đẹp trai.”

Anh, anh đến tìm để cô nói chuyện gì, trách mắng cô xen vào chuyện tốt của anh sao? Bảo cô sau này đừng tùy tiện tới nhà anh nữa à. Hừ, có cho cô mượn thêm một trăm trái tim kiên cường khác, cô cũng không dám đến nữa đâu.”Ừ.”

“Bạn không gọi điện thoại lại cho anh sao?” Thấy cô không hề nhúc nhích, bạn cùng phòng sốt ruột.

“Mình mệt lắm rồi, ngày mai nói tiếp!”

“Nhưng anh ấy nói sẽ chờ bạn ở cửa sau trường học.”

“Chờ?” Cô thật muốn cười phá lên, vì sao anh nhất định phải buộc cô đối mặt với chuyện lúc sáng một lần nữa chứ? Cô không muốn để anh cảm nhận được nỗi chua chát và đáng thương của mình. Nường theo ánh trăng lơ mơ, Tiểu Du kéo lê thân thể mệt mỏi đi về phía cổng sau. Trong sân trường yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ có ánh đèn đường còn thức giấc.

Ra cổng sau, liền thấy xe anh vẫn đậu ở đó. Cô chậm rãi bước tới, anh xuống xe, nhìn cô bằng đôi mắt sâu thẳm.

Cô cố nặn một nụ cười, “Anh Phi, tìm em có việc gì sao?”

“Tiểu Du, hồi sáng...” Về mặt anh mất tự nhiên cùng cực, chẳng hiểu sao, cảnh tượng lúc sáng sớm bị cô nhìn thấy làm anh có cảm giác tội lỗi nặng nề, sau khi cô chạy đi, anh bất chấp tất cả rượt theo tới đây, hồn vía lên mây chờ cô tới tận bây giờ, rất sợ từ nay về sau cô sẽ không gặp lại anh nữa.

“Anh Phi!” Không có cách nào ghét bỏ anh, cô lạnh lùng nói: “Em không có ý định muốn biết chuyện gì hết, trên thực tế em cũng không nhìn thấy gì, chỗ Viện Viện, em sẽ không nhiều lời.”

Anh nở nụ cười tự giễu, “Tiểu Du, em còn nhỏ, chưa thể hiểu được nỗi trống rỗng của một người đàn ông cô đơn đâu, có nhiều lúc, đàn ông sẽ không dùng bộ não để suy nghĩ, mà để mặc sự thôi thúc của cơ thể.”

“À, anh cũng biết em không thể hiểu được, cho nên cũng không cần phải giải thích gì cả. Em hứa với anh sẽ không nhiều chuyện, em sẽ quên tất cả những chuyện từng xảy ra.” Giọng nói cô nhẹ như gió thoảng, vậy mà anh càng nghe càng nặng lòng, nhưng lại không thể làm được gì.

“Có vẻ anh đã làm chuyện thừa, muộn lắm rồi, em về nghỉ ngơi đi!”

“Tạm biệt!” Cô hồ hững gạt đầu, xoay người dứt khoát, khoảnh khắc đó, một giọt lệ cổ nén lập tức tràn mi, đối với anh, cô vĩnh viễn chỉ là một “người khác”.

Chẳng biết vì sao, anh vẫn thường xuyên tới thăm cô, nhưng cô thì không tới chỗ anh nữa. Hai người gặp mặt chỉ lẳng lặng sóng vai đi bên nhau, có lúc cả cổng trường cũng không ra khỏi, dường như chỉ để xác nhận có một người vẫn đứng đó, không đi đâu mất mà thôi.

Nghỉ hè quay về, gặp đúng ngày cưới của Viện Viện, Kỷ Dực Phi không đến dự. Nhìn Viện Viện ngã vào thân hình vạm vỡ của Phùng Như Hải, điều Tiểu Du có thể làm chỉ là chúc phúc cho bọn họ. Con đường của mỗi người là do chính họ lựa chọn, có vấp ngã cũng phải tự mình đứng lên, người khác ở bên cạnh, liệu có thể nói gì? Người nhà rất yêu thương cô ấy, tuy hoàn cảnh gia đình Phùng Như Hải không khá giả, nhưng nhân cách lại tốt, nên cũng an tâm giao Viện Viện cho anh cùng về sống ở Đường Sơn.

Tiệc tàn, Diệp Tiểu Du một mình trở về Nhất Trung. Gió đêm dìu dịu, bước chậm trên con đường nhỏ giữa hai hàng cây, nhớ tới cuộc gặp gỡ lần đầu tiên với Viện Viện, nghĩ tới sự hồn nhiên của cô ấy, nghĩ tới số phận may mắn của cô ấy, nghĩ tới việc cô ấy từ bỏ tấm thân hoa hồng, từ bỏ Kỷ Dực Phi, lựa chọn một cuộc sống chưa bao giờ nếm trải. Đó là một niềm tin như thế nào, một tình yêu cuồng nhiệt đến mức nào?

Trên con đường tình yêu vạn dặm, chúng ta cùng sánh bước bên nhau, đừng chần chừ đừng do dự, em và anh ở bên nhau.

Bỗng dưng nhớ tới bài hát cũ kia, Diệp Tiểu Du nở nụ cười, em và anh ở bên nhau, đúng là một lý do hết sức đơn giản. Viện Viện chắc cũng nghĩ như thế!

Mùa thu quay lại Bắc Kinh, cô phá lệ tới công ty Kỷ Dược Phi.

Ở đó, cô nhìn thấy cô gái rớt trà hình như đã từng gặp mặt, suy nghĩ một lúc lâu, rốt cục cô cũng nhớ ra đó chính là cô gái trên giường Kỷ Dược Phi sáng hôm đó. Cô ta tên Cát Tinh Nhi, thư ký của Kỷ Dược Phi, không thể gọi là đẹp, nhưng trang phục rất bắt mắt, rất biết cách để mình trở thành tiêu điểm chú ý của đàn ông.

Có những ký ức sẽ khắc sâu vào tận xương tủy, muốn quên cũng khó. Cô mỉm cười không nói gì.

Anh rất bận, nào là tiếp khách, nào là bàn kế hoạch, trong phòng làm việc người ra kẻ vào. Cô lặng im ngồi đó cả buổi sáng, đến lúc chào tạm biệt, anh tiễn cô ra thang máy. Cô nhẹ nhàng nói: “Quên Viện Viện rồi chứ!”

Anh thoáng sửng sốt, giọng cô đơn: “Bao nhiêu năm nay, tự cho rằng cứ nỗ lực sẽ được đền đáp, không ngờ, lần đầu tiên nỗ lực nhiều nhất, cũng là lần thất bại thê thảm nhất.”

Không muốn nhìn dáng vẻ bại trận của anh, cô bước thẳng vào thang máy không quay đầu lại, anh cũng bước vào theo. Cô sức nhớ ra chuyện gì đó, lục túi xách móc ra một xâu chìa khoá, “Lần trước quên đặt lại chỗ cũ, bây giờ trả lại anh.”

Anh không cầm, “Không cần trả đâu.”

Cô mỉm cười, “Không, có lúc sẽ bất tiện.”

“Nếu như... anh nói sau này sẽ không còn những chuyện bất tiện như thế xảy ra nữa, em sẽ lại đến chứ?” Anh cầm lấy tay cô, muốn nghe lời đảm bảo.

Diệp Tiểu Du khẽ ngước mắt, “Có thời gian em chắc chắn sẽ đến thăm anh Phi. Nhưng học kỳ này, em phải làm luận văn tốt nghiệp, còn phải tới trung tâm thi đấu thực tập, thời gian kín mít, anh Phi lại càng bận rộn hơn. Nếu lúc nào em có việc phải phiền đến anh, nhất định sẽ nhờ cậu không giấu diếm.”

“Em có bao giờ làm phiền tới người khác đâu, độc lập một cây.” Anh nhìn cô ánh mắt cô độc và bất lực.

“Một cây làm chẳng nên non, em làm sao có thể tách mình khỏi thế giới được!” Anh định bù đắp cho bao nhiêu năm cô giúp đỡ Viện Viện sao, không còn Viện Viện nữa, cô cũng chẳng còn bất cứ giá trị gì, còn gì nữa đâu mà phải gặp mặt nhau?

Trái tim lại nhói lên đau đớn.

Thang máy đến nơi, cho phép bản thân liếc nhìn anh thêm lần nữa, cô mỉm cười chào từ biệt, “Tạm biệt, anh Phi!” Tạm biệt dĩ vãng, tạm biệt đam mê thời tuổi trẻ.

Vuốt chùm chìa khoá vẫn còn chút hơi ấm trong tay, Kỷ Dược Phi ngơ ngẩn xuất thần.

7. Chương 7: Gương Sáng 1

Em cứ tưởng

Đã giấu kỹ anh rồi

Giấu vào nơi

Đáy tim

Sâu thẳm và lạnh lẽo

Em cứ tưởng

Chỉ cần im lặng

Chỉ cần mặc ngày tháng tiếp tục trôi

Anh rồi cũng sẽ biến thành

Một bí mật cổ kính

Thế nhưng vào những đêm không ngủ

Mỗi sợi tóc bạc không ngừng mọc dài ra

Lại tiết lộ

Nỗi ưu phiền của em

Kỷ Dực Phi và Diệp Tiểu Du gặp lại một lần nữa là vào một ngày mùa đông tuyết phủ kín Bắc Kinh. Giữa tuyết bay đầy trời, anh đang lái xe về công ty, vừa ký được một hợp đồng béo bở, tâm tình anh phơi phới như mùa xuân. Ngay cả tín hiệu đèn giao thông bình thường khiến người ta bực bội cũng trở nên đáng yêu hẳn.

Ở trước trạm dừng đèn đỏ gần hiệu sách Vương Phủ Tỉnh, anh đang đợi đèn xanh, ánh mắt thoáng lướt sang bên phía trái, anh nhìn thấy cô. Cô mặc một chiếc áo khoác dài màu kem, quần một chiếc khăn quàng cổ màu xanh nhạt, mái tóc dài đen như mực, dáng người mảnh khảnh, giữa khung cảnh tuyết bay, có một cảm giác duyên dáng thoát tục. Cô đang ôm một chồng sách, đứng ở lối đi bộ ngăn người nhìn dòng xe cộ tấp nập trên đường. Nhìn gò má lạnh buốt ửng đỏ trên gương mặt gầy gò của cô, anh không nỡ cứ thế lướt qua.

Vội vàng lái xe vào chỗ đậu xe, sợ cô chạy đi mất, liền thò đầu ra cửa sổ, “Tiểu Du!” Anh mỉm cười gọi cô.

“Anh Phi.” Cô phát hiện ra anh, có một chút bất ngờ, bước tới trước xe anh, mỉm cười dịu dàng, “Thật khéo quá!” Một vài bông tuyết rơi trên tóc cô, anh vô thức đưa tay lên nhẹ nhàng phủi đi.

“Về trường à? Anh chở em đi.” Anh bước xuống xe, định đỡ lấy chồng sách trên tay cô. Cô nhẹ nhàng lách ra, lắc đầu, chỉ chỉ vào hiệu sách phía sau, “Bạn em sắp ra bây giờ, bọn em đã hẹn đi xe về chung rồi. Em cảm ơn anh, anh đi trước đi, đừng để ý tới em.”

Anh rất buồn bực, cũng rất chán nản, từ bao giờ anh đã trở thành người bị ghét bỏ như vậy? Bất lực nhìn dáng vẻ xa cách của cô, trong lòng anh dâng lên một nỗi kích động muốn mắng người.

“Tiểu Du! Không có Viện Viện, chúng ta vẫn là bạn cùng trường, vẫn là đồng hương, nếu như có thể, vẫn là bạn bè, anh không phải là một người xa lạ trên phố.” Anh tức giận nói.

Cô thoáng sửng sốt, vội vã nhìn sang hướng khác, lúng búng trong miệng: “Đương nhiên, anh Phi suy nghĩ nhiều quá rồi đó, em không hề xem anh là người ngoài, em thực sự có hẹn với bạn.”

“Đối với anh có cần phải khách khí, câu nệ như thế không?” Bổ sung thêm một câu buồn nôn, rốt cuộc cô gái hồn nhiên trong sáng Tiểu Du đã sắp bị anh ghẹo cho đỏ bừng cả mặt.

“Thực sự không có.” Diệp Tiểu Du luống cuống, sao anh cứ hỏi mãi, còn không chịu đi đi? Giữa cơn tuyết rơi mù mịt thảo luận vấn đề này bộ thú vị lắm sao? Vừa bất cẩn một chút, sách đã rơi đầy đất, dính bẩn lấm lem, cô đau lòng ngồi xuống nhặt lên, nhưng có người nhanh tay giành trước vợ lấy chồng sách, “soạt” một tiếng toàn bộ nằm gọn ở băng ghế sau xe.

“Đi vào nói với bạn em một tiếng là em về trước.” Giọng điệu không cho phép thương lượng, khiến cô bại trận hoàn toàn.

Nhìn dáng vẻ ngang ngược của anh, cô không cự tuyệt thêm nữa, bất đắc dĩ mở cửa xe, ngồi vào trong. “Đi thôi, không cần nói.” Căn bản là chẳng có người bạn nào hết, nói với ai bây giờ! Tiểu Du rầu rĩ nhìn quang cảnh đường phố, chẳng muốn nói tới người con trai đang ngồi ở ghế trước, nhân tài sáng chói gì chứ, cùng lắm cũng chỉ là một kẻ theo chủ nghĩa đàn ông thôi.

Nhìn Diệp Tiểu Du xưa nay không biết nói dối, Kỷ Dục Phi rất mắc cười, một người làm việc gì cũng gọng gàng đầu vào đấy như cô, không ngờ cũng có lúc hốt hoảng lúng túng. Anh giơ tay xem đồng hồ, đã là bốn giờ chiều. “Chúng ta đi ăn lẩu, rồi anh chở em về trường.”

“Không được!” Diệp Tiểu Du quỳnh quáng buột miệng, “Ngày mai em có buổi phỏng vấn ở trung tâm thi đấu, buổi tối em còn phải ôn tập một chút.”

“Trung tâm thi đấu nào?”

“Olympic.”

“À, không sao đâu, đối với em anh hoàn toàn yên tâm!”

“Nhưng em không tự tin, em chuẩn bị cho cơ hội thực tập này lâu lắm rồi, em không muốn xảy ra bất cứ sai sót gì.” Mẹ cô nói, chỉ có vững chãi bước đi trên mặt đất, mới cân bằng được trọng lượng của mình. Đối với rất nhiều sự việc, cô không dám mơ mộng, may mắn là thứ không có thật, bước đi từng bước bằng chính đôi chân của mình, mới là thật.

Anh dừng xe, quay đầu lại, nhìn gương mặt lo lắng của cô, có lẽ nên đưa cô về trường, nhưng anh hoàn toàn không muốn thả cho cô đi.

“Tiểu Du, anh tính thế này. Trời đang tuyết lớn như vậy, đường xá đâu đâu cũng ách tắc, anh chở em về chỗ anh để ôn bài, tới sáng mai anh sẽ đưa em đi phỏng vấn, được không?” Trong lòng anh đột nhiên dâng lên một cảm giác thôi thúc mãnh liệt, ngay lập tức nêu ra quyết định của mình, ngay cả bản thân anh còn cảm thấy hoảng hốt.

Đúng là tuyết rơi càng lúc càng nhiều, xe cộ trên đường dường như đang bò chứ không phải chạy. “Em có thể nói không được không?” Tiúu ngửu nhìn bầu trời, Tiểu Du bắt đầu dĩ hỏi.

“Đương nhiên là không thể.” Anh mỉm cười khoái trá, không nhin được nhìn cô thẳm thiết. Chiếc xe lại tiến về phía trước bằng tốc độ ốc sên.

“Hình như không phải hướng này!” Diệp Tiểu Du phát hiện cảnh hai bên đường không quen thuộc như lúc trước.

“Ừ, anh đổi chỗ ở rồi. Nhà lúc trước nhỏ quá, lần này đổi một căn lớn hơn.”

“Anh Phi ở có một mình, cần nhà rộng để làm gì?” Anh lại không siêng năng, đồ đạc gì cũng ném lung tung, nhà nhỏ mà còn bừa bãi như thế, đổi một căn lớn hơn không biết cảnh tượng còn “hoành tráng” tới cỡ nào.

“Đâu phải anh sẽ sống độc thân cả đời, rồi cũng tới lúc phải lấy vợ sinh con nữa chứ, nhà đất ở Bắc Kinh thì lại đắt đỏ, mua càng sớm càng có lợi.”

Diệp Tiểu Du im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, không đáp lại. Kỷ Dục Phi cũng hơn ba mươi rồi, ở dưới quê, đàn ông tuổi này đều đã vợ con đũa huê. Chỉ vì Viện Viện, anh đã chậm trễ chuyện hôn nhân của mình. Bất kể sau này anh cưới ai, cô đều cảm thấy vô cùng hâm mộ cô gái đó.

Xe queo qua một đoạn cầu vượt, chuyển hướng vào một khu dân cư. Bãi cỏ xanh biếc bị phủ một lớp tuyết mỏng, cứ cách một khoảng lại được trồng một thân cây to điểm tuyết, trông rất vui mắt, ở giữa còn có một cái hồ nhỏ, đình hóng gió, đường mòn rải sỏi, phong cách khu nhà trông rất Châu Âu, ở đô thị mà có một căn nhà thế này thì thật quá xa hoa!

Nhà của Kỷ Dục Phi là một căn hộ hai tầng, tất cả phòng ngủ đều bố trí ở tầng trên, phía dưới là phòng khách, phòng đọc, nhà bếp. Có lẽ là nhà mới nên cũng khá gọn gàng ngăn nắp, người thiết kế rất có ý đồ, từ bố cục cho đến trang trí, tất cả đều được Tây hóa.

“Phòng sách ở bên kia, em vào đó mà đọc sách, anh đi nấu cơm, nếu như em muốn làm phụ anh, anh cũng không phản đối.” Anh cởi áo khoác ra, chỉ còn lại chiếc áo len, rất thoải mái.

Diệp Tiểu Du đặt sách xuống, “Em phụ anh nấu vậy, ăn xong, em mới vào đó ôn bài.”

“Được!”

Sách thì đọc rất nhiều, nhưng tay nghề nấu nướng của Tiểu Du lại chẳng có chút tiến bộ nào. Ở trong bếp, từ trước đến giờ cô luôn đóng vai kẻ sai vặt, rửa rau, lấy đĩa, đưa bát, sau đó thì ngoan ngoãn ngồi xuống chờ ăn.

Kỷ Dục Phi hoàn toàn xứng đáng với vai trò ông chủ nhà, quay qua quay lại một lát, các món ăn đã nằm gọn trên bàn. Hai người ngồi đối diện nhau, đèn điện tắt hết, anh đốt hai ngọn nến, mở một bài hát của John Denver, rót thêm hai ly vang đỏ, không khí trong phòng ăn lập tức trở nên mờ ảo lãng mạn.

Diệp Tiểu Du tròn mắt kinh ngạc nhìn tất cả những thứ này, không hiểu vì sao anh lại làm như vậy.

“Chúc cho buổi phỏng vấn ngày mai của Tiểu Du thành công, cụng ly.”

Cô dè dặt đưa mắt nhìn anh, nhẹ nhàng chạm cốc, nhấp một ngụm nhỏ, vị rất chất.

Dưới ánh nến, ánh mắt anh dịu dàng thăm thẳm, mặt cô thoáng ửng hồng, bối rối thiếu chút nữa làm đổ ly rượu. Bị nhìn chăm chăm như vậy, sao có thể thoải mái ăn uống gì được.

Nhưng anh lại rất tự nhiên, chu đáo gấp thức ăn cho cô, giúp cô ăn nhiều một chút, còn hỏi thăm việc học ở trường, nói đến chuyện bốn mùa ở quê. Nhưng mà một câu cũng không nhắc tới Viện Viện. Anh hỏi một câu, cô đáp một câu, những lúc im lặng, cô lại cầm đầu ăn cơm, Kỷ Dục Phi hiện tại, cả người đều phát ra những thông điệp nguy hiểm, cô cảm thấy hơi sợ.

Bữa cơm khổ sở lắm mới kết thúc, cô không dám ở lại dọn dẹp, bỏ chạy vào phòng sách. Đóng cửa lại, mở sách vở ra, nhưng lại không đọc được một hàng chữ nào, trong mắt toàn bộ đều là hình ảnh dịu dàng đưa tình của anh, cô lại trúng độc rồi, dường như còn rất nặng.

“Tiểu Du!” Anh bưng một tách trà đẩy cửa bước vào. Cô không nhận được giạt thót mình, không dám quay đầu lại. Anh chống một tay trên bàn, một tay đặt ở sau ghế, toàn bộ cơ thể cô bị anh nhốt vào giữa.

“Ôn bài sao rồi?” Hơi thở âm ỉ ở bên tai, cô gồng căng cả người, hồi hộp đến độ có thể nghe rõ nhịp tim của chính mình, “Cũng... cũng tốt.”

“Đừng cố sức quá, em chắc chắn là qua được thôi.” Giọng anh như thôi miên, đầu cúi xuống thấp hơn, gần như là gác trên vai cô.

“Như vậy rất nguy hiểm.” Cô buột miệng. Quả thực rất nguy hiểm, Kỷ Dục Phi có một sức hấp dẫn không tầm thường, nhất là cái tư thế hiện tại này, khiến chân tay cô luống cuống không biết làm gì, để ở đâu.

Kỷ Dục Phi bật cười khê, đưa tay kéo cô quay lại đối mặt với anh, “Sao lại nguy hiểm?”

“Như vậy không hay đâu!” Cô yêu anh, để ở trong lòng là đủ rồi, không cần đến gần hơn nữa, nếu không cô sẽ thương tích đầy mình mất.

“Tiểu Du, ” bỗng nhiên anh nhắm mắt lại, kề sát vào mặt cô, bàn tay nâng sau đầu cô, đẩy cô ra phía trước, đặt nụ hôn bên môi cô. Cô trợn tròn hai mắt, hoảng hốt kêu lên, anh thừa cơ tấn công vào trong, nhẹ nhàng khám phá hơi ấm và cảm xúc mềm mại trong miệng cô, mút lấy cái lưỡi không kịp tránh đi của cô, như thể muốn mượn nụ hôn này nuốt lấy toàn bộ con người cô.

Cô chỉ biết hôn nhau thì môi sẽ gắn chặt môi, nhưng lại không biết nó sẽ ngọt ngào cháy bỏng như vậy. Vì bây giờ đêm đã khuya hay do tuyết rơi lạnh quá, con người ta mới cần ôm nhau để sưởi ấm?

Hơi thở hai người hòa vào nhau, Diệp Tiểu Du nghe tiếng thở gấp của mình. Cô ngưng ngừng mặt đỏ tới mang tai, cô không biết vì sao anh muốn như vậy, nhưng cô không dám hỏi, tất cả những điều này cũng là thứ cô âm thầm mong đợi từ rất lâu.

Cánh tay bên hông siết chặt, thân thể cô và Kỷ Dục Phi tựa sát vào nhau, cơ thể cô căng ra như dây đàn, một nhu cầu xa lạ bùng lên trong cơ thể, chực chờ nổ tung thứ cảm xúc mà cô chưa từng thể nghiệm bao giờ.

“Tiểu Du, anh rất nghiêm túc.” Sợ cô sẽ chết vì ngộp thở, anh rời khỏi môi cô, đặt một nụ hôn lên đầu mày, rồi hôn lên vành tai, còn không quên cất giọng khàn đục thổ lộ.

“Vì sao?” Cô run lên trong ngực anh, mềm nhũn không còn chút sức bám vào vai anh.

“Không thích anh sao? Không muốn ở bên anh à?” Anh cười khê hỏi ngược lại. Càng hôn cô trong lòng anh càng chắc chắn, cơn kích động lúc chiều trong xe đã được chứng thực, anh muốn có cô, là một loại mong muốn trọn cuộc đời, sợ người khác sẽ cướp cô đi mất trước mặt anh, nên đã gạt cô tới nhà anh với ý đồ xấu. Cuối cùng rồi cũng phải lập gia đình, một cô gái tốt thế này rất khó kiếm, anh không thể dễ vượt khỏi tay, tuy rằng không có gì liên quan tới tình yêu. Có điều, sau này anh cũng sẽ không yêu ai được nữa, sau khi Viện Viện lấy chồng, tất cả tình yêu trong anh đều đã chết.

Sao lại không thích chứ? Mắt cô đã sưng ứ, hai hàng lệ lẫn dài, không kháng cự nữa, cả người thả lỏng. Anh khéo léo cởi quần áo cô ra, vuốt ve những đường cong quyến rũ trên người cô, để lại cảm giác dịu dàng bỏng cháy trên mỗi tắc da thịt cô, trong khi môi anh chưa hề rời khỏi khuôn mặt cô. Cô cố dùng cách thức tương tự để đáp lại anh, nhưng điều duy nhất cô có thể làm chỉ là dựa sát vào người anh hơn, cảm giác bản thân bị anh nhắc bổng lên. Hôn nhau không rời suốt chặng đường từ phòng sách lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ ra, hai người cùng ngã xuống giường.

Bàn tay nóng như lửa của anh di chuyển khắp toàn thân Diệp Tiểu Du, cô không còn kiểm soát được hơi thở của chính mình, mở miệng muốn nói gì đó, nhưng lại thốt ra một tiếng líu ríu ngay cả bản thân cũng không thể hiểu nổi. “Tiểu Du!” Anh nhỏ giọng gọi, trượt người xuống, một cảm giác đau đớn xuyên qua cơ thể cô...

Khúc nhạc “Hoa lài” đột ngột vang lên, Diệp Tiểu Du không chịu nổi rúc sâu vào trong chăn, đây là tiếng chuông báo thức cô cài trong điện thoại di động mình, thế nhưng hiện tại cô thực sự không muốn rời giường một chút nào. Mắt giường bỗng nhiên rung lên một cái, nguyên nhân là do vật thể ấm áp đang quấn quanh eo cô đột nhiên siết chặt lại...

Toàn thân Diệp Tiểu Du suýt nữa thì nhảy dựng lên khỏi giường, có điều hai cánh tay kia không cho phép cô rời khỏi mặt giường một tắc, cô vừa mở mắt ra đã bắt gặp đôi mắt tươi cười của Kỷ Dục Phi, mọi thứ dường như đều đứng im.

Đúng năm giây!

“Áh, buổi phỏng vấn!” Diệp Tiểu Du kêu hoảng hốt hét lên, xốc chăn nhảy xuống giường, bất ngờ phát hiện quần áo trên người anh và cô ít đến đáng thương, cuống quýt mặc quần áo vào, không dám liếc nhìn anh lấy một cái, cô xấu hổ muốn phát khóc.

“Đừng lo.” Kỷ Dục Phi bước xuống giường chỉnh trang quần áo giúp cô, nhân tiện nhanh chóng mặc quần áo của mình vào. Hai người sau khi rửa mặt chải đầu qua loa, liền phóng như bay xuống lầu.

Ngồi trong xe anh, thỉnh thoảng Tiểu Du liếc trộm anh một cái, lần đầu tiên đối mặt với hoàn cảnh này, chỉ số thông minh của cô ở khía cạnh này thực sự không đủ dùng. Aizzz, cô đúng là học theo thói xấu, trước cuộc phỏng vấn không ngờ lại quấn quýt cả đêm với một người đàn ông, nếu có may mắn hơn thì chính là người đàn ông kia là Kỷ Dục Phi mà thôi. Một đêm trôi qua, cô vẫn không thể nào hiểu nổi vì sao tất cả mọi thứ đều đột ngột thay đổi, trốn trốn tránh tránh, lại trốn ngay vào lòng anh, đây gọi là thành công hay là thất bại?

Xe chạy rất nhanh, suốt cả đoạn đường, anh chỉ lo nhìn giờ, thỉnh thoảng còn vòng tay ôm cô trấn an.

Chạy tới trung tâm phỏng vấn, vừa đúng giờ hẹn là chín giờ.

Diệp Tiểu Du mở cửa xe phóng ngay ra ngoài, chạy nhanh lên lầu, đến trước cửa phòng phỏng vấn, lấy lại hơi thở rồi bước vào.

Ban phỏng vấn gồm ba người, ai nấy mặt mày lạnh lùng nhìn cô, ba người thay phiên đặt câu hỏi, cô trấn tĩnh tinh thần, ngồi xuống trả lời rành mạch. Nửa tiếng sau, một người ra hiệu phỏng vấn kết thúc, cười nói: “Cô Diệp quả nhiên thông minh, nhanh nhẹn, cẩn thận giống như trong thư đề cử, chúc mừng cô!”

“Cô Diệp đã học Toán tới mức hoàn hảo nhỉ, ngay cả giờ phỏng vấn cũng không lệch một giây.” Một người khác cũng cười nói.

“Cảm ơn!” Diệp Tiểu Du lễ phép đáp lại, rời khỏi phòng phỏng vấn. Sau khi ra ngoài, tâm tình thoải mái hơn hẳn, lúc này mới cảm thấy cả người mệt mỏi, thần thờ đi ra cổng, cô giật mình bất ngờ khi thấy Kỷ Dục Phi vẫn chờ ở chỗ cũ.

“Anh...” Cô vừa mừng vừa hoảng, không nói nên lời.

“Kịp giờ chứ? Trúng tuyển rồi chứ?” Anh mỉm cười hỏi.

Cô gật đầu, nội tâm khẽ run lên.

“Ừ!” Anh cúi người hôn phớt lên môi cô, “Như vậy thì vui vẻ làm người yêu của anh được rồi chứ!”

“Tại sao?” Cô thực sự không hiểu.

“Trời đất! Sau chuyện đêm qua mà còn hỏi tại sao là sao, không lẽ trong lòng em có người khác?”

Cô lắc đầu, lòng cô rất trung trinh, vẫn luôn chỉ tồn tại một người.

“Vậy em ghét anh à?”

Aizzz, cô thở dài.

“Không ghét, vậy chúng ta sẽ bên nhau, cả hai đều vui vẻ.” Anh nói giọng hùng hồn, chắc như đinh đóng cột.

Mùa đông năm hai mươi ba tuổi, cô và anh chính thức yêu nhau, mùa xuân năm hai mươi bốn tuổi, cô thành vợ của anh.

8. Chương 8: Gương Sáng 2

Không bao giờ muốn trở thành một oán phụ, cũng tin tưởng bản thân sẽ không làm oán phụ, Tiểu Du muốn cuộc sống của mình mỗi ngày trôi qua đầy màu sắc, mỗi một ngày đều được hưởng thụ ánh mặt trời chói chang và thưởng thức hoa thơm cỏ lạ, vạch kế hoạch hoàn hảo ở một phút một giây của đời mình, không nuôi tiếc, không hối hận, vững bước tiến về trước... nhưng... Diệp Tiểu Du nhẹ nhàng thở dài một hơi, đôi mắt sáng lấp lánh như ánh sao kia chỉ còn một màu ảm đạm.

Giờ phút này, cô bỗng nhiên không còn nhìn thấy rõ con đường phía trước nữa.

Sau lưng truyền tới những tiếng rì rào của sinh viên, cô vội lượn lật thần trí lan man của mình lại. Đạo gần đây, thực sự là càng lúc càng không ra gì, lên lớp dạy mà hỗn phách cứ thất lạc đi đâu.

Cô ổn định tâm tình xong, từ bên cửa sổ chậm chậm xoay người lại. “Có thắc mắc gì không?” Vừa hoàn thành xong một chương, cô cho học trò chút thời gian ôn tập lại. Giảng đường hôm nay chật kín người, từ buổi học thứ hai trở đi, tiết dạy của cô không có ai cúp học, ngay cả dãy bàn đầu cũng không trống như trước, nếu không nhanh chân tới lớp sớm giành chỗ, thì chỉ có thể ngồi tít ở hàng cuối cùng, ngắm cô giáo trẻ trung xinh đẹp từ đằng xa mà thôi.

Ngôi trường này ở Bắc Kinh mặc dù không sánh bằng Bắc Đại, Thanh Hoa, nhưng cũng là một trường đại học hàng đầu trong nước. Nhìn đám trai thanh gái lịch trước mặt, Diệp Tiểu Du thường khiếp sợ tới mức không dám đối diện với những ánh mắt hiếu kỳ pha lẫn một chút khiêu khích của bọn họ, riêng môn toán cao cấp này, cô lại càng không dám lơ là, bọn họ cũng không dám chểnh mảng?

Hôm nay cô mặc một bộ áo váy công sở màu xám, áo sơ mi trắng bên trong, trên mặt đeo cặp kính gọng bạc, mái tóc búi gọn gàng ra sau, thoạt nhìn trông giống một nữ nhân viên văn phòng thành thực, bộ quần áo cắt may vừa vặn tôn lên vóc người duyên dáng của cô, còn đôi chân thon thả bên dưới gấu váy kia không hiểu sao cứ khiến người khác phải suy nghĩ linh tinh. Gương mặt trang điểm nhẹ nhàng kết hợp với cặp kính gọng bạc tạo cho cô một phong thái rất riêng, hai mắt ánh lên vẻ đẹp trí thức, nhưng một người như vậy lại thường xuyên u sầu, thất thần, thần thờ khi lên lớp, có một lần còn thấy mắt cô hoe đỏ.

Ông trời vốn thích chọc ghẹo con người, rời khỏi cổng trường cấp ba, bước chân vào ngôi trường đại học này, cứ nghĩ khắp nơi đều là những vị giáo già nho nhã ưu tú, đầy bụng kinh luân, đầu tóc bạc phơ, không ngờ lên năm thứ hai lại được gặp một cô giáo trẻ rụt rè nhút nhát. Tuổi trẻ chết tiệt, môn toán chết tiệt, đôi mắt kia cứ như nhìn xuyên qua cánh cửa tâm hồn người khác, các môn khác còn dễ quây, môn toán này sao mà dám? Nếu như cô dạy dở thì không nói, nhưng trời ạ, giọng nói cô ngọt ngào êm ái, ngồi nghe giảng mà mê mẩn tâm thần, đúng là hành hạ người ta. Đây là một phương trình bất đẳng thức kiểu gì vậy? Giảng

viên đại học hai mươi bốn tuổi, thanh xuân phơi phới, phong thái tao nhã, nhưng vì sao vẻ mặt lại giống như một “oán phụ”? Một đám nam sinh đang đánh giá Diệp Tiểu Du từ trên xuống dưới.

“Không có thắc mắc gì đâu cô!” Mấy cô nữ sinh hàng đầu cười nói.

“Có khi nào cô thất tình không ta?” Ngô Bình ném cho Kỷ Siêu một tờ giấy.

Thất tình? Kỷ Siêu nhìn chằm chằm vào con người đang xoay lưng viết bài trên bảng kia, nụ cười cô trong veo như nước, gương mặt đẹp tựa hoa lan, mỗi cử chỉ bước đi đều toát lên vẻ thanh tao quyến rũ, ai lại nỡ nhần tâm làm tổn thương cô ấy? Kỷ Siêu lắc đầu.

“Miếng ngon của ông có khi là miếng độc của người khác, nói không chừng bạn trai cô thích loại con gái chua ngoa đánh đá?” Một nam sinh khác xen vào.

“Loại người một dạ hai lòng, cô nhất định sẽ không yêu đâu.” Chẳng hiểu sao Kỷ Siêu lại khẳng định chắc nịch, cô thông minh như vậy sẽ không yêu ai một cách dễ dàng.

“Aisssh, con gái khi mà đã thích ai rồi thì đều ngốc nghếch hết, chỉ số thông minh lập tức rút xuống hàng đần độn. Bộ là học giả thì không bị tổn thương chắc?” Ngô Bình giả giọng như người sành đời.

Kỷ Siêu bắt mắt liếc cậu ta một cái, vẻ mặt lạnh lùng khiến người ta sởn gai ốc.

Ngô Bình còn muốn nói thêm gì đó thì chuông tan học vang lên không đúng lúc. “Hôm nay dừng ở đây, nếu có thắc mắc gì, các bạn tới phòng giáo viên tìm cô.”

“Nếu tới phòng giáo viên mà không thấy, vậy xin hỏi “hành tung” cô sẽ ở nơi nào?” Không biết bạn nam nào nghịch ngợm trên cô giáo, khiến cả lớp cười ồ lên.

Diệp Tiểu Du đỏ mặt, cũng cười theo, “Cô không ở nội trú trong trường, nếu không tìm thấy trong phòng giáo viên, vậy thì hôm khác gặp.” Tâm tình u ám của cô nhờ câu nói đùa này mà lọt vào chút ánh sáng.

“Cô Diệp!” Cửa giảng đường đột ngột bị đẩy ra, Diệp Tiểu Du theo phản xạ quay đầu lại, không để ý sự chênh lệch giữa bục giảng và mặt đất, cả người lao đảo, té cái rầm xuống nền đất xi măng, đầu gối bồng rập, tài liệu sách vở rơi tung tóe, bàn tay cũng bị xước da.

Mấy bạn sinh viên vội vàng chạy lên đỡ Diệp Tiểu Du dậy, đúng là chỉ có thể dùng một chữ “thảm” để miêu tả. Chân hình như cũng bị trẹo, cô đau tới mức phải xuýt xoa. Thầy giáo vừa đẩy cửa vào mang vẻ mặt tự trách, “Xin lỗi, cô Diệp, tôi không ngờ lại trùng hợp như thế.”

Cổ nhện cơn đau, Diệp Tiểu Du ngẩng mặt lên cười, “Không sao.” Dồn hết trọng lượng cơ thể dựa vào một nữ sinh bên cạnh, “Thầy, thầy tìm... em có việc gì vậy?”

“Tôi định nói bên trung tâm thi đấu...” Lời thầy giáo chưa nói xong đã bị một nam sinh xông tới cắt ngang.

“Một lát nói sau, lên phòng y tế quan trọng hơn.” Kỷ Siêu bế Diệp Tiểu Du từ trong tay nữ sinh nọ, khéo léo kéo gấu váy cô xuống một chút, sau đó quay đầu lại: “Ngô Bình, ông lượm lại sách vở của cô Diệp rồi đưa tới phòng y tế.”

“Để cô xuống, cô tự đi được, không cần vậy đâu.” Diệp Tiểu Du xấu hổ lúng túng kêu lên. Bị té đã đủ thảm hại lắm rồi, bây giờ lại giống như bị trọng thương phải nhờ người bế, chẳng biết sẽ thành ra cái cảnh tượng gì nữa.

“Với tốc độ ốc sên của cô à!” Kỷ Siêu nói cộc lốc không để ý tới sự phản đối của cô, không thèm phân bua, cẩn thận bế cô bước nhanh về phía phòng y tế. Mấy cậu nam sinh chạy theo phía sau, Ngô Bình nhặt hết sách giáo khoa dưới đất xong cũng đuổi theo. Hơn một nửa nữ sinh trong lớp mang vẻ mặt thèm thuồng, mẫu người giống Kỷ Siêu không ngờ cũng có một tấm lòng lương thiện như vậy, nhưng mà vì sao người bị ngã không phải là mình chứ?

Suốt chặng đường đi, Diệp Tiểu Du cứ nhắm chặt hai mắt lừa người dối mình, không dám nhìn bất cứ ai, càng sợ gặp phải đồng nghiệp. Hôm nay cô ăn mặc thế này, muốn hóa trang cho già dặn một chút, bây giờ thì xem ra thất bại hoàn toàn rồi.

“Cũng may, chỉ bị tróc da một chút, chân cô chị đã bôi thuốc rồi, nghỉ ngơi hai tiếng là có thể đi lại được.” Vị bác sĩ vừa bôi thuốc đỏ vừa đánh giá Diệp Tiểu Du đang ngồi trên giường bệnh, “Cô Diệp, chị trông cô hình như không phải dạng người quá kích động.”

Diệp Tiểu Du cười khỏ, không kích động, cũng không lơ mơ, chỉ có hơi mất hồn mất vía chút thôi. “Thiên lý mã cũng có lúc sút móng mà chị.” Cô mím mím môi, đùa giỡn một câu.

“Cũng phải.” Bác sĩ cười thu gọn hộp thuốc, xoay người đi làm việc khác.

Diệp Tiểu Du nhìn đám Kỷ Siêu và các bạn cảm kích, giơ cánh tay bôi đầy thuốc đỏ lên, “Cảm ơn các bạn nha, đi ăn cơm đi, cô đợi một lát nữa là có thể tự đi được.”

Ngô Bình đặt sách giáo khoa lên giường bệnh, rồi cùng mấy bạn nam sinh xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, khi nhìn thấy Kỷ Siêu vẫn tĩnh bơ ngồi trên ghế lật tạp chí bèn hỏi, “Kỷ Siêu, không đi à?”

Kỷ Siêu nhú đôi hàng lông mày lại, “Mấy ông đi trước đi, tôi ở đây với người bệnh cho đỡ buồn.”

Không phải chẳng có việc gì nghiêm trọng sao? Ngô Bình nhìn Kỷ Siêu bằng ánh mắt khó hiểu, nhưng Kỷ Siêu vẫn tiếp tục cắm mặt vào quyển tạp chí, Ngô Bình lắc đầu, đành đẩy cửa đi ra. Kỷ Siêu bình thường mặt mày lúc nào cũng lạnh lùng băng giá, với ai cũng đều giữ khoảng cách cả chục mét, muốn bảo cậu ta tham gia một hoạt động tập thể nào cũng chỉ nhận lại một câu: tôi không có hứng thú, rồi xoay lưng đi thẳng. Học chung với nhau hơn một năm, cậu ta vẫn là một người bí ẩn, cậu ta không ở nội trú, có một số môn học, vui thì lên lớp, còn không vui thì có thể mấy ngày cũng chẳng thấy bóng dáng đâu. Nhưng ban giám hiệu trường học lần chủ nhiệm khoa hết lần này tới lần khác đều “khoan hồng độ lượng” với cậu ấy. Đương nhiên, Kỷ Siêu rất ưu tú, bất kể cuộc thi lập trình quy mô cỡ nào của trường, chỉ cần cậu ta đồng ý tham gia, sẽ không ai qua mặt được. Khi đi học, rất nhiều các nữ sinh trong khoa lẫn ngoài khoa đều mê tít cậu ta. Hề cậu ấy vừa xuất hiện, bên người sẽ mọc thêm không biết bao nhiêu là oanh oanh yến yến, thế nhưng, dù chỉ một cái liếc mắt cậu ấy cũng không thèm ném cho bọn họ, chứ đừng nói gì tới chuyện nắm tay hay hẹn hò với ai. Nhưng anh chàng này hôm nay lại giống như một thiên thần, Ngô Bình cảm thấy quá sức kỳ lạ.

“Uống nước nhé!” Kỷ Siêu đứng dậy, đưa cho cô một ly nước, dựa vào giá truyền dịch nhìn cô.

“Cô thực sự không sao rồi, em đi ăn trưa, đọc sách, chơi bóng...”

“Chứ đừng có sơ rỏ ở đây, đúng không?” Kỷ Siêu giúp cô nói hết câu, tránh cho cô khỏi mất công nhần mày tìm cớ này cớ nọ. Bỏ mặc cô một mình ở đây, thực sự làm anh lo lắng, lúc trên lớp thì mặt buồn rười rượi, bây giờ lại bị treo chân, nếu chỉ có một mình, không biết chừng cô lại thấy tủi thân khóc rầm rức mất thôi. Kéo chiếc ghế tới ngồi trước mặt cô, Kỷ Siêu mặt dày nói: “Chỉ có hai tiếng thôi mà, em nghỉ tạm thời chưa chết đói được, hơn nữa cô còn nợ em một bữa cơm, lát trả luôn đi.”

“Em là cậu sinh viên ở siêu thị à.” Diệp Tiểu Du sực nhớ ra, bây giờ càng nhìn càng giống, “Xin lỗi, cô có tìm em, nhưng mà sao không thấy em ở trên lớp?”

Thật muốn tìm một miếng đậu hũ đập đầu chết cho xong, nói sao thì anh cũng là một người đẹp trai ngồi ngời thế này, giờ dạy của cô, anh không bỏ một buổi nào, đã thế lại không bao giờ ngồi dưới hàng cuối, vậy mà cô lại nói không thấy anh đâu.

“Đó là bởi vì lúc em nhìn cô, thì cô đang nhìn trần nhà.” Lạnh lùng trừng cô một cái, bị lờ đi như vậy đúng là tổn thương lòng tự trọng quá sức.

Không ngờ cô lại gật đầu, “Chắc là vậy, dạo này lên lớp cô cũng thoải mái hơn trước rồi, nhưng vẫn không dám nhìn các em quá nhiều. Ngượng quá lại bị nhìn thấy rồi.” Lần trước thì giống một đứa trẻ lang thang vất vưởng, lần này thì giống như một thương binh lồi thối lếch thếch, nhìn cậu sinh viên cao to lạnh lùng trước mặt, Diệp Tiểu Du chỉ muốn thở dài.

“Bị em nhìn thấy thì làm sao, không lẽ muốn em làm bộ như không thấy?”

“Không phải.” Aizz, khó mà giải thích cho rõ, Diệp Tiểu Du bắt lực nhún nhún vai, “Dạo gần đây cô có chút khác thường, hồi trước mấy chuyện thế này không bao giờ có thể xảy ra với cô.”

“Biết là tốt, lần sau phải cẩn thận một chút, nếu mấy chuyện giống vậy xảy ra nhiều lần sẽ khiến người hoài nghi không biết cô có thật là giảng viên đại học hay không.” Kỷ Siêu không nhịn được muốn lên mặt dạy đời cô một chút, lần nào cũng hại anh hết hồn, lo lắng cái này cái nọ.

“Ồ!”

Di động đột ngột vang lên, Diệp Tiểu Du giật mình lấy điện thoại trong túi áo ra, là Kỷ Dược Phi, vừa bấm nhận cuộc gọi. “Kỷ...”

“Em đang ở đâu? Em có khái niệm thời gian không vậy, anh và Viện Viện chờ em về ăn cả buổi, Viện Viện đang mang thai, em không biết hay sao?” Kỷ Dược Phi ở đầu dây bên kia nói sa sả bằng một giọng không vui.

Nhìn bàn chân bị thương và đầu gối bôi đầy thuốc đỏ của mình, trái tim Diệp Tiểu Du nhói đau, buột miệng không kịp nghĩ, “Em có việc, có việc trong khoa.”

“Có việc cũng không gọi về báo một tiếng.” Giọng Kỷ Dược Phi thô lỗ.

“Xin lỗi, hai người ăn trước đi, em ăn ở ngoài.”

Vừa dứt lời, anh đã cúp điện thoại cái rụp. Chưng hửng gấp điện thoại lại, Diệp Tiểu Du cắn chặt môi, cố nén giọt nước mắt sắp tràn mi. Thấy Kỷ Siêu cứ nhìn mình chòng chọc, cô vội quay mặt vào phía trong. “Anh và Viện Viện” là anh và cô ấy, không bao gồm Diệp Tiểu Du, bọn họ là một tổng thể không thể tách rời, sao mình phải chen vào cho bằng được để làm gì?

Yêu một người là chiếm hữu? Hay không cần chiếm hữu?

Một người sẵn sàng chia sẻ cùng người khác, phải chăng sẽ càng yêu sâu đậm hơn? Tình yêu hoàn hảo nhất, đương nhiên chỉ nên có hai người, bất khả kháng, mới chấp nhận người thứ ba.

Phải chăng cô là người thứ ba bất khả kháng phải chấp nhận của anh?

“Được rồi cô, không cần tiếp tục giả vờ làm bệnh nhân nữa, bước xuống đi thử xem!” Kỷ Siêu vỗ vào cạnh giường, làm như không thấy bộ mặt tội nghiệp của cô.

Cô nhìn Kỷ Siêu ngượng ngùng, lau giọt nước còn đọng nơi khóe mắt, thử bước xuống đất, tuy không thể nhắc chân thoải mái tự nhiên được, nhưng cũng không đau giống như lúc nãy. “Ừ, vậy cảm...”

“Em đi lấy xe, cho cô một cơ hội cảm ơn em, đi ăn thức ăn nhanh nhé!” Biết ngay cô lại muốn đẩy anh ra, anh đã đoán được nên lên tiếng chặn họng trước khi cô kịp nói xong.

“Chiều em không có giờ học sao?”

“Có hay không là chuyện của em, còn muốn cảm ơn em hay không là chuyện của cô, cô chỉ cần nói đi hay không đi?” Kỷ Siêu không để ý tới ánh mắt trách cứ của cô, hỏi vặn lại.

Gặp phải một sinh viên như vậy, đổi lại là thầy cô nào cũng đều phải bó tay. Diệp Tiểu Du gật đầu thỏa hiệp, “Đi, căn-tin trường giờ chắc cũng nghỉ rồi, chúng ta ra ngoài ăn!”

“Không cần khẩn trương như vậy, em không chọn chỗ đắt tiền lắm đâu.”

“Khẩn trương hồi nào!” Diệp Tiểu Du đỡ khóe đỡ cười, rõ ràng là mình lo làm trễ giờ của cậu ấy, vậy mà cậu ta lại đổi trắng thay đen nói ra những lời như vậy.

“Vậy thì tốt! À, quên nói cho cô biết, chiều nay em không có tiết học, cảm giác tội lỗi của cô có giảm bớt chút ít hay không. Còn nữa, lần sau đừng ăn mặc thế này.”

“Gi!” Diệp Tiểu Du sững sốt, nhìn y phục của mình, “Có gì bất thường sao?”

“Quá gọi cảm.” Kỷ Siêu nói xong, đi ra ngoài lấy xe, bỏ lại một mình Diệp Tiểu Du đầu tiên là kinh ngạc, tiếp đó mặt đỏ tới mang tai.

9. Chương 9: Gương Sáng 3

Sáng sớm, đạp xe đạp ra bờ biển hóng gió, xế chiều ôm người yêu ngồi dưới bóng cây ngắm mặt trời lặn, ngày lễ, đi leo núi dã ngoại cắm trại ngắm sao, cùng nhau cầu nguyện dưới sao băng, còn không thì, vào những ngày mưa, che chung dưới một chiếc dù, dưới tán cây liễu nhìn nhau thâm tình. Đây là câu chuyện tình yêu lãng mạn mà Diệp Tiểu Du từng ước mơ, vẫn lặng lẽ giấu diếm thật sâu dưới đáy lòng. Người học toán chỉ số thông minh cao không phải chỉ biết giải phương trình, đối với tình yêu, cũng có rất nhiều mơ mộng. Chỉ có điều cho tới lúc này, từ mối tình đầu cho đến khi kết hôn, cuộc đời cô chỉ quen biết một người đàn ông, đó chính là Kỷ Dực Phi. Cô từng thấy vẻ đa tình dịu dàng của anh, nhưng người anh yêu lúc đó là Viên Viên. Tới khi anh và cô yêu nhau, anh lúc nào cũng bận bịu. Chỉ cần anh bớt chút thời gian gọi cho cô một cuộc điện thoại thôi cũng đủ khiến cô vui vẻ mất nửa ngày, chứ đừng nói gì đến chuyện khác. Anh chưa từng cho cô một sự ngạc nhiên bất ngờ nào, tất cả đều giống như đã được lên sẵn kế hoạch, không có bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào phát sinh.

Bây giờ bỗng dưng nhìn thấy Kỷ Siêu đẩy xe đạp đứng dưới gốc cây, trong một khoảnh khắc Diệp Tiểu Du đã thất thần.

Ngồi sau lưng Kỷ Siêu, đón cơn gió đầu thu, tâm tình Tiểu Du bỗng nhiên nhẹ nhõm hẳn. Lưng Kỷ Siêu rất đẹp, vai rộng, eo thon, mái tóc đen dày tung bay trong gió, đẹp một cách lộ liễu. Cô có cảm giác dường như mình quay trở về thị trấn nhỏ thuở ấu thơ, ngồi sau lưng xe mẹ, ôm chặt quanh eo mẹ, thỉnh thoảng mẹ lại quay đầu nhìn cô một cái, còn cố ý làm xe lắc lư chao đảo, cô ở phía sau hét toáng lên sợ hãi, sau đó càng ôm mẹ chặt hơn. Kỷ Siêu không như vậy, cậu ấy đạp xe rất vững vàng, cũng không quay đầu lại nhìn cô, cô cũng chỉ có thể giữ hờ góc áo khoác của Kỷ Siêu, nếu như... nếu như người đạp xe phía trước là Kỷ Dực Phi, cô nhất định sẽ tựa đầu vào lưng anh, vòng tay ôm eo anh thật chặt, hưởng thụ hơi ấm của anh, đáng tiếc chỉ tưởng tượng ra cảnh Kỷ Dực Phi đạp xe thôi cũng đã là chuyện cổ tích Ngàn Lẽ Một Đêm rồi, thực tế mà có xảy ra thì đúng là kỳ lạ.

Cô lặng lẽ thở dài.

Xe chạy xuyên qua dòng người tấp nập trên đường, giống như một chiếc thuyền lá trôi nổi giữa đại dương bao la, cứ thế xuôi theo chiều gió, lang thang vô định.

Kỷ Siêu chống một chân xuống đất, xoay người lại, dùng một tay đỡ Diệp Tiểu Du xuống xe, rồi mới leo xuống sau. Đó là một quán thức ăn nhanh, cách trường hơi xa, vì đã qua thời gian ăn trưa nên trong quán khá vắng vẻ.

Cô vừa vào quán liền ngấm ngấm khắp xung quanh, Kỷ Siêu nhìn cô cảm thấy rất thú vị, trông cô sao mà giống một cô bé không biết gì thế này, không thể nào liên tưởng nổi tới một giảng viên đại học, sự thực này không phải chỉ xảy ra một lần. Cô bước đi vẫn còn hơi đau, anh đưa cánh tay cho cô vịn, cô cũng tự nhiên đưa tay sang.

Hai người tìm đại một chỗ trống ngồi xuống, có một em gái đi tới đưa thực đơn. “Nước trái cây là được rồi, giờ cô ăn không vô.” Cô đưa thực đơn cho Kỷ Siêu.

“Hai phần cơm chiên tôm, một ly cà phê.”

Cô ngẩng đầu nhìn Kỷ Siêu, đúng là đàn ông con trai, ăn nhiều thật, thảo nào cao to như thế.

Cơm nhanh chóng được đưa lên, anh đẩy sang cho cô một đĩa, cô sững sốt, nhúm mày, “Vừa mới nói tạm thời không muốn ăn rồi mà.” Lòng phiền muộn không cách nào bỏ xuống được, cô chỉ muốn ngồi yên tĩnh một mình.

“Nếu cô muốn tiết kiệm, bữa cơm này em trả, được rồi chứ?” Kỷ Siêu cất giọng thờ ơ, nhưng vẻ mặt rất nghiêm túc.

Cô bỗng nhiên thấy bức bối, không thích giọng điệu đó của cậu ta, “Tôi đã nói bữa cơm này tôi mời, bắt kể em ăn gì, tôi cũng sẽ trả tiền. Thế nhưng, tôi ăn hay không ăn là quyền tự do của tôi, không liên quan gì tới tiết kiệm, làm ơn đừng có áp đặt ý nghĩ của mình lên người khác.” Cô lạnh giọng, nói liến thoắng một hơi.

Thái độ chuyển biến bất ngờ của cô làm Kỷ Siêu thực sự kinh ngạc, lại nhìn thấy một bộ mặt khác của cô, không phải một giáo viên ưu tú, không phải một đứa trẻ lạc lõng trên đường, lại càng không phải một cô gái u sầu phiền muộn.

Anh mỉm cười bao dung, ôn tồn nói: “Sáng nay cô dạy hai tiết, nhất định rất mệt, chân lại bị thương, giờ cũng ba giờ chiều rồi, không ăn gì sao được?”

“Đó cũng là chuyện của tôi.” Cô liếc mắt từ chối tiếp nhận ý tốt của Kỷ Siêu. Có lẽ trong lòng tích tụ quá nhiều chuyện, lại chưa tìm được cách bùng nổ, sự quan tâm của Kỷ Siêu trên mức bình thường, khiến cô mất khống chế, có lẽ cô tức giận là vì người nói ra lời này không phải Kỷ Được Phi.

Thấy cô cố tình gây sự, Kỷ Siêu trầm ngâm một lúc, quyết định không ép buộc cô nữa, “Ừ, vậy em ăn đây, em sẽ ăn sạch sẽ phần của cô luôn.”

Cô liếc nhìn Kỷ Siêu, giọng nói không còn kích động giống như vừa rồi, “Xin lỗi đã làm trễ giờ cơm trưa của em đến tận bây giờ, mau ăn đi!” Cô lại biến thân thành một nhà giáo tận tụy nữa rồi, Kỷ Siêu thật muốn cười phá lên.

“Cô đang ở cùng ba mẹ sao?” Kỷ Siêu làm như đang nói chuyện phiếm, hỏi một câu băng quơ.

“Mẹ cô đang ở quê, ba thì qua đời lâu rồi, trong nhà hiện tại chỉ có cô và ông xã.” Cô trả lời bình thản.

Kỷ Siêu quá bất ngờ đôi đũa trong tay khựng lại, không thể nào tin được một cô gái trẻ tuổi như cô mà đã lập gia đình rồi, trái tim bỗng se thắt lại, có một thứ gì đó râm râm đổ vỡ. “Ông xã cô là bạn học à?” Anh không nén nổi tò mò.

“Là đàn anh thời trung học!” Ánh mắt cô lại nhuốm vẻ u sầu.

Kỷ Siêu liếc mắt là nhìn ra cô không được vui, chẳng lẽ thực sự giống như lời bọn Ngô Bình nói?

“Ông xã cô nhất định rất đẹp trai, nếu không cô cũng không gả cho thầy sớm như vậy.” Anh cố ý nói như vậy.

Diệp Tiểu Du cười khỏ một tiếng, “Không có định nghĩa rõ ràng nào cho cái gọi là đẹp trai cả, nhìn thuận mắt là được, chỉ cần hai bên yêu nhau là đủ.” Còn nếu như chỉ là sự nỗ lực từ một phía, thì cho dù một người chồng có đẹp trai đến mấy cũng giống như chồng của người khác mà thôi.

Cho dù chỉ là nghi hoặc, nhưng nhìn vẻ mặt cô đơn của cô, Kỷ Siêu không đành lòng tiếp tục hỏi sâu thêm, nhớ tới hình ảnh cô khóc nức nở dưới gốc cây giữa trưa hè đổ lửa, nhớ tới vẻ thất thần của cô trong giờ học, vẻ bất lực lộ ra trong vô thức, trong lòng anh thản nhiên nảy nở một tình cảm thương tiếc. Số phận để cho anh chứng kiến vẻ bất lực của cô hết lần này tới lần khác, anh không thể nào làm ngơ mặc kệ.

“Bình thường cuối tuần cô có bận việc gì không?” Kỷ Siêu khéo léo đổi đề tài câu chuyện.

“Cũng chẳng có việc gì, chương trình dạy lại không nặng, bạn bè thì ít, bình thường cuối tuần đều ở nhà đọc sách.”

“Vậy mai mốt tụi em có thể hẹn cô đi dã ngoại, đi xem phim, hoặc tụ tập ăn uống gì đó, được không?” Kỷ Siêu không thích nhìn bộ dạng giống như một oán phụ của cô, ra ngoài nhiều một chút, hy vọng cô có thể vui vẻ hơn.

“Cô sẽ không gây cản trở gì cho tụi em chứ!” Cô cẩn thận hỏi.

“Không có đâu, cô cũng đâu phải lớn tuổi gì, cũng chỉ cỡ cỡ tụi em thôi mà, tuổi mọi người đều sần sần với nhau, chỉ mong lúc quậy quá, cô không “dạy dỗ” tụi em một trận là được.” Kỷ Siêu cười nói.

Diệp Tiểu Du nở một nụ cười an tâm, cô cũng không muốn giam mình trong nhà nghĩ ngợi lung tung, đi chơi với đám bạn Kỷ Siêu là một chủ ý không tồi.

Cô cười thật đẹp, đôi mắt sáng gọn lăn tăn như mặt hồ, khiến mỗi người nhìn thấy đều vui lây với niềm vui của cô. Kỷ Siêu quyết định từ nay về sau, nhất định phải mang thêm nhiều niềm vui đến cho cô.

Nhìn Vu Viện Viện ngả vào lòng Phùng Như Hải, nói thật, Kỷ Dực Phi không hề may mắn oán hận Viện Viện. Chỉ cần cô có thể hạnh phúc, cho dù hạnh phúc đó không phải do anh mang đến, anh cũng cảm thấy mãn nguyện.

Phùng Như Hải cứng cáp vạm vỡ, làm việc trong phòng máy lạnh mấy năm, nước da không còn ngăm đen như thời còn đi học, trang phục trên người được chăm chút hơn so với trước. Cậu ấy còn phải nuôi em gái ăn học, phải nuôi Viện Viện, bây giờ còn phải nuôi thêm đứa con chưa ra đời, gánh nặng gia đình lớn như vậy, nhưng trên gương mặt đó không hề vương chút u uất nào, dường như cậu ta rất hài lòng với thành tựu to lớn của bản thân mình, cũng sẵn lòng nỗ lực vì điều đó.

Nghĩ đến mình thất bại trong tay một người như vậy, cho đến bây giờ Kỷ Dực Phi vẫn không tài nào hiểu nổi. Nhưng cô bé Viện Viện hiện tại, không chút nào che giấu tình yêu thương trong mắt, nũng nịu dựa vào người Phùng Như Hải, vẻ mặt như tuyên bố “chủ quyền”, không hề giống cái tính khí trẻ con, tùy hứng ngang ngược như khi ở trước mặt Dực Phi. Có lẽ Viện Viện thực sự chưa từng nghĩ anh là người yêu, cô càng lớn càng xem anh là anh trai, nói là cha cũng không quá đáng, cho nên cô mới có thể không chút kiêng dè nào như vậy. Khi đã quá quen thuộc, trái lại không còn cảm giác động lòng, khoảng cách sinh ra mỹ cảm, đây đúng là chân lý.

Anh đã từng đau khổ một thời gian vì sự ra đi của cô, nhưng có Diệp Tiểu Du vẫn luôn ở một bên, dường như anh cũng không mất mát bao nhiêu. Ngay từ ban đầu, trong tình yêu của anh đã luôn có bóng dáng của Tiểu Du. Hôm anh kết hôn với Tiểu Du, Viện Viện nắm tay Phùng Như Hải, chạy tới chúc mừng, anh vừa nhìn thấy khuôn mặt búp bê của Viện Viện, thoáng cái đã tha thứ cho sự quay lưng của cô, cô cứ lúi lúi “anh Phi ơi, anh Phi à”, lại giống như trở về với trước đây, anh giống như một người cha khoan dung độ lượng, không thể nào tức giận con gái mình lâu được.

Anh vẫn luôn lặng lẽ quan tâm cô, lặng lẽ chăm sóc cô.

Phùng Như Hải mới sáng sớm đã từ Đường Sơn chạy tới, nhìn khuôn mặt ảm ức của cô vợ bỏ nhà ra đi của mình, bao nhiêu lời trách móc lập tức nuốt hết vào trong bụng, dần lòng xuống khuyên lơn dỗ dành. Dù sao phụ nữ có thai vẫn lớn nhất, nếu có xảy ra sai sót gì, anh thật không gánh nổi hậu quả.

Viện Viện rất dễ dỗ, hơn nữa cũng không phải tức giận thật sự, chỉ một lát, hai người đã ngọt ngào chỉ còn thiếu diễn ra hình ảnh cảm trẻ em nữa thôi. Kỷ Dực Phi tế nhị tránh vào phòng sách, cho bọn họ không gian riêng. Trong lòng không khỏi hâm mộ hai người họ, cũng là vợ chồng với nhau, mà Viện Viện thì nhiệt tình bao nhiêu, trong khi Tiểu Du chẳng biết có phải vì học quá nhiều hay không mà tính tình lại lạnh lùng xa cách, hờn vía cứ như ở tận đâu tận đâu, không thể nào nhìn rõ tâm tình thực sự của cô. Cũng có thể anh chưa từng thật sự để tâm tìm hiểu cô, anh cũng không muốn tìm hiểu, anh cho cô lòng trung thành và sự tín nhiệm là đủ rồi.

“Anh Phi, tui em không thể đợi Tiểu Du được, bằng không sẽ lỡ chuyến tàu cuối cùng mất.” Viện Viện gọi to bên ngoài. Rồi nhà hai ngày, cô đã nhớ cái tổ ấm nho nhỏ ở Đường Sơn lắm rồi, muốn ở bên Như Hải trong thế giới của hai người, không muốn ở lại Bắc Kinh thêm một phút nào nữa.

Kỷ Dực Phi ra khỏi phòng, giơ tay xem đồng hồ, năm giờ hơn, đúng là hơi muộn rồi, “Cũng được, cô ấy gọi điện nói trong trường có việc, có lẽ còn đang bận, anh sẽ nói với cô ấy giúp em, hai người đi đường cẩn thận nha.”

“Dạ, anh Phi, sau này anh nói chuyện với Tiểu Du nhẹ nhàng một chút, cô ấy là người sống nội tâm, rất nhạy cảm.” Viện Viện căn dặn.

Kỷ Dực Phi rất buồn cười, bản thân Viện Viện vẫn còn trẻ con như vậy, mà lại quan tâm tới người khác, “Biết rồi! Giờ tới hai đứa,” anh quay đầu nhìn Phùng Như Hải, “Cậu đối xử với Viện Viện tốt hơn chút nữa, nhường cô ấy hơn chút nữa, nếu cậu mà bắt nạt cô ấy, coi chừng tôi cướp cô ấy trở về.”

Phùng Như Hải vô cùng kinh ngạc khi anh nói như vậy, “Chỉ sợ anh không có cái quyền đó đâu!” Bất kỳ ai đều có thể cướp, nhưng anh không có tư cách, anh để Diệp Tiểu Du ở chỗ nào?

“Cứ chờ xem, chỉ cần Viện Viện muốn rời khỏi cậu, tôi sẽ ỉnh cái quyền đó.” Kỷ Dực Phi nói đùa.

Cửa nhà không biết được mở ra từ lúc nào, một bóng người đứng sững sờ ở đó, những câu cuối cùng kia, cô nghe rõ ràng không sót một chữ, khuôn mặt thanh tú tái nhợt không còn chút sắc hồng.

10. Chương 10: Tình Ngộ 1

Nếu sau cơn mưa vẫn là cơn mưa

Nếu sau đau thương vẫn là đau thương

Xin cho em ung dung đối mặt cuộc chia ly này

Chia ly mỉm cười tiếp tục tìm kiếm

Một người không bao giờ có thể xuất hiện lần nữa – Anh.

Có lẽ đây là một quy tắc bất thành văn: những cặp tình nhân nơi công sở đều có khuynh hướng không công khai. Và bọn họ cũng vậy, không công khai... nếu như bọn họ cũng có thể coi như là tình nhân.

Hắn là thế. Hai người cùng đi làm, cùng ăn cơm, cùng đi công tác, cùng dự tiệc xã giao. Trong một ngày, hơn phân nửa thời gian là kề cận bên nhau, hưởng hờ bọn họ còn đã từng lên giường với nhau. Chỉ là nửa năm trước, Kỷ Dục Phi kết hôn chớp nhoáng khiến cô — Cát Tinh Nhi không kịp trở tay. Nghe nói cô gái đó là một giảng viên đại học. Nguyên nhân là do ba mẹ anh xuất thân dòng dõi học thức nên yêu thích con dâu có phong thái trí thức. Cát Tinh Nhi không hề lo lắng, kết hôn cũng không gây trở ngại gì tới quan hệ của bọn họ, cô cũng không quan tâm tới cái danh phận kia, chỉ cần có thể nắm chắc người đàn ông ưu tú vĩ đại như anh trong tay, khóa chặt bên người mới là chân lý. Đáng tiếc sau khi kết hôn, anh chân chính trở thành một người đàn ông chung thủy một lòng, bắt đầu phớt lờ sức quyến rũ của cô. Anh cũng từng ám chỉ giữa bọn họ đã kết thúc hoàn toàn, nếu như cô muốn ra đi, anh sẽ cho cô một khoản phí chia tay hậu hĩ, còn nếu ở lại, thì hãy yên phận làm một cô thư ký cho tốt.

Cô không ngốc, cô đã phân tích rõ ràng và nhìn nhận thấu đáo, trong ngành nghề này, hiện tại cũng chỉ có công ty nước ngoài nơi mình đang làm việc là có đãi ngộ tốt nhất. Sau khi ra đi, muốn tìm được một chỗ làm có điều kiện tương đương là chuyện không tưởng. Trước khi tìm được một “phiếu ăn” dài hạn, cô vẫn phải tự nuôi sống bản thân mình, cô không muốn ra đi. Với lại anh còn đang trong thời kỳ tân hôn, lưu luyến vợ đẹp là điều tự nhiên. Nhưng về lâu về dài, khi cảm giác mới mẻ qua đi, tất cả đều sẽ phai nhòa. Dựa vào sắc đẹp và tình cảm mãnh liệt của mình, cô vẫn có cơ hội, đến lúc đó ai thắng ai thua vẫn chưa thể xác định, cô sẽ chống mắt chờ xem.

Không gọi điện thoại, không chủ động tới gần, trừ khi là việc công, cô không nói với anh nhiều quá một câu. Hiển nhiên anh rất hài lòng với biểu hiện của cô, một chút đề phòng lúc trước đã hoàn toàn xóa sạch, cô là một thư ký có đầy đủ năng lực.

Cơ hội dường như đã tới.

Thời gian anh ở công ty càng ngày càng nhiều hơn, thường xuyên uống rượu với khách hàng tới tận đêm khuya, cũng không thấy anh nấu cháo điện thoại mặn nồng với ai. Anh lại giống như một ông sếp giàu có độc thân tự do trước đây, toàn bộ thể xác và tinh thần chỉ tập trung vào công việc và công việc.

Vị giảng viên đại học trong truyền thuyết kia chưa một lần đến công ty tham quan, thậm chí trong công ty chưa có ai từng gặp mặt cô ta. Là anh đã giấu cô ta quá kỹ, hay là anh không muốn nhắc tới cô ta? Chắc cô phải tìm hiểu kỹ càng mới được.

Cát Tinh Nhi đang nghe điện thoại. Hôm nay, cô mặc một chiếc áo lông cừu cổ rộng không tay bó sát màu đen, phía dưới phối với một chiếc quần dài ống rộng màu trắng, cắt may vừa vặn làm lộ rõ mọi đường cong hoàn mỹ trên cơ thể. Từ xưa tới giờ cô luôn luôn tự tin vào con mắt thẩm mỹ của mình, kiểu quần áo thể này vừa phóng khoáng lại gợi cảm rất chừng mực.

Hiện tại, cười cợt tán chuyện với khách hàng là một trong những công việc thuộc phạm vi chức trách của cô. Sau khi làm cho khách hàng trở nên ngoan ngoãn dễ bảo, mới chuyển sang cho thượng cấp xử lý tiếp, xác xuất ký hợp đồng thành công cao hơn nhiều. Cô muốn cho Kỷ Dục Phi biết cô là trợ thủ đắc lực nhất của anh, anh không thể rời khỏi cô được, cho nên cô càng cần phải dốc hết toàn bộ sức lực để nghênh chiến.

“Cô Cát, đưa hồ sơ bên ‘Vạn Khoa’ cho tôi.” Kỷ Dực Phi đã bước tới cạnh bàn.

“... Thì ra là thế! Tổng giám đốc Chu, từ lâu em đã cảm thấy anh nhất định có bí quyết bảo dưỡng gia truyền rồi, bằng không sao có thể trông trẻ trung như vậy? Nếu không phải lần trước anh nói anh năm mươi bốn, em còn khờ khạo cho rằng anh chỉ mới ba mươi bốn thôi...” Hơi hạ thấp người, cô lục tìm tài liệu anh yêu cầu trong tủ hồ sơ. Ở góc độ anh đứng vừa vặn nhìn rõ cảnh đẹp sống động trước ngực cô, còn có đôi môi đỏ mọng đang cong lên như mời mọc anh tới gần.

Trước đây, cũng là thế này. Sự ra đi đột ngột của Viện Viện khiến một người tràn đầy tự tin như anh rơi xuống vực sâu. Anh say xỉn, phóng túng, cảm thấy không cần phải cố chấp chờ đợi ai thêm nữa. Nhìn thấy hình ảnh làm cho huyết mạch sôi trào này, anh không hề nghĩ ngợi, đặt tay lên vị trí căng tròn đó. Cô thuận thế ngã vào lòng anh, môi nghênh đón, hoàn toàn không có cái gì gọi là dỗi dành mơn trớn, lần đầu tiên của anh và cô là ở trên sàn nhà trong phòng làm việc của anh, không liên quan gì với tình yêu mà chỉ là bản năng động vật.

Tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ, tiếng gào thét, mồ hôi nhớp nhúa, Kỷ Dực Phi phát hiện trò chơi này có thể làm tê liệt thần kinh anh, không cần phải lo được lo mất, không cần vướng bận, hoàn toàn không cần nghĩ tới trọn đời trọn kiếp, để mặc cho thân thể vận hành, rong ruổi, chiến đấu.

Gần quan dễ hưởng lộc, không cần phí sức tìm kiếm đâu xa xôi, Cát Tinh Nhi là chọn lựa tốt nhất. Cô cũng rất hưởng thụ quan hệ kiểu này, sau khi tan sở, hai người cùng nhau đi uống rượu, có lúc thì tới phòng nghỉ của anh trong công ty, có lúc thì tới nhà cô, anh không muốn đưa cô về nhà mình. Cô là người sống thoáng, quan niệm rất cởi mở. Trước anh, cô đã từng có một vài người tình, ở nhà cô anh còn nhìn thấy dao cạo râu và áo ngủ của đàn ông. Dù gì thứ hai người cần cũng chỉ là thỏa mãn xác thịt, anh không có ý định yêu cầu cô phải trung trinh với mình. Có một lần, do bỏ quên hợp đồng ở nhà, anh và cô lái xe về lấy. Vừa vào trong phòng, cô bỗng nhiên sáp vào người anh, cầm tay anh nhét vào trong áo mình. Trong cuộc chiến giữa đàn ông và đàn bà, cô là cao thủ, anh phải cúi đầu phục tùng. Nhưng không thể nào ngờ được, Diệp Tiểu Du lại mở cửa bước vào, toàn bộ tình cảnh chiến đấu kịch liệt đó đập thẳng vào mắt cô. Khoảnh khắc nhìn thấy Tiểu Du hoảng hốt thất thần bỏ chạy, Kỷ Dực Phi bỗng sinh ra một cảm giác ghê tởm bản thân chưa từng có, đồng thời cảm nhận được sự trống rỗng vô lực lan tràn khắp cơ thể.

Phóng túng cũng phải có mức độ, nếu không ngay cả bản thân cũng sẽ khinh bỉ chính mình. Khi để cho thể xác thống trị tâm hồn, con người sẽ không khác gì loài vật.

Kể từ hôm đó, anh bắt đầu tránh xa trò chơi này, một lần nữa đưa cuộc sống trở về quỹ đạo bình thường. Cát Tinh Nhi chủ động mời mọc mấy lần, thấy anh không phản ứng, dần dần cũng bỏ cuộc.

Hôm nay, cô ta giở lại trò cũ, anh cũng hơi kinh ngạc, nhưng tâm giờ đã phẳng như mặt gương, ánh mắt lãnh đạm, chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng không vạch trần, xem như bình thường là được rồi. Qua giai đoạn này cũng nên để cô ta ra đi thôi, hai người từng có quan hệ riêng tư, nếu vẫn tiếp tục giữ cô ta ở lại, kể cũng có hơi khó xử.

Rốt cục cũng tìm thấy hợp đồng, cô cười mỉm đưa cho anh, điện thoại trong tay vẫn chưa cúp, “Là cái này phải không ạ?” Cô cất giọng thờ ơ, anh gật đầu lãnh đạm, xoay người đi vào phòng. Cô thất vọng nhún nhún vai, giọng tiếp chuyện điện thoại đã giảm nhiệt rất nhiều.

Thả mình vào trong ghế, mở hợp đồng ra, Kỷ Dực Phi nhận không được lại bấm điện thoại. Từ hôm Viện Viện đi, Diệp Tiểu Du đột nhiên trở nên bận rộn hẳn. Gọi di động cho cô không dưới một trăm lần, đều là giọng nói ngọt ngào của cô nhân viên tổng đài: xin vui lòng để lại lời nhắn trong hộp thư thoại. Suốt mấy ngày nay, việc công ty bận tới mắt tới mũi, nên anh đều tan sở rất muộn, lúc về tới nhà thì cô đã ngủ trong phòng sách mất rồi. Đến sáng lúc anh tỉnh dậy, thì cô đã đi làm từ lâu. Hai người cùng sống chung dưới một mái nhà, vậy mà hiện tại muốn nói một câu lại khó khăn đến vậy.

Anh có gốc cũng biết cô đang tránh mặt anh, chính xác mà nói là không muốn nhìn thấy anh, chẳng qua là, tại sao lại như vậy? Tại sao cô đột nhiên lại trở nên như thế? Rõ ràng trước đây, bọn họ chung sống rất hòa thuận, anh còn nhớ hôm hai người đi đón Viện Viện, cô còn nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, còn mỉm cười e lệ hạnh phúc...

Kỷ Duyệt Phi lắc lắc đầu, không thích Diệp Tiểu Du khiến anh mất quyền kiểm soát, trước nay cô luôn không cần anh chăm lo, vì sao bây giờ lại học đầu cái kiểu tùy hứng và chơi trò trốn tránh đó?

Giờ tay xem đồng hồ, đã năm giờ chiều, chắc hẳn cô không còn trên lớp. Nghĩ lại cũng thấy hơi hổ thẹn, cho đến bây giờ anh vẫn không biết tí gì về thời khoá biểu của cô, cũng chưa từng đưa đón cô tới trường một lần nào.

Lần này điện thoại đổ chuông, nhưng lại không có ai bắt máy. Anh tiếp tục gọi, vẫn không ai nhận điện. Kỷ Duyệt Phi nhú chặt đầu mày, cơn lửa giận trong lòng vô cớ nhen lên.

Di động trên bàn đột ngột rung lên.

“Anh tìm em à?” Chỉ một dòng tin nhắn ngắn ngủn, cô thậm chí không buồn nói chuyện với anh, Kỷ Duyệt Phi nhìn bốn chữ kia, dở khóc dở cười. Anh có bao nhiêu thắc mắc muốn hỏi cô, thế mà chỉ nhận được mỗi cái tin ngắn cùn, cả một bụng câu hỏi đành phải nuốt trở vào.

Anh không nhắn tin mà gọi lại, điện thoại đổ chuông, có một tiếng thở dài khe khẽ, “Alo?” Giọng Diệp Tiểu Du vang lên từ đầu bên kia.

“Anh đây.”

“Ừm...”

“Em đang ở đâu!”

“Em đang trên đường.”

Kỷ Duyệt Phi thật muốn mắng người, đây mà là trả lời sao, trên đường, ở Bắc Kinh có biết bao nhiêu con đường to nhỏ, cô cụ thể đang ở trên con đường nào?

Anh cố nén bực bội, nhẹ giọng hỏi: “Hôm nay có nhiều giờ dạy không?”

“Hôm nay em không có tiết dạy.” Cô trả lời bình thản.

Một người không có giờ dạy mà lại bận rộn từ sáng sớm đến chiều tối, thời buổi này công nhân viên chức có tính tự giác không còn nhiều lắm, chắc cô là một trong số ít những người may mắn còn sót lại.

Kỷ Duyệt Phi lật lật lịch làm việc trên bàn, đêm nay không phải đi xã giao.

“Bây giờ em đang ở đâu?”

“Em ở...” hình như cô do dự một chút, “...trên đường.”

Người này có thật là thạc sĩ toán học không vậy? “Tiểu Du, em không hiểu anh nói gì sao?” Kỷ Duyệt Phi không rõ vì sao trước đây cô thông minh nhạy bén, luôn hiểu rõ mỗi ánh mắt mỗi câu hỏi của anh như vậy mà bây giờ cô lại chậm tiêu thế này. “Ý anh hỏi là em đang ở đường nào, anh tới đón em.” Không lẽ anh phải nói trắng ra như thế mới đối thoại với cô được hay sao?

“Anh còn phải đi xã giao.” Thoắt cái cô đã sắp xếp ổn thỏa thay anh, xem ra cô không muốn làm giáo viên nữa, mà đổi sang làm thư ký cho anh rồi, “Hơn nữa... em còn có chút việc.”

“Em chỉ việc nói cho anh biết em đang ở đâu là được!” Kỷ Duyệt Phi hết nhịn nổi phát cáu, chẳng qua anh chỉ muốn gặp mặt cô, có cần khó khăn như vậy không?

Nổi bực dọc trong giọng anh khiến cô ở đầu dây bên kia nín thinh không nói một lời.

“Tiểu Du, tối nay anh rảnh, bữa nay không cần về nhà nấu cơm, chúng ta ra ngoài ăn, nói cho anh biết, em đang ở đâu.” Anh biết giọng mình rất kém, vì vậy mới giảm bớt âm lượng.

“Cũng được...” Cô bắt đầu dĩ vãng, “Em đang ở tiệm bánh ngọt gần trường.”

“Trong tủ lạnh còn nhiều đồ ăn lắm mà?” Cô không rành nấu nướng, thường thích ăn bánh ngọt và mì gói, cũng có thể do không còn sự chọn lựa nào khác, nên tủ lạnh ở nhà thường xuyên nhét đầy bánh ngọt.

“Em đang đợi lấy bánh kem!”

“Bánh kem?” Buổi tối mà ăn mấy thứ béo ngậy như vậy, anh nghĩ thôi cũng đã thấy ngán ngợ rồi.

“À, ” cô cười như thể nhìn thấy được vẻ mặt anh, “Hôm nay là sinh nhật em.” Nói xong, cô nhẹ nhàng cúp máy.

Kỷ Được Phi cầm điện thoại ngẩn ngơ, gương mặt hóa đá, sinh nhật cô? Trong trí nhớ, cô từng nói sinh nhật cô là vào mùa thu, anh chưa bao giờ để ý. Bỗng dưng anh nhận ra tất cả mọi thứ liên quan tới cô, từ chiều cao, cân nặng, sở thích, cho tới bạn bè, đồng nghiệp... anh không biết một thứ gì. Người phụ nữ kết hôn với anh nửa năm qua, nếu có một ngày bỏ nhà ra đi, có lẽ anh muốn tìm cũng chẳng biết đi đâu mà tìm.

Một người chồng như anh, phải chăng quá mức vô trách nhiệm?

11. Chương 11: Tỉnh Ngộ 2

Một ổ bánh kem mới ra lò, bên ngoài phủ một lớp kem sữa tươi trắng tinh, rắc thêm sô cô la, dâu tây, cherry, còn có mấy thứ xanh xanh đỏ đỏ không biết là gì trang trí thêm. Dưới bàn tay thoăn thoắt của cô thợ làm bánh, chỉ sau chốc lát đã hoàn thành một ổ bánh sinh nhật xinh xắn, hấp dẫn. Diệp Tiểu Du vốn chỉ muốn mua một miếng, nhưng khi đứng ngoài cửa tiệm, nhìn cô thợ bánh trình diễn tay nghề điêu luyện của mình, cô ngơ ngẩn, bất giác nói: Tôi cũng muốn một cái.

Diệp Tiểu Du không mấy coi trọng ngày sinh nhật của mình, cô cũng chưa từng được nhận quà sinh nhật. Hồi còn ở với mẹ, dù bận rộn thế nào mẹ cũng sẽ nấu cho cô một bữa thật ngon xem như chúc mừng. Cũng không thể khác được, một mình mẹ gánh vác gia đình, tiền bạc chẳng dư dả đâu mà tổ chức tiệc tùng rình rang. Sinh nhật năm nào cũng vậy, có quà mừng hay không không quan trọng, mà điều quan trọng là trong ngày sinh nhật có thể được vui vẻ bên cạnh người mình yêu thương.

Nhưng nguyện vọng này dường như cũng khó mà đạt được.

Cô bán hàng đã cho bánh vào hộp, buộc dây cẩn thận rồi mang ra. Diệp Tiểu Du mỉm cười đầy vẻ mong đợi.

“Ăn nhiều bơ như vậy, không sợ mập sao!” Ngô Bình từ phía sau thò đầu nhìn, mỉm cười nói.

Diệp Tiểu Du hoảng hồn ngoảnh đầu lại, Triệu Linh, Hồng Yến, còn có Kỷ Siêu, bốn người bọn họ đều mặc trang phục đạo phố rất thoải mái.

“Mọi người định đi đâu vậy?” Cô ngưỡng mộ nhìn bọn họ.

“Ngô Bình mời tụi em đi Karaoke, cô cũng đi chung nha!” Triệu Linh tiến lên trước kéo tay cô.

“Không được, cô còn có việc!” Cô xoay người, chiếc bánh đã được đặt lên bàn.

“Có phải tối nay muốn cùng ai đó chúc mừng sinh nhật không?” Ngô Bình cười, nhỏ giọng hỏi, “Đèn cây, âm nhạc, thể giới lãng mạn dành cho hai người.”

Hai cô nữ sinh cùng bật cười, có chút tò mò, chỉ có Kỷ Siêu vẻ mặt lạnh lùng, không chút biểu cảm nào, ánh mắt thăm thẳm như biển sâu cứ nhìn cô chăm chăm. Bởi vì Tiểu Du đã từng bị anh bắt gặp bộ dạng thảm hại của mình mấy lần, nên tự nhiên giữa cô và anh giống như có một bí mật gì đó. Hai người cảm thấy thân thiết với đối phương hơn so với những người khác một chút, nhưng khi ở trước mặt người khác lại phải biểu hiện như là không thân thiết gì.

“Làm gì có thể giới hai người nào, chỉ là sinh nhật bình thường thôi.” Cô mỉm cười tự chế giễu bản thân, trên mặt thấp thoáng vẻ cô đơn.

Kỷ Siêu bỗng nhiên lấy trong cặp ra một hộp quà nhỏ đưa cho cô, “Sinh nhật vui vẻ, cô Diệp.”

Diệp Tiểu Du ngạc nhiên, mở to hai mắt, “Làm sao em biết?”

“Trên website của trường có sơ yếu lý lịch của các giảng viên, chỉ cần tùy tiện click một cái là biết thôi.” Kỷ Siêu lơ đãng nói.

Nhưng trừ phi là cố tình tìm hiểu thì mới biết được, chứ có ai rảnh rỗi đâu mà tùy tiện xem. Diệp Tiểu Du cảm động đến mức không thốt nên lời. Đây hình như là lần đầu tiên trong đời cô nhận được quà sinh nhật.

“Cô, quà gì vậy?” Triệu Linh le lưỡi, kéo Hồng Yến bước lên phía trước.

Diệp Tiểu Du nhìn sang Kỷ Siêu, anh mỉm cười, nháy mắt một cái rồi gật đầu.

Diệp Tiểu Du tháo tờ giấy màu hồng gói bên ngoài hộp quà ra, bên trong là một chiếc hộp thủy tinh màu xanh lam, mở tiếp ra xem, đó là một chiếc kim cài áo hình thiên nga thủy tinh bên trên có khảm những hạt kim cương nhỏ.

“Woa, đẹp quá!” Diệp Tiểu Du không kiềm được, lên tiếng tán thưởng, khuôn mặt tràn ngập sự vui sướng, không phải vì có người tặng quà mình mà bởi vì dụng tâm của người chọn quà rất hợp với tâm ý của cô. Từ trước tới nay, cô luôn nỗ lực, luôn phấn đấu, không vì hoàn cảnh khó khăn mà tự hạ thấp yêu cầu của mình. Cô luôn hi vọng mình có thể giống như nhân vật trong truyện cổ tích. Cô không chỉ là một con vịt xấu xí, rồi sẽ có một ngày, cô sẽ biến thành thiên nga, dang cánh bay cao. Những lời này trước giờ luôn được giấu kỹ trong tim cô, không ngờ rằng lại bị Kỷ Siêu nhìn thấu. Là trùng hợp sao?

“Có đắt lắm không?” Diệp Tiểu Du ngần ngại nhìn Kỷ Siêu, dù gì cậu ấy cũng chỉ là một sinh viên.

“Không đâu, chỉ là đồ thủ công mỹ nghệ bình thường thôi.” Kỷ Siêu nói qua loa cho xong chuyện, nhưng ánh mắt lại lấp lánh hạnh phúc vì vẻ mặt vui sướng của cô.

Ba người kia cùng nhìn Kỷ Siêu một cách kì quái chẳng khác nào nhìn thấy người ngoài hành tinh. Động vật lạ loài khác người này bây giờ càng ngày càng giống người rồi.

“Xin lỗi cô, tụi em không biết.” Hai cô nữ sinh là người hồi phục tinh thần trước tiên, nói với vẻ áy náy. Ngô Bình cất giọng đầy thâm ý, “Hay là vậy đi, cô mời tụi em ăn bánh kem, tụi em mời cô đi hát Karaoke, mở một Party sinh nhật khó quên cho cô, công bằng chứ?”

Ý tưởng rất tuyệt nhưng một lát nữa Kỷ Dục Phi sẽ đến. Diệp Tiểu Du khó xử lắc đầu, “Cám ơn mọi người, bánh kem cô mời các bạn ăn, hát Karaoke thì không cần đâu, cô còn có việc bận.”

“Ah, vậy đâu có vui, cô không đi, Party sẽ không còn là tiệc sinh nhật nữa, đi đi mà!” Triệu Linh lắc lắc cánh tay cô.

“Đi đi, cô độc một mình thôi nên, buồn lắm đó.” Một chiếc lá rơi bám trên tóc cô, Kỷ Siêu tiện tay phải xuống.

“Cô... ..” Làm sao cậu ấy biết được cô thổi nến một mình, cặp mắt đen láy, sâu thẳm như biển kia ngày càng nhìn thấu tâm tư người khác, Diệp Tiểu Du bất giác muốn lẩn trốn.

“Diệp Tiểu Du!” Một giọng nói không vui ở phía sau truyền tới, bốn người cùng xoay người nhìn lại. Một người đàn ông tuấn tú, lịch lãm đang đứng dựa lưng vào xe hơi, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn người đứng bên cạnh Tiểu Du – Kỷ Siêu.

“Chồng cô... Kỷ Dục Phi.” Diệp Tiểu Du gượng cười, lên tiếng giới thiệu. “Bọn họ là sinh viên của em!” Phía bên kia bóng cây, Kỷ Dục Phi lạnh lùng khế gật đầu một cái, mở cửa xe, về sọt ruot chờ cô đi qua.

Trừ Kỷ Siêu ra ba người còn lại đều kinh ngạc đến nỗi miệng tròn như chữ O, “Cô kết hôn rồi sao?”

Diệp Tiểu Du gật gật đầu, đưa bánh kem cho Kỷ Siêu, nói nhỏ: “Cám ơn món quà của em!” Rồi quay người nói với bọn Ngô Bình: “Chơi vui về nha.”

Kỷ Siêu nhếch môi, đáp lại ánh mắt Kỷ Dục Phi. Theo bản năng, anh không thích người đàn ông này. Mặc dù anh ta vừa đẹp trai lại nhiều tiền, bộ mặt mang theo cái vẻ tự đắc của một người thành đạt, nhưng anh ta lại khiến Diệp Tiểu Du lúc nào cũng u buồn sâu sắc.

Giờ phút này, Kỷ Siêu muốn giữ chặt lấy bàn tay của Diệp Tiểu Du, không để cô lên xe, nhưng anh không có tư cách cũng như lập trường để làm điều đó. Kỷ Siêu không nên nổi tự tức giận bản thân mình. Anh biết hôm nay là sinh nhật cô, từ sáng sớm đã đi tìm cô, nhưng chẳng may, ngày hôm nay cô không có tiết dạy, tìm khắp nơi chẳng thấy bóng dáng cô đâu. Thật không ngờ, tự nhiên lại tình cờ gặp cô ở ngoài trường. Quả nhiên cô vẫn chỉ có một thân một mình cô đơn mừng sinh nhật. Tình cảnh đó khiến anh tan nát cõi

lòng, mà người đàn ông ở trước mắt kia, cái người được gọi là chồng của cô kia, lại cư xử như không hề hay biết chút gì về điều này. Anh thấy khó chịu đến mức muốn đánh cho anh ta một trận.

Diệp Tiểu Du ngồi vào trong xe, quay người về phía bọn Kỷ Siêu mỉm cười, vẫy vẫy tay, Kỷ Dực Phi đóng cửa xe một cái “rầm”, không chờ cô mở miệng nói “tạm biệt” đã phóng xe chạy như bay.

“Wow, đúng là một người đàn ông hoàn hảo!” Hồng Yến chấp tay trước ngực, nhắm mắt mơ màng, nói một cách cường điệu.

“Không ngờ cô Diệp đã kết hôn rồi, uhm, chồng của cô nhất định là vô cùng ưu tú, đổi lại là mình thì cũng lấy thầy từ lâu rồi, bắt thầy nhốt lại.” Triệu Linh cũng nhào vô góp vui.

Kỷ Siêu thầm thở dài. Hình như Diệp Tiểu Du không phải là người có khả năng bắt nhốt người khác, chỉ có thể bị người ta điều khiển mà thôi, bao nhiêu tâm sự đều hiện ra hết trên mặt, haiz!

“Không cần phải chảy nước miếng đâu các người đẹp, đó là chồng của người ta. Chúng ta đi Karaoke quan trọng hơn.” Ngô Bình liếc sang Kỷ Siêu, ngạc nhiên khi thấy cậu ta không hề mất hồn hay kinh ngạc gì cả, xem ra là mình nhầm rồi, “Kỷ Siêu, đi chứ?”

“Tất nhiên!” Kỷ Siêu nhìn chiếc bánh kem trong tay mình. Sinh nhật của cô, anh nhất định phải ăn mừng thật vui vẻ.

Xe chạy như bay.

“Mấy bữa nay em đang lẩn tránh anh có phải không?” Kỷ Dực Phi vẫn nhìn về phía trước, bỗng nhiên lên tiếng hỏi. Không dễ dàng gì mới tìm được cô, anh không muốn giữa hai người lại là sự im lặng.

“Đâu có!” Diệp Tiểu Du cúi thấp đầu, không nhìn anh.

“Em muốn cãi nhau với anh sao?” Anh giảm tốc, đưa tay xoa đầu cô sang, không thích cô cứ lẩn tránh ánh mắt của anh.

“Chúng ta có lí do để cãi nhau sao?” Bờ vai cô căng ra, giọng lạnh đậm. Cãi vả là khúc nhạc đệm của những cặp vợ chồng mặn nồng ân ái, mỗi lần cãi vả lại yêu nhau nhiều hơn một chút. Bọn họ tương kính như tân, khách sáo lại thêm phần lịch sự, muốn cãi nhau cũng khó.

Câu nói này của cô khiến trái tim anh giống như bị một nhát dao đâm “phập” vào, nhưng lại không thể nói gì để phản bác lại lời cô, chỉ nhìn cô chằm chằm.

“Em cũng biết anh bận bịu công việc.” Kỷ Dực Phi biết đây lại là những lời nói sáo rỗng cũ rích, nhưng lúc này chỉ có nói như thế mới có thể kéo dài cuộc nói chuyện giữa bọn họ. “Anh không có thời gian để lúc nào cũng ở bên em, chăm sóc em.”

Diệp Tiểu Du mỉm cười, “Em có từng bắt anh phải làm những việc như vậy chưa? Thực ra, em đã quen với việc chỉ có một mình. Thế giới một người không gò bó, không trói buộc.”

“Em có ý gì, đừng nói với anh là em đang khao khát tự do đó. Có phải thằng nhóc con vừa rồi đã khiến tim em lạc lối? Anh cảnh cáo em, Diệp Tiểu Du, em là phụ nữ đã có chồng, đừng làm những chuyện mất tư cách như vậy.” Anh mất kiểm soát dừng xe ngay giữa đường, quay sang gầm lên với cô. Đừng tưởng rằng anh nhìn không ra, thằng học trò vừa nãy vẽ mặt điệu dàng phủi lá trên tóc cô, ánh mắt đó rõ ràng trắng trợn hiện lên hai chữ “yêu thương”. Một cậu học trò cao to, tuấn tú, một cô gái xinh xắn, tao nhã, phối thêm khung cảnh lá vàng rơi rụng lá tả giữa trời thu. Bức tranh này được vẽ lên hài hoà một cách đáng ghét, hại anh bây giờ lửa giận ngút trời.

Diệp Tiểu Du kinh ngạc nhìn anh, cảm thấy da đầu tê rần, hai vai run lên không ngừng, “Em biết anh vốn có tài kinh doanh thiên phú, thật không ngờ khả năng viết kịch bản của anh cũng không tệ.” Cô giận dữ nói.

“Viết kịch bản, ha ha, em ngốc nghếch hay là ngây thơ đây. Không nhận ra ánh mắt thằng nhóc đó nhìn em rất khác thường sao? Diệp Tiểu Du, cô trò yêu nhau sẽ khiến em không thể đứng vững trong ngành giáo dục nữa. Tối lúc đó, đừng trách anh đã không nhắc nhở em.” Anh vô cùng tức giận, nói không lựa lời.

Diệp Tiểu Du cố nén giọt lệ trong khoé mắt, khẽ mỉm cười nói: “Những việc này không phiền anh lo lắng. Nếu như có một ngày em thích anh chàng ấy thì cho dù có bị khai trừ ra khỏi ngành giáo dục, em cũng cam lòng chấp nhận.”

“Em không đợi thêm được nữa rồi chứ gì?” Anh châm chọc hỏi. Cơn bực tức trong lòng lại dâng lên, anh cố ép bản thân nén xuống mọi giận dữ, đồ kị, mắt kiểm soát, găm thét, tra xét... .. Ngay cả anh cũng không chịu nổi con người đó của mình.

“Người không đợi thêm được nữa chỉ sợ là anh đó!” Diệp Tiểu Du cũng không còn kịp suy nghĩ, buột miệng nói.

“Em có ý gì?” Anh nắm lấy tay cô, “Em nói rõ ràng ra đi, đừng có dối dè tài đánh trống lảng.”

Cô vùng ra khỏi tay anh, lạnh lùng nói: “Có nhất thiết phải dùng ngôn ngữ để diễn tả không, em tận mắt chứng kiến cũng đủ rồi.”

Sắc mặt của Kỷ Dục Phi thay đổi liên tục, trắng thành xanh, xanh lại thành trắng. Anh đột nhiên hét lớn một tiếng, cầm cái hộp đựng khăn giấy bằng mi-ca trên xe, ném về phía cô để trút giận.

Diệp Tiểu Du bị bất ngờ, theo phản xạ đưa tay lên chắn trước mặt. Góc nhọn của hộp khăn giấy rạch một đường lên mu bàn tay cô.

Máu cứ thế tuôn ra, nhỏ xuống chiếc áo gió màu trắng của cô, trông như những đoá hoa mai đang nở rộ. Cô không cảm thấy đau đớn, chỉ trừng mắt nhìn Kỷ Dục Phi không dám tin.

Khoảnh khắc đó thật sự cũng không quá lâu, có lẽ chưa tới 10 giây. Đầu cô bỗng nhiên nóng bừng lên, không thể tiếp tục chịu đựng ngồi trên xe thêm nữa. Cô giật lấy túi xách, mở cửa xe, không nói một câu, xuống xe rồi hoà vào dòng người tấp nập trên đường phố.

Lên đại một chiếc xe buýt, cô mới bắt đầu cảm thấy đau. Máu trên mu bàn tay đã khô lại, tạo thành vết xước gớm ghiếc, một đường ngoằn ngoèo chảy dài xuống tới khuỷu tay.

Vốn dĩ Tiểu Du vẫn còn do dự, nấn ná, nhưng sự việc xảy ra bất ngờ hôm nay đã đẩy nhanh quyết định của cô. Không có cô, cuộc sống của anh sẽ đầy màu sắc hơn. Vậy cô tội tình gì mà bám riết không buông chứ?

Cô đã không còn chút sức lực nào để níu kéo, để tranh giành.

Hoá ra, anh và cô, cuộc đời mỗi người đều có con đường riêng cần phải đi, con đường của mỗi người mỗi khác. Đã từng đi chung trên một chặng đường, hôm nay đến lúc phải dừng lại rồi!

Năm tháng vô tình, rồi có một ngày, cô sẽ quên mình đã từng có một thời vì yêu mà không chùn bước suốt 12 năm trời, quên đi giọng nói và gương mặt của anh, quên đi ngày tháng họ từng sống bên nhau, không còn cảm giác gì với anh nữa, không còn yêu anh nữa. Tình yêu, suy cho cùng, cũng không thể thắng nổi năm tháng.

Tất cả bây giờ chỉ là tạm thời, có duyên thì hợp, hết duyên thì tan, rồi cũng sẽ qua đi thôi.

Lúc này đây, Diệp Tiểu Du thật muốn được ai đó ôm vào lòng, nhẹ nhàng hôn cô, cho cô sự an ủi ấm áp. Trong đầu cô loé lên hình ảnh của từng người từng người một nhưng rồi lại phát hiện không hề có một người nào giống như thế. Cô càng không thể gọi điện ẹ khóc lóc kể lể, như thế sẽ làm mẹ cô đau lòng.

Diệp Tiểu Du cười trong nước mắt, hai tay ôm chặt lấy chính mình. Đã không có chỗ để đi, vậy thì đi đâu mà chẳng được, chỉ cần không trở về cái nơi có anh kia là được.

Mọi kết cục đều đã được định sẵn

Mọi dòng lệ đều được định phải chảy xuôi

Nhưng đột nhiên lại quên mất sự khởi đầu đó là thế nào

Vào cái ngày hè không thể quay trở lại năm ấy

Cho dù em có theo đuổi và tìm kiếm ra sao

Anh của thời niên thiếu cũng chỉ như những bóng mây thoáng qua

Và khuôn mặt tươi cười nhợt nhạt của anh
Từ từ bị nhấn chìm bởi những áng mây khi mặt trời đã lặn
Khi lật giở trang bìa đã ngả vàng
Quyển sách vụng về mà số phận đã đóng
Mắt rưng rưng
Em đọc đi đọc lại
Nhưng vẫn không thể không thừa nhận
Cuộc tương ngộ giữa anh và em chỉ là một quyển sách được viết quá vội vàng.

12. Chương 12: Tỉnh Ngộ 3

Kỷ Dực Phi cũng hoảng hốt vì hành động của mình, cả người sững sờ như hóa thạch. Anh không thể ngờ một người trước giờ luôn điềm tĩnh, lãnh đạm như mình, lại có thể chỉ vì một hai câu nói khi tức giận của Diệp Tiểu Du mà lỡ tay làm cô bị thương. Có thật anh là CEO của một công ty đa quốc gia hay không? Chỗ ngồi kế bên vẫn còn dính vài giọt máu của cô. Cái màu đỏ kia như kích thích thần kinh của anh, anh giật mình tỉnh lại, vội vàng lao ra khỏi xe. Dòng người qua lại trên đường như nước cuốn, làm gì còn nhìn thấy bóng dáng của cô đâu. Anh đuổi theo đến bến tàu điện ngầm, trạm xe buýt, khu thương mại... mỗi một con đường ở gần đây anh đều tìm kiếm kỹ càng. Tựa như ở mọi nơi đều có thể bắt gặp đáng người mảnh dẻ của cô, nhưng rõ ràng đều không phải là cô.

Không ngờ tìm kiếm một người thực sự lại khó khăn đến như vậy. Anh lấy điện thoại ra, gọi điên cuồng, “Số máy bạn gọi hiện đang tạm khóa.” Kỷ Dực Phi bắt lực dựa lưng vào một thân cây ven đường, nhìn kẻ qua người lại xung quanh. Bỗng nhiên sức nhớ đến ngôi nhà của mình, anh sai bước chạy lại chỗ đậu xe, rồi phóng xe về nhà. Cả căn nhà rộng mênh mông chìm trong một màu tối đen. Thiếu đi sự tồn tại của cô, ngôi nhà bỗng yên tĩnh, trống vắng đến kỳ lạ. Cô vốn ít nói, nhưng chỉ cần có cô trong nhà, cho dù cả hai người đều không nói gì thì trong không gian vẫn có một luồng sinh khí khác chuyển động, chứ không yên tĩnh như bây giờ. Nhưng cái vẻ yên tĩnh này lại khiến người ta bồn chồn, hoảng loạn, lo lắng không yên.

Thả người ngồi xuống ghế sofa, Kỷ Dực Phi ném chìa khóa xe văng ra xa, tay siết chặt lấy tóc của mình. Mọi chuyện sao lại tiến triển đến mức này kia chứ? Anh vốn định đón cô đi ăn một bữa thật ngon, hai người vui vẻ trò chuyện, thuận tiện tìm hiểu nguyên do tại sao cô lại cố tình lẩn tránh anh. Phải rồi, hôm nay còn là sinh nhật cô, anh đã quên mất, cũng định nhân cơ hội này để bù đắp một chút, nhưng bây giờ thì sao? Không biết cô đang ở nơi nào, cũng không biết liệu cô có khóc không nữa?

Nghĩ đến đây, Kỷ Dực Phi nhắm mắt lại, thật muốn đánh ỉnh mấy cái bạt tai. Quen biết mười hai năm, yêu đương ba tháng, kết hôn nửa năm, giữa bọn họ chưa một lần cãi vã. Anh gần như chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt tức giận của cô. Có khi không vui vì một vài chuyện nhỏ nhặt, cô sẽ ngồi một mình trong yên tĩnh, lặng lẽ chờ cho tâm trạng qua đi sau đó sẽ khôi phục vẻ mặt ban đầu như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Cô sống hướng nội, không hay buồn vui ra mặt, lúc vui vẻ nhất thì hai con mắt đen lầy sẽ sáng lấp lánh giống như biết nói. Có lẽ đây là lần đầu tiên bọn họ tranh cãi, tiện thể còn phát sinh luôn chuyện lỡ tay kia. Nội tâm cô vốn dĩ cũng không bình tĩnh giống như biểu hiện ở bên ngoài. Lúc tức giận, lời nói ra câu nào cũng gai góc, cay nghiệt.

Sau khi kết hôn, anh thật sự đã chung thủy 100%. Đây là đạo đức tối thiểu nhất mà một người đàn ông đã kết hôn cần phải có. Anh đã làm được, nhưng không ngờ cô lại hoài nghi anh, còn lôi chuyện cũ ra nói, lại thêm thẳng thắn sinh viên đẹp trai đến chóng mặt kia nữa chứ. Trời ơi! Kỷ Dực Phi nghĩ đến đây liền dừng ngay hành động vò đầu bứt tóc của mình lại. Cô sẽ không tới chỗ tên sinh viên đó chứ?

Trong phút chốc, cơn lửa giận bốc lên ngùn ngụt trong mắt anh, nổi ghen ghét, phần hận cào cào cắn xé trái tim anh. Nếu sự thật đúng là như vậy, anh tuyệt đối tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cô. Nhưng ngay giây kế tiếp, nhìn bóng đêm càng lúc càng đậm đen bên ngoài cửa sổ, lòng anh lại bắt đầu lo sợ. Trong tim

anh hiểu rõ Diệp Tiểu Du không phải là loại người tùy tiện, lúc này đây cô nhất định đang ngồi ngây ngốc một mình ở đâu đó, mà chỗ đó có thể là ở đâu?

Dự cảm cách đây mấy ngày của anh quả nhiên đã trở thành sự thật. Anh không biết nơi cô thường đi, không biết bạn bè của cô, không có số điện thoại phòng làm việc của cô, không biết đồng nghiệp cô là ai. Giờ cô bỏ đi giữa lúc đêm hôm khuya khoắt, anh chỉ có thể ngồi ở nhà mà lo lắng thấp thòm.

Chuông cửa bỗng nhiên vang lên, Kỷ Dục Phi mừng rỡ chạy ra. Ngoài cửa là một người đàn ông cường tráng như vận động viên thể thao, “Oh, là Phó Cương à!” Kỷ Dục Phi thất vọng mở cửa, mời anh ta vào trong.

Vị khách cầm trong tay một túi quà lớn, nhìn nhìn Kỷ Dục Phi, lại nhìn nhìn căn nhà tối đen như mực, “Xảy ra chuyện gì, sắc mặt anh sao lại khó coi như vậy?”

Kỷ Dục Phi gượng cười đi mở đèn, lắc lắc đầu hỏi, “Tuần trăng mật vui không?”

Phó Cương là phó tổng của công ty, cũng là người duy nhất trong công ty quen biết Diệp Tiểu Du, tháng trước mới kết hôn, vừa đi hưởng tuần trăng mật ở Singapore về.

Phó Cương nghiêng người nhìn vào phòng sách, “Cũng ok. Ngô Quân thích sự trong lành, thanh khiết của Singapore, Đảo quốc xanh mà, chủ quan mà nói thì thoải mái hơn nhiều so với Bắc Kinh. Cô ấy có chọn mấy món quà nhỏ đem về tặng cô Diệp. Mà cô Diệp đâu rồi?”

Kỷ Dục Phi nhún nhún vai, “Chúng tôi vừa cãi nhau”.

“Cãi nhau?” Phó Cương buột miệng hỏi lại, trợn mắt nhìn Kỷ Dục Phi, cô giáo Diệp ôn hoà, trầm tĩnh là vậy mà cũng biết cãi nhau sao?

Kỷ Dục Phi khẽ gật đầu, “Không có gì cả, cứ thế là gây thôi, sau đó thì cô ấy bỏ đi mất.”

“Anh không đuổi theo sao?” Phụ nữ đều là những sinh vật bốc đồng, hễ bướng bỉnh lên thì mất hết lí trí. Những lúc như vậy, biện pháp duy nhất là cúi đầu nhận sai, khuyên giải, dỗ dành bằng lời lẽ ngọt ngào tình tứ. Sau đó, mọi thứ sẽ sóng yên biển lặng cả thôi. Thật ra cũng không khó đối phó. Đây là những lời nói được đúc rút từ kinh nghiệm của Phó Cương.

“Chậm mất một bước, nên không đuổi kịp cô ấy.” Kỷ Dục Phi uể oải gục đầu, tóc tai rối mù, không còn vẻ tự tin, đỉnh đạc như trước giờ.

“Đi tìm thử đi!” Phó Cương sốt ruột, giờ mà anh còn dám điềm tính ngồi đây.

“Ha,” Kỷ Dục Phi ngẩng đầu lên, “Cậu tưởng tôi chưa đi tìm sao, chỉ là Bắc Kinh lớn như vậy, tôi đến đâu để tìm đây?”

“Những nơi cô ấy thường đi, nhà bạn của cô ấy, những nơi đại khái như vậy.”

“Ha, tôi không biết cô ấy có những chỗ như vậy hay không nữa.”

“Anh... ..” Phó Cương định nói anh đã kết hôn được nửa năm rồi, mà làm chồng cái kiểu gì vậy. Nhưng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt, ủ rũ của Kỷ Dục Phi, những lời như vậy anh đành phải nuốt trở vào.

“Dựa theo tính tình của Diệp Tiểu Du, cô ấy sẽ không chạy lung tung đâu, có thể sẽ tìm một nơi quen thuộc ngồi bình tĩnh lại. Anh không cần quá lo lắng. Nói không chừng lát nữa là về tới thôi.” Phó Cương rót cho Kỷ Dục Phi một ly nước, an ủi nói.

“Cũng mong như vậy!”

“Dục Phi, vì sao anh lại muốn kết hôn với cô Diệp?” Phó Cương là bạn tốt nhiều năm của Kỷ Dục Phi. Anh đến công ty này làm phó tổng cũng là do Kỷ Dục Phi cực lực tiến cử. Anh biết Kỷ Dục Phi có một cô “thanh mai” bé bỏng, nhưng đến cuối cùng lại không thể trở thành quyền thuộc. Sau này, Kỷ Dục Phi có quan hệ với thư kí Cát anh cũng biết. Nhưng cuối cùng Kỷ Dục Phi lại kết hôn với Diệp Tiểu Du, anh vẫn luôn thắc mắc không hiểu vì sao.

Kỷ Dực Phi nằm dài trên ghế sofa, lấy một bao thuốc lá trong ngăn kéo ra, ném một điếu cho Phó Cương, rồi tự châm một điếu ỉn. “Quen biết nhiều năm, hiểu rất rõ về nhau, không cần bận tâm chăm sóc. Cô ấy cũng không tệ, ngoại hình, học thức, tính tình đều rất tốt.” Anh bình thản kể ra những lý do.

“Là vậy sao?” Phó Cương có chút kinh ngạc.

“Lẽ nào còn phải kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu.” Kỷ Dực Phi lườm Phó Cương một cái.

Không khí trầm lặng bao trùm lên hai người, Phó Cương nhìn Kỷ Dực Phi không chấp nhận được, một hồi lâu cũng không nói gì.

“Dực Phi, anh có yêu cô Diệp không?” Phó Cương dịu giọng hỏi.

Kỷ Dực Phi kinh ngạc nhìn Phó Cương giống như anh vừa ném ra một quả bom, nổ mạnh tới mức khiến người khác nói không nên lời. Phó Cương ngẩn ra một lúc, đành phải vội vàng nói: “Tôi chỉ là... .. thuận miệng hỏi vậy thôi, anh không cần trả lời đâu.” Tình yêu là xa xỉ phẩm của thời đại này, câu hỏi của anh quả thật không hay chút nào.

“Sao đột nhiên cậu lại hỏi như vậy?” Thở dài một hơi, Kỷ Dực Phi cảm thấy không được tự nhiên.

Quả nhiên, Kỷ Dực Phi hoàn toàn không có ý định trả lời câu hỏi của anh. Dự đoán trong lòng Phó Cương đã thành sự thật.

“Chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi mà... .. Dực Phi, anh cũng đâu có thiếu phụ nữ, vì sao muốn kết hôn?”

Kỷ Dực Phi cũng đang nghĩ đến vấn đề này. Hồi đó, người nhà hối thúc dữ quá, anh cũng chơi chán cái trò chơi nam nữ kia rồi, muốn tu tĩnh lại, muốn yên ổn, bình lặng sống qua ngày. Trong cái đêm gió tuyết kia, khi nhìn thấy gương mặt thanh tú, tao nhã của Diệp Tiểu Du, anh đã hạ quyết tâm.

“Đàn ông sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, tôi lại không muốn cả đời làm quý tộc độc thân, thấy không tệ thì kết hôn thôi.” Về mặt anh không tự nhiên cho lắm. Vấn đề “yêu hay không yêu” này khiến anh bỗng thấy lúng túng. “Cậu đó, đừng tưởng rằng có thể kết hôn với người phụ nữ mình yêu trong nhiều năm thì nghĩ là trên thế giới này ai ai cũng đều may mắn giống như cậu. Xã hội bây giờ có được mấy người cưới nhau vì tình yêu đâu. Đại đa số đều cân đo đong đếm điều kiện của đối phương, có nhiều tiền không, có bằng cấp không, có nhà cửa không, vân vân..., sau đó thấy điều kiện phù hợp thì kết hôn, không dính dáng gì tới tình yêu hết.”

“Cô Diệp cũng để ý đến điều kiện của anh sao?” Phó Cương nghiêm túc hỏi.

“Cô ấy?” Kỷ Dực Phi lại châm một điếu thuốc. Cô ấy hình như không như thế. Lần đó, bởi vì xen ngang ‘chuyện tốt’ của anh và thư kí Cát mà cô đã tìm mọi cách để tránh xa anh. Trước giờ cô luôn cư xử đúng mực, sẽ không làm những chuyện ngu xuẩn này. “Cô ấy là do tôi dụ dỗ về.” Kỷ Dực Phi thẳng thắn nói. Cô quá thụ động, không có khả năng sẽ chủ động yêu thích người khác.

“Dụ dỗ được rồi thì không cần quan tâm sao?”

“Không quan tâm hồi nào?” Kỷ Dực Phi nóng nảy. “Nhà cao cửa rộng, tiền tiêu tùy ý, tôi lại hết mực tuân thủ cam kết chung thủy giữa vợ chồng, còn chưa đủ sao?”

Phó Cương cười rồi đứng dậy, “Những thứ đó có thể thỏa mãn được phần đông phụ nữ, nhưng anh có dám khẳng định điều cô Diệp mong muốn là những thứ này không? Ha ha, không cần nhìn tôi một cách quái gở như vậy. Tôi chỉ nói vậy thôi. Chuyện này suy cho cùng cũng là việc riêng nhà anh, bạn bè dù có thân tới đâu cũng không thể nhúng tay vào việc nhà của người khác. Dực Phi, anh suy nghĩ cho kĩ đi. Anh là thiên tài trên thương trường, nên trong tình cảm cũng đừng làm một kẻ kém trí. Lời nên nói thì đều đã nói hết rồi. Ah, mà khoan, anh có nghĩ cô Diệp sẽ trở về trường không, anh đã tìm thử chưa?”

Kỷ Dực Phi bật dậy với lấy áo khoác trên ghế sofa, bỏ lại một câu, “Nhớ khoá cửa!” rồi thoát cái đã chạy biến ra ngoài.

Phó Cương mỉm cười, khẩn trương như vậy, xem ra chuyện giữa bọn họ còn có thể cứu vãn.

Diệp Tiểu Du quả thật đã quay trở lại trường.

Lúc kết hôn, cô biết trong lòng anh có Viện Viện, nhưng cô vẫn đồng ý. Tất cả là do bản thân cô tự nguyện trả giá, vốn dĩ không nên đòi hỏi được đáp lại. Nhưng cô sợ, sợ cả đời này đều phải sống như vậy. Hai người ở chung trong một căn nhà nhưng cô mãi chỉ có thể ở bên ngoài cánh cửa trái tim anh. Anh nói nếu Viện Viện ngoảnh đầu lại thì anh có quyền giành cô ấy trở về. Vậy còn cô phải làm sao đây? Tiếp tục chuyện ba người sao? Lúc yêu nhau thì còn có thể làm “kỳ đà” nhưng trong hôn nhân thì không thể. Người ra đi chỉ có thể là cô. Tuy đó cũng có thể chỉ là một câu nói đùa vì Viện Viện giờ đã có Phùng Như Hải, nhưng nó cũng cho thấy trong tim anh thật sự chưa từng có sự tồn tại của cô. Từ trước tới giờ, cô vẫn chỉ là người có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Nghĩ tới điều này, cô mới nói ra những lời làm tổn thương anh!

Nhìn vết thương trên tay, đúng là một cái kết không đẹp. Cô mỉm cười chua chát.

Ngồi xe buýt đến trạm cuối cùng, rồi lại ngồi trên đó quay ngược trở về lại trạm dừng ban đầu, cô xuống xe, thất tha thất thểu đứng ở đầu đường, không biết phải xoay sở ra sao. Đêm thu thanh vắng, gió lạnh cắt da. Bữa trưa đã không muốn ăn gì, bánh kem lúc chiều lại đưa cho người khác, bây giờ, cô đói đến hoa mắt chóng mặt. Dù vậy, cô cũng không có tâm trạng đâu mà ăn bất cứ thứ gì. Chậm rãi lê bước đi không mục đích, trong vô thức lại bước tới cổng trường đại học. Lòng thầm nghĩ, nhất định trong tiềm thức có một đôi mắt đang đưa đường dẫn lối cho cô.

Ngơ ngẩn ngẩn ngẩn đứng trước cổng trường, Diệp Tiểu Du nhìn ngây ngốc bảng tên trường đầy tự hào trên cao. Bảo vệ thấy vậy bước ra hỏi cô có cần giúp đỡ gì không. Cô suy nghĩ một hồi, rồi cuộc quyết định đi vào trường.

Đã gần 11 giờ đêm, khu phòng học, phòng thí nghiệm, nhà tập thể, mọi chỗ đều đã tắt đèn. Trên con đường rợp bóng cây, thỉnh thoảng lại có một vài sinh viên đạp xe lướt qua. Tiếng chuông xe leng keng làm cô giật bắn mình phải đứng nép vào lề mất một lúc lâu. Đèn ngoài hành lang của khu văn phòng làm việc vẫn còn sáng, một vài phòng làm việc cũng còn bật đèn. Có lẽ là làm nghiên cứu khoa học, nếu không thì là mấy đồng nghiệp phải viết luận văn. Diệp Tiểu Du thấy mạnh dạn hơn một chút, dò dẫm đi lên phòng làm việc của mình ở tầng bốn.

Cô không mở đèn, trực tiếp mò mẫm tới chỗ bàn làm việc, ngồi xuống ghế. Lúc này mới phát hiện ra bản thân đã mệt mỏi, buồn ngủ tới mức nào. Cô không buồn sát trùng vết thương trên tay phải, cởi áo gió ra, nằm gục trên bàn cứ thế chìm vào giấc ngủ.

13. Chương 13: Xin Đừng Khóc

Nàng thơ đã mất

Thế giới cũng chẳng còn những cánh hoa rơi

Hay những cơn mưa phùn

Bốn mùa bụi trần phủ kín

Xin đừng khóc

Dù vô cùng, vô cùng thất vọng

Tro tình đã tắt lịm

Về lại với nhân gian

Đột nhiên tỉnh ngộ nhận ra ngàn vạn con đường kia

Đều là những con đường mình quen thuộc

Là những quỹ đạo quá rõ ràng

Hòa vào dòng người tiếp tục tiến tới

Mỉm cười cứ vậy bước đi cho đến đích cuối cùng

Trái tim yếu mềm của tôi ơi

Hãy cố quên đi, ngàn lần vạn lần

Xin đừng khóc nữa.

Diệp Tiểu Du cảm thấy mình chỉ mới ngủ được một lúc, thì trên vai đã bị ai đó lay nhẹ. Cô mở mắt ra, trước mắt là gương mặt phóng to của Chủ nhiệm phòng giảng dạy và nghiên cứu. Cô ái ngại ngồi thẳng người dậy, có phần lúng túng.

“Chào buổi sáng Chủ nhiệm!” Ngoài cửa sổ ánh nắng đã chói chang, hình như không còn sớm nữa.

“Sao lại ngủ ở đây?” Chủ nhiệm Cao mỉm cười, ngồi xuống ghế đối diện.

“À, lúc sáng em đến sớm quá, vẫn còn hơi buồn ngủ, nên thiếp đi lúc nào không biết.” Diệp Tiểu Du cúi đầu nói. Bị cấp trên bắt gặp cô lười biếng trong giờ làm việc, khó tránh có chút sượng sùng.

“Haha, những người trẻ tuổi lúc nào chả thiếu ngủ, phải rồi, chân cô đỡ hơn chưa?”

“Khỏi lâu rồi ạ, lần trước anh tìm em có chuyện gì không?”

“Hôm bữa vội vã chạy đi tìm cô, không ngờ lại hại cô bị trẹo chân. Sau đó lại bận chuyện này chuyện nọ nên quên mất. Là như vậy, chẳng phải cô đã từng thực tập một năm ở trung tâm thi đấu sao? Kỳ thi Olympic Toán học năm sau lại sắp bắt đầu rồi. Bây giờ đang trong giai đoạn bồi dưỡng, bên đó muốn mời cô qua hỗ trợ ba tháng. Địa điểm đặt tại Thanh Hoa.”

Diệp Tiểu Du hơi khó xử một chút, trong ba tháng này vừa có tết, lại có kì thi học kì, cô dường như không có thời gian rảnh, “Chủ nhiệm, em có thể từ chối không?”

“Hả, sao vậy, không sắp xếp được thời gian à?” Chuyện này đối với một Giảng viên Toán học mà nói chính là một cơ hội tốt để nổi tiếng trong giới Toán học. Người khác có mơ cũng không dám nghĩ tới vậy mà cô lại dễ dàng từ chối. “Việc này lãnh đạo nhà trường đã nhận lời rồi. Lớp của cô cũng đã tìm được người khác dạy thay. Chuyện nhà thì cô ráng sắp xếp cho ổn thỏa. Chỉ có ba tháng, qua nhanh thôi mà.”

Aiz, đã hứa sẽ về nhà đón năm mới với mẹ, giờ lại phải làm mẹ thất vọng rồi, Diệp Tiểu Du gật đầu bất đắc dĩ.

Chủ nhiệm Cao cười hài lòng. “Tốt rồi, cứ như vậy đi. Hôm nay cô vẫn còn một tiết dạy đó. Tranh thủ chào tạm biệt với các sinh viên của mình đi. Học kì tới, họ sẽ không học môn này nữa. Haha, cô chính là cô giáo xinh đẹp mà bọn họ yêu thích mà.”

Diệp Tiểu Du đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, thời gian vào tiết thứ hai sắp tới rồi. Cô không kịp chào Chủ nhiệm đã vội cầm sách vở và giáo án hối hả chạy ra ngoài.

Vừa mới chạy, Tiểu Du đã thấy dạ dày đau thắt lại. Đây là chứng bệnh thường xuất hiện khi lên lớp mà không chịu ăn sáng cho đầy bụng. Gần hai ngày trời không ăn gì, tâm trạng lại không tốt, không ngờ bệnh cũ lại tái phát. Cô đau đến nổi mồ hôi vã ra như tắm, đưa tay lau nhẹ, lại nhìn thấy vết xước trên mu bàn tay. Vết thương đã sưng tấy, còn có dấu hiệu bị mưng mủ. Vừa nhấc tay lên cô đã đau đến nghiêng hẳn người.

Cô làm biếng nên không tới phòng y tế bôi thuốc.

Trong sân trường, sinh viên vẫn vội vàng chạy qua chạy lại như con thoi giữa các dãy lầu. Trong thời tiết quang đãng, không phải tâm trạng ai cũng rạng rỡ như ánh mặt trời.

Bước vào giảng đường quen thuộc, Diệp Tiểu Du cảm thấy bàn ghế trước mắt bắt đầu chao đảo. Cô đành phải vịn vào bàn, cố sức đứng vững, bảo bạn nữ sinh ở hàng ghế đầu ngồi lùi xuống hàng sau. Tiểu Du ngồi xuống, dạ dày dường như đỡ đau hơn một chút, trong lòng cũng bớt hồi hộp hơn lúc này.

Cô nhờ các bạn nữ sinh phát tài liệu trong tay ra ọi người, chưa kịp mở miệng thì một tràng hắt hơi liên tiếp kéo đến. Cô nữ sinh bên cạnh có ý tốt đưa cho cô một gói khăn giấy. “Thật xin lỗi, cô nghĩ chắc cô bị cảm lạnh rồi.” Giọng nói nghèn nghẹt, Diệp Tiểu Du hít một hơi thật sâu trấn tĩnh lại, trong lòng âm thầm kêu khổ. Đêm qua gió to, cô lại mặc áo mỏng manh như vậy ngồi suốt một đêm, nhất định là bị nhiễm lạnh rồi. Giờ thì hay rồi, vừa bị đau dạ dày, vừa bị cảm lạnh, lại thêm người và việc không muốn đối mặt kia nữa, thật đúng là họa vô đơn chí.

Cô mỉm cười tự chế giễu bản thân, vén mấy sợi tóc rơi bên má lên.

“Ê, có phải tối qua lãng mạn ngắm sao cả đêm nên cảm lạnh rồi không?” Ngô Bình nhỏ giọng nói với Kỷ Siêu.

Quần áo trên người cô vẫn là bộ hôm qua, trên góc áo còn có mấy vết máu. Sắc mặt cô nhợt nhạt, trông hốc hác, thỉnh thoảng còn cắn chặt răng, giống như đau đến mức phải không ngừng hít hà. Lông mày của Kỷ Siêu bắt đầu nhíu chặt lại. Tối qua nhất định đã xảy ra chuyện gì đó. Cả người cô như cọng bún, chỉ cần ai đó đẩy nhẹ một cái là có thể ngã cái rầm.

“Sao lại không nói gì?” Ngô Bình nhìn gương mặt lạnh lùng đến phát khiếp của Kỷ Siêu, thắc mắc.

“Mày không nhìn thấy cô ấy sắp ngất đi rồi sao?” Kỷ Siêu khàn giọng nói.

“Hả!” Ngô Bình nhìn kĩ lại. Quả nhiên giống như chỉ chực ngã đến nơi, cũng may là cô còn biết ngồi mà giảng bài.

Sự bất thường của cô làm cho tiếng ồn ào của những sinh viên ngồi bên dưới sôi nổi hẳn lên. Diệp Tiểu Du đưa tay ra hiệu ọi người giữ im lặng.

“Kỷ Siêu, mày nhìn tay cô kia.” Ngô Bình kêu lên một tiếng, Kỷ Siêu vừa nhìn thấy, hai mắt bắt đầu nheo lại, gương mặt lạnh lùng khẽ run lên vì giận dữ. Gã đàn ông kia đêm qua rốt cuộc đã làm gì cô?

“Bởi vì tối qua ngủ không ngon giấc, lại bị nhiễm lạnh một chút, cơ thể có hơi khó chịu. Hôm nay cô không thể đứng viết bảng, chỉ có thể ngồi xuống cùng thảo luận với mọi người thôi. Hi vọng các bạn không để bụng. Nói thật, bây giờ cô không khỏe trong người, nên mong các bạn thông cảm, vào học nghiêm túc một chút để cô đỡ mệt, có được không?” Diệp Tiểu Du ngay lập tức áp dụng thái độ mềm mỏng.

“Cô có thể xin nghỉ mà!” Mấy bạn gái nhỏ nhẹ nói.

“Hôm nay là tiết cuối cùng cô dạy các bạn, cô không muốn xin nghỉ. Mấy hôm nữa, cô phải đến Trung tâm thi đấu Olympic đảm nhận việc phụ đạo Toán học rồi. Sau này, sẽ có giảng viên mới đến dạy thay. Học kì sau, mọi người cũng không phải học môn này nữa. Cho nên, tiết này đối với cô và các bạn có ý nghĩa khác nhau. Chúng ta không nên kéo dài nữa, được chứ?” Cô yếu ớt nói.

“Cô à!” Đám con gái bắt đầu đa cảm. Đám con trai thì càng thất vọng, trái tim chìm xuống tận dưới đáy biển. Thật không dễ dàng gì mới tìm thấy ở môn Toán cao cấp này một chút thú vị, nửa chừng đổi người vậy là sao.

“Sau này, vẫn còn có thể gặp lại nhau ở trường. Cô không đi luôn, chỉ là tạm thời rời khỏi.” Cô nhắm mắt lại, mồ hôi ngày càng vã ra nhiều hơn. Lưng áo đã ướt sũng, trên trán cũng dày đặc. Mu bàn tay càng lúc càng đau giống như bị móc thịt ra.

Sắc mặt tái nhợt và giọng nói không ra hơi rõ ràng có sức thuyết phục mạnh mẽ. Phòng học lập tức yên tĩnh trở lại, mọi người đều vô cùng hợp tác.

“Bài giảng lần này, cô dựa vào mấy chương đã giảng trước đó lập ra danh sách các câu hỏi khác nhau. Các bạn chỉ cần cẩn thận hoàn thành nó, kì thi học kì nhất định sẽ vượt qua... ..”

Tim của Kỷ Siêu sớm đã không còn bận tâm tới bài vở, ánh mắt luôn hướng về từng cái ngược lên, cúi xuống của cô; hoảng hốt, lo lắng vô cùng. Hôm nay, cô xử sự một lát thì lí trí, một lát thì cảm tính. Trên gương mặt tái nhợt kia toả ra một loại sức sống. Cô yếu đuối nhưng cô cũng kiên cường và trọng tình cảm.

“Được rồi, cảm ơn sự hợp tác của tất cả các bạn. Tiết học này đến đây thôi!” Cô mệt mỏi đến mức không đứng lên nổi. Một nửa là do cơn đói, một nửa là do cơn đau. Nhiệt độ cơ thể dường như tăng lên rõ rệt, đành cố gắng gật đầu, mỉm cười chào các sinh viên.

Vì còn phải học tiết sau nên các bạn sinh viên đành phải lưu luyến ra khỏi giảng đường chạy sang phòng học khác. Diệp Tiểu Du nhắm mắt lại, chờ cho cảm giác đau thất vừa tới qua đi.

“Tại sao không sát trùng vết thương?” Một đôi tay to lớn giữ chặt lấy cổ tay cô.

Cô sững sốt ngẩng đầu lên, bắt gặp một cặp chân mày đang nhíu chặt. Kỷ Siêu ở đằng sau đi đến từ lúc nào cô cũng không hay biết.

Diệp Tiểu Du rút tay lại. “Không có việc gì to tát, sao em không đi học?”

“Quý tha ma bắt cái môn học đó đi.” Anh có hơi nóng giận, giận cô chịu đựng một mình, cũng không gọi điện cho anh.

“Phải nhớ không được để vết thương chạm nước. Còn nữa, tốt nhất là nên đi bác sĩ... ..”

“Kỷ Siêu!” Cô ngắt lời anh, “Đừng quan tâm chuyện của cô, đi học đi! Cô ngồi một lúc nữa thì sẽ đi được thôi.”

Anh đứng yên bất động nhìn cô khoảng 10 giây rồi nói: “Cô đang lo sợ điều gì?”

Cô hoảng loạn nhìn sang hướng khác, không dám quay lại. Phụ nữ đều rất nhạy cảm. Cô đương nhiên cảm nhận được lòng tốt của Kỷ Siêu đối với mình, đây chỉ là một loại ga-lăng, lịch sự của nam giới, nhưng để người khác nhìn thấy sẽ gây hiểu lầm. Cô không muốn để bất kì ai phải rơi vào tình huống khó xử vì cô. “Không lo sợ gì cả. Cô mệt lắm, muốn ngồi đây một mình. Đi học đi!”

“Em dám sao? Bộ dạng cô như vậy làm sao em dám đi? Em đưa cô về.” Kỷ Siêu thở dài, ngồi xổm xuống bên cạnh xoa xoa vết thương trên tay cô.

“Không cần đâu!” Cô thẳng thừng từ chối.

“Tâm trạng của cô hôm nay không ổn định chút nào.” Nhìn ánh mắt cô là thấy ngay.

“Đâu có.” Cô không thừa nhận.

Kỷ Siêu cứ đứng đó chờ cô một cách bướng bỉnh.

“Tôi nghĩ có lẽ cậu đã quên cô ấy là phụ nữ có chồng.” Đột nhiên, từ phía sau truyền đến một câu nói lạnh lùng. Cả hai người cùng quay đầu nhìn lại. Kỷ Dược Phi quần áo hơi nhăn, tóc tai hơi rối, hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Mới hừng sáng Kỷ Dược Phi đã vội vã chạy tới trường học. Cổng trường chưa mở, anh ngồi chờ ở bên ngoài cho đến khi trời sáng hẳn, nhưng lại phát hiện anh hoàn toàn không biết phòng làm việc của cô ở chỗ nào, chỉ có thể hỏi thăm hết người này tới người khác. Tìm được tới đây nhìn thấy cô đang lên lớp, trái tim anh mới trở về lại trong lồng ngực. Anh đứng ngoài cửa sổ nhìn cô suốt cả tiết học. Trên giảng đường, Diệp Tiểu Du tao nhã, uyên bác, giọng nói truyền cảm, tinh thần phấn khởi, không giống với cô quá khép kín, quá hướng nội trong cuộc sống bình thường. Lúc này đây, cô giống như vầng thái dương, tất cả các hành tinh đều quay xung quanh cô. Đáng tiếc cô chỉ ngồi yên một chỗ, chứ nếu đứng giảng bài chắc sẽ càng làm cho người khác động lòng. Chẳng trách cả một giảng đường rộng như vậy toàn người là người. Nhưng đáng về yếu ớt của cô hôm nay khiến anh cảm thấy mình mang đầy tội lỗi. Lòng anh tự dưng quặn đau, cảm xúc này thật sự đã quá lâu không xuất hiện.

Tiết học kết thúc, anh vừa định đi vào, không nghĩ là lại có người cướp lấy thời cơ, đến trước anh.

“Tôi không quên. Bộ anh nhớ sao?” Kỷ Siêu lạnh lùng nhìn Kỷ Dược Phi, không hề nhượng bộ.

“Đây là chuyện giữa vợ chồng chúng tôi, một thằng nhóc như cậu nhúng tay vào làm gì. Huống hồ, “quân tử bất đoạt nhân sở ái” (là quân tử sẽ không đi tranh đoạt những thứ mà người khác yêu thích), “thừa nước đục thả câu” chỉ khiến người khác khinh thường”. Kỷ Dược Phi nghiêng răng nghiêng lợi, nhấn mạnh từng câu từng chữ.

“Hơ...! Vậy thì anh hãy giữ cho chặt. Đừng cho người khác có cơ hội đoạt lấy. Một thời thượng bây giờ chính là làm “chân tiểu nhân” chứ không làm “ngụy quân tử”.” Kỷ Siêu vặn lại.

“Cậu... ..” Kỷ Dược Phi trợn mắt nhìn Kỷ Siêu giống như nhìn kẻ thù.

“Kỷ Siêu!” Diệp Tiểu Du nhìn Kỷ Siêu nài nỉ. “Đi học đi !” Cậu ta ở đây, mọi việc chỉ càng rắc rối, phức tạp thêm mà thôi. Cô bây giờ không thể chịu đựng thêm bất kì cơn sóng gió nào nữa rồi. Cô cũng không nghĩ là hai người đàn ông này sẽ vì mình mà xảy ra tranh chấp, có hay ho gì đâu.

“Có việc gì nhất định phải gọi điện thoại cho em!” Kỷ Siêu dặn dò không kiêng nể, lại còn trừng mắt nhìn Kỷ Dục Phi một cái rồi mới đeo cặp lên, xoay người đi ra ngoài. Anh muốn cho người đàn ông kia biết, cô Diệp là người tốt nhất trên thế giới, có rất nhiều người muốn trân trọng.

Kỷ Dục Phi tức tối đến nghẹt thở, chữ không chữ được, nói cũng nói không xong, chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệp Tiểu Du. Cô thần nhiên nhìn lại anh. Bộ dạng khốn khổ của anh hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của cô. Nhưng cô chẳng còn thừa hơi sức đâu mà đi an ủi dỗ dành anh nữa. Cô bây giờ chỉ có thể chăm sóc cho chính mình. Yêu anh suốt 12 năm trời là quá đủ rồi.

Sau một hồi giằng co, “Tiểu Du... ..” Giọng nói của Kỷ Dục Phi nghe có đôi chút áy náy.

Cô chống tay lên bàn, đứng thẳng dậy, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đi ra ngoài rồi nói!” Dù sao đây cũng là giảng đường, nơi sinh viên ra ra vào vào, ai đi ngang qua cũng đều tò mò nhìn vào qua cửa sổ. Không nên trốn tránh nữa. Không muốn đối mặt cũng chẳng thể giải quyết được chuyện gì. Mặt đối mặt, nói rõ ra hết, rồi từ nay về sau, không tiếp tục níu kéo nữa.

Kỷ Dục Phi gơ tay định đỡ cô, cô nhẹ nhàng gạt ra, đứng vững vàng, rồi đi thẳng ra ngoài. “Nếu em muốn khóc hoặc là muốn mắng anh đều được, không cần phải cố chịu đựng như vậy.” Anh đi theo ở phía sau, nói.

Diệp Tiểu Du cau mày, sao nhất định phải khóc? Khóc thì mới yếu đuối, mới khiến người khác thương hại nhiều hơn một chút sao? Nhưng hiện tại cô không cần. Mà nếu cô có cần thứ gì lúc này, thì cô nghĩ mình cần một cây ba toong để giúp bản thân đứng vững là được rồi. Mắng mỗ thì càng không cần thiết. Anh chỉ bị cô nói lấy một câu đã lỡ tay phang cô một cái, nếu là cái khác thì không biết còn sẽ thế nào. Không yêu là quyền của anh, anh không sai. Là tự cô như thiêu thân lao đầu vào lửa, bị thiêu cháy là đáng đời, không can hệ gì tới anh.

Khoảng cách từ phòng học ra đến bãi đậu xe bên ngoài trường không xa lắm nhưng phải đi rất lâu.

Lên xe xong, cô mệt đến mức thở không ra hơi, tim cũng đập nhanh hơn.

Anh châm một điếu thuốc, rít một hơi, nhìn sang vết thương trên tay cô, không nói lời nào, lặng lẽ khởi động xe.

Cô nhìn lướt qua anh rồi ngoảnh mặt đi, nhìn ra cửa sổ.

“Xin lỗi, hôm qua... ..” Anh hổ thẹn nói.

“Không sao, qua hai ngày nữa sẽ khỏi thôi, đến lúc đó sẽ không còn nhìn thấy nữa.”

“Vậy em... .. đã hết giận rồi chứ?” Anh hớn hờ quay sang nhìn cô. Chuyện xảy ra tối hôm qua là một bài học kinh nghiệm đáng sợ. Anh đã chịu đủ kinh hãi, hoảng hốt khi nhìn từng giây từng phút đồng hồ trôi qua, tưởng tượng tới đủ loại tình huống ngoài ý muốn có thể xảy ra. Anh lo sợ đến nỗi mới một đêm mà cứ như mười năm.

Cô hồ hững nhếch khoé môi, “Uhm, không giận”.

Anh vừa định mừng rỡ ôm lấy cô thì câu nói tiếp theo của cô đã khiến anh choáng váng cứng họng.

“Kỷ Dục Phi, chúng ta ly hôn đi!” Cô nói vô cùng nghiêm túc.

14. Chương 14: Xin Đừng Khóc 2

Nụ cười của Kỷ Dục Phi ngay lập tức đóng băng trên gương mặt, anh nhìn cô trân trối trong suốt mười giây, không buồn để ý đến việc xe đang chạy trên đại lộ xe cộ qua lại như mắc cửi.

Cho đến khi một chiếc xe đang lao thẳng tới bấm còi inh ỏi, anh mới quay đầu lại, gương mặt lạnh lùng trắng bệch. “Tiểu Du, hôn nhân không phải là trò đùa, đừng nói năng bừa bãi.”

“Em không đùa, em đang nói nghiêm túc.” Giọng nói của Diệp Tiểu Du tỏ ra mệt mỏi nhưng vẫn rất bình tĩnh. Đưa tay sờ thử trên trán, nóng khủng khiếp, hai khoé mắt cũng nóng hổi, xem ra cảm lạnh thật rồi.

Kỷ Dực Phi thật muốn phát diên lên, cô không phải được ăn học rất nhiều sao, tại sao vừa đụng chuyện đã xử sự y hệt loại phụ nữ không hiểu biết ở ngoài đường, hễ mở miệng ra là đòi ly hôn, dùng nó để uy hiếp người khác làm theo ý mình. Ly hôn chẳng có gì ghê gớm cả, đường ai nấy đi vậy thôi, nhưng rõ ràng anh đối xử với cô rất tốt, cô có lí do gì mà đòi ly hôn? Anh cố hết sức khống chế âm lượng đang tăng cao trong giọng nói của mình, “Đừng có ương bướng như vậy được không, có vợ chồng nhà nào mà chưa từng xào xáo, không thể cứ mỗi lần cãi vã là lại nặng xì đòi ly hôn.”

Đầu ngày càng choáng váng, Diệp Tiểu Du cố gắng nói một cách tỉnh táo: “Em đã suy nghĩ rất lâu rồi, không phải chỉ vì chuyện tranh cãi ngày hôm qua.”

“Không phải do tranh cãi?” Kỷ Dực Phi không còn kiểm soát được âm lượng của mình, giọng nói tăng ột quãng tám, “Thì ra em đã mưu tính từ lâu?”

Diệp Tiểu Du mỉm cười, chống tay lên má, “Mưu tính, từ này quá nặng. Chẳng qua em mới cân nhắc một thời gian, chưa biết phải quyết định làm sao, bây giờ cuối cùng cũng đã có quyết định. Kỷ Dực Phi, chúng ta không hợp nhau, thật đó!”

Câu nói này đã làm tổn thương lòng tự trọng của Kỷ Dực Phi, anh tựa như phát diên thẳng xe lại giữa đường, trợn mắt nhìn trừng trừng vào cô, “Diệp Tiểu Du, tốt nhất em nên rút lại câu nói đó, anh xem như mình chưa nghe thấy gì. Ly hôn rồi, em dám chắc mình có thể tìm được người khác tốt hơn anh không?”

Diệp Tiểu Du nhìn chằm chằm vào anh. Sẽ không, vĩnh viễn cũng sẽ không tìm được người nào tốt hơn anh, trong lòng Diệp Tiểu Du biết rất rõ. Đời người có được bao nhiêu cái 12 năm? Đời người cũng không có được mấy mối tình đầu ngây thơ trong trắng. Tình yêu trong sáng nhất, chân thật nhất, cô đều đã trao cho anh cả rồi. Ra đi, không phải để tìm một người tốt hơn anh, mà là giúp bản thân thoát thai hoá cốt, tìm lại cái tôi. “Em không tìm được, nhưng anh nhất định sẽ tìm được người thích hợp với anh hơn em.” Cô đau đớn nói.

“Em là thiên sứ chốn nhân gian sao?” Kỷ Dực Phi vẫn luôn cảm thấy cô là người không thể nói lý, “Anh đương nhiên biết mình sẽ tìm được người còn tốt hơn nhiều so với em. Không, không phải người tốt hơn, mà là không có chuyện ai không có ai thì sẽ không sống nổi, vì vậy tốt nhất em hãy nghĩ kĩ lại đi.” Anh quỳnh quáng đến độ không thể nói rõ những suy nghĩ rối rắm trong lòng mình, chỉ trơ mắt nhìn cô.

Cô cười khổ, “Em đã nghĩ rất kĩ rồi, em sẽ làm theo quyết định của mình.” Ngay cả cô còn có thể hạ quyết tâm từ bỏ tình yêu sâu đậm của mình, thì anh lại càng không có khó khăn gì.

Anh lại bị bỏ rơi sao? Đầu tiên là Viện Viện. Viện Viện không hiểu chuyện, lòng hiếu kỳ quá lớn, lại ham thích mới lạ, anh không trách cô ấy. Nhưng còn Diệp Tiểu Du, một người cư xử lễ độ, khôn khéo, hiểu chuyện, có bản lĩnh, có học thức, nhưng lại nói anh và cô không thích hợp, lẽ nào người thích hợp với cô là một con một sách. Trong đầu cô rối cuộc đang chứa đựng những gì? Anh có chỗ nào không tốt khiến cô quyết tâm muốn rời xa anh đến thế. Kỷ Dực Phi tức nghẹn họng, cơn giận cứ trỗi lên tụt xuống trong lòng, không sao giải toả được. Lòng tự trọng khiến anh không thể mở miệng năn nỉ cô ở lại thêm nữa, anh bất động nhìn cô một hồi, rồi gật đầu: “Được thôi! Như em mong muốn!”

Mặc dù sớm đã có chuẩn bị, mặc dù việc này là do bản thân cô tự đề nghị nhưng khi nghe được lời đồng ý từ chính miệng anh nói ra, Diệp Tiểu Du vẫn cảm thấy tê tái lòng, cô quẩn luyện nhìn theo bóng dáng người đã quay đầu đi. Từ nay trở về sau, anh sẽ là người xa lạ.

Nước mắt lưng tròng một cách bất lực, cô ngẩng đầu cứng rắn hít thật sâu, cho đến khi nước mắt chảy ngược vào trong. “Cảm ơn anh, ngày mai em sẽ dọn ra ngoài”.

“Không cần vội, anh có thể ngủ ở công ty.” Anh lạnh lùng khởi động xe, không thèm nhìn cô nữa, giây phút này, anh bỗng dưng thấy oán hận cái vẻ ngoài bình tĩnh của cô. Có lẽ trong lòng cô từ trước đến giờ cũng chưa từng có anh. Chắc bởi vì anh là người đàn ông đầu tiên của cô, nên một người phụ nữ truyền thống như cô mới chịu lấy anh! “Mấy ngày nay công ty cũng hơi bận, anh không có thời gian đi làm thủ tục, chờ hôm nào rảnh, anh gọi điện cho em”.

“Được!”

“Nhà cửa, tiền bạc, xe cộ, em muốn thứ gì, không cần ngại cứ nói.”

Cô cười lãnh đạm, “Em sẽ đem quần áo và sách vở của mình. Những thứ kia đều là của anh, em không có quyền đòi hỏi bất cứ cái gì. Em có việc làm, tự nuôi sống bản thân cũng không phải là việc khó khăn”.

“Tuỳ em thôi!” Cô muốn ra về thanh cao thì tuỳ cô, xem sau này ai sẽ hối hận. Kỷ Dục Phi tức giận trả lời.

Diệp Tiểu Du cắn môi, nhìn về phía trước, “Trước kia anh đã từng nói, không có Viện Viện, chúng ta vẫn là đồng hương, là bạn cùng trường. Giờ cũng vậy, không còn là quan hệ vợ chồng, anh vẫn luôn là anh Phi mà em tôn trọng nhất.” Cô nhỏ nhẹ nói. Thật ra điều mà cô không nói thành lời đó là: Anh vẫn luôn là người mà em yêu nhất, thương nhất.

“Ồ, vậy thì đúng là vinh hạnh cho anh!” Anh ghét cái giọng điệu này của cô, không nhịn được đã mỉa mai cô một câu. Anh tốt, nhưng cô vẫn muốn rời khỏi anh còn gì?

Diệp Tiểu Du mỉm cười, không mấy may để bụng.

Phía trước là trạm dừng đèn đỏ, bên phải có một bệnh viện. Cô cảm thấy mình không tiếp tục gắng gượng thêm được nữa. “Cho em xuống ở đây được rồi!”

Anh không nói không rằng mở cửa xe ra. Cô mím chặt môi, biết rằng sau khi xuống xe, anh và cô sẽ không còn bất kỳ quan hệ nào nữa. Anh không yêu cô nhưng vẫn luôn quan tâm cô, đã đi tìm cô suốt cả đêm mà cô lại đem đến cho anh kết cục như thế này. Trong lòng cô có cảm giác áy náy nhưng không hề hối hận. Tự cho phép mình lưu luyến nhìn anh thêm một chút nữa, “Tạm biệt!” Cô cầm túi xách, bước xuống xe.

Anh không có biểu hiện nào là sẽ xoay người bỏ đi, nhìn thấy mặt cô đỏ bừng lên, “Có phải em đang bị sốt không?”

Chóng mặt đến mức đứng cũng không vững nữa, cô muốn lắc đầu nhưng bất lực, xua nhẹ tay, quay người lê thân về phía bệnh viện.

“Đáng chết!” Kỷ Dục Phi tức giận gầm lên một tiếng. “Rầm” cửa xe đóng sập lại, chạy đuổi theo người phía trước. Cô xiêu xiêu vẹo vẹo bước đi trong đám đông, giống như một người say rượu.

Anh đưa tay kéo một cái, cô liền ngã nhào vào lòng anh, nhìn thấy anh, cô cố nở một nụ cười, “Phiền anh đưa em đến phòng cấp cứu, em không ổn thật rồi.”

Ôm cơ thể mảnh mai của cô trong lòng, anh mới phát hiện thân nhiệt của cô hiện giờ cao đến phát sợ, “Em mới vừa rồi chỉ là mê sảng nói lung tung, có đúng không, những điều đó không phải thật có đúng không?” Anh vui mừng một cách kỳ lạ, muốn khẳng định cho chắc hơn.

Diệp Tiểu Du thở dài, tựa đầu mình lên vai anh. Cô có rất nhiều điều định nói nhưng giờ phút này cô chẳng muốn nói gì cả. Cảm giác ôm ấp như thế này thật tuyệt diệu. Cô rất sợ những điều mình nói ra sẽ làm phá hỏng mọi thứ. Cô chỉ muốn thời gian cứ đứng im như thế này mãi mãi.

“Em vẫn ổn chứ?” Anh hỏi hỏ sải bước, lo lắng bất an nhìn cô khép hờ hai mắt.

“Uhm!” Diệp Tiểu Du yếu ớt trả lời, nhưng cô biết rõ bản thân không ổn một chút nào. Mai này, những giây phút như vậy sẽ không còn nữa.

“Nhiệt độ cơ thể là 39 độ rưỡi, đau dạ dày cấp tính lại còn bị thiếu dinh dưỡng.” Trong phòng bệnh, bác sĩ khó hiểu nhìn hai người ở trước mặt. Thời đại bây giờ mà vẫn còn có người bị thiếu dinh dưỡng, quả là hiếm thấy. “Mu bàn tay không sát trùng kịp thời, chỉ e sau này sẽ để lại sẹo. Cần chú ý không để dính nước”.

“Dạ, dạ, dạ!” Kỷ Dục Phi trả lời liên tục, Diệp Tiểu Du mê man nằm trên giường, đã rơi vào tình trạng hôn mê, y tá đang truyền dịch cho cô.

Không phải là bệnh gì nghiêm trọng, nhưng anh vẫn thấy có chút hoảng hốt, không ngờ cô sốt cao như vậy. Ban này, nhất định là cô chỉ nói lung tung, anh quyết định quên đi tất cả những chuyện vừa rồi. Ôm chặt cô vào lòng, anh cảm nhận được cảm giác hạnh phúc bị mất đi bỗng nhiên tìm lại được. Không hiểu vì sao, anh không muốn ly hôn với cô. Sự thấu hiểu và trầm tĩnh của cô là tất cả những gì anh cần. Có cô ở bên, anh luôn cảm thấy vững lòng. Vuốt ve vết thương trên mu bàn tay cô, anh thấy thật hổ thẹn.

Điện thoại bất thành linh reo lên, anh sợ đánh thức cô, vội chạy ra khỏi phòng bệnh. “Kỷ Tổng, anh đang ở đâu? Khách hàng bên Anh đã đến chờ lâu rồi!” Đầu dây bên kia, Cát Tinh Nhi cất giọng Bắc Kinh chuẩn, nói năng rành mạch.

Kỷ Dực Phi vỗ lên trán mình một cái, anh thật sự đã quên mất cuộc hẹn với khách hàng. Buổi thương lượng hôm nay sẽ chính thức kí hợp đồng. Việc thành sẽ đem đến cho công ty một khoảng lợi nhuận rất lớn. Quay đầu nhìn lại Diệp Tiểu Du đang nằm trên giường bệnh, phải làm thế nào đây?

“Kỷ Tổng????” Không nghe thấy tiếng trả lời, Cát Tinh Nhi có chút sốt ruột.

“À, hiện giờ tôi đang ở trong bệnh viện, không đi được, cô kêu Phó Cương đến họp thay tôi đi!” Kỷ Dực Phi đột nhiên nhớ ra Phó Cương.

“Không phải Phó Tổng đang ở Singapore sao?”

“Tôi hôm qua cậu ấy về rồi, cô cứ nói là tôi kêu cậu ta hủy ngày phép, lập tức quay về công ty.”

“Dạ! Kỷ Tổng, anh đang ở bệnh viện nào?”

“Bệnh viện Giải Phóng Quân số 3.”

“Uhm!” Cát Tinh Nhi cúp máy.

Kỷ Dực Phi quay lại phòng bệnh, thấy bình dịch truyền đã chảy hết, y tá đang thay bình thứ hai, sờ sờ trán của Diệp Tiểu Du thấy cô hạ sốt rồi, nhưng sắc mặt vẫn còn rất nhợt nhạt.

Anh lấy một cái ghế ngồi tựa người ngay cạnh giường, ngắm nhìn gương mặt cô đang say ngủ. Đôi hàng lông mày cong cong thanh tú; trán cô hơi rộng, thảo nào lại thông minh như vậy; mũi cô nhỏ nhắn; đôi môi chúm chím, lúc hôn mang lại cảm giác rất tuyệt. Anh nhào người tới trước định hôn trộm cô.

Nhưng cô đã tỉnh, nhìn thấy anh liền nhoẻn miệng cười rất tự nhiên.

“Thấy sao rồi?” Vén mấy sợi tóc loà xoà trước mặt cô qua một bên, anh dịu dàng hỏi.

“Cảm giác nặng đầu không còn, cả người thoải mái hơn rất nhiều.” Cô nói chuyện vẫn còn chút hụt hơi.

“Muốn ăn gì không?”

Cô lắc đầu, trong miệng khô đắng, không muốn ăn thứ gì cả, mà chỉ muốn uống nước. Anh nhận ra bèn đứng dậy đi lấy nước.

“Kỷ Tổng!” Ngoài cửa một phụ nữ mặc áo khoác màu đỏ, ôm sát người, giống như một đốm lửa rực cháy bước vào phòng, chói lọi đến mức khiến người khác không dám mở mắt ra nhìn.

Diệp Tiểu Du lặng lẽ xoay lưng về phía bọn họ.

Trong tay Cát Tinh Nhi cầm một túi lớn đồ ăn, “Kỷ Tổng, anh không khoẻ sao?” Giọng nói nhu mì không che giấu được sự quan tâm thấu hiểu.

“Sao cô lại đến đây, công ty không phải đang rất bận sao?” Kỷ Dực Phi mất tự nhiên, quay đầu nhìn sang Diệp Tiểu Du.

Cát Tinh Nhi vốn thông minh, sớm đã nhìn thấy người phụ nữ nằm trên giường kia, là một nữ sinh có dáng vẻ nhỏ nhắn, mảnh dẻ. Cô mỉm cười đầy tự tin, “Phó Tổng tới rồi, em cũng bảo trợ lý tới giúp. Nghe nói anh ở bệnh viện, sao em có thể ngồi yên được, nên vội phóng xe tới đây ngay, trên đường đã vượt tới mấy cái đèn đỏ.” Cô le lưỡi một cách tinh nghịch, “Kỷ Tổng, sau này anh phải đền bù lại tất cả cho người ta đó nha! Uhm, đúng rồi, em có làm mấy món Pháp mà anh thích ăn nè, còn có nước trái cây, vừa mới ép đó. Em vốn định mang đến công ty làm bữa sáng cho anh, nhưng thấy anh không đến nên đã đem hết sang đây.”

Kỷ Dực Phi sốt ruột không ngừng nháy mắt ra hiệu cho cô ngậm miệng lại. Nhưng cô lại cong đôi môi mọng đỏ của mình lên, tỏ vẻ như không hiểu gì. “Sao vậy, Kỷ Tổng?”

Kỷ Dực Phi thất bại thở dài, “Cám ơn ý tốt của cô, cô quay về công ty đi, tôi phải ở lại với vợ tôi, trông chừng cô ấy truyền dịch.”

“Hả, là vợ anh bị bệnh sao!” Cát Tinh Nhi vội bịt miệng ra vẻ thất thố, rồi hạ thấp giọng, “Thật ngại quá, em không biết, sớm biết thế này, em sẽ chọn những thứ khác để đem đến.”

“Thôi được rồi!” Cát Tinh Nhi bình thường lão luyện là thế, sao bây giờ lại trở nên ấp úng như vậy. Kỷ Dục Phi khó chịu ra lệnh tiễn khách.

“Dạ, em về đây. Nếu Kỷ Tổng có gì cần thì cứ gọi cho em, bất kể lúc nào.” Cô ta bỏ lại một câu đầy mờ ám, rồi bỏ đi.

“Tiểu Du.” Đi đến bên giường cô, Kỷ Dục Phi tỏ vẻ áy náy ngồi xuống.

Diệp Tiểu Du âm thầm lau đi những giọt lệ nơi khoé mắt, dùng toàn bộ ý chí quay người lại, cô không thể lại tiếp tục nhắm mắt làm ngơ, quyến luyến sự chăm sóc của anh, nếu không cô chỉ có thể tiếp tục hết lần này tới lần khác đối mặt với tình huống vừa rồi.

“Từ nhỏ em đã luôn hi vọng có một người sẽ yêu em vô điều kiện; không phải vì em khôn khéo, hiểu chuyện; không phải vì em thông minh, có năng lực; không phải vì em có học thức; cũng không phải vì em hiền lành, ân cần, chưa từng phạm phải sai lầm cho nên mới được người khác yêu thương. Anh cũng biết em mất cha từ khi còn nhỏ xíu, mẹ một mình khổ cực nuôi nấng em trưởng thành. Từ rất nhỏ em đã học được cách quan sát sắc mặt của người khác, làm việc gì cũng luôn cẩn thận suy tính để mẹ được vui lòng, giảm bớt phần nào gánh nặng trên vai mẹ, không để bản thân làm sai việc gì, em muốn mình mãi mãi là niềm tự hào của mẹ. Nhưng ở sâu thẳm bên trong, em vẫn là một đứa con gái bình thường, cũng tham lam, cũng ích kỷ, cũng mộng mơ. Em không quan tâm chồng em tiền của giàu có như thế nào, chỉ muốn tìm một người có thể bao dung em chỉ vì em là Diệp Tiểu Du chứ không phải vì bất kỳ điều gì khác, và yêu em bằng tất cả trái tim. Trong tim anh Phi đã có người mình yêu, em biết, em không hối hận vì đã lấy anh nhưng em kiệt sức rồi, anh Phi, chúng ta kết thúc đi!”

Cô không phải mê sảng nói bừa, cô nói rất thật lòng.

Kỷ Dục Phi bất lực ngồi trên ghế, không nghĩ ra lời lẽ nào để trả lời. Yêu cầu của cô không cao, nhưng anh dường như không thể đáp ứng nổi.

“Nhưng Viện Viện đã đi rồi.” Anh thì thầm nói.

“Sau này, rồi sẽ có một người khác có thể khiến anh Phi yêu thêm một lần nữa.” Dù đã rất nỗ lực, nhưng cô vẫn thất bại.

“Ha!” Kỷ Dục Phi cười khổ, là anh chưa đủ tốt, cô mới nghĩ đến chuyện ra đi. Anh đã hiểu, “Tiểu Du, xin lỗi, anh... ..”

“Không cần nói gì hết, anh Phi,” Cô đưa tay vỗ nhẹ lên vai anh, dòng lệ vừa lau đi đã lại tuôn trào. “Cũng là một đoạn hồi ức, em không hối hận.”

“Tiểu Du, em có từng quan tâm tới anh không?” Anh mong đợi nhìn cô.

“Hiện giờ, điều này đã không còn quan trọng.” Cô chỉ có thể trả lời như vậy, quay đầu đi, không muốn thừa nhận tình cảm của mình, sau này e rằng cũng không thể tìm lại được.

Kỷ Dục Phi nghe thấy tiếng cô khóc, không kiềm được ôm chặt cô vào lòng, nhưng cô lại đẩy anh ra.

“Anh Phi, từ nay về sau, hãy để cho chúng ta từ từ thích nghi! Anh đi đi, em muốn một mình yên tĩnh.”

Kỷ Dục Phi rút tay về, lặng lẽ đứng dậy, nhìn chằm chằm vào tấm lưng quật cường của cô, một giọt lệ âm thầm lăn dài trên mặt anh.

15. Chương 15: Xin Đừng Khóc 3

Có đôi khi, con người ta không thể kiên cường nổi.

Vừa hạ sốt, cơ thể rất yếu ớt, mới cử động một chút mà mồ hôi đã chảy đầm đìa, càng khó phải nói đến cơn đau dạ dày cứ thỉnh thoảng lại tái phát. Trời vào cuối thu, trong phòng cấp cứu của bệnh viện, người bị cảm lạnh rất nhiều, giường bệnh kín mít. Truyền dịch xong, Kỷ Dục Phi đưa Diệp Tiểu Du về nhà.

Haiz, Diệp Tiểu Du thở dài, mệt mỏi nhìn những hoạ tiết hoa văn trang trí quanh chiếc đèn chùm treo trên trần nhà. Hai người sắp li hôn lại phải ở chung trong một căn phòng, rốt cuộc không biết đây là mùi vị gì nữa.

Cô đề nghị sẽ ngủ ở phòng dành cho khách, anh dùng ánh mắt không có chút biểu cảm gì nhìn cô, rồi bế cô đi thẳng vào phòng ngủ. Gối bông mềm mại, drap giường trắng tinh, chăn bông thêu hoa, những thứ này không ngừng nhắc cô nhớ rõ anh và cô đã từng ngủ chung trên một chiếc giường. Mặc dù, không trải qua những đêm đam mê cuồng loạn, nhưng ít nhiều cũng là ôm nhau cùng ngủ, cái loại cảm xúc mờ nhạt, không rõ ràng quyến rũ cùng hơi ấm vẫn vút này cũng khiến người ta khó lòng quên được. Cô không nén được vành mắt lại đỏ ửng lên, sợ anh đẩy cửa bước vào, cô nằm xoay người vào trong, mặc cho những giọt nước mắt lăn dài ướt gối.

Cô đã nói muốn dọn ra ngoài, nhưng bộ dạng hiện tại của cô như vậy, có lẽ vừa bước xuống tới dưới lầu thì đã lăn ra xỉu mất rồi. Hơn nữa, trong thời gian ngắn cũng không thể nhanh chóng tìm được chỗ ở. Sống ở Bắc Kinh đã nhiều năm, nhưng cô không có lấy một người để mình có thể tâm sự cởi mở, không có lấy một người có thể tận tình giúp đỡ khi mình gặp khó khăn. Tính cô trầm lặng, qua lại với người khác cũng chỉ thờ ơ lãnh đạm, giờ phút này mới biết có một người bạn thân tình là quan trọng như thế nào. Ít nhất, bây giờ cô có thể qua đó ở nhờ.

Anh ở bên ngoài, điện thoại bàn và di động reo rồi cúp cúp rồi reo liên tục không ngừng. Anh này giờ vẫn luôn bận bịu đắn đo điều gì đó với người trong điện thoại. Đợi cô uống xong li sữa, ăn xong một ít thức ăn, anh nói phải ra ngoài một lát, sẽ quay về ngay. Nghe thấy tiếng đóng cửa, cô từ từ thở ra, bước xuống giường, chống vào tay vịn cầu thang, đi xuống phòng khách. Chân giống như không phải là của mình nữa, điều khiển như thế nào cũng không thể đi thẳng được, thật sự phải dùng sức chín trâu hai hổ mới có thể lết tới chỗ sofa trong phòng khách ngồi xuống.

Tay ôm ngực, ổn định lại nhịp tim đang đập loạn xạ, cô cuối cùng cũng thấm thía được ý nghĩa của câu “bệnh đến như núi đổ”. Buồn bã nằm dài trên sofa, cô bắt đầu thấy oán hận sự vô dụng của bản thân.

Không phải cô ngoan cố, mà cô sợ bản thân sẽ mềm lòng, nếu tiếp tục ở lại, cô sẽ tiếp tục khát vọng thứ tình yêu không dành dành inh kia. Chỉ có rời khỏi đây, cô mới có thể hoàn toàn buông tay.

Về phía trường học, đã không còn tiết dạy, còn ba ngày nữa là phải tới trình diện với bên Thanh Hoa, cô mong sao trong ba ngày này sẽ tìm được phòng trọ, chuyển chỗ ở xong, đồng thời cũng hoàn tất luôn thủ tục li hôn với anh nữa.

Hai mươi bốn tuổi, cô đã nếm trải được hương vị của hai chữ “LI HÔN” là sự thất vọng đến nhường nào.

Li hôn không phải là ngõ cụt, càng không phải là kết cục của đời người, mà là không còn sự lựa chọn nào khác.

Cây cỏ hoa lá biết “mệt mỏi”, máy móc cũng biết “mệt mỏi”, khi đã quá “mệt mỏi” rồi thì dù chưa “chết” vẫn dễ dàng gục ngã, trừ phi chúng được “hồi sinh”. Nhưng con người một khi đã quá mệt mỏi, lại không cách nào có thể hồi sinh, chỉ có thể làm lại từ đầu.

Yêu nhau bên nhau trọn đời, là một khoảng thời gian quá dài, dài đến mức không ai dám bảo đảm mình có thể làm được.

Phương pháp an toàn nhất và thích hợp nhất vẫn là tự yêu thương bản thân trọn đời.

Không kiên cường nổi, thôi thì đành chấp nhận sự yếu đuối của bản thân! Diệp Tiểu Du quyết định gọi điện cho Kỷ Siêu. Cậu sinh viên cao lớn kia luôn cho người ta một cảm giác tin cậy, vừa thận trọng lại chín chắn, hơn nữa, chỉ có cậu ta là người tương đối thân thiết với cô trong những ngày gần đây.

Điện thoại vừa reo thì đã có người bắt máy, cô chưa kịp mở miệng, cậu ấy đã hỏi nguyên một tràng.

“Cô à, tay cô thế nào rồi? Rốt cuộc có phải đã bị cảm không? Trong người thấy thế nào? Hiện giờ cô đang ở đâu?”

Trong lúc đau ốm lại có người ân cần hỏi han, lòng cô thoáng chốc ấm lại.

“Kỷ Siêu, ngày mai em có tiết học không?”

“Bây giờ em cũng không có tiết.”

“Không có tiết, vậy giúp tôi đến văn phòng môi giới nhà đất, xem thử gần Thanh Hoa hay Đại Học B có căn phòng nhỏ nào cho thuê hay không, nếu như có người yêu cầu ở ghép cũng được, nhưng nhất định phải là nữ.”

“Khi nào cô định dọn đi?” Giọng nói của Kỷ Siêu điềm tĩnh, cũng không thắc mắc nguyên do cô dọn ra ngoài, Diệp Tiểu Du âm thầm biết ơn vì điều này.

“Trong vòng ba ngày, cô muốn dọn đi, em có thời gian giúp cô không?”

“Dọn ngay cũng được, chỗ em ở khá phù hợp với những gì cô nói, em nhường nó cho cô, em sẽ tìm chỗ ở khác.”

Cô khẽ cười, “Không cần chuyển tới chuyển lui đâu, em giúp cô tìm một chỗ khác đi, một phòng là được rồi, đồ đạc cô không nhiều, nhưng nhất định phải sạch sẽ.”

“Em đến rước cô.”

Mặc dù rất muốn rời khỏi đây, nhưng tự hiểu rõ sức khỏe của mình, cô lắc đầu nói: “Không được, cô hiện giờ căn bản không thể đi ra ngoài.”

“Rốt cuộc là cô bị làm sao?” Anh căng thẳng hét toáng lên.

“Không có gì, vẫn ổn, chỉ là bị cảm nặng, vừa mới hạ sốt, cơ thể vẫn còn hơi yếu. Ngày mai sẽ khoẻ lên thôi.” Trong phim “Cuốn theo chiều gió”, Scarlett đã nói như vậy, cô cũng tin là như vậy.

“Không được, em không yên tâm, em đến đưa cô đi.” Có lẽ Kỷ Siêu cho rằng cô đang trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng, giọng nói sốt ruột.

Cô do dự một lúc, “Được rồi, trước khi trời tối chúng ta sẽ liên lạc lại, tạm thời tới khách sạn ở một đêm vậy, bây giờ cô còn phải thu dọn một số đồ đạc.”

“Cô có ổn không?” Kỷ Siêu không yên tâm.

“Ổn!” Cô khẳng định.

Đồ đạc của cô rất ít, vài bộ quần áo, một chồng sách. Cô không thích thú nhồi bông hay đồ trang sức. Ngoại trừ sách, tất cả đồ đạc của cô chỉ cần hai túi xách là đã đựng đủ. Thực tế là cô không nhắc nổi đồng sách kia, mấy quyển sách tư liệu ở văn phòng cũng có, thôi thì cứ bỏ lại vậy.

Nhìn lại bốn bức tường của cái nơi từng được gọi là “nhà” này, nó quá sang trọng nhưng cũng quá lạnh lẽo. Nếu như có thêm một đứa trẻ hoặc một người già cùng sống có lẽ mới là một ngôi “nhà” đúng nghĩa. Trong nửa năm kết hôn hai người chưa từng cố ý tránh thai nhưng cho tới nay vẫn chưa có tin gì, có lẽ ông trời biết rõ cô và anh không sống lâu dài với nhau, nên không muốn để đứa bé bị tổn thương. Mẹ cô thì thích sự yên tĩnh ở thị trấn nhỏ, từ chối không lên đây sống; người nhà của anh do bận rộn công việc cũng chưa từng ghé qua; anh lại đi công tác liên miên; cuối cùng cũng chỉ có mình cô quanh đi quẩn lại với bốn bức tường của ngôi nhà này. Bây giờ, phải vậy tay nói lời “tạm biệt” rồi.

Kỷ Dược Phi về.

Trong phòng khách có hai túi hành lý, Diệp Tiểu Du ngồi trên sofa, uống sữa, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô mặc bộ đồ rộng rãi chuẩn bị để ra ngoài, sắc mặt tái nhợt nhưng thần sắc rất kiên định.

“Tiểu Du!” Anh ngồi xuống bên cạnh cô.

Cô quay đầu nhìn sang anh, mỉm cười.

Hai người mặt đối mặt, nhìn sâu vào mắt nhau một hồi lâu... ..

Diệp Tiểu Du thở dài, quay đi.

“Cơ thể em vẫn còn yếu, khoan đi đã.” Anh lấy tay sờ nhẹ lên trán cô, nhỏ nhẹ nói. Việc cô vội vã bỏ đi khiến cảm giác thất bại trong lòng anh dâng trào.

Cô không dám ngẩng đầu lên, “Em đỡ nhiều rồi, không có việc gì đâu.”

“Nói dối!” Kỷ Dực Phi thở dài, vẻ thất vọng hiện rõ trên mặt, nhào người nhẹ nhàng ôm lấy cô. Cô định đẩy anh ra.

“Một lần cuối cùng, được không?” Giọng nói của anh thấp đến mức nghe không rõ.

Cô thoải mái đón nhận vòng tay của anh. Anh gục đầu vào vai cô, cả hai đều không nói gì. Anh rất muốn nói, chúng ta đừng căng thẳng như vậy nữa, cùng nhau làm lại từ đầu đi, nhưng nhìn thấy cô quyết tâm như vậy, anh lại nói không nên lời.

Điện thoại đột nhiên reo lên, khiến hai con người đang chìm đắm trong tĩnh lặng bỗng giật mình, là điện thoại của Kỷ Siêu, anh đã đứng dưới cổng khu chung cư.

“Anh Phi, em đi đây!” Diệp Tiểu Du đứng dậy, đưa mắt nhìn một vòng quanh nhà, đè nén nỗi quyến luyến dâng trào trong tim, cúi người xách túi lên.

“Anh tiễn em!” Anh đỡ chiếc túi, nắm lấy tay cô.

Cô không từ chối, kéo lê đôi chân mềm nhũn, không chút sức lực của mình theo anh đi ra cửa.

Bóng dáng anh tuấn của Kỷ Siêu đã thấp thoáng từ xa. Anh lịch sự hướng về phía Kỷ Dực Phi gật đầu, nhận lấy túi hành lý, đặt vào trong chiếc xe hơi chẳng biết tìm ở đâu tới, rồi lại quay sang đỡ Diệp Tiểu Du. Kỷ Dực Phi lạnh lùng hất tay Kỷ Siêu ra, tự mình mở cửa, đỡ Tiểu Du ngồi vào trong. “Tiểu Du, nhớ giữ gìn sức khỏe!” Kỷ Dực Phi vỗ nhẹ lên vai cô, sau đó đi thẳng không buồn ngoảnh lại.

Diệp Tiểu Du mím môi, buộc bản thân phải nhìn thẳng về phía trước.

Kỷ Siêu nhún vai, lên xe, thắt dây an toàn cho cô, không hề thắc mắc rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với cô.

“Đến khách sạn gần trường đi, Kỷ Siêu.”

“Có thể ở... .. chỗ của em.”

“Không, cô muốn ở khách sạn.” Cô kiên quyết. Đêm đầu tiên không có Kỷ Dực Phi bên cạnh, cô sợ mình sẽ không quen, cũng có thể sẽ trở nên bất thường, bộ dạng như vậy, cô không muốn để cho bất kỳ người nào nhìn thấy.

Kỷ Siêu không tiếp tục đòi co nữa, vững vàng lái xe đi. Cô khép mắt, chìm dần vào khoảng không tĩnh lặng, rất lâu sau cũng không nói lời nào. Cảm giác mệt mỏi, cả người nhẹ hẫng, lâng lâng, lại thêm choáng váng chao đảo. Cô cũng không rõ xe đã đi đến đâu, chỉ cảm thấy thân thể như đang trôi bồng bềnh, không ngừng bị xô đẩy, trôi dạt về nơi xa, giống như bay lên tận bầu trời đêm, nhìn đâu cũng đều là những ngôi sao lấp lánh.

Cô cố gắng mở mắt ra, trước mắt là một khoảng tối đen, chỉ có vài tia sáng yếu ớt xa xa lọt qua cửa sổ.

“Đây là đâu vậy?” Cô thì thầm, day day trán, vẫn cảm thấy đầu nặng trĩu.

“Khách sạn, tỉnh rồi sao?” Bên cạnh có ai đó nghiêng người sang góc đầu dậy nhìn cô xem xét.

“Kỷ Siêu?” Diệp Tiểu Du buộc miệng gọi.

“Uhm, cô ngủ thiếp đi trên xe, em không nỡ kêu cô dậy, cô nói không muốn đến chỗ của em, em đành phải đưa cô đến khách sạn.”

“Cô ngủ lâu lắm rồi sao?”

“Giờ là hai giờ sáng.”

Giật mình tỉnh giấc sau giấc ngủ chập chờn, cô khó xử khi nhận ra mình và Kỷ Siêu đang nằm cùng trên một chiếc giường, Diệp Tiểu Du mím môi, không nói gì.

“Đầu còn choáng váng không? Có cần ngủ thêm chút nữa không?” Kỷ Siêu hỏi một cách tự nhiên và ân cần.

Diệp Tiểu Du biết nếu như lúc này cô tỏ vẻ ngại ngùng, với tính cách cao ngạo, lạnh lùng của Kỷ Siêu chẳng khác gì đã sỉ nhục cậu ta. Cô gật đầu, thật sự cảm thấy mơ màng và mệt mỏi.

Cô lẳng lặng nằm xuống giường, cảm nhận sự tồn tại của Kỷ Siêu cạnh bên mình.

“Cám ơn em, Kỷ Siêu, cô không tìm được ai khác giúp đỡ.”

“Uhm, nên làm như vậy, ngủ đi!” Ẩn trong lời nói là sự dịu dàng của một người đàn ông trưởng thành.

“Ngủ ngon!” Lúc này đây, cô không biết phải đối mặt với Kỷ Siêu như thế nào, bị cậu ấy mấy lần bắt gặp tình cảnh khốn đốn của mình, lại còn dựa dẫm vào cậu ấy một cách khó lí giải, nhưng cô làm sao có thể quên Kỷ Siêu chỉ là sinh viên của mình.

Diệp Tiểu Du từ từ nhắm mắt lại, hình ảnh của Kỷ Dược Phi cứ lớn dần dần hiện lên trong đầu cô. Giờ phút này, anh đang làm gì, có nhớ đến cô không, mà nhớ thì sao chứ, giờ hai người đã không còn chút liên quan gì đến nhau nữa rồi. Sau này, anh sẽ có bạn gái, có tình nhân, cũng có thể sẽ có vợ, phụ nữ thích anh đầy ra, anh sẽ không cô độc. Cô không phải là Viện Viện, luôn có một chỗ đứng trong trái tim anh, cô chỉ là một cơn gió, thổi qua không rồi sẽ chẳng để lại chút dấu vết nào.

Lặng lẽ rơi lệ, sợ quấy rầy giấc ngủ của Kỷ Siêu, cô mím chặt môi, cố dè nén tiếng nấc nghẹn ngào.

Bỗng nhiên cô cảm thấy Kỷ Siêu nhích lại gần mình.

Cô nhắm nghiền hai mắt, nhưng ngăn không được dòng lệ đang tuôn trào.

Bên cạnh bỗng rộng rãi, sau đó cô nghe thấy tiếng nước chảy, rồi có một chiếc khăn lông nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ trên mặt cô, rồi cô bị ôm chặt trong một vòng tay rộng lớn.

“Khóc đi, khóc xong trong lòng sẽ dễ chịu hơn một chút.” Anh đưa tay vuốt ve gương mặt và mái tóc cô, “Sau này, tự do rồi, cô sẽ có nhiều sự lựa chọn tốt hơn, lúc đó, cô sẽ thấy nỗi đau bây giờ không là gì cả.”

Cô không hiểu làm thế nào mà Kỷ Siêu có thể đoán ra được, nhưng cô không có tâm trạng để gặng hỏi, chỉ mặc sức mà khóc, khóc đến khi sức cùng lực kiệt, khô họng, khản tiếng.

Thấy cô không còn khóc nữa, Kỷ Siêu nhẹ cả người. Kéo chăn qua, rồi vòng tay ôm cô, hai người cứ như vậy mà nằm.

Cô mệt mỏi quá, cần có một chỗ dựa, vùi mặt mình vào trong ngực Kỷ Siêu, nhẹ nhàng cảm nhận sự dịu mát trên cơ thể cậu ấy.

Ngày hôm sau, cô thức dậy trong vòng tay Kỷ Siêu, mở mắt ra, điều đầu tiên cô nhìn thấy chính là nụ cười thấp thoáng trên gương mặt kia. Cô một lần nữa vùi mặt mình vào trong ngực Kỷ Siêu, cảm nhận vòng tay mát lạnh của cậu ấy, rồi mới từ từ trở mình ngồi dậy.

“Cám ơn em, Kỷ Siêu!” Diệp Tiểu Du không biểu hiện bất kỳ tình cảm nào khác, cô chân thành nói.

Anh gài lại nút áo khoác, mỉm cười, “Em cũng có ý đồ mà.”

Cô không hiểu, ngẩng đầu nhìn lên.

“Chuyện dài lắm, khó có thể nói rõ, để mỗi người tự nhận thức đi. Bây giờ, em chở cô đi ăn một bữa sáng thật ngon. Sau đó, đi tìm phòng để cô có một không gian riêng biệt. Diệp Tiểu Du, bắt đầu một cuộc sống mới thôi!” Trên gương mặt lạnh lùng của anh lộ ra những nét dịu dàng.

Cô ngược đầu lên, hít một hơi thật sâu, cũng mong mọi chuyện sẽ như những gì Kỷ Siêu vừa nói.

Trong khi cô còn đang ngẩn ngơ, Kỷ Siêu đã cầm túi xách, kéo tay cô, mỉm cười rời khỏi khách sạn.

16. Chương 16: Suy Nghĩ Muộn Phiền 1

Em thường hình dung, khi ráng chiều buông xuống

Đi ngang qua góc phố, bước chân anh liệu có dừng lại

Rồi bất chợt, bỗng nhớ đến em
Và trong số những người chen lẫn giữa đám đông kia
Ai sẽ chú ý tới
Gương mặt đột nhiên tối sầm lại của anh
Ai có thể hay biết
Nỗi đau nhói lòng thoáng chốc đã xâm chiếm trái tim anh
Người yêu dấu hỡi!
Ai có thể nói cho anh biết

Cảm giác ray rứt và đau khổ trong tim em lúc này
Như những ngọn đèn đường của hai thành phố
Dù cách xa diệu vợi nhưng vẫn tỏa sáng rực rỡ giống hệt nhau

“Dù sao thì mọi chuyện cũng đã rồi... ..” Những gì nên nói đều đã nói, còn những câu không thể nói ra vẫn cất kỹ tận đáy lòng, Kỷ Dục Phi nâng ly rượu, nốc sạch một hơi.

Phó Cương là một thánh giả tuyệt vời, không lên tiếng chỉ trích cũng không nói những lời động viên giả tạo, chỉ lặng lẽ ngồi chăm chú nhìn Kỷ Dục Phi. Thật ra Kỷ Dục Phi không cần một thánh giả quá nghiêm túc, anh chỉ muốn tìm một người có thể lắng nghe tiếng lòng của mình, chứ không cần lời góp ý của bất kỳ một người nào.

“Cho một ly nữa.” Kỷ Dục Phi kêu thêm rượu từ người phục vụ.

“Diệp Tiểu Du đi rồi, vừa mới hạ sốt, cơ thể vẫn còn yếu, nhưng lại kiên quyết đòi đi, muốn giữ cũng giữ không được. Lát nữa khi trở về, cả ngôi nhà rộng lớn chỉ có một mình tôi; có lẽ tôi nên ở lại đây tìm kiếm một mục tiêu khác; có lẽ dẫu được ai đó về nhà đêm nay sẽ khiến tôi không quá cô đơn, buồn chán.” Ở bàn bên cạnh có một cô gái cử chỉ mờ ám, đã mấy lần nâng ly mời rượu Kỷ Dục Phi. Cô ấy có thân hình nóng bỏng, rất hấp dẫn, chỉ là Kỷ Dục Phi không buồn để ý tới.

“Uhm, ý tưởng cũng không tồi, xem ra cô Diệp bỏ đi rất đúng lúc, có phải anh đợi ngày này đã lâu rồi không?” Phó Cương mỉm cười nói, nâng ly nhấp một ngụm. Bỏ rơi cô vợ yêu ở nhà, chạy đến cái nơi ánh sáng chập chờn này để nghe người bạn chí cốt trút bầu tâm sự, nhưng Kỷ Dục Phi đâu có cần anh an ủi, anh ta dường như đã bình phục rồi.

“Đợi?” Ánh mắt của Kỷ Dục Phi hơi mơ hồ, trả lời không ăn nhập gì với câu hỏi, “Sao phải đợi, có đợi thì cô ấy cũng không quay về, chỉ là tôi không thể nào hiểu nổi, cô ấy làm sao có thể nói ly hôn là ly hôn ngay được, người ta nói cuộc hôn nhân nào cũng thường vướng phải cái dớp bảy năm, nhưng chúng tôi chỉ mới kết hôn được nửa năm thôi mà, tôi thật sự là một kẻ nhảm chán đến vậy sao?”

“Hai người đã nói chuyện rõ ràng với nhau chưa?” Phó Cương từng rất ngưỡng mộ Kỷ Dục Phi khi thấy anh lấy được một người phụ nữ thông minh, xinh đẹp như vậy.

“Cô ấy nói đã quá mệt mỏi, nói chúng tôi không hợp nhau.” Kỷ Dục Phi gục đầu, dáng vẻ chán chường. Xét về điều kiện mà nói, nếu có phải chia tay thì người mở miệng trước nên là anh mới đúng. Điều kiện của anh tốt như vậy, đi tới đâu cũng đều là đối tượng nổi bật, các cô gái tương tư nhưng nhớ anh có cả đống, nhưng lần nào anh cũng một mực chung thủy với cô, vậy mà cô lại là người mở miệng đòi ra đi trước.

“Có phải bị một vết rất đau không?” Phó Cương cười lớn.

Kỷ Dục Phi thẳng thắn gật đầu.

“Không phải vì anh ưu tú, mà tất cả phụ nữ trên thế giới này đều phải thích anh, biết chưa? Nhưng mà anh cũng không phải là quá già, muốn lấy vợ, nuôi tình nhân hay làm gì đi nữa đều sẽ có người tự động lao đầu vào, anh còn than thở cái gì.” Phó Cương nói đùa.

“Rất có lý!” Nhưng bây giờ trong đầu anh chỉ toàn là hình bóng của cô, làm gì có tâm trạng mà tìm người phụ nữ nào khác?

“Đi về thôi! Nơi này không phải là chỗ thích hợp để dưỡng thương. Trở về, nghiêm túc suy nghĩ kỹ lại xem anh đã làm sai điều gì, cô Diệp không giống loại người quyết định tùy tiện.” Phó Cương vẫy tay gọi thanh toán.

“Phó Cương, cậu nói xem có phải cô ấy sẽ nhanh chóng quên tôi không?” Kỷ Dục Phi hỏi một cách ngờ vực.

Phó Cương đỡ lấy thân hình loạng choạng sắp ngã của Kỷ Dục Phi, lôi anh ra khỏi quán bar; gọi một chiếc tắc xi, nhét Kỷ Dục Phi vào trong xe, “Yêu hay hận đều là những vết dao khắc sâu trong tim, không dễ gì bôi xóa được, trừ khi cô ấy không yêu cũng không hận anh, vậy lại là chuyện khác. Về nhà rồi mơ một giấc mơ đẹp đi, anh bạn chán đời của tôi!” Nói xong liền đóng sập cửa lại, không thèm ngó tới ánh mắt đầy vẻ mong đợi của Kỷ Dục Phi. Phó Cương còn phải chạy vội về nhà với cô vợ yêu của mình, anh không muốn tiếp tục nghe Kỷ Dục Phi nói năng lộn xộn nữa.

Kỷ Dục Phi thở dài khó hiểu, đây mà là đáp án sao?

“Anh đi đâu đây?” Bác tài hỏi.

“Trường đại học B!” Kỷ Dục Phi buột miệng nói, đến khi phát hiện ra mình nói nhầm anh cũng không buồn sửa lại.

Hai bên đường, những ngọn đèn nê-ông lung linh rực rỡ, nhưng anh vẫn thấy cô đơn, trống trải. Từ giây phút Diệp Tiểu Du ra đi, trái tim anh bỗng trở nên trống rỗng, trước đây bọn họ vẫn thường xuyên không gặp nhau một tuần hay nửa tháng, anh cũng không thấy “nhớ nhung” gì, vậy mà hiện giờ cô mới đi có một ngày, tâm trí anh liền hoang mang, bất định.

Gần nửa đêm, chỉ có hai ngọn đèn trên cánh cổng trường Đại học B là còn sáng, một bóng người cũng không nhìn thấy. Lúc này, cô đang ở đâu? Toàn bộ đồ đạc mà cô đem theo chỉ là vài bộ quần áo, tất cả những thứ có liên quan đến anh cô đều để lại, dường như chỉ có như vậy mới xóa sạch được những dấu vết về anh trong cuộc đời cô. Cô thà lang thang ngoài đường cũng không chịu sống chung dưới một mái nhà với anh. Việc gì cô phải cố chấp như vậy? Kỷ Dục Phi đau khổ thở dài, thất vọng nói với bác tài địa chỉ nhà mình.

Ly sữa cô uống vẫn còn nằm trên bàn chưa dọn đi, trong bếp cũng chẳng nấu nướng gì, chẳng còn câu chào đón ân cần, “Anh về rồi à!”, có chăng chỉ là một ngôi nhà lạnh lẽo, vắng ngắt.

Những lúc anh không có ở nhà, cô một mình đơn độc về đây sẽ cảm thấy thế nào? Kỷ Dục Phi bỗng nhiên rất muốn hỏi cô chuyện này.

Ngôi nhà quá yên tĩnh, ngồi trên sofa, Kỷ Dục Phi với tay bật TV lên để âm thanh lấp đầy sự trống trải của căn phòng, nhưng anh không có cách nào khiến mình tập trung vào các chương trình đang chiếu. Anh đi vào phòng sách, cô vẫn thường ở trong này viết luận văn, đọc sách. Anh mở máy tính lên, trên màn hình là một cô gái tay cầm bó hoa tươi, ngẩng đầu nhìn lên trời, ánh mắt mê mẩn. Ra đi quá vội vã, tư liệu của cô vẫn còn để lại trong thư mục Document, đều là những tài liệu chuyên ngành, anh lần lượt mở thử, có một file ở đoạn cuối có viết một bài thơ, anh bỗng chốc sững sờ.

Làm sao để anh gặp được em

Vào khoảnh khắc em xinh đẹp nhất, vì điều này

Em đã cầu xin trước mặt Phật Tổ, suốt 500 năm

Xin Ngài cho chúng ta kết thành mối nhân duyên

Phật Tổ biến em thành một cây hoa

Mọc bên vệ đường nơi anh thường đi qua

Dưới ánh mặt trời, những bông hoa trên cây đua nhau khoe sắc

Mỗi một đóa hoa đều là nguyện vọng kiếp trước của em

Khi bước đến gần, xin anh hãy lắng tai nghe
Mỗi một chiếc lá xao động đều là tình cảm nồng ấm của em
Nhưng cuối cùng anh lại hờ hững bước qua
Sau lưng anh, tình yêu của em rơi rụng
Đó không phải những cánh hoa
Mà là trái tim đã khô héo của em

Cô không hề miêu tả tâm trạng, chỉ là khắc họa ở đoạn cuối một hình ảnh “đau đớn” đến tột cùng.

Kỷ Duyệt Phi nhớ ra đây là tác phẩm tiêu biểu của một nhà thơ nữ người Đài Loan, đã từng đọc qua hồi ở đại học, tập thơ của cô ấy bán rất chạy, nội dung mà các tác phẩm khắc họa là cõi lòng đau khổ vì tình yêu thâm kín của một người con gái. Vì sao Diệp Tiểu Du lại có bài thơ này, chẳng lẽ trong lòng cô thâm yêu một người nào sao? Anh đột nhiên có cảm giác vô cùng vô cùng đổ kị với người đàn ông đó.

Anh tắt máy tính, quay trở về phòng.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, trong đầu anh lại hiện lên bài thơ kia, người học khoa Toán không phải đều rất lý trí ư, vì sao cô lại không như vậy. Cô... .. người con gái anh quen biết từ khi còn nhỏ, người phụ nữ anh lấy làm vợ được nửa năm, anh chưa xót nhận ra, mình thật sự không hiểu cô một chút nào.

Việc tìm nhà của Diệp Tiểu Du diễn ra vô cùng thuận lợi, Kỷ Siêu đọc được thông tin cho thuê nhà đăng trên mạng, cô dựa theo đó mà tìm tới. Căn nhà nằm ở lầu ba của một tòa chung cư cũ gần Đại học Thanh Hoa, nhìn xuôi nhìn ngược đều thấy rất vừa ý, ở ghép với người khác, giá cả cũng hợp lý, điện nước củi lửa đều chia ra mà tính, thật sự là rất được.

Người bạn cùng phòng họ Cao, tên chỉ có một chữ Thiển (nghĩa là xinh đẹp), người cũng như tên, rất xinh đẹp, dáng người cao ráo, ăn mặc rất có phong cách, giống như trân châu, không chói sáng, không bắt mắt nhưng cũng đủ để thu hút người khác. Cô là người Quảng Châu, nhưng nói được tiếng Phổ thông; là một người mẫu chuyên nghiệp, nhưng không mấy nổi tiếng; có hoàn cảnh khó khăn nhưng sở hữu một giọng nói rất ngọt ngào.

Diệp Tiểu Du có một yêu cầu, hai người ở chung thì được nhưng không được dẫn đàn ông về nhà qua đêm, như vậy rất bất tiện.

“Ha ha!” Cao Thiển bật cười, “Chị mà để ý đến chuyện này, e rằng sẽ không tìm được chỗ ở mát. Nhưng không sao, may mà bạn trai em đang ở Hải Nam. Chẳng lẽ chị vẫn còn là... ..?”

“Không,” Diệp Tiểu Du đỏ mặt, “Chị đã từng kết hôn, chỉ là cảm thấy không quen.”

“Chị mới bằng gần này tuổi mà đã kết hôn rồi sao?” Cao Thiển nhìn cô trân trân.

“À, sợ không lấy được chồng, nên có người chịu lấy thì lấy thôi, nhưng bây giờ mới phát hiện ra nếu vẫn chưa thật lòng thì không nên tiến tới hôn nhân.” Diệp Tiểu Du nói về những chuyện đã qua một cách nhẹ nhàng, qua loa.

Cao Thiển gật đầu tỏ vẻ thấu hiểu, không hỏi gì thêm. Ai cũng có chuyện riêng tư, nói ra lại thấy chưa xót, không nghe thì hơn.

“Uhm, được thôi, em sẽ cố gắng không đưa đàn ông lạ về nhà, nhưng lúc bạn trai em đến thì sẽ ở lại đây.”

Diệp Tiểu Du gật đầu, không phải cô để ý, mà là nhà của phụ nữ độc thân, có đàn ông xa lạ tới lui lui, không hay tí nào. Cô rất truyền thống, không muốn để người khác làm xáo trộn cuộc sống yên tĩnh của mình.

Hai người thỏa thuận xong xuôi, cô về trường đem hành lý tới. Trời sắp tối rất nhanh, trước khi những tia sáng cuối cùng lịm tắt, cô đã sắp xếp hành lý gọn gàng đầu vào đây, thật ra cũng chỉ có mấy bộ quần áo và chăn drap gối nệm vừa mua trên đường. Ngắm nghía cái tổ nhỏ thoải mái của mình, cô hài lòng thở phào nhẹ nhõm.

Buổi tối Cao Thiến có show diễn nên ăn mặc rất sang trọng và hợp mốt.

Diệp Tiểu Du đang nấu mì trong bếp, “Cao Thiến, có cần nấu cho em luôn không?”

“Không cần, em không ăn vào buổi tối.” Cao Thiến nuốt mấy viên Vitamin rồi ngửa cổ uống vài ngụm nước.

“Không đói sao?” Diệp Tiểu Du quan tâm hỏi.

Cao Thiến nhún nhún vai, “Đành chịu thôi, cái kiếp người mẫu, đến cơm cũng không dám ăn nhiều, nhưng lại cần phải có dinh dưỡng, chị xem trong học tủ của em toàn là các loại Vitamin. Có lúc, em nằm mơ thấy mình được ăn rất nhiều thịt cá, haiizzz, hình như lớn đến chừng này rồi, em chưa từng biết thế nào gọi là no.”

Diệp Tiểu Du khuấy khuấy mì, nhìn Cao Thiến ra vẻ thông cảm, “Thật đáng thương nha!” Lần đầu tiên cô thấy một người uống thuốc mà lại hăng hái tới như vậy. Xem ra không có nghề nào là dễ làm cả.

“Uhm, kiếm sống mà! Làm người mẫu chỉ có thể kiếm cơm lúc còn trẻ, nếu tuổi xuân qua đi, vóc dáng không còn, cơm cũng không có mà ăn.” Cao Thiến nói nghe rất thê thảm. “Không ngờ chị lại là giáo viên đó, nghề này càng lớn tuổi lại càng có lợi thế, phải rồi, chị dạy ở trường Tiểu học hay là trường Trung học?”

Diệp Tiểu Du gấp mì lên, ăn hai đũa, đang định trả lời câu hỏi của Cao Thiến thì chuông cửa vang lên. Cao Thiến vui vẻ chạy ra mở cửa.

“Ah, Kỷ Siêu? Là anh thật à, ha ha, lâu lắm không gặp!” Ngoài cửa, Cao Thiến vừa nói vừa cười rất hớn hởi.

Mì trong miệng bỗng mắc lại ngang cổ họng, Diệp Tiểu Du suýt tí nữa thì nghẹn chết, haiz, thế giới này nhỏ như vậy sao?

Cao Thiến kéo Kỷ Siêu vào nhà, Kỷ Siêu gỡ tay cô ra, cô vẫn ngoan cố nắm lại, vẻ mặt rất phấn khởi, Kỷ Siêu cau mày tỏ vẻ không kiên nhẫn, dáo dác nhìn xung quanh.

Diệp Tiểu Du đi ra, mỉm cười nhìn bọn họ.

“Anh ấy đến để tìm chị sao?” Cao Thiến chỉ vào Kỷ Siêu, rồi lại chỉ chỉ sang Diệp Tiểu Du.

“Cậu ấy là sinh viên của chị!” Diệp Tiểu Du cười lãnh đạm. Kỷ Siêu không vui, khép mắt lại.

“Hả?” Cao Thiến không để ý đến hình tượng tí nào, há hốc miệng vì ngạc nhiên, “Chị là giảng viên đại học à. Ha ha, có một cậu sinh viên như vậy, có phải rất có cảm giác thành tựu không?”

“Cô bớt nói vài câu, không ai nghĩ cô câm đâu!” Kỷ Siêu tức giận, trợn mắt với Cao Thiến, “Đã nhiều năm như vậy, tại sao cô vẫn giữ nguyên cái bộ dạng ngốc nghếch này vậy!”

Cao Thiến bị thương trừng mắt lại với Kỷ Siêu, “Không phải anh cũng vậy sao, lạnh lùng như Robot. Hừ, còn dám nói em, em kêu cô giáo anh dạy dỗ lại anh bây giờ.”

“Bớt nói đi, cô ấy về sau sẽ không dạy tôi nữa.”

“Ha ha, một ngày là thầy, suốt đời cũng là thầy.”

Diệp Tiểu Du mỉm cười nhìn bọn họ đấu võ mồm, đừng thấy Kỷ Siêu lạnh lùng,

đụng phải loại phụ nữ thẳng thắn như Cao Thiến, cũng đành chịu bó tay.

“Được rồi, ăn mặc lố lăng, đứng sang một bên, tôi muốn nói vài câu với Diệp Tiểu Du.” Kỷ Siêu đẩy Cao Thiến ra, quay đầu nhìn sang Diệp Tiểu Du.

Cao Thiến chen vào giữa hai người, che đi tầm nhìn của anh, “Măng em, hừ, coi chừng em đem những chuyện xấu hổ của anh năm đó nói hết ra bây giờ.”

“Được, được, cô muốn nói gì thì cứ đi mà nói, đừng dùng sai từ khiến người ta cười lăn cười bò là được.”

“Xí, sao lại là dùng sai từ, cái đó gọi là có sáng tạo, không như anh cứ như một lão già cứng nhắc, cổ hủ.”

“Cao... Thiến!” Kỷ Siêu thật sự tức giận, “Cô còn nói thêm câu nào nữa, tôi lập tức kêu Diệp Tiểu Du dọn đi chỗ khác.” Anh rất hối hận tại sao lại chọn trúng căn nhà này, tại sao lại là nhà của người bạn học chung suốt sáu năm, kẻ ngốc nghếch cứ bám dính lấy anh, khiến anh rất chán ghét... Cao Thiến.

Cao Thiến nghe vậy hoảng hốt, chỉ mới nói giỡn có mấy câu, thật sự không dám nói thêm nữa, nuốt giận liếc anh một cái, ngoan ngoãn đi ra ngoài.

“Sao lại mất phong độ như vậy?” Diệp Tiểu Du chưa từng thấy vẻ mặt thất thố của Kỷ Siêu bao giờ, nên thấy hơi buồn cười.

“Loại người như cô ta không xứng. Sao rồi, có vừa ý không, nếu không được, chúng ta lại đổi sang chỗ khác.”

“Rất được, không cần phải đổi đâu. Cô bé Cao Thiến này cũng không tệ, ở đây đi!”

Kỷ Siêu im lặng nhìn cô một hồi, “Hôm nay sắc mặt khá hơn nhiều rồi, ngày mai phải đến Trung tâm thi đấu phải không?”

“Ừ, các lớp huấn luyện đã bắt đầu rồi, sau khi nhận lớp, phải làm việc cả ngày ở đó, sẽ rất bận bịu.” Diệp Tiểu Du đã từng làm việc tại Trung tâm thi đấu, cuộc sống trong các lớp huấn luyện này rất khẩn trương, rất bận rộn, hít thở dường như cũng là một việc lãng phí thời gian.

“Cũng phải về nhà nghỉ ngơi chứ, sau này em sẽ đến đây thăm cô. Hi vọng cô sẽ thật bận rộn, như vậy sẽ không còn thời gian đâu mà nghỉ ngơi lung tung.”

Diệp Tiểu Du mỉm cười, “Tính cô vốn hay nghỉ ngơi lung tung mà, nhưng bây giờ ngược lại chỉ nghĩ tới những chuyện khiến đầu óc vui vẻ, thoải mái thôi. Không cần đến thăm cô đâu, một giáo viên như cô mà khiến sinh viên phải lo lắng cho, còn ra thể thống gì nữa?”

“Sự từng trải của em đủ để làm chú của cô luôn đó, hơn nữa, cô chỉ lớn hơn em có vài tháng.” Anh không thích những lời này của cô, nó khiến cho khoảng cách giữa họ trở nên xa xôi hơn.

“Uhm, biết em trưởng thành rồi, được chưa, không còn sớm nữa, về nghỉ ngơi đi!”

“Cười như vậy rất đẹp!” Anh đột nhiên đưa tay chạm vào má cô, cô lùi lại một bước, không tự nhiên xoay đầu đi, hồi thúc: “Về đi, hôm nay cô rất mệt, muốn nghỉ ngơi sớm!”

Anh nhìn cô chăm chăm, gật đầu, “Vâng, mai gặp lại!”

“Tạm biệt!” Cô nói.

Sau khi Kỷ Siêu rời khỏi, cô thật sự leo lên giường, đi ngủ sớm. Chiếc chăn mới mua không có mùi thơm như chiếc trước đây cô từng đắp. Lúc rảnh rồi cô sẽ mua hương liệu xông lên quần áo và chăn màn, ngửi thấy hương thơm dịu dịu, ngủ sẽ rất ngon.

Cơ thể mỗi mệt, nhưng lại không hề buồn ngủ, cứ nghĩ về những chuyện vặt vãnh trước đây, nghĩ tới nghĩ lui, trần trọc một hồi lâu, mới mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, trước khi ngủ trong đầu còn hiện lên đáng vẻ cô đơn của Kỷ Dược Phi, mà cô đơn vì ai chứ?

17. Chương 17: Suy Tưởng Muộn Phiền 2

Khu đào tạo Toán học của Trung tâm Olympic là một tòa nhà nhỏ nằm sâu bên trong khuôn viên trường Đại học Thanh Hoa, vây quanh bởi một rừng cây long não. Trời gần sang đông, nhưng những cây long não vẫn xanh um như đang độ xuân về, khắp nơi căng tràn nhựa sống. Diệp Tiểu Du đến đây đã được vài hôm, càng ngày càng thấy thích nơi này.

Bây giờ, Diệp Tiểu Du đứng giờ đi vào lớp, tất cả học sinh của lớp tập huấn đều đã có mặt. Là một trợ giảng, công việc của cô chủ yếu tập trung vào việc hướng dẫn sau giờ học; do việc nhận lớp của các vị giáo sư nổi tiếng hầu như chỉ là công việc làm thêm, có quá nhiều lớp phải dạy, công việc ngập đầu, vô cùng bận rộn, yêu cầu về thời gian rất nghiêm ngặt, họ không thể có mặt thường trực tại trung tâm.

Học sinh của lớp tập huấn đều là tinh anh trong những tinh anh, mỗi một cá nhân đều rất ưu tú, không dễ gì đối phó. Nhưng, với tính tình khiêm tốn, hòa đồng, Diệp Tiểu Du lại rất được yêu thích; cả đám tinh anh kia ai nấy đều bị cô thu phục, trở nên ngoan ngoãn, dễ dạy.

Hôm nay, có một vị giáo sư từ nước ngoài đặc biệt được mời đến giảng dạy, nghe nói vị này là một người lai Tây, đến từ đại học Yale, còn từng được đề cử giải Nobel Toán học. Đám tinh anh này cũng rất nhiều chuyện, tùm năm tùm ba bàn tán xôn xao. Diệp Tiểu Du ngồi một mình một bàn, lấy bài tập của tiết học ngày hôm qua ra chấm.

Lớp học bỗng nhiên yên ắng hẳn.

Diệp Tiểu Du ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên, trước bảng đen không biết từ khi nào đã xuất hiện một người đàn ông cao lớn vạm vỡ, bộ đồ tây ôm vừa người làm lộ ra một thân hình hoàn hảo, anh đang xoay lưng, viết thâu lên bảng:

Trọng Khải, 28 tuổi, chòm sao Thiên Bình, Tiến sĩ Toán học của Đại học Harvard.

Cảnh tượng diễn ra giống y hệt ngày đầu tiên Tiểu Du bước lên bục giảng khiến cô bất giác mỉm cười, đột nhiên vị giáo sư kia quay đầu lại, vừa vắn bắt gặp nụ cười vẫn còn lưu lại trên môi cô.

Hai người mặt đối mặt nhìn nhau trân trân, giống như cái nhìn say đắm của nam nữ nhân vật chính trong những bộ phim tình cảm suốt suốt. Thế nhưng sự thật lại không hề lãng mạn như vậy, anh ta cau mày, nụ cười trên mặt cô sượng ngắc.

Trong đôi mắt xanh thẳm như màu biển Địa Trung Hải của anh ta không có lấy một tia sáng ấm áp.

Anh ta cao ít nhất cũng khoảng 1m85; mái tóc đen được cắt so le tạo rối; sống mũi vừa cao vừa thẳng, giống như đã được gọt dũa; chân mày lười kiếm rậm dày, mọc ngay hàng thẳng lối; vẻ mặt nghiêm nghị; hai tròng mắt xanh lam không chút ấm áp, tạo cảm giác xa cách, khó gần; ngoại trừ mái tóc đen và làn da bánh mật, nhìn không ra anh ta mang dòng máu phương Đông ở chỗ nào.

“Trò này,” Anh ta đột nhiên chỉ vào cô.

Diệp Tiểu Du nhìn nhìn ra sau, không còn ai khác, thì ra là chỉ cô, lấy hết can đảm, cô lúng túng đứng dậy. Đám tinh anh kia không biết sợ là gì còn che miệng cười khúc khích.

Anh ta nói chuyện bằng tiếng Trung rất khó nghe, nhưng vẫn có thể hiểu được.

“Hôm qua, mọi người đã được nghe giảng về xác suất, giờ em hãy nói lại những gì mình hiểu ọi người cùng nghe.”

Hả?! Diệp Tiểu Du trừng mắt nhìn anh ta, lúc đầu còn bối rối, bây giờ bỗng nhiên hoàn toàn hiểu rõ, anh ta tưởng cô là học sinh của lớp tập huấn. Cô trẻ đến vậy sao? Đám tinh anh này tất cả đều là học sinh cấp 3, nhìn kiểu gì trông cô vẫn giống chị bọn chúng.

Hiểu được khúc mắc nằm ở đâu rồi, mặt của cô bỗng nhiên ửng đỏ, cảm thấy vô cùng ngượng nghịu. Đầu óc trống rỗng, không còn nhớ anh ta vừa hỏi câu gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh ta, một câu cũng không trả lời được.

“Được rồi, ngồi xuống đi! Sau này khi lên lớp phải chú ý nghe giảng hơn, không nên ngồi đó mà cười ngu ngơ.” Anh ta vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng ban đầu, nhưng giọng nói lại vô cùng không khách sáo.

Diệp Tiểu Du trợn mắt há miệng nhìn chằm chằm vào anh ta, không dám tin anh ta lại có thể nói ra những lời không nể nang ai như vậy. Đám học sinh không dám cười giỡn nữa, ai nấy đồng loạt ngồi ngay ngắn chỉnh tề, cùng lắm chỉ dám trao cho cô một ánh mắt thông cảm.

Cô rất hiếm khi nổi giận với người lạ, đây là lần đầu tiên, cô thật sự cảm thấy “con rùa biển” đáng ghét này quá mức kiêu ngạo. (rùa biển = hải quy, hài âm với “hải quy”=từ nước ngoài về: dùng để chỉ những người học tập ở nước ngoài xong quay về nước làm việc.)

Anh ta không nhìn cô nữa, quay đầu đi, bắt đầu tiết học.

Thời gian của anh ta rất quý giá nên không cho phép người khác lo ra trong giờ học, tốc độ giảng bài của anh ta cũng rất nhanh, không tập trung tinh thần, căn bản không theo kịp tư duy của anh ta.

Mặc dù không chấp nhận được cách xử sự của người này, nhưng Diệp Tiểu Du vẫn phải thừa nhận bài giảng của anh ta không chỉ bao quát toàn diện mà còn có chiều sâu, cô đã từng nghe rất nhiều bài giảng của các vị giáo sư nổi tiếng, nhưng chưa từng gặp người nào như anh, học thức uyên bác, tư duy nhanh nhẹn, lại còn có thể dùng cách nói đơn giản, thông dụng để làm sáng tỏ những vấn đề hóc búa, phức tạp. Thì ra, anh ta hoàn toàn có tư cách để kênh kiệu như vậy.

“Ok, tiết học hôm nay đến đây thôi, có gì thắc mắc, nói trợ giảng liên hệ với tôi.” Nói trắng ra là, anh ta không chấp nhận tư vấn riêng cho ai hết.

Đám học sinh đồng loạt nhìn sang cô, Diệp Tiểu Du giật mình ngẩng đầu lên: “Ý anh là...”

Ánh mắt Trọng Khải lạnh nhạt, không có ý định lặp lại một lần nữa, Diệp Tiểu Du bỏ lửng câu hỏi, khẽ gật đầu, cầm lấy xấp bài tập, chuẩn bị ra khỏi lớp.

“Khoan đã!” Anh ta gọi cô lại, “Sao cô lại được chọn vào lớp tập huấn này?”

“Dĩ nhiên là tôi dựa vào... .. quan hệ để vào.” Cô mỉm cười nói.

Anh ta nhếch nhẹ khóe môi, nhưng cơ mặt lại không hề động đậy, nhún nhún vai như một quý ông, không nói gì thêm.

Tiểu Du có thể nhận ra đó không phải là một nụ cười.

Với cái bao tử còn cào, Diệp Tiểu Du đi vào căng tin. Căng tin ở trung tâm đào tạo trước giờ vẫn luôn hoạt động theo kiểu tự phục vụ, khá nhanh chóng và tiện lợi. Đúng là oan gia ngõ hẹp, cô không ngờ vị đại giáo sư kia mà cũng chịu hạ mình xuống cái căng tin nhỏ này ăn cơm, vả lại còn đích thân đi lấy cơm nữa chứ. Cô không muốn vì anh ta mà làm ảnh hưởng đến khẩu vị của mình, cảm khay cơm, làm bộ như không thấy anh ta, xoay người đi sang hướng khác.

Nào ngờ anh ta lại không chịu buông tha, “Hi!” Ánh mắt anh ta xanh trong như mặt biển, phẳng lặng như mặt gương, đáng tiếc vẻ mặt lạnh lùng vô cảm đã phá hỏng loại cảm xúc này. Cô hồ hững nhìn anh ta.

“Giáo sư Trọng!” Giám đốc trung tâm đào tạo ở bàn bên cạnh, mỉm cười bước tới.

Anh ta hơi cúi người, coi như chào hỏi.

Giám đốc chỉ sang Diệp Tiểu Du, “Anh đã gặp cô giáo Diệp chưa?”

Về mặt Trọng Khải chăm chú, ánh mắt nghiêm nghị, môi mím chặt lại, “Cô giáo Dạ?”

Giám đốc lắc đầu, “Là Diệp, chữ điệp trong điệp lục, cô Diệp chính là trợ giảng của lớp tập huấn, là một giảng viên rất ưu tú, do chúng tôi đặc biệt mời từ Đại học B qua.”

Trọng Khải gật đầu, không có chút gì gọi là lúng túng biết lỗi, dĩ nhiên càng không có ý định xin lỗi, chỉ gật đầu một cái, rồi xoay người bỏ đi.

Diệp Tiểu Du cũng không hi vọng anh ta sẽ xin lỗi mình, cho nên không hề thấy thất vọng chút nào. Từ trước đến nay, những kẻ đã học lên tới trình độ cao đều có cái gì đó khác với người bình thường. Ông trời luôn sắp đặt rất công bằng, một khi mở cho bạn một cánh cửa chính, thì nhất định sẽ đóng lại một cánh cửa sổ của bạn. Loại người như Trọng Khải, thì cánh cửa sổ “tôn trọng người khác” đã bị đóng lại.

Tiểu Du chọn đại vài món ăn nhẹ và một chén canh rồi ngồi xuống một góc. Dạ dày thỉnh thoảng vẫn quặn đau, mỗi một cơn đau lại nhắc cô nhớ đến sự tồn tại của Kỷ Dục Phi. Cô chưa từng hạ quyết tâm quên anh đi, nhưng cũng không dám nghĩ về anh quá nhiều. Kỷ Dục Phi và cô xa nhau đã được một tuần, trong thời gian này, không ai gọi điện cho ai, dường như chia tay là một chuyện rất tự nhiên, mới đó mà đã thích nghi được ngay. Có lẽ Kỷ Dục Phi là vậy, nhưng cô thì không.

Mỗi lần trước khi ra về, cô đều cố tình để quên điện thoại lại Trung Tâm, sợ bản thân không kiềm chế được sẽ gọi điện cho anh, cũng sợ bản thân sẽ mong ngóng điện thoại của anh. Rồi hôm sau, cô vội vàng chạy

đến trung tâm, việc đầu tiên là kiểm tra điện thoại của mình, đáng tiếc, người muốn gọi điện quấy rầy cô lại vô cùng ít ỏi, trừ vài số điện thoại lạ hoắc.

Ban đầu, cô là người đòi li hôn, nhưng nếu anh hứa từ nay về sau, trong tim anh, trong đầu anh đều chỉ có mình cô, cô sẽ ở lại, vĩnh viễn vĩnh viễn ở lại bên anh. Tiếc là anh không nói, cô cũng không thể quay đầu.

Cuộc sống có khổ sở hơn nữa thì cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng mà thôi.

Gấp gáp mấy miếng, thở dài, tâm trạng bỗng dưng chùng xuống, cô buông đũa, không muốn ăn nữa.

“Cô Diệp!” ‘Núi băng’ ngồi xuống vị trí đối diện, nhiệt độ lập tức hạ thấp, gương mặt cô sượng đi, bất đắc dĩ đành chịu thiệt một chút nặn ra một nụ cười gượng gạo.

“Chuyện hôm nay không phải lỗi của tôi, tại cô nhỏ con, ngồi chung với đám học sinh...”

“Giáo sư Trọng,” Cô ngắt lời anh, “Tôi không đổ lỗi cho anh, nếu nói đến vấn đề lỗi phải, vậy nhất định là lỗi của mẹ tôi, bà đã không sinh ra tôi với thân hình cao to lực lưỡng, xuất hiện ở chỗ nào cũng khiến người ta không dám coi nhẹ, cho nên, anh không có lỗi gì hết.”

Trong Khải cứng đờ cả người, nhìn cô khoảng mười giây, rồi nói: “Tôi không cố ý.”

Cô hít sâu một hơi, “Tôi không định chỉ trích gì anh, sau này vẫn còn phải thường xuyên liên hệ, xin chiếu cố nhiều hơn.” Cô lãnh đạm nói, sau đó nghiêm mặt lại, quay đi chỗ khác.

“Cô Diệp, tối nay cô rảnh không?” Trọng Khải đột nhiên hỏi.

“Không rảnh!” Cô trả lời cấp kỳ.

“Cùng nhau ăn bữa cơm đi!” Anh ta đứng dậy, chờ đợi.

“Khẩu vị của tôi dạo này không được tốt, không muốn làm cho nó tệ hơn nữa.”

Tâm trạng của cô bắt đầu xấu đi.

Sắc mặt của Trọng Khải khẽ biến đổi, “Cô nhất định phải chấp nhất tới vậy sao? Tôi không cố ý mà.”

Diệp Tiểu Du hung hăng trừng mắt nhìn anh ta, vô ý phạm lỗi thì không phải là lỗi sao, từ đầu đến cuối anh ta vẫn hề chịu mở miệng nhận lỗi.

“Tôi nhất quyết rồi, trước giờ tan trường, tôi sẽ ghé qua đón cô, thời gian của tôi rất eo hẹp, vả lại cũng chỉ là một bữa cơm bình thường, cô không cần phải trang điểm gì đâu.” Trọng Khải nói.

“Không cần phải lãng phí thời gian của anh!” Bồi thường kiểu này cô không cần, nói xong lập tức xoay người bỏ đi.

Một cơn gió thoảng hiu hiu làm mặt biển xanh trong lặn dần gọn sóng.

Kỷ Dục Phi tự nhủ, lúc này chưa đến giờ tan trường, nếu cứ đứng ngẩn ngơ trước trường Đại học B thì thật đúng là ngu xuẩn. Từ lâu, anh đã qua cái tuổi trẻ người non dạ mê muội vì tình, cầm đàn ghi-ta đứng dưới cửa sổ nhà ai đó vừa đàn vừa hát từ lúc chạng vạng cho đến tận nửa đêm rồi. Dĩ nhiên, ở vào độ tuổi đó, trong lòng anh đã có sẵn một mục tiêu, ai cũng không thể lọt vào mắt anh được. Khi nghe mấy đứa bạn cùng phòng bàn tán này nọ về các cô gái, anh hầu như chỉ cười trừ, cảm thấy bọn họ thật ấu trĩ. Nhưng giờ đây anh đứng ở chỗ này thì nên gọi là gì? Đã vậy còn đứng suốt một tuần liền, quen mặt đến nỗi bảo vệ vừa thấy anh đã cất tiếng chào hỏi trước.

Kỷ Dục Phi hùng hồn tự nói với bản thân: Tiểu Du bị cảm chưa khỏi, lại thêm bị đau dạ dày, anh chỉ muốn biết chắc là cô đã khỏe lên hay chưa, nhưng nếu vậy thì chỉ cần gọi một cú điện thoại là biết ngay thôi, không được, phải tận mắt nhìn thấy mới có thể yên tâm, vậy thì cứ vào trường thăm cô có sao đâu, không nên, như vậy sẽ quấy rầy công việc của cô. Thật ra, anh không có can đảm bước chân vào đó.

Anh chỉ muốn đứng đây, lặng lẽ nhìn xem cô có khỏe không. Những lo lắng thấp thỏm trong lòng khiến anh không thể nào chuyên tâm vào công việc, Phó Cương thấy bộ dạng mất hồn lạc phách của anh, liền tự động gánh vác thay anh rất nhiều chuyện. Nhưng Kỷ Dục Phi càng ngày càng không khống chế nổi tâm trạng

của mình, luôn thấy hoang mang như một đứa trẻ đi lạc. Tuy đã đứng ở đây rất nhiều ngày, anh vẫn không nhìn thấy bóng dáng cô đâu. Cô không tan sở ư? Hay là bệnh của cô đã trở nặng, đang ở bệnh viện?

Kỷ Dực Phi cũng đã len lén tới bệnh viện lần trước, tìm hết một lượt từ trong ra ngoài, không thấy cô, anh mới yên tâm được một chút.

Có mấy cậu sinh viên mặt mày non choẹt cũng gia nhập hàng ngũ đứng đợi người yêu cùng với anh.

Haiz, nhìn mình cả người phục sức hàng hiệu từ đầu tới chân, thế mà lại đi làm một việc chẳng ra làm sao, còn nói cái gì mà nhân tài của giới kinh doanh, trong tình cảnh hiện giờ, Kỷ Dực Phi thật sự thấy rất mỉa mai.

Tại sao lại như vậy? Không phải đã li hôn rồi sao? Sau khi li hôn, trai cưới vợ gái lấy chồng, không liên quan gì đến nhau, anh nên để cô được yên tĩnh mới đúng. Dực Phi dùng lí trí cố áp chế những suy nghĩ cảm tính đang ồa về cùng một lúc như một cơn lũ quét không gì ngăn cản nổi.

Thế nhưng nỗi lo lắng không sao hiểu được này lại phát triển đến mức mỗi tế bào thần kinh của anh đều chịu sự tác động mạnh mẽ bởi những dòng suy nghĩ về cô.

Thậm chí lần này còn vượt xa cả cảm xúc chấn động lúc Viện Viện ra đi.

Có trời mới biết sau này mọi chuyện sẽ ra sao, hiện tại anh chỉ muốn được nhìn thấy cô một lát, để chắc chắn rằng cô vẫn khỏe, sau đó anh lại ra đi tiếp tục tìm kiếm đáp án của mình.

Từ năm 6 tuổi đến năm 28 tuổi, đường đời của anh luôn quá suôn sẻ, quá thuận lợi, dường như chính vì vậy mà mọi cảm giác trong anh đều trở nên tê liệt.

Có nhà, có xe, có sự nghiệp, có tất cả những thứ mà một người đàn ông cần để tô điểm cho bản thân. Anh có thói quen nắm giữ mọi thứ, cũng có thói quen phóng tầm nhìn của mình ra xa, cộng thêm chuyện bị từ chối ngoài dự tính, anh quyết tâm phải làm chủ cuộc đời mình, không cho phép nó có bất kì sai sót nào. Nhưng trong cuộc đời con người, nếu trước giờ chưa từng có sự kích thích nào thì nhất định sẽ nhàm chán đến mức khiến người ta thấy tẻ nhạt, đơn điệu.

Kích thích tiếp nối hết lần này tới lần khác, Viện Viện bỏ đi, anh trở thành kẻ phong lưu, sau đó đột nhiên chấn chỉnh lại kết hôn với Tiểu Du, kết hôn được nửa năm thì lại li hôn.

Việc thuận nước đẩy thuyền của anh bỗng dưng biến thành trì trệ, anh cũng có lúc vô năng bất lực.

Sau này phải như thế nào, anh cũng mơ hồ không rõ, thành đạt trong sự nghiệp không mang đến cho anh sự thỏa mãn, trong tim anh dường như có một lỗ hổng toang hoác, dù có nhét bất cứ thứ gì vào cũng không thể lấp đầy nó được.

Lại một liều thuốc nữa đã tàn, Kỷ Dực Phi tiện tay quăng đầu thuốc vào thùng rác. Một đám sinh viên đi ra, anh tựa người vào cửa xe, hai mắt đăm đăm tìm kiếm. Vẻ hiên ngang của anh khiến những cậu sinh viên bên cạnh trở nên lu mờ, khiến những người vừa mới bước ra từ cổng trường đều hướng mắt nhìn về phía này.

Quả nhiên, có hai cô sinh viên bước đến.

“Thầy Kỷ?” Một cô nữ sinh có đôi mắt to tròn lên tiếng hỏi thử.

Anh kinh ngạc khẽ gạt đầu, “Xin lỗi... ư?”

Hai cô sinh viên quay sang làm mặt quỷ với đám bạn, rồi cười quay đầu lại, “Thầy Kỷ, lần đó trước cửa tiệm bánh, đang lúc cô Diệp nói chuyện với tụi em, thì thầy đến đón cô đi.”

Kỷ Dực Phi sực nhớ ra, hôm đó cũng là lúc anh và cô căng thẳng với nhau.

“Cô Diệp của các em hiện đang ở đâu?” Anh có hơi lúng túng.

Một cô sinh viên nhìn chằm chằm vào anh, “Thầy vẫn chưa biết cô Diệp hiện không còn dạy ở đây nữa sao?”

Anh sững sốt, cười gượng gạo, “Ồ, tôi mới đi công tác về, sao vậy?”

Hai cô sinh viên hiểu ra gật gật đầu, “Cô Diệp được Trung tâm thi đấu mời làm trợ giảng trong ba tháng, khai giảng năm sau mới quay về. Nghe đâu Khu đào tạo của Trung tâm nằm bên Đại học Thanh Hoa.”

Kỷ Duyệt Phi che giấu sự hụt hẫng trong lòng, khẽ gật đầu, lịch sự nói: “Cảm ơn, hai em đi đâu, tôi chờ các em một đoạn.”

“Dạ khỏi, dạ khỏi, thầy mau đi gặp cô Diệp đi!” Hai cô sinh viên có lòng tốt nhắc nhở.

Anh cũng không nhiều lời, xoay người lên xe, nhưng lại không biết có nên đến Đại học Thanh Hoa hay không. Cuộc sống của cô không vì chuyện li hôn mà mất đi phương hướng, bây giờ còn chuyển chỗ làm, cơ hội gặp mặt nhau càng ngày càng thấp. Cô hẳn là sống rất tốt, công việc bận rộn sẽ chắt đứt mọi suy nghĩ vẩn vơ, cuộc sống của cô sẽ phong phú, rồi cô sẽ dần dần lãng quên anh.

18. Chương 18: Suy Tưởng Muộn Phiền 3

Nhìn từng tốp nhân viên công sở ăn mặc chỉnh chu ra ra vào vào, Diệp Tiểu Du không nhận được lại muốn thở dài.

Nhà hàng này rất đẹp, được thiết kế theo phong cách Châu Âu cổ điển với tường trắng mái xanh, diện tích khoảng chừng 100 m², gồm hai tầng, bài trí trang nhã, gọn gàng. Chính giữa trần nhà có một cái giếng trời rộng 1 m² được ốp một tấm thủy tinh màu xanh nhạt, ban ngày bất kì lúc nào cũng nhận được ánh sáng mặt trời, vừa đặc biệt lại vừa tiết kiệm năng lượng, đêm đến vào những lúc trăng sáng, còn có thể tắt hết đèn, thấp nền, hưởng thụ một không gian lãng mạn.

Đáng tiếc đêm nay trăng mờ gió lạnh, thích hợp cho những cuộc tập kích, chứ không thích hợp để hẹn hò, nhưng cô với anh ta – Trọng Khải, cũng không phải là đang hẹn hò.

Không biết sao mọi chuyện bỗng nhiên lại trở thành như thế này.

Cô vốn không xem những lời anh nói lúc ăn trưa là thật, buổi chiều cô bận hướng dẫn học sinh, anh cũng có tiết dạy ở bên Thanh Hoa, cô không nghĩ gì nhiều. Không ngờ đến lúc tan trường anh thật sự đúng hẹn đến Trung tâm đào tạo đợi cô.

Cô lại một lần nữa công khai từ chối, anh chẳng nói lời nào, cứ vậy mà nhìn chăm chăm vào cô, cũng không chịu bỏ đi, mặt mày chau lại, không có ý nhượng bộ.

Cô biết đây là cách anh thể hiện sự hối lỗi, thật tình cô không muốn nhận, nhưng lại không có cách nào khác.

Vì thế mà giờ đây cô đang ngồi trong nhà hàng sang trọng này, khắp phòng là tiếng nhạc du dương êm ái, anh cũng không câu nệ ngồi xuống đối diện, chăm chú xem thực đơn. Bên ngoài trời âm u như sắp sửa có tuyết rơi, trước mặt lại là một ngọn núi băng, Diệp Tiểu Du bỗng cảm thấy khí lạnh từ dưới chân dâng lên lan tràn khắp cơ thể, cô không chịu nổi rung mình một cái.

Thật hiếm thấy, anh nhượng ột bên chân mày, nhìn cô. Cô cũng nhìn lại anh với nét mặt không chút biểu cảm, “Tôi muốn một phần súp ngô, và một phần điểm tâm.” Cô lãnh đạm nói.

Nhà hàng nằm trong khu vực có nhiều tòa nhà văn phòng, khách hàng đa số là nhân viên công sở, các chủng loại rượu rất đa dạng, nhưng thức ăn thì cũng bình thường, cô đã đọc thực đơn từ nãy giờ, may mắn cuối cùng cũng tìm được món có thể ăn no.

“Cô có thể kêu thêm, cô quá gầy, không cần sợ phát phì đâu.” Những lời nói quan tâm săn sóc này phát ra từ miệng của một người có gương mặt lạnh lùng băng giá khiến người ta có một cảm giác khô hải kì quặc.

“Vậy là đủ rồi.” Diệp Tiểu Du không chút cảm động, đến tận bây giờ anh ta cũng chưa từng mở miệng xin lỗi, cô cũng chẳng muốn nhận tình cảm của anh.

Anh gọi thêm một phần thức ăn Ý.

Trong lúc đợi thức ăn được dọn lên, nhất thời không có việc gì để làm, cũng không có chuyện gì để nói, khó tránh có chút lúng túng. Dĩ nhiên chỉ có Diệp Tiểu Du thấy vậy, Trọng Khải thì không. Anh chăm chú

quan sát cô, thật bất lịch sự, cô rất muốn đứng dậy bỏ đi, trở về căn phòng nhỏ của mình nấu một gói mì, vừa thổi vừa ăn, rồi lại ngồi lì trong phòng ngơ ngẩn suy nghĩ về một người không nên nghĩ đến, sau đó mơ màng mà chìm vào giấc ngủ, cũng còn hơn ngồi ở đây chịu khổ.

“Cô Diệp, cô rất ít nói.” Cuối cùng anh cũng gọi đúng họ của cô.

“Uhm!” Thực ra còn phải xem nói chuyện với ai nữa, làm nghề dạy học không thể ít nói quá, nếu không cả một tiết giảng trên lớp phải dạy kiểu gì. Cô và anh đâu có thân thiết, càng nói nhiều sẽ càng sơ xuất, vốn đã để lại ấn tượng là một kẻ “rảnh rỗi ngồi cười ngu ngơ”, không lẽ bây giờ lại tạo thêm hình tượng “bà tám” nữa hay sao? Cô thật không muốn anh nghĩ về mình như vậy.

May là không phải đợi lâu, thức ăn đã được dọn lên, ít nhất cũng có thể chuyển sự chú ý sang thức ăn. Diệp Tiểu Du vừa định ăn, bỗng nhiên Trọng Khải cầm đĩa điểm tâm của cô đi, chu đáo phết bơ lên từng miếng bánh, sau đó mới đưa trả lại cho cô.

Diệp Tiểu Du dở khóc dở cười, nói anh không biết lịch sự ư? Lúc này anh lại ra dáng một quý ông chu đáo. Còn như nói anh lịch sự? Rõ ràng miệng lưỡi anh châm chọc đến mức người khác không biết trốn đi đâu. Thật là một kẻ quái gở.

“Phó tổng, tôi đưa Kỷ tổng về nhà, anh đi thanh toán nha?” Một nhóm người từ căn phòng bên cạnh đi ra, giọng nói ngọt ngào, dịu dàng của một phụ nữ duyên dáng vang lên.

Diệp Tiểu Du khựng lại, cả người cứng đờ.

“Không, cô đi thanh toán đi, để tôi đưa Kỷ tổng về.” Một giọng đàn ông khác nói.

“Anh không cần về sớm với cô vợ mới cưới sao, tôi đưa anh ấy về là được rồi.” Giọng nữ tỏ ra rất kiên trì.

“Tôi không say, tôi có thể tự về được.” Lại thêm một giọng đàn ông khác lẽ nhè nói.

Diệp Tiểu Du nín thở, ngồi thẳng người. Không sai, là Kỷ Dục Phi, anh vừa tham dự một bữa tiệc xã giao của công ty, còn có Phó Cường, thư kí Cát. Kỷ Dục Phi đã say lắm rồi, cô thư kí của anh muốn đưa anh về, sau đó thì... .. cô không dám nghĩ tiếp. Quả nhiên anh không cô đơn quá lâu, chưa đến mười ngày, trong lòng anh đã có người khác rồi.

Nói không chừng trước đây bao nhiêu lần anh về nhà lúc nửa đêm nửa hôm cũng đều do cô thư kí chu đáo của anh đưa về. Bây giờ không có cô, anh càng thấy thuận tiện.

Tim bỗng nhói đau như bị ai bóp nghẹt, cô buông muống, siết chặt ngực áo, tay ấn nhẹ, nét mặt nhăn nhu đầy đau đớn.

“Cô sao vậy?” Trọng Khải phát hiện ra sự khác thường của cô, vội vàng nắm lấy tay cô.

Cô cố sức vẫy ra, hai mắt nhắm chặt lại, một cảm giác buồn nôn dâng trào, cô đứng bật dậy chạy vội vào toilet. Tiểu Du chưa ăn gì, nên chỉ không ngừng nôn khan, nôn thốc cho đến khi dạ dày phát ra tiếng róc róc, cô mới đứng thẳng lên, dùng nước lạnh vỗ vỗ vào mặt, một chút buốt lạnh khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn.

Tiểu Du nghiêng người dựa vào tường, bình ổn lại cảm giác rối loạn trong lòng, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt hiện ra trong gương. Người chưa già mà nhan sắc đã tàn phai, ha, cô có cái gì để người ta lưu luyến đây? Không có gương mặt xinh đẹp, cũng chẳng phải là mối tình đầu sâu sắc khó quên, cô có tư cách gì để tranh giành với người khác chứ? Huống hồ hiện giờ cả hai đã là người xa lạ, cô còn bực bội cái gì, có làm gì cũng là quyền tự do của anh.

Cô chỉ tự rước phiền não vào người.

Nhẹ nhàng lau đi những giọt nước trên mặt, Tiểu Du bước ra khỏi nhà vệ sinh, nhìn thấy Trọng Khải đang đứng ở bên ngoài, cô mỉm cười áy náy, “Xin lỗi đã làm ảnh hưởng đến khẩu vị của anh.”

Mặt anh cũng chẳng có biểu hiện gì, không nói không rằng, bước đến gần dang tay vòng qua vai cô, nhẹ nhàng dìu cô về phòng ăn, cô quay sang nở một nụ cười biết ơn.

Trọng Khải bỗng nhiên dừng bước, mắt nhìn chăm chăm về phía trước, Diệp Tiểu Du cũng quay sang nhìn và đụng ngay ánh mắt lạnh lẽo, ngập tràn phần nộ của Kỷ Dược Phi, Cát Tinh Nhi đang ôm eo anh, còn tay anh đang đặt trên vai cô ta.

Mấy ngày không gặp, hội ngộ thế này thực sự quá thú vị.

Diệp Tiểu Du bỗng cảm thấy buồn cười.

Cát Tinh Nhi ôm chặt lấy Kỷ Dược Phi như muốn thể hiện sự chiếm hữu, ánh mắt căm tức, đã không nhượng bộ lại còn hùng hổ. “Cô muốn thế nào?”

Có một số người phụ nữ, lúc ở trước mặt đàn ông thì luôn tỏ ra yếu đuối, nhu nhược, nhưng khi ở trước mặt đối thủ thì lại giương nanh múa vuốt, xả thân quên mình.

Cát Tinh Nhi chính là loại phụ nữ đó, kể từ khi biết tin Kỷ Dược Phi li hôn, cô mừng thầm trong bụng, không ngại hao tổn tâm tư phô bày dáng vẻ quyến rũ mê người, cố sức hùng dụ dỗ Kỷ Dược Phi lên giường. Mặc dù vẫn chưa thành công, nhưng cơ hội tối nay tốt như vậy, cô không muốn bỏ lỡ. Thật không ngờ, hết đường rồi hay sao mà lại chạm trán với bà Kỷ.

Khó xử, Diệp Tiểu Du vịn vào cánh tay Trọng Khải, các ngón tay lạnh toát, cô nép người, nhường đường cho bọn họ, rồi hờ hững gạt đầu, bước về phía bàn của mình.

“Xem ra cô cũng rất có giá đó?” Kỷ Dược Phi cất giọng lạnh lùng, không giống kẻ say rượu một chút nào.

Diệp Tiểu Du lặng người, không quay đầu lại, cười nhẹ rồi nói: “Cám ơn!”

“Thật không uống công cô cầu nguyện trước mặt Phật Tổ suốt 500 năm, quả nhiên trong thời khắc đẹp đẽ nhất đã gặp được người đó.” Kỷ Dược Phi quét ánh mắt sắc bén vào người đàn ông nước ngoài toàn thân tỏa ra một loại khí chất xuất chúng kia, giọng nói nhẹ nhàng nhưng tràn đầy mỉa mai. Nếu nói Kỷ Siêu yêu thầm Diệp Tiểu Du, anh sẽ chỉ cảm thấy hơi khó chịu, nhưng người đàn ông này, xét cả ngoại hình lẫn khí chất đều khiến anh cảm thấy nguy hiểm, quá mức nguy hiểm.

“Kỷ Dược Phi, anh đi chết đi!” Diệp Tiểu Du toàn thân run rẩy, xoay lại nhìn chăm chăm vào Kỷ Dược Phi, mặt trắng bệch. Vậy là anh đã đọc được bài thơ “Cây nở hoa”, người đàn ông đó rõ ràng là anh, sao anh có thể tùy tiện nói ra những lời như vậy. Anh không yêu cô cũng không sao, nhưng cần gì phải sỉ nhục cô như thế.

“Chết? Tại sao cô phải nguyện rửa tội chết hả? Sợ tôi cản trở cô ư, chẳng phải tôi đã đồng ý li hôn rồi sao? Lẽ nào cô còn chē chưa đủ tự do? Ha, yên tâm, tôi không có hứng thú với một con mọt sách đầu, loại phụ nữ mà tôi thích là...”

Kỷ Dược Phi đột nhiên xoay người, kéo Cát Tinh Nhi sát vào lòng, trước bao nhiêu lời xì xầm của những người trong nhà hàng, cứ như vậy mà hôn cô ta.

Diệp Tiểu Du bỗng thấy mọi thứ trước mắt tối sầm lại, cô khẽ cắn môi, nhìn chăm chăm không chớp mắt về phía hai người bọn họ, không bỏ qua bất cứ một chi tiết nào, sau đó xoay người đi thẳng ra cửa, Trọng Khải vội vàng thanh toán. Cô cứ thế đi thẳng về phía trước, không nhìn đường, cũng chẳng để ý xe cộ, cứ như vậy mà đi, có mấy chiếc xe chạy nhanh thiếu chút nữa đã tông vào cô, tài xế chửi ầm cả lên, cô cũng không nghe thấy, vẫn cứ tiếp tục đi, mãi tới khi Trọng Khải đuổi kịp, nắm lấy cánh tay cô giữ lại.

Cô hờ hững ngẩng đầu, dưới ánh đèn đường, Trọng Khải thấy cô cắn môi đến ứa máu, khóe miệng vẫn còn đọng lại một vệt đỏ tươi. Có một góc núi băng vừa sụp đổ. Anh tìm không thấy khăn giấy, chỉ đành dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau đi vết máu.

Cô tỉnh táo trở lại, gạt tay anh đi, định đẩy anh ra, anh không buông, ôm chặt lấy cô kéo vào trong xe.

“Anh làm gì vậy?” Cô nhú mồm, hốc mắt và trên mặt khô khốc khiến anh thấy bất ngờ.

“Thật xin lỗi! Không nên đưa cô đến đây ăn cơm.” Anh châm thuốc, rít một hơi, nhìn sang cô.

“Anh không có lỗi!” Cô không quay đầu qua, không muốn để lọt vào mắt anh bất kỳ sắc thái biểu cảm nào. Không ai sai cả, nếu trước đây trong lòng vẫn còn chút vấn vương hoài niệm, thì giờ phút này tất cả đều đã tan biến hết, không yêu cũng không hận, tim cô đã nguội lạnh rồi, hoàn toàn nguội lạnh.

“Nếu cô muốn khóc, tôi sẽ không để ý đâu.”

“Tôi không có lí do gì để khóc.”

“Giải phóng tâm trạng sẽ thấy thoải mái hơn. Ở đây cũng không có ai... ..”

Anh tưởng cô sẽ xấu hổ, ha, nếu xấu hổ một lần có thể khiến tim bớt đau một chút, cô bằng lòng, đáng tiếc đó chỉ là việc làm vô ích.

Nhẹ giọng nói địa chỉ nhà mình, “Phiền anh đưa tôi về nhà.” Cô không muốn nói thêm lời nào nữa.

Anh nhìn sang cô, khởi động xe, chậm chậm chạy về phía trước. Trời quả thật đã đổ tuyết, bên ngoài cửa xe từng bông từng bông tuyết bay lượn quay cuồng dưới ánh đèn xe, đây là trận tuyết đầu tiên ở Bắc Kinh trong năm nay, tới thật là đúng lúc.

“Cô Diệp, tôi kể câu chuyện cũ của tôi cho cô nghe nhé!” Trọng Khải khẽ nói, hai mắt vẫn nhìn về phía trước.

“Uh!” Diệp Tiểu Du không hiểu kì, đáp đại một tiếng.

“Nói ra có thể cô không tin, tôi là GAY. Không cần kinh ngạc, đây là chuyện rất bình thường ở nước ngoài. Thật ra trước đây tôi không phải như vậy, nhưng hồi học cấp 3, tôi gặp được một người, đó là bạn học của tôi. Cậu ấy là người khơi mào trước, tình yêu điên cuồng của cậu ấy giống như từng đợt từng đợt thủy triều ồ ạt nhấn chìm tôi. Tôi từng kháng cự, nhưng cuối cùng vẫn bị cậu ấy làm rung động. Tôi cam tâm tình nguyện yêu cậu ấy. Chúng tôi ở bên nhau được 10 năm, nhưng năm ngoái cậu ấy bỗng nhiên nói với tôi, cậu ấy phát hiện mình có thể yêu được người khác giới. Cậu ấy muốn sinh con đẻ cái, muốn có một gia đình bình thường, cậu ấy muốn quay đầu.” Trọng Khải nói đến đây thì dừng xe lại, châm một điếu thuốc, để khói thuốc che đi gương mặt mình, “Còn tôi vẫn ở lại trên con đường không có lối về đó, càng đi càng xa. Tôi không hận cậu ấy, mỗi một người đều có quyền yêu hoặc không yêu người khác. Tôi từng chán nản, từng suy sụp, nhưng sau đó cũng bình tĩnh trở lại. Tôi quyết định tới Trung Quốc, chuyên tâm công tác. Cô Diệp, tình yêu rất đẹp, nhưng không phải là tất cả trong cuộc đời.”

“Nhưng sau này anh đã không thể cười được nữa, có phải không?” Diệp Tiểu Du thấp giọng nói.

“Phải, từ lúc đó trở đi, tôi chưa từng vui vẻ. Thật lòng yêu một người, cả đời chỉ có thể có một lần, sau này dù có gặp được ai đi nữa, cũng sẽ không có lại được thứ tình cảm mãnh liệt đó.” Trên khuôn mặt tuấn tú của anh thoáng hiện lên một chút đau đớn.

“Chúng ta đều là những người đáng thương.” Cô thì thầm.

Anh dập thuốc, nhìn sang cô, “Không có người yêu không đáng thương, kẻ không biết yêu thương người khác mới là thứ sâu bọ đáng thương.”

Có lẽ bởi vì anh là GAY, là người đồng bệnh tương lân, nên cô dẹp bỏ mọi phòng bị trong lòng, tất cả những ám ức trước đây cứ như vậy mà tuôn trào. Trọng Khải vẫn nhìn thẳng về phía trước, không có ý định cho xe chạy.

Cô đang rầm rức khóc.

“Đừng cố nén làm gì.” Giọng nói của anh không ầm áp, nhưng lại khiến người ta cảm động, anh đưa tay kéo nhẹ, cô ngã nhào vào lòng anh, tựa đầu vào ngực anh mà khóc, anh không thay đổi tư thế, dịu dàng ôm lấy cô, đầu đặt nhẹ trên vai cô, giống như hai chú chim nhỏ dựa sát vào nhau cùng chống chọi giá rét.

Một hồi lâu sau, cô mới ngừng khóc, hai mắt sưng đỏ, ngại ngừng cười gượng, “Xin lỗi, làm ướt áo anh rồi.”

Anh lắc đầu, “Không sao, ít nhất thì trong hai chúng ta vẫn còn một người có thể cười, rất tốt!” Anh vuốt ve gương mặt cô, “Tôi rất ao ước mình có thể cười.”

“Trọng Khải,” Diệp Tiểu Du bỗng nhiên quên đi nỗi đau của bản thân, xót xa nói, “Chúng ta làm bạn, được không?”

“Cô không để ý tôi là GAY sao?” Anh tự ti nói.

“GAY cũng là người mà, chẳng qua người họ yêu là những người cùng giới mà thôi, thật lòng yêu một người thì không có lỗi, em đánh giá cao lòng chân thành và sự ưu tú của anh. Sau này, đừng nói em cười ngu ngơ nữa là được, em sẽ là một người bạn tốt.”

Diệp Tiểu Du nghiêm túc nói. Anh phớt bầy nỗi đau cũ trước mặt cô, chỉ vì muốn cô hiểu rõ tất cả mọi việc đều sẽ qua đi, cô có lí do gì để từ chối một người bạn như vậy?

“Em tên Tiểu Du, chữ du trong cây du, một loại cây rất phổ biến, ở những vùng thôn quê đâu đâu cũng có thể gặp.” Cô đưa tay về phía anh.

Anh nhẹ nhàng bắt lấy tay cô, ánh mắt xanh lam như đại dương khẽ xao động tỏ vẻ hân hạnh, “Trọng Khải!”

Hai người mặt đối mặt nhìn thẳng vào nhau, anh cúi người hôn lên trán cô, “Đêm hôm nay, đối với em là bất hạnh, nhưng đối với anh mà nói, lại là một loại may mắn, ở Trung Quốc này, anh đã có được một người bạn tâm giao.”

“Em rất sẵn lòng.” Có một người bạn cao to vạm vỡ, lại không cần phải để ý tới sự khác biệt về giới tính, không phải lo lắng bất cứ điều gì, Diệp Tiểu Du cảm thấy hài lòng, hướng chỉ trí tuệ của anh cũng khiến cô rất ngưỡng mộ.

Chỉ có điều cô không ngờ, phương thức kết bạn này để lại nhiều dư vị đến như vậy. Nói như thế nào, cũng là rất đau rất đau.

19. Chương 19: Bóng Cây Thầm Lặng 1

Thôi thì, kiếp này đã vậy

Tất cả ngóng trông và khát vọng không thể giải bày

Chỉ đành kết tinh thành hạt giống đơn côi

Gieo xuống kiếp sau

Phương pháp đơn giản nhất để giết thời gian

Chính là để mặc cho ánh sáng và bóng tối

Tuần hoàn xuất hiện

Để em nảy mầm thành cây

Một thân cây thầm lặng

Ngay cả khi đứng giữa đêm trăng lạnh lẽo

Cũng vẫn vững vàng, không nói một câu.

“Em đi lên một mình không sao chứ?” Trọng Khải không yên tâm hỏi Tiểu Du, nhưng cơ mặt anh lại không mấy may nhúc nhích.

Gương mặt đó giống như những khuôn mặt đã qua giải phẫu thẩm mỹ, không thể nào biểu hiện được cảm xúc của mình, Diệp Tiểu Du thở dài xót xa, dùng bàn tay nhỏ bé của mình nắm lấy bàn tay to lớn của anh, “Khu này rất an toàn, lại gần Trung tâm đào tạo nên không sao đâu. Anh ở chỗ nào?”

“Anh ở trong khu nhà dành cho giáo viên nước ngoài của Đại học Thanh Hoa, cũng không xa mấy.”

“Àh, vậy tốt quá, sau này anh có thể thường xuyên đến chỗ em chơi rồi, lái xe cẩn thận nhé.” Cô mở cửa xe, khí lạnh xộc vào buốt giá đến nỗi có thể khiến lòng người chết lặng, mùa đông phương Bắc quả là rất lạnh.

Tiểu Du khom người nhìn vào cửa xe, nở một nụ cười tươi tắn với Trọng Khải, anh khẽ gạt đầu, vẫy vẫy tay, rồi lái xe đi.

Lê bước nặng nề về nhà trọ, vừa mở cửa, ánh đèn sáng choang rọi vào mắt khiến Diệp Tiểu Du không kịp thích ứng, giơ tay lên chắn lại, một vết sẹo mờ mờ trên mu bàn tay đập vào mắt cô, có hơi xấu xí một chút. Tiểu Du thấy có hai người đang ngồi trong phòng khách, một người mang theo sự tức giận trên gương mặt lạnh lùng, một người lại tỏ ra vô cùng thông cảm.

“Hôm nay sao em về sớm vậy?” Tiểu Du hỏi. Cao Thiên sống chủ yếu về đêm, nếu không đi trình diễn thì lại bận tiệc tùng, hơn một nửa số ngày trong tuần đều về muộn.

“Có người đứng ngoài cửa đợi lâu quá hết chịu nổi, nên gọi điện thoại kêu em về.” Cao Thiên nhún nhún vai.

Kỷ Siêu ngồi im, không nói lời nào. Diệp Tiểu Du cũng không có tâm trạng đi phân tích lí do khiến cậu ta nổi giận là gì, bây giờ cô chỉ muốn được nằm dài ra giường, đánh một giấc tới sáng, không cần nghĩ ngợi đến bất cứ chuyện gì cả.

Kỷ Siêu đột ngột đứng bật dậy, kéo cô lôi vào phòng, đóng sập cửa lại một cái “rầm”, cũng không thèm bật đèn, trong bóng tối chỉ thấy ngọn lửa trong mắt anh càng lúc càng hừng hực.

Cao Thiên đứng bên ngoài gõ cửa hai tiếng, nhưng không kiên nhẫn được bao lâu, đoán chừng sẽ không xảy ra chuyện gì liên quan đến mạng người, liền bỏ đi.

“Người đàn ông trên xe vừa nãy là ai?” Kỷ Siêu lạnh lùng hỏi.

Diệp Tiểu Du bật đèn lên, kéo một chiếc ghế qua cho Kỷ Siêu, bản thân thì ngồi xuống mép giường, bỗng nhận ra sự khác thường của Kỷ Siêu, cô từ tốn nói: “Sao vậy, là giáo sư của Trung tâm đào tạo. Em quen thầy ấy sao?”

Kỷ Siêu buồn bực ngồi xuống, “Tôi không quen, sao cô về trễ quá vậy?”

“Trung tâm có cuộc họp.” Diệp Tiểu Du đành phải nói dối, cô không muốn Kỷ Siêu biết quá nhiều chuyện.

Kỷ Siêu tin cô, nét mặt từ từ dịu xuống, dịch ghế đến gần bên cô, “Hôm nay, em đến thăm cô từ rất sớm, đến giờ tan tầm cũng không thấy bóng dáng cô đâu, em hơi lo lắng, nên mới kêu Cao Thiên về mở cửa.”

Diệp Tiểu Du gật đầu, “Sau này, không cần phải ghé qua thăm cô nữa, thời tiết lạnh thế này, chỗ em ở lại xa, kì thì cuối học kì cũng sắp tới rồi, bài vở sẽ nhiều hơn bình thường, cô biết tự chăm sóc cho bản thân mà.”

Kỷ Siêu liếc mắt nhìn sang cô với vẻ không tin tưởng, “Tại sao cứ muốn đẩy em ra xa, có phải sợ em cản trở việc gì của cô không?”

Diệp Tiểu Du thầm than, nói một cách duy tâm, nếu con người có kiếp trước, kiếp này, vậy thì kiếp trước cô nhất định là kẻ thù của nhà họ Kỷ, nếu không sao kiếp này lại để cô gặp tới hai người họ Kỷ, đã vậy còn phải chịu cùng một kiểu chất vấn, hạnh hộc giống nhau.

“Em suy nghĩ nhiều quá rồi đó Kỷ Siêu. Em là học trò của cô, có thể gây trở ngại gì cho cô chứ?” Trong Tâm lí học giáo dục có nói, sinh viên trong thời kì trưởng thành có thể sẽ nảy sinh tình cảm với những giáo viên trẻ tuổi, nhưng đó chỉ là một loại cảm giác ngưỡng mộ, chứ không phải là tình yêu thật sự. Gặp tình huống như vậy, nhất định phải nhẹ nhàng khuyên bảo, không thể phản đối quá gay gắt. Diệp Tiểu Du tin rằng tình trạng của Kỷ Siêu cũng như vậy, cô cố nhắc nhở bản thân không được quên thân phận của mình, không để cho cậu ấy suy nghĩ quá xa.

“Hừ!” Kỷ Siêu cười khẩy, “Cô xem tôi là con nít trong nhà trẻ, hay là một đứa học sinh cấp ba ngây ngô, đừng quên, tuổi tác của chúng ta xấp xỉ nhau.”

Diệp Tiểu Du đỏ mặt, hạ thấp mi mắt, “Đó là cảm giác của em, cô chỉ xem em là học trò.”

Kỷ Siêu bỗng dưng đặt một tay lên trước ngực cô, chậm chậm vuốt ve, tay kia kéo cô áp sát vào người anh, hơi thở lập tức trở nên nặng nề, anh gầm lên bằng một giọng trầm đục: “Tôi là đàn ông, không phải một đứa con nít, đừng coi thường sự tồn tại của tôi. Trước đây, em không có tự do, tôi không dám suy nghĩ xa vời, nhưng bây giờ em đã được tự do, vì sao không chịu để ý đến tôi, tôi có thể cho em tất cả, em không cảm nhận được khát vọng của tôi dành cho em sao?”

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, trong nhất thời Diệp Tiểu Du chưa lấy lại được bình tĩnh, nhưng dù sao cô cũng đã từng trải qua cuộc sống vợ chồng, cô lập tức cảm nhận được những thay đổi khác thường của Kỷ Siêu. Cô hốt hoảng đẩy anh ra, tát cho anh một bạt tai, anh không tránh né, cứ đứng yên chịu trận, cô sững sốt vì hành động của chính mình, đưa mắt nhìn xuống lòng bàn tay. Bỗng nhiên, trong lúc cô còn ngơ ngẩn, Kỷ Siêu lại kéo cô về phía mình, nâng gương mặt gầy gò của cô lên, hôn lên môi cô, Diệp Tiểu Du hoàn toàn không thể chống cự, đành để mặc cho anh hôn.

Môi Kỷ Siêu chỉ chạm nhẹ trên môi cô rồi dừng lại, nhưng toàn thân cô lại tê dại đến mức không chống đỡ nổi, “Một người mà ngay cả hôn cũng không biết, dựa vào cái gì mà lại đứng trước mặt tôi lên mặt người lớn, em muốn tôi tin điều gì?”

“Tôi đã từng ly hôn,” Không lay chuyển được Kỷ Siêu, Diệp Tiểu Du chỉ đành miễn cưỡng lôi ra một lí do.

“Giấy chứng nhận ly hôn thì phải để trong hộp tử, chứ không phải lúc nào cũng đem ra treo ở trước ngực giống như em.” Vốn dĩ lúc đầu chỉ định trừng phạt vì cô đã coi anh là một đứa con nít, không ngờ Kỷ Siêu càng hôn càng có cảm giác, anh cúi đầu hôn xuống cổ cô, phía sau tai cô, mỗi một nụ hôn dường như đều mang theo cảm giác chiếm hữu. “Đừng nói với tôi những chỗ này đều chưa có ai từng hôn lên đó.”

Diệp Tiểu Du thật sự thấy vừa tức giận vừa xấu hổ, nhưng lại vùng vẫy không thoát, “Nói bậy cái gì đó, tôi đã từng kết hôn rồi.”

“Từ khi kết hôn, hừ, chỉ sợ kinh nghiệm trong chuyện nam nữ của em còn không nhiều bằng tôi đâu.”

“Kỷ Siêu!” Cô lớn tiếng hét lên, dùng chân đạp anh ra, tay điên cuồng chà sát những chỗ anh vừa chạm vào, vô cùng ê chề nói: “Dù tôi không có kinh nghiệm thế nào đi nữa, cậu cũng không có tư cách động tay động chân với tôi, bây giờ cậu ra ngoài cho tôi.” Nói xong, cô nhìn Kỷ Siêu bằng ánh mắt căm giận tột cùng, cổ nén giọt lệ, xoay lưng đi.

“Tôi không muốn nói lời xin lỗi, chẳng qua đây là lần đầu tiên tôi yêu một người đến mức điên loạn như thế này mà thôi.” Kỷ Siêu dịu giọng nói, sau đó đi về phía cửa; rồi tiếng cửa chính đóng sập lại, hết thấy mọi thứ liền trở về với trạng thái tĩnh lặng.

Cơ thể căng thẳng của Diệp Tiểu Du lập tức thả lỏng, cô ngã người ngồi phịch xuống giường, xấu hổ, bối rối, xen lẫn tức giận... tâm trạng gì cũng có. Buổi tối hôm nay làm sao vậy, từng người từng người một xuất hiện trước mặt cô như đèn kéo quân, có người làm cô tổn thương, có người quan tâm cô, lại có người yêu cô, cô trở thành tâm điểm của mọi người từ bao giờ? Trước năm 24 tuổi, cô như một hạt bụi, không ai thèm để ý, sau năm 24 tuổi, cô trở thành một hạt cát, ai cũng không chịu nổi phải dụi một lần.

“Hai người cãi nhau sao?” Cao Thiển ở bên ngoài ló đầu vào hỏi.

Diệp Tiểu Du cười khổ, “Vào đi, cô giáo làm sao có thể cãi nhau với học trò?”

Cao Thiển ngồi xuống giường, bĩu môi, “Đó là suy nghĩ của chị thôi! Kỷ Siêu có lẽ không nghĩ như vậy, cái tên người ngoài hành tinh đó, từ nhỏ tính tình đã lạnh lùng, đi trên đường tuyệt không hề nhìn ngang ngó dọc, không coi ai ra gì. Em không ưa được nên thỉnh thoảng lại chọc phá anh ấy, haha, nhưng mà, hình như anh rất quan tâm cô.”

“Hai người tại sao không đến với nhau?” Diệp Tiểu Du khéo léo chuyển đề tài.

“Hả, chị muốn em bị UFO (đĩa bay) đưa ra ngoài vũ trụ sao, đừng nha, ở Trái đất mặc dù môi trường bị ô nhiễm một chút nhưng những điều tuyệt vời thì rất nhiều. Em vẫn muốn yên ổn làm người địa cầu, em và anh yêu nhau là chuyện không có khả năng, bạn bè thân thiết lại càng không phải nói, cực chẳng đã chỉ đành chấp nhận làm bạn học của nhau thôi! Em đã có bạn trai, phải rồi, cuối tuần này anh ấy sẽ đến đây. Em nói trước với chị một tiếng.”

Diệp Tiểu Du hiểu ra, “Muốn chị tránh mặt phải không?”

“Nếu chị không ngại nhìn thấy ‘cảnh nóng’, thì có thể ở lại.” Cao Thiển cợt nhả nói.

Diệp Tiểu Du liền đỏ mặt, “Biết rồi, mấy ngày đó chị sẽ đến chỗ khác ở tạm.”

“Chị có chỗ ở khác sao?”

Biện pháp là do con người nghĩ ra, Diệp Tiểu Du tin rằng nhất định có, hiện tại không phải là lúc suy nghĩ đến những chuyện nhỏ nhặt này, nghĩ đến Kỷ Siêu cô lại cảm thấy không tin nổi, cô phải xử lý chuyện cậu ta thế nào đây?

“Cô trò yêu nhau cũng rất lãng mạn, hai người có định phát triển tình cảm tiếp không? Thật ra hai người rất xứng đôi, Kỷ Siêu đô con cao ráo, chị thì nhỏ nhắn xinh xắn, trông rất đẹp đôi.” Cao Thiển lẩm bẩm.

“Haha, em tưởng đây là phim tình cảm sao, lại còn tình yêu cô – trò nữa chứ?” Diệp Tiểu Du ngồi dậy, xoa trán, “Chị không thể đón nhận tình cảm của Kỷ Siêu, có thể vì ngay từ đầu trong lòng chị luôn xem cậu ấy là học trò của mình.”

“Học trò cái gì, chị không biết sao, anh ấy đến Đại học B là do trường của mấy người nằng nặc mời vào, chủ yếu là muốn ảnh đại diện nhà trường tham gia thi đấu để nhà trường được rạng danh mà thôi. Kỷ Siêu là lập trình viên rất nổi tiếng ở trong nước, không biết có bao nhiêu trang web lớn tranh nhau mời ảnh nữa đó. Từ hồi cấp ba, ảnh đã kiếm được mấy trăm vạn, bây giờ càng không tưởng tượng nổi. Ngoài việc Kỷ Siêu nhỏ hơn chị một hai tuổi thì những mặt khác ảnh đều vượt trội hơn những người đàn ông khác rất nhiều.”

Diệp Tiểu Du giờ mới vỡ lẽ, chẳng trách được nhà trường luôn mắt nhắm mắt mở đối với việc cúp học của Kỷ Siêu, không hề trách phạt gì cả, thì ra là vì như vậy. “Vậy thì chị và Kỷ Siêu lại càng không có khả năng, cậu ấy quá ưu tú, lại còn nhỏ tuổi hơn chị, bọn chị không xứng với nhau.”

“Ngốc quá!” Cao Thiển đã thông tư tưởng cho Tiểu Du, “Kỷ Siêu thích chị thì được rồi, ngày nào cũng chạy qua đây chỉ để nhìn chị một cái. Chị chỉ nói một câu thì mắt ảnh đã sáng lấp lánh, đáng vẻ vô cùng dịu dàng, đến em nhìn thấy mà còn muốn yêu ảnh luôn nữa là.”

Diệp Tiểu Du không nói gì, không phải cô ngốc nghếch mà chỉ là hiện tại cô không thể đón nhận tình yêu của bất kì người đàn ông nào cả. Kỷ Siêu có ưu tú hơn nữa cũng không liên quan gì đến cô, nếu đã không thể đem đến hi vọng cho người ta, vậy chỉ có thể nhắm tâm một chút, làm cho người ta tuyệt vọng.

“Sau này cậu ấy sẽ gặp được cô gái tốt.” Cô nói để tự an ủi mình.

“Suy nghĩ của anh ấy rất già dặn, những bạn nữ đồng trang lứa chỉ e không hợp nhãn ảnh đâu. À, dĩ nhiên em không có ý ám chỉ chị già đâu nha, chị cũng thuộc kiểu người lập dị, tuổi tác không lớn, trình độ thì cao, đã vậy còn rất thanh lịch tao nhã, tự nhiên sẽ khiến Kỷ Siêu phải đánh giá cao rồi, lập đi đi với lập đi, rất xứng đôi nha.”

“Được rồi, không cần phải tùy tiện ghép đôi nữa, đi ngủ đi, chị mệt lắm rồi.” Đầu nhúc nhúc muốn võ tung, Diệp Tiểu Du hối thúc.

“Ồ, ờ, à phải, hai người vừa nãy chơi tới cấp mấy rồi?” Cao Thiển cười nham nhở.

Diệp Tiểu Du vớ lấy cái gối ném về phía Cao Thiển, “Nói bậy bạ gì đó!”

“À, em ở bên ngoài nghe thấy hết rồi!” Cao Thiển chạy vụt ra ngoài để bảo toàn tính mạng, nhưng cũng không quên ngoái đầu lại nói thêm một câu.

Diệp Tiểu Du mỉm cười tỏ vẻ thất bại, dọn dẹp chăn giường lại một chút, rồi để nguyên quần áo trên người nằm dài ra. Khi mọi thứ đều yên tĩnh trở lại, hình ảnh của Kỷ Dực Phi lại hiện ra trước mắt làm lòng cô đau nhói. Lúc này đây, chắc là anh và Cát Tinh Nhi đang cùng nhau lên “đỉnh Vu Sơn”, tự do tự tại quên cả lối về.

Nếu như hồi đó người lấy anh là Viện Viện, liệu anh có như vậy không?

Đáp án khẳng định là không, cô đã từng nhìn thấy sự yêu thương bảo bọc mà anh dành cho Viện Viện. Nguồn gốc của tất cả mọi chuyện đều do cô mạo muội xông vào cuộc đời anh, người thất bại rồi cuộc cũng chỉ có mình cô.

Sau này, tất cả những gì liên quan đến anh cô sẽ không để tâm nữa, những hồi ức về anh cô cũng phải quên đi thôi.

Chia xa từ đây, kiếp sau không hẹn gặp lại!

Nước mắt từ trên khóe mi lặng lẽ lăn dài xuống gối, đêm nay lại là một đêm mất ngủ.

20. Chương 20: Bóng Cây Thầm Lặng 2

Ngay giây phút Diệp Tiểu Du xoay người bỏ đi, Kỷ Dục Phi chán chường rời khỏi nộ hôn kia. Cát Tinh Nhi ra vẻ thẹn thùng nép sát vào lồng ngực anh, vòng hai tay ôm chặt lấy thắt lưng anh. Kỷ Dục Phi giống như một con rối gỗ theo chân Cát Tinh Nhi bước ra khỏi nhà hàng, trong lòng không có chút niềm vui chiến thắng nào.

Nhân viên nhà hàng đưa xe của Cát Tinh Nhi đến, hai người lên xe, mãi đến khi xe chạy bon bon trên đường anh mới bắt đầu có chút ý thức.

“Đi đâu đây? Nhà em hay nhà anh, không thì đến khách sạn đi?” Cát Tinh Nhi dừng xe lại dưới một bóng cây rậm rạp âm u ở một góc đường, nghiêng người quỳn rũ hôn lên môi Dục Phi.

Anh sưng sờ mắt một lúc, “Xin lỗi...”

Chưa kịp nói hết câu, Cát Tinh Nhi đã chặn trên miệng anh bằng một nộ hôn, khê lắ đầu: “Không được nói, lửa là do anh nhóm lên, anh phải chịu trách nhiệm dập tắt. Đã lâu rồi chúng ta không ở bên nhau, anh không nhớ tới những đêm xúc cảm dâng trào ngày trước hay sao, em nằm trong lòng anh, mồ hôi trên trán anh rơi xuống ngực em, từng giọt từng giọt...” Cô vừa nói, vừa vuốt ve lên xuống trên ngực anh, cho đến khi làm dậy lên trong anh một ngọn núi lửa.

Trong người đã có sẵn men rượu, lại bị kích động bởi người đàn ông đi bên cạnh Diệp Tiểu Du, đúng lúc này còn gặp sự khiêu khích của Cát Tinh Nhi, cơ thể luôn thành thực hơn nhiều so với lí trí, Kỷ Dục Phi lập tức có cảm giác. Trong đầu đột nhiên nảy ra ý nghĩ trả thù mãnh liệt, anh muốn cho Diệp Tiểu Du biết, trên thế giới này không phải chỉ có mình cô là phụ nữ, còn có cả đồng người tự nguyện sà vào lòng anh.

Cơ thể anh lập tức căng cứng, anh chuyển từ thể bị động sang chủ động, thô lỗ ghì chặt cơ thể Cát Tinh Nhi, gần như điên cuồng ngẫu nhiên bờ môi cô, không mấy may thương tiếc.

Cát Tinh Nhi hai mắt mơ màng, thỏ thẻ trong mê, “Hình như chúng ta không kịp về nhà rồi, làm sao bây giờ?”

Anh đưa tay nhắc cô từ bên ghế lái qua, đặt trên người mình, rồi với tay tắt hết đèn xe, sau đó ngang tàng xé bung áo cô. Anh nghe thấy tiếng hít thở dồn dập chan chứa khát vọng của Cát Tinh Nhi, mỗi một góc ngách trên cơ thể cô đều điên cuồng theo từng động tác sờ soạng nơi bàn tay anh.

Không có bất kì sự báo trước nào, anh áp sát người cô, cơ thể chuyển động dồn dập, Cát Tinh Nhi rên rỉ thành tiếng, tạo ra những tiếng thở dốc thỏa mãn.

Kỷ Dục Phi nhắm nghiền hai mắt, đóng chặt lí trí, để mặc cho dục vọng xâm chiếm, cuồng loạn cuốn chặt Cát Tinh Nhi. “Tiểu Du, Tiểu Du, Tiểu Du,” Cát Tinh Nhi bỗng nghe thấy tiếng gọi ngọt ngào khe khẽ của anh, cô mở mắt, nhìn thấy trên khuôn mặt tuấn tú kia hiện rõ nét dịu dàng khôn xiết, tất cả mọi xúc cảm lập tức tụt xuống như thủy triều rút đi, trong lòng bỗng uể oải chán chường, nhưng cô lại không muốn buông xuôi một cách dễ dàng như vậy, cô gục đầu trên vai anh, vờ như không nghe thấy gì hết.

Xúc cảm mãnh liệt qua đi, Kỷ Dục Phi hồ hững nhắc Cát Tinh Nhi ra khỏi người mình, ánh mắt nhìn cô giống như nhìn một kẻ xa lạ. Lí trí bắt đầu phục hồi, cảm giác hối hận ủa về khiến anh không dám nhìn cô thêm lần nữa. Sửa sang lại quần áo mình cho chỉnh tề, thấy cô cũng chỉnh trang đầu ra đấy rồi, anh mới mở cửa xe, tỏ ý xin lỗi nói: “Tôi hơi nhứ đầu, muốn xuống xe đi dạo một lát, cô lái xe cẩn thận.”

Câu nói này là sự dịu dàng duy nhất mà anh dành cho cô trong suốt buổi tối hôm nay, nhưng cô không để tâm, trái tim cô đủ kiên cường, cô mỉm cười duyên dáng nói: “Đừng về nhà quá trễ, Kỷ Tổng, ngày mai gặp lại!”

Kỷ Dục Phi gạt đầu một cách lãnh đạm, bước thẳng về phía trước đón những hạt mưa tuyết rơi đầy trời, bông tuyết tấp thẳng vào mặt khiến anh không mở nổi mắt. Cảm giác lạnh buốt khiến đầu óc anh tỉnh táo, một giọt nước mắt âm ỉ từ hốc mắt lặng lẽ tuôn rơi. Mặc dù giữa anh và Diệp Tiểu Du đã không còn bất kì quan hệ gì, nhưng giây phút này đây anh lại cảm thấy như mình vừa phản bội cô, cảm giác tội lỗi dấy lên trong anh một cách mãnh liệt, anh là đồ tồi, anh đã không còn đủ tư cách để có Tiểu Du nữa rồi, cũng không có lí do gì để yêu cô nữa.

Yêu? Bước chân anh bỗng dừng khựng lại, anh bị một chữ này dọa khiến hô hấp hỗn loạn. Anh yêu Diệp Tiểu Du sao?

Lúc này đây, anh bỗng nhiên ý thức được rằng, anh đã yêu, vẫn luôn yêu, từ cái giây phút đầu tiên gặp gỡ, một cô bé mảnh mai đứng bên cạnh Viện Viện, anh đã âm thầm bị cuốn hút. Cô là dòng suối yên bình trong lòng anh, bấy năm qua, cô là người mà anh liên lạc nhiều nhất, nói là vì Viện Viện, nhưng chỉ cần nghe được giọng nói êm ái dịu ngọt của cô, anh liền thấy như được tiếp thêm sức lực. Viện Viện là một cô gái thông minh, đã phát hiện ra điều này, cho nên mới cắt đứt với anh một cách dứt khoát như vậy. Sau khi Tiểu Du đến Bắc Kinh, anh cũng nhanh chóng chuyển đến Bắc Kinh, ý nghĩ muốn gặp cô bức anh suýt phát điên, anh đã đi tìm cô. Anh và cô nói chuyện với nhau về Viện Viện, Viện Viện là bạn thân của cô, không có Viện Viện anh sợ mình không có cơ để qua lại với cô, Quả nhiên cô đã để anh tiếp cận, nhưng anh lại không nhìn rõ lòng mình. Mượn danh nghĩa thất tình, anh sống phóng túng buông thả, mãi cho đến khi bị cô bắt gặp, cô bỏ đi, anh mới bắt đầu sợ hãi, gặp lại nhau một lần nữa, anh không ngại dùng ‘mĩ nam kế’ để mê hoặc cô, cho đến khi cô trở thành vợ anh. Anh lừa mình dối người, nói chọn cô là vì cô khôn khéo hiểu chuyện, thật ra anh đã yêu cô từ rất lâu rất lâu rồi. Mãi tới lúc mất đi hoàn toàn, anh mới hiểu ra.

Làm sao có thể nói Viện Viện thay lòng đổi dạ, thật ra người thay lòng đổi dạ chính là anh! Chỉ là anh luôn tự mình là đúng, nghĩ rằng bản thân yêu Viện Viện sâu đậm, nhưng đến khi nhìn thấy Phùng Như Hải anh chỉ nói câu chúc phúc mà không hề thấy đổ kị. Không giống như mới vừa rồi lúc nhìn thấy người đàn ông lạnh lùng cao ngạo kia, anh đổ kị muốn phát điên, hành xử thất thố đến mức không để ý đến hình tượng bản thân.

Sao mà anh ngu ngốc đến như vậy? Sao lại buông tay cô dễ dàng đến như vậy? Tại sao phải đợi đến bây giờ anh mới hiểu ra, đã vậy còn là sau khi phản bội cô nữa chứ?

Lúc này, Kỷ Dục Phi thấy hối hận cũng đã muộn, ngồi xuống băng ghế trên vỉa hè ghen ngào khóc nức.

Anh bỗng nhiên cảm thấy rất kích động, rất muốn được nghe giọng nói của cô, rất muốn nói với cô anh sai rồi, sau đó sẽ nói với cô anh yêu cô, yêu rất nhiều. Anh móc điện thoại ra, ấn phím 1 là số của cô. Điện thoại đổ chuông mãi mà không có ai bắt máy. Anh sốt ruột, lại gọi tiếp, vẫn như cũ không có người bắt máy. Anh sợ mình gọi lộn số, lại bấm từng số từng số một, vẫn không có người bắt máy. Anh gạt bông tuyết trên mặt xuống, không cần gọi điện nữa, anh phải đi tìm cô, nhưng cô đang ở đâu? Anh hoàn toàn không biết, anh phải đến Trung tâm đào tạo hỏi thử nhất định sẽ có người biết. Đầu có hơi choáng, anh vội vã bước ra đường, bình tĩnh lại, xác định coi Đại học Thanh Hoa nằm ở hướng nào, nhìn nhìn xem có chiếc taxi nào đi ngang qua không.

Trong tuyết lớn, một chiếc xe tải đang phóng đi như bay không để ý thấy trên đường đêm có một bóng người, đến khi xe tới gần thì đã không còn kịp nữa. Người tài xế kinh hoàng bẻ ngoặt tay lái sang vệ đường, nhưng tiếc thay vận tốc xe quá lớn, nên vẫn không tránh kịp, người đi trên đường bị hất tung văng ra mấy mét, tiếp theo là tiếng điện thoại rơi xuống đường vỡ nát.

Xe tải cũng lật nghiêng sang một bên, tài xế bò ra khỏi khoang lái, nhìn thấy vết máu đỏ tươi trên tuyết, tiếng kêu hoảng hốt vang vọng giữa trời đêm giá lạnh.

Trời vừa tản sáng, tuyết đã ngừng rơi. Diệp Tiểu Du mở toang cửa sổ, hít thật sâu một luồng khí lạnh, đón nhận hiện thực mùa đông đã đến. Cô tìm chiếc áo khoác dài màu xanh để mặc, còn quần thêm một chiếc khăn choàng cùng màu, “con cú mèo” Cao Thiên kia vẫn đang say ngủ, cô rón rén bước xuống lầu, không ngờ tới, lại nhìn thấy Trọng Khải đang chờ cô ở đó.

Đối với người đã từng sống ở Bắc Mĩ như anh, một chút lạnh giá của Bắc Kinh này chẳng đáng là gì. Mặc trên người chiếc áo khoác màu xám, vóc dáng cao lớn của anh càng trở nên mạnh mẽ rắn chắc, nhìn thấy Diệp Tiểu Du, anh khẽ gật đầu, đôi mắt màu lam lóe lên một chút hơi ấm, vẻ mặt vẫn nghiêm trang như mọi ngày.

“Chào buổi sáng, Trọng Khải!” Diệp Tiểu Du chạy về phía anh, mũi ửng đỏ vì lạnh.

“Anh đi bộ tới đây, chỉ mất có 10 phút, em ngủ có ngon không?” Anh sợ cô vấp ngã, đưa tay ra đỡ cô. Cô không khách sáo, vịn vào anh, hai người giẫm trên tuyết đi về phía trường Đại học Thanh Hoa. “Tuy ngủ

không được ngon nhưng dù sao cũng chộp mắt nghỉ ngơi được một đêm, cũng xem như khôi phục lại tinh thần rồi!”

“Anh cứ lo lắng mãi.” Lời anh nói giống như tiết trời ngày hôm nay không có chút độ ẩm nào, nhưng cô lại nhận ra sự quan tâm của anh.

Cô khẽ nói: “Không nhắc đến chuyện hôm qua nữa, được không?”

“Uhm!” Anh gật đầu đồng ý, nếu cách này có thể khiến cô quên đi mọi nỗi buồn phiền, anh tán thành. Anh đồng cảm sâu sắc với nỗi đau của cô, nên trời vừa tạnh sáng anh liền ghé qua xem cô có ổn không, sắc mặt dù hơi nhợt nhạt nhưng cũng không đến nỗi nào. Trên chiếc áo khoác xanh phủ lấm tấm những bông tuyết trắng, trông cô tươi trẻ như một nhánh cây nhỏ đang đâm chồi nảy lộc trong những ngày đầu xuân, khiến người ta động lòng, anh thật sự hi vọng sẽ có người thật lòng thật dạ yêu cô.

“Anh đã ăn bánh kẹp Bắc Kinh bao giờ chưa?” Chỗ ngã rẽ kia có một bác chuyên tráng bánh kẹp bán cho đám sinh viên qua lại quanh đó. Anh lắc đầu, cô buông cánh tay anh ra, chạy tới mua hai phần bánh, rồi đưa cho anh một phần.

Nhà anh bên Mỹ cũng xem như rất có danh tiếng, nên khá chú trọng chuyện ăn uống, anh chưa bao giờ ăn thức ăn bày bán ở ven đường. Anh sợ sệt nhìn miếng bánh xanh có đỏ có đen có được cuộn lại gói trong một miếng giấy đang cầm trên tay, thấy cô ăn ngon lành, anh cắn thử một miếng nhỏ, cay xé lưỡi, nhưng cũng khá ngon, còn có vị là lạ nữa, anh không nói rõ được đó là vị gì, nhưng nói chung, không khó ăn lắm.

“Cũng được ha!” Cô giúp anh lau vết tương dính ở khóe miệng.

“Uhm!” Anh gật đầu, không giống hamburger, không giống hotdog, rất đặc biệt.

“Vậy sau này em sẽ dẫn anh đi ăn những món khác nữa.” Cô mỉm cười nói.

thầm than, trên đời này, thứ làm con người ta tổn thương sâu sắc nhất không phải là bất kì thứ vũ khí nguy hiểm nào, mà chính là sự tàn nhẫn của người mình yêu thương sâu đậm nhất. Trọng Khải ưu tú như thế đẹp trai như thế, mà cũng bị tổn thương thê thảm. Anh và cô đều là những người có số phận đáng thương.

Lau sạch tay, hai người cùng đi đến Trung tâm đào tạo. Anh có tiết dạy vào buổi sáng, cô cũng có bài tập cần phải chấm. Công việc bận rộn, không có thời gian để buồn phiền.

Mở ngăn kéo, nhìn thấy điện thoại, Tiểu Du khẽ thở dài, từ nay điện thoại của cô phải mở vì ai đây, làm gì có ai chứ, sau này cô cũng sẽ không mong chờ bất kì điều gì nữa. Nhìn vào màn hình, mười cuộc gọi nhớ, cô kinh ngạc mở danh sách các cuộc gọi nhớ ra xem, có ba cuộc của Kỷ Dực Phi, hai cuộc của Phó Cương, năm cuộc còn lại là một số điện thoại lạ hoắc.

Đã xảy ra chuyện gì sao? Chẳng phải anh đang ôm Cát Tinh Nhi hôn nồng cháy hay sao, có gì còn phải gọi điện cho cô, lẽ nào lại muốn chộp tức cô?

Cô quăng điện thoại qua một bên, không thèm suy nghĩ nữa, cầm lấy xấp bài tập, chuẩn bị vào lớp, muốn tiến bước về phía trước nhưng bàn chân lại vô cớ bước lùi về phía sau, cô mím mím môi, lấy điện thoại gọi cho Phó Cương.

“Cô Diệp đó hả?” Giọng Phó Cương vừa mệt mỏi lại vừa khẩn trương.

“Phải, có chuyện gì sao?” Trong lòng lo lắng bất an khiến tim Diệp Tiểu Du đập thình thịch.

“Mau đến bệnh viện đi, Kỷ Tổng bị đụng xe rồi.”

Diệp Tiểu Du đứng ngây ra, “Không thể nào, chúng tôi mới gặp nhau tối hôm qua, anh ấy đi cùng với Cát Tinh Nhi mà.”

“Không phải đâu, lúc anh ấy đi một mình trên đường thì bị xe đụng, may mà thương tích cũng không nặng lắm, chỉ bị gãy xương đùi và xương cánh tay thôi, vừa mới tỉnh lại.”

Diệp Tiểu Du thấy chân mình mềm nhũn, bèn ngồi xuống, tay cầm điện thoại lấy bầy run, “Anh ấy không sao chứ?”

“Bộ dạng có chút thảm hại, bị băng bó như thương phế binh vậy, tôi qua rước cô nha?” Phó Cương hỏi.

Cô đột nhiên bình tĩnh, cô lấy tư cách gì để đi thăm anh đây? Hiện giờ bọn họ chẳng là gì của nhau cả. Vợ trước ư? Haha, anh là Tổng giám đốc của một công ty, sẽ có người đến săn sóc anh, thương tích của anh cũng không nặng, cô mà đến chẳng phải sẽ khiến anh thấy ngại hơn hay sao?

Không phải cô nhần tâm, mà là cô không dám đến, chỉ sợ vừa nhìn thấy sự chăm sóc ân cần của Cát Tinh Nhi, tình cảnh của cô sẽ trở nên khốn đốn hơn.

“Thôi khỏi, anh ấy không có chuyện gì là được rồi, tôi phải lên lớp ngay đây.” Cô không chế ngự được, cổ tình nói với giọng gấp gáp, bần bực.

“Cô Diệp?” Phó Cường không dám tin cô sẽ nói những lời này.

“Làm phiền mọi người rồi, tạm biệt!” Sợ bản thân mềm lòng, cô vội vã cúp điện thoại.

Lúc cô bước vào lớp, tiết học đã bắt đầu, cô lặng lẽ ngồi vào một góc, thần thờ lôi xấp bài tập ra chăm, thỉnh thoảng lại hạ bút chỉnh sửa vài chỗ, sửa tới sửa lui, cô chưa xót phát hiện mặt trên của xấp giấy bài tập toàn là ba chữ Kỷ Dục Phi.

Giơ tay chống đầu, cô buông bút, nặng nề hít thở. Trọng Khải đảo mắt về phía cô một cái, rồi lại chuyển hướng nhìn sang phía khác.

Không dễ dàng gì mới đợi được đến lúc hết tiết, anh chờ cô cùng đi ra.

“Sao vậy, mặt mày ủ rũ?”

“Anh ấy bị đụng xe rồi!” Cô dùng ánh mắt chờ mong được giúp đỡ nhìn sang anh, “Em có nên đi thăm anh ấy không?”

“Cái người gặp trong nhà hàng kia sao?” Trọng Khải cũng bị bất ngờ, nhưng không có vẻ mặt biến sắc của người bình thường.

Cô buồn bã gật đầu, lòng rối như tơ vò.

“Tất nhiên phải đi thăm, không đi, em sẽ luôn thấy bất an trong lòng, bài tập cứ để anh chăm cho!” Anh đón lấy xấp giấy trên tay cô.

“Nhưng mà?” Cô ngập ngừng do dự.

“Người khác nghĩ thế nào em không cần bận tâm, anh ta dù sao cũng là người em đã từng yêu có đúng không?”

Cô gật đầu.

“Đi thăm đi! Theo phép lịch sự thì cũng nên mà.” Anh xoa xoa đầu cô, “Tối nay anh sẽ gọi cho em.”

“Uhm!” Cô ôm lấy anh, mượn một chút hơi ấm trên người anh để tiếp thêm dũng khí ỉn, “Trọng Khải, em thật may mắn khi gặp được anh!”

“Anh cũng vậy!” Anh rất muốn mỉm cười đáp lại cô, nhưng không được, đôi mắt màu xanh lam ánh lên những gợn sóng lưu luyến, dịu dàng.

21. Chương 21: Bóng Cây Thầm Lặng 3

Suốt hai mươi bốn năm cuộc đời, hai chữ “đụng xe” đối với Diệp Tiểu Du chẳng khác gì một cơn ác mộng. Năm hai tuổi, tận mắt chứng kiến cảnh cha mình máu me bê bết nằm trong nhà xác của bệnh viện, khiến một đứa bé nhỏ xíu như Diệp Tiểu Du sợ đến nỗi không ngừng gào khóc. Cô không cách nào chấp nhận được sự thật người nằm đó là ba mình. Một khoảng thời gian dài sau này, cứ hễ nhắm mắt là trước mặt cô lại hiện lên cảnh tượng khủng khiếp đó. Đến giờ, đã rất lâu cô chưa mơ thấy lại cảnh tượng kia. Nhưng lúc này đây, ngồi trên xe taxi, cô không tự chủ được lại nghĩ đến tình cảnh đó.

Diệp Tiểu Du hoảng sợ tay không ngừng chà xát trên mặt ghế nệm, mắt khẩn trương nhìn về phía trước.

“Cháu gái à, người nhà cháu bị bệnh hả?” Bác tài xế đầu tóc hoa râu nhìn thấy gương mặt cô trắng bệch qua kính chiếu hậu, cũng cảm thấy lo lắng theo, quan tâm hỏi.

Cô bắt lực gật đầu.

“Đừng nghĩ lung tung nữa, trong bệnh viện có bác sĩ, có y tá, bệnh gì cũng sẽ chữa khỏi thôi mà.” Bác tài mỉm cười an ủi nói.

Diệp Tiểu Du cảm kích, cố nặn ra một nụ cười. Bệnh viện nếu có thể chữa khỏi mọi loại bệnh, chắc sẽ chật cứng người. Ở Bắc Kinh nhất định cũng không còn chỗ trống đâu.

Bác tài cũng cảm thấy mình nói hơi quá, ngại ngừng gãi gãi đầu, mỉm cười đôn hậu, rồi tập trung lái xe. Trên đường giao thông ách tắc khủng khiếp. “Xe cộ ở Bắc Kinh ngày một nhiều, không lái nhanh được!”

“Có chậm một chút cũng không sao đâu.” Diệp Tiểu Du nói khẽ.

“Uhm, uhm, điều này tôi hiểu. Tôi chính là trụ cột trong gia đình. Vợ con đều trông cậy hết vào tôi. Tôi cẩn thận thêm chút nào thì bọn họ bớt lo lắng đi chút đó. Không phải trong các quảng cáo công ích vẫn hay nói câu: ‘An toàn của bản thân chính là tình yêu thương mà bạn dành cho người nhà’ hay sao, phải không, cháu gái.”

“Dạ, để người thân không phải lo lắng cũng là một cách thể hiện tình yêu.” Diệp Tiểu Du kín đáo thở dài, mạng sống không chỉ thuộc về bản thân mình, bất cứ ai cũng không có quyền coi thường sinh mạng. Cho nên, trong lòng dù có đau đớn hơn đi chăng nữa, có thể sống được thì vẫn phải nỗ lực mà sống.

Xe dừng trước cổng chính của bệnh viện, Diệp Tiểu Du xuống xe. Thấy bên cạnh có rất nhiều cửa hàng hoa quả, sau một hồi do dự, cuối cùng cô quyết định mua một bó hoa lily, và một giỏ trái cây. Nhìn lại đồng hoa quả đủ màu đủ sắc trong tay mình, Diệp Tiểu Du thấy hơi chua xót. Thông thường người mang những thứ này vào bệnh viện chỉ có thể là đồng nghiệp hay bạn bè xã giao, chứ còn người nhà và bạn thân sẽ không mang những thứ này đến. Cô bây giờ cũng lâm vào hoàn cảnh vô cùng xa cách với anh rồi.

Bệnh viện quanh năm suốt tháng đều có người ra vào tấp nập, thang máy đông nghịt người. Phòng bệnh đặc biệt nằm ở tầng trên cùng, vừa sạch sẽ lại yên tĩnh.

Phía ngoài hành lang yên ắng tĩnh lặng, thỉnh thoảng lại có một vài cô y tá mang theo chai truyền dịch đi ngang qua. Diệp Tiểu Du tìm kiếm ở từng phòng một, đến tiếng tim mình đập cô cũng nghe được hết sức rõ ràng.

“Cô Diệp?” Phó Cương từ trong một căn phòng tiễn khách đi ra ngoài, vừa nhìn đã thấy cô.

Diệp Tiểu Du đứng lại, giọng nói hơi run rẩy, “Vào trong có tiện không?”

“Nói cái gì vậy, người khác thì không tiện, chứ cô thì có gì mà không tiện? Cô là người nhà, có lý do đáng hoàng mà.” Phó Cương mỉm cười, đón lấy giỏ trái cây và bó hoa trên tay cô, “Mau vào trong đi, Dược Phi vẫn luôn đợi cô đến đó.”

“Đợi tôi?” Diệp Tiểu Du nghi ngờ quay đầu lại, sau đó còn định nói, cô và anh đã li hôn rồi, không còn là người thân của nhau nữa. Nhưng Phó Cương chưa cho cô cơ hội để nói rõ, đã nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh ra.

Phòng bệnh này là phòng đơn, rất rộng rãi, được trang bị các loại trang thiết bị điều trị tối tân. Kỷ Dược Phi đỡ đầu nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, một cánh tay và một bên chân đều bị bó thạch cao, sắc mặt có hơi tiêu tụy. Đối với những trường hợp bị xe đụng mà nói, tình trạng này thật ra cũng không tính là nghiêm trọng.

Diệp Tiểu Du thở phào nhẹ nhõm, trái tim đang treo lơ lửng chậm rãi đáp xuống.

Trong phòng bệnh chất đầy hoa tươi và quà tặng. Y tá đang giúp Kỷ Dược Phi rút ống truyền ra. Cát Tinh Nhi ngồi trước giường, vuốt ve cánh tay lành lặn còn lại của Kỷ Dược Phi, trong mắt hiện lên một chút tự trách.

Cảnh tượng này cũng không chứng mất bằng những gì đã xảy ra đêm qua, nhưng Diệp Tiểu Du chẳng thể ngờ được cô vẫn sẽ đau đớn đến nhường này, tựa như bị đâm, bị khoét ở trong lòng! Cô không ghen mà là tuyệt vọng, hoàn toàn tuyệt vọng.

Phó Cương thấy sắc mặt cô mới đó mà đã thay đổi, thầm tự trách mình sơ suất, vội bước tới đứng chắn trước mặt cô, cố ý dời đi sự chú ý của cô, “May là mùa đông, quần áo dày, hơn nữa chiếc xe chỉ lướt ngang qua người anh ấy, không phải là tông thẳng vào, trong cái rủi còn có cái may, nếu không thì...” Phó Cương thấp giọng nói.

Nếu không thì sẽ như thế nào, trước mắt Diệp Tiểu Du lại hiện ra hình ảnh của cha mình. Cô không kiềm được cả người hơi lảo đảo, vẻ mặt cực kì đau khổ, hai chân không cách nào nhấc nổi về phía trước. Giờ phút này, Diệp Tiểu Du không muốn so đo bất cứ điều gì hết. Anh coi thường cô, anh châm biếm cô, anh đào hoa bay bướm, anh muốn như thế nào cũng được, cô chỉ cần anh khỏe mạnh đứng ở đó, chứ không phải giống như bây giờ nằm trên giường bệnh khốn đốn chẳng khác gì một con thú đang bị vây hãm.

Cát Tinh Nhi đã nhìn thấy Diệp Tiểu Du, cô ta trừng mắt tỏ ý đề phòng với Diệp Tiểu Du, vẻ mặt lộ rõ sự chất vấn ‘Cô đến làm gì?’

Diệp Tiểu Du cũng đưa mắt nhìn lại cô ta một cách lãnh đạm, rồi không để ý thêm, chuyển ánh mắt về phía giường bệnh của Kỷ Dục Phi. Thân hình của cô y tá đã che khuất tầm nhìn của anh, anh không biết cô đã đến.

“Kỷ Tổng, cô Diệp đến rồi nè.” Phó Cương đem bó hoa và giỏ trái cây để sang một bên, nhắc nhở.

Kỷ Dục Phi bỗng mở choàng hai mắt, rút tay ra khỏi bàn tay của Cát Tinh Nhi, đẩy y tá sang một bên, nhào người dậy, ánh mắt của anh và cô đúng lúc chạm phải nhau.

Cô mỉm cười, đẹp hơn bất kì lúc nào so với trước đây.

Phó Cương âm thầm kéo Cát Tinh Nhi mặt mày chù ụ đi ra ngoài.

Kỷ Dục Phi tham lam nhìn ngắm gương mặt xinh đẹp của cô, không nỡ bỏ qua một đường nét nào, tựa như hai người chưa từng quen biết nhau. Thì ra cô thanh nhã đến như vậy, trang phục màu xanh lam tôn thêm dáng vẻ tươi tắn không ai bì kịp của cô. Thậm chí nếu không có trước kia, ngay trong giờ phút này anh cũng sẽ yêu cô. Nhưng vì sao mãi cho đến lúc không còn cách nào để cứu vãn anh mới đột nhiên thức tỉnh, Kỷ Dục Phi bị thương nằm gục xuống gối, tim đau như bị xé vụn thành từng mảnh.

Trong phòng chỉ có anh và cô, Diệp Tiểu Du có vẻ hơi mất tự nhiên, hai tay đan chéo, đứng trước giường bệnh, cố ý mỉm cười một cách thoải mái, “Hình như không được đẹp trai bằng trước kia, nhưng cũng không đến nỗi làm ảnh hưởng đến mỹ quan đô thị.”

Kỷ Dục Phi không cười, bờ môi khẽ động, muốn nói điều gì đó, nhưng do suy yếu nên không thốt ra được.

Ánh mắt Diệp Tiểu Du nhìn về phía Kỷ Dục Phi pha lẫn sự bi thương ảm đạm. Cô chưa từng thấy cảnh tượng một người ưu tú không ai bằng như Kỷ Dục Phi cũng có lúc bất lực đến như vậy. Diệp Tiểu Du vĩnh viễn nhớ rõ vào một ngày đầu thu năm cô 12 tuổi, Kỷ Dục Phi đáng người anh tuấn, hừng lấy ánh mặt trời, chạy thẳng về phía cô và Viện Viện. Anh từ trước đến giờ vẫn luôn tràn đầy tự tin, bất kể chuyện gì đều có thể khống chế trong lòng bàn tay. Ngoại trừ sự ra đi của Viện Viện, khiến anh có chút mất mát, bất kể chuyện gì khác, cũng không thể nào đả động đến tâm tình của anh. Mà hiện giờ, anh nằm đây với dáng vẻ suy nhược, mặt mày tái nhợt, giống như bộ dạng chán chường của một đứa trẻ, trong ánh mắt tràn ngập nỗi ưu thương.

Diệp Tiểu Du không kềm được, trong mắt ngân ngấn ánh lệ.

Nhưng cô cũng không biết mình có thể làm được gì cho anh nữa. Ở đây có Phó Cương, có Cát Tinh Nhi, những người nịnh nọt trong công ty cũng không thiếu, họ nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội để được biểu hiện này. Hơn nữa, ở đây còn có bác sĩ, có y tá, cô cũng chỉ có thể đứng ngây ngốc ở đây làm một vị khách thăm bệnh theo phép lịch sự mà thôi.

“Tiểu Du!” Cuối cùng Kỷ Dục Phi cũng khó khăn thốt ra hai tiếng.

Diệp Tiểu Du gật gật đầu, bước đến gần một chút.

Anh nhìn cô sâu lắng, sau đó buồn bã khép mắt, một giọt lệ nơi hốc mắt lặng lẽ chảy xuôi.

“Anh Phi!” Cô luống cuống, vội khom người, dịu dàng giúp anh lau đi dòng nước mắt, rồi an ủi nói: “Đại nạn không chết, ắt có hậu phúc. Tất cả những chuyện này chỉ là tạm thời mà thôi. Một vài tháng nữa sẽ khỏi hẳn, đến lúc đó anh vẫn có thể giống như trước kia mà.”

Giống như trước kia? Kỷ Dục Phi bị thương lác đầu, trước đây cô là của anh, nhưng bây giờ cô còn thuộc về anh sao?

Kỷ Dục Phi mở tròng hai mắt, nhìn thẳng vào cô, tay anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, vuốt ve mu bàn tay của cô, nói một cách chân thành: “Anh xin lỗi, Tiểu Du, anh sai rồi!”

Diệp Tiểu Du ngạc nhiên đến ngật người, anh xin lỗi cô sao? Vì chuyện xảy ra tối hôm qua?

Cô cười một cách yếu ớt, “Anh Phi, không sao đâu, lúc đó anh uống say mà, em không để bụng đâu.”

Anh thà rằng cô giận dữ, thà để cô trách cứ, chứ không muốn cô nói ra một cách nhẹ hẫng như vậy. Chỉ có khi không yêu cũng không hận một người mới có thể hồ hững lãnh đạm như thế, cô đối với anh cũng như vậy sao?

Kỷ Dục Phi thất vọng rút tay về, tan nát cõi lòng nhắm mắt lại, nét mặt vô cùng đau thương.

Diệp Tiểu Du ngỡ rằng anh không muốn nhìn thấy cô, dòng lệ cố ném trong đáy mắt rồi cuộc cũng tuôn rơi, nghẹn ngào nói: “Cần kêu Thư kí Cát vào không?”

“Tiểu Du, tại sao phải giao anh cho người khác, em không muốn quan tâm anh nữa sao?” Kỷ Dục Phi tròng mắt, chất vấn.

Diệp Tiểu Du lẳng lặng nhìn anh một cách chăm chú, rồi nhẹ nhàng lác đầu. Anh là người đã nắm giữ những giấc mơ của cô trong suốt mười hai năm qua, theo cảm nhận của anh như thế nào mới được xem là ‘quan tâm’. Cô thẳng thắn nói: “Không đâu, em sẽ vĩnh viễn quan tâm đến anh Phi, nếu như anh thấy cần.”

Kỷ Dục Phi không khỏi vui mừng, nắm tay cô trở lại, trong mắt lấp lánh hi vọng, “Tiểu Du, ở lại có được không?”

Có lẽ anh đang bệnh nên thấy đơn độc, cô đã từng là người thân của anh, nên anh mới có thể nói ra những lời này với cô. Nhưng đã tận mắt chứng kiến anh cùng người phụ nữ khác âu yếm, cô không còn bất cứ dũng khí nào để tựa đầu vào một lồng ngực mà người phụ nữ khác đã từng ôm ấp vuốt ve. Yêu là một chuyện, tôn nghiêm lại là một chuyện khác. Cô không chịu được cái cảnh lúc nào cũng phải đề phòng, lúc nào cũng nơm nớp lo sợ anh bị người khác cướp đi. Anh về trễ một chút thì lại suy nghĩ vợ không biết có phải anh đang cùng người phụ nữ khác yêu thương nồng nàn hay không. Những ngày tháng như vậy sẽ khiến người ta phát điên lên mất. Cô đã yêu đơn phương suốt mười hai năm trời, sau khi chi tay, cũng vẫn còn yêu, nhưng cô không có tham vọng được anh đáp lại. Cô sống trong thế giới của chính mình, tự thêu dệt ra thứ tình yêu mà mình cho là mỹ mãn, vậy là được rồi.

Nhìn thấy ánh mắt mong đợi của anh, Diệp Tiểu Du không nỡ từ chối quá thẳng thừng. Cô không hi vọng để anh phải chịu một chút tổn thương nào, mỉm cười ngọt ngào, “Mỗi ngày em sẽ ghé qua thăm anh Phi. Công việc ở Trung tâm đào tạo cũng không quá bận, em sẽ bớt thời gian để đến đây.”

Nắm chặt hi vọng từ trong tay Kỷ Dục Phi trôi tuột.

Anh mím chặt đôi môi, nhìn sang cô với đôi mắt vẫn vẹn những tia máu, giống như đã chịu tổn thương đến tột độ, sắc mặt tái nhợt không có chút máu, cười tuyệt vọng, thả tay cô ra, thì thầm: “Là vì người đàn ông ngoại quốc kia sao?”

Tim Diệp Tiểu Du đau như cắt, vì sự hiểu lầm của anh, vì sự chỉ trích của anh, cô không muốn nhiều lời, cô lựa chọn im lặng.

Kỷ Dục Phi cho rằng cô làm vậy là thừa nhận, nắn lòng lui về với thế giới ảm đạm của chính mình. Tình yêu chưa xốt trong lòng, Kỷ Dục Phi lại một lần nữa không dám thổ lộ...

“Cám ơn em đã đến thăm anh, anh muốn ngủ một lúc.” Kỷ Dục Phi công khai lên tiếng đuổi khách. Anh chấp nhận thua cuộc, tình yêu không chiếm được ngoài việc buông tay thì còn có thể làm được gì.

Cô nhận ra sự xa cách trong ánh mắt anh, cố giấu cảm giác lẻ loi của chính mình, những lời nói quan tâm nghen lại nơi cổ họng, đã lặng lẽ tan biến hết. Ánh mắt nhìn anh đầy trù ối, trong lúc xoay người còn nói một câu: “Anh Phi, chúc anh sớm ngày bình phục, em nói thật lòng đó.”

Khoảng cách giữa cô và Kỷ Dục Phi từ nay về sau sẽ càng trở nên xa xôi ối vợi.

Ra đến trước thang máy, cô muốn chào Phó Cương một tiếng, nhưng không thấy bóng dáng anh đâu, ngược lại tại cửa thang máy lại gặp một người khác... Cát Tinh Nhi.

“Mấy lời tâm tình suýt suýt kết thúc rồi à!” Cát Tinh Nhi nhếch mép cười, vẻ mặt có chút sốt ruột.

Diệp Tiểu Du không trả lời, vẫn nhìn thang máy đang đi lên.

“Đã biết gì chưa? Tối qua tôi và Kỷ Tổng cùng qua đêm ở chỗ nào?” Cát Tinh Nhi nói một cách đắc ý. “Từ nhà hàng đi ra, Kỷ Tổng gấp đến độ không kịp về tới nhà, ngay ở trên xe mà quần lấy tôi. Tôi chưa từng thấy anh ấy vội vàng đến mức giống như một đứa trẻ như thế, thật sự không nhịn được nữa. Trong lúc vội vã, biện pháp an toàn gì chúng tôi cũng không sử dụng, nếu như không có gì trục trặc, hôm qua là thời kì ‘nhảy cảm’ của tôi, cô nghĩ liệu có ‘đơm hoa kết quả’ được không nhỉ?”

Diệp Tiểu Du lạnh lùng xoay người lại, “Tôi nghĩ người mà cô muốn cùng chia sẻ tin mừng này không phải là tôi.”

“Hả,” Cát Tinh Nhi hơi sững sờ, cười mỉa, “Dĩ nhiên rồi, tôi quên mất cô là người đàn bà đã bị Kỷ Tổng bỏ rơi, cho nên phải tự biết thân biết phận, tránh xa những chỗ không nên tới. Chuyện giữa tôi và Kỷ Tổng, không phải ai muốn chia sẻ là có thể chia sẻ đâu, nói cho cô biết, sự si mê của anh ấy đối với tôi đã vượt trên mức bình thường rồi.”

Phụ nữ quả thật phải mạnh mẽ như vậy, mới có thể ở trong một đám phụ nữ đạt được ‘vòng nguyệt quế’, rất tán thưởng sự dũng cảm và phương thức săn mồi này của cô ta, nhưng Diệp Tiểu Du lựa chọn không đếm xỉa đến loại hành vi này. Không thèm nói chuyện cùng cô ta, cửa thang máy vừa mở, Diệp Tiểu Du bước thẳng vào trong, không muốn nhìn cô ta thêm một giây phút nào.

Mưa gió chỉ xối xuống kẻ cùng đường, tuyết vừa ngừng rơi trời lại đổ mưa, quả thật là đúng lúc.

Không có ý định bắt xe, Diệp Tiểu Du lắc lắc đầu, khẽ rụt người lại, vươn tay đón lấy những hạt mưa mờ mịn, đầu cũng không buồn ngoảnh lại, cứ vậy mà tiến thẳng về phía trước.

22. Chương 22: Ly Biệt 1

Không muốn trở thành sự ngăn cản

Không muốn để cho nước mắt

Thấm ướt trên gương mặt thân yêu nhất

Cho nên, trong giờ phút u tối này

Em lặng lẽ rút lui

Xin hãy thứ tha vì em đã không nói một lời tạm biệt.

Thực ra, ở nơi sâu kín nhất

Thử giấu anh đi

Giấu cho bất luận ai, bất luận tháng năm nào.

Những cơn mưa mùa đông kéo dài không dứt đã hòa tan đi lớp tuyết đọng lại, khắp phố lớn ngõ nhỏ đều là cảnh tượng lầy lội. Vườn trường Thanh Hoa vẫn còn khá, nhiều cây cối hoa cỏ, tuyết tan chảy về phía gốc cây, đường đi cũng chỉ hơi ẩm ướt một chút. Bầu trời xám xịt, chỉ e là vẫn sẽ còn bão tuyết, mùa đông ngày ngắn đêm dài, xế chiều mà sắc trời đã như đêm đen.

Diệp Tiểu Du cúi đầu đi vào trung tâm đào tạo, lúc này, hẳn là mọi người đang đọc giáo trình, tiêu hóa dần chương trình học ban ngày, bây giờ, chính là công việc của cô.

Không đến phòng làm việc, cô đến thẳng phòng học. Bóng cô vừa mới lấp ló bên ngoài cửa sổ thì Trọng Khải ở trong phòng đã ra mở cửa. Nhìn người cô ướt sũng như vậy, khuôn mặt lạnh như băng của anh càng lạnh đến thấu xương.

- IQ của em bằng 0 à? Để thế này sẽ bị ốm mất.

Cô bất lực cười khẽ:

- Em khỏe lắm, chút mưa nhỏ thế này có là gì. Để em vào đã!

Anh nhú mày, đôi mắt xanh sâu thăm lộ rõ vẻ không đồng tình:

- Công việc của em anh cũng làm xong rồi. Tình hình thế nào?

Cô thoáng ngơ ngác rồi cúi đầu, nói bằng giọng van xin:

- Trọng Khải, sau này đừng hỏi em bất kì chuyện quá khứ nào nữa. Anh cứ coi như em là trợ giảng anh mới quen ở trung tâm thì đâu được không?

Thực sự không muốn đối mặt với những chuyện đó nữa rồi, coi như cô là con đà điểu cũng được, vùi đầu vào cát, tất cả mọi thứ bên ngoài đều chẳng liên quan tới cô.

Trọng Khải cũng đoán được nhất định là cô đã bị điều gì đó kích thích mạnh, không khỏi hối hận vì đã nhanh nhẩu. Khẽ vuốt mái tóc dài ướt đầm, rối tung của cô:

- Đến phòng anh ngủ đi, cũng gần đây thôi.

Trời lạnh thế này, cả người đầm mưa, cô lạnh đến nổi môi tím tái lại, người có chút run run.

Cô không từ chối, để mặc anh kéo đi.

Vừa vào phòng, anh đã bật điều hòa ấm lên mức tối đa, giúp cô cởi áo khoác người đã ướt sũng, đưa cho cô một bộ đồ ngủ, đẩy cô vào phòng tắm rồi còn lịch sự đóng cửa lại.

Diệp Tiểu Du máy móc cởi quần áo, tắm rửa, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt chật vật của mình qua tấm gương, nước mắt tràn mi. Rõ ràng đã chia lìa nhưng vẫn không thể quên, bởi vì một nét mặt của anh, đôi lời có liên quan đến anh của người khác... cô vẫn mất kiểm soát, muốn rơi lệ, muốn đau, cô nên làm sao cho phải đây?

Bởi vì tự kiềm chế sự bất đắc dĩ này, cô bụm mặt òa khóc.

Khóc đến khi mệt mỏi, vẫn phải đi ra ngoài gặp người. Cô mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình, mặt sưng vù đi ra khỏi phòng tắm.

Về mặt Trọng Khải âu sầu, đứng bên cạnh cửa đợi cô.

- Khá hơn chút nào không?

Anh than nhẹ lo lắng.

Đột nhiên cô nhào vào lòng anh, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại, lấm bầm không rõ, khóc lóc oán trách:

- Điều tại anh nói xuất phát từ phép lịch sự, bởi vì yêu nên mới đi thăm... cuối cùng lại thấy anh ấy nắm tay cô ta, nghe cô ta nói chuyện về anh ấy...

Anh để mặc cô đánh cho hả giận, ôm quanh eo cô, cứng chiều đón lấy những cái đánh. Trong lòng càng khó chịu hơn cô, giận người đàn ông kia không biết quý trọng cô, hận không thể đánh anh ta mấy cái.

- Anh cho rằng đây là ý trời, là một cơ hội mới cho hai người, không ngờ...

Anh cười chua xót:

- Nếu biết lại thành ra thế này, anh đã không khích lệ em.

Nhưng đây là chuyện không thể, không thử qua thì sao biết được kết quả sẽ thế nào?

Tiếng khóc sùi sùi của Diệp Tiểu Du đứt quãng rồi dần ngừng lại, lực trên tay cũng dần yếu đi, cả người mềm nhũn dựa vào lòng anh. Chạy từ bệnh viện đến Thanh Hoa, cô mệt muốn chết.

Trọng Khải khẽ gọi cô một tiếng, cô không đáp lời, lòng anh thoáng do dự rồi quyết định, nhẹ nhàng bế cô đặt lên giường, lấy khăn khô lau mái tóc còn ướt của cô. Trong thế giới của anh, ngoài mẹ anh thì không có bất kì cô gái nào bước vào. Anh không hề biết phụ nữ lại tinh tế như vậy, yếu ớt như vậy. Trong lĩnh vực số học, anh có một bầu trời rộng lớn của riêng mình, tự do bay lượn, rất nhiều người khao khát được bước đi cùng anh, anh lạnh lùng cười một tiếng, đã quen là gió. Nhưng bây giờ anh đột nhiên cảm thấy cô đơn, nếu cô có thể bước đi cùng anh, anh nghĩ rằng điều này không tệ.

Anh và cô mới quen biết được hai ngày thôi, nhưng tình cờ dần bước vào quá khứ của cô. Khi cô vui vẻ cười nói đồng ý làm bạn với anh, anh đã mừng rỡ cỡ nào. Người con gái nhỏ xinh, xuất chúng như vậy nhưng vì sao lại gặp phải những bất hạnh đó?

Trọng Khải ngồi bên mép giường, nhìn khuôn mặt hơi hồng nhuận lên của cô, cũng an lòng.

Thật ra cô rất cá tính, bởi vì khi anh cao ngạo cô cũng dùng sự lạnh lùng để đáp trả. Đôi mắt màu lam của Trọng Khải thoáng trầm tĩnh, khó tả, sự nghi hoặc càng sâu.

Diệp Tiểu Du lặng yên, không chút phản ứng.

Cô rất tín nhiệm anh, bởi vì anh là gay sao. Trọng Khải cười khổ, thật ra anh cũng không phải là gay hoàn toàn, chẳng qua lúc đầu tiên anh từng yêu một người đàn ông. Nhưng một lần yêu cũng đủ để phá hủy cuộc sống của một con người, giờ anh đã chẳng còn khả năng yêu ai, lòng lạnh như băng. Có lẽ sau này cô cũng như vậy. Nghĩ đến rồi có một ngày, cô cũng giống như mình, chẳng vui chẳng buồn chẳng biết tình yêu thì anh không khỏi giận dữ.

Lúc Diệp Tiểu Du mở mắt ra thì trời đã bừng sáng.

Thoáng chốc cô không biết mình đang ở đâu, mãi đến khi nghe tiếng Trọng Khải nói chuyện điện thoại thì cô mới tỉnh táo lại. Nhìn chiếc chăn mỏng nhăn nhúm trên ghế salon, còn cả một chiếc gối, như vậy chắc hẳn Trọng Khải đã phải khó nhọc một đêm rồi. Người cao lớn như vậy, ghế salon lại nhỏ, cô đau lòng, không ngừng tự trách mình.

Trọng Khải đặt điện thoại xuống, nhìn vẻ mặt như đưa đám của cô, hồi lâu sau hai người cũng không lên tiếng, sau đó anh bước tới gần, trên tay cầm một cốc nước ấm, tay còn sờ thử trán cô.

- Đây! Đúng là sức khỏe em không tệ, không bị cảm mạo.

Anh đưa tới trước mặt cô.

- Xin lỗi anh, chiếm mất giường của anh rồi.

Ngoài lời này ra, Diệp Tiểu Du cũng không biết nên nói gì cho phải. Cô lại ngủ thật say trong một căn phòng xa lạ tới tận sáng sớm. Lần trước ly hôn với Kỉ Dục Phi rồi thì qua đêm ở khách sạn cùng Kỉ Siêu một đêm thật chẳng ra làm sao, lần này bị tổn thương lại là Trọng Khải. Haiz, đúng là không biết nói gì cho phải, tuy rằng không xảy ra chuyện gì nhưng đúng là cô đã có chút tùy tiện. Nếu để mẹ biết, không biết sẽ trách mắng cô thế nào nữa. Đau đớn thì cứ để bản thân chịu đựng, không thể phiền đến người khác được nữa.

- Không sao, lúc trước nghĩ đề toán anh cũng thường ngủ trên ghế.

Trọng Khải cố gắng để giọng nói có mình có chút độ ấm vì anh thấy rõ vẻ bất an, lo lắng trên khuôn mặt cô.

- Em quá lỗ mãng, nói anh như vậy, còn ngủ thiếp đi, nhất định là khiến anh khó xử rồi.

Anh nhún nhún vai:

- Không sao đâu!

Lại bỗng như ong mày, nghiêm túc nhìn cô:

- Tiểu Du, em có muốn ra nước ngoài du học không?

- Ra nước ngoài? Cô có chút giật mình.

- Là thế này, hợp đồng của anh ở Thanh Hoa chỉ có một học kì, qua năm sau anh lại phải về Mỹ rồi. Ở Yale anh có một phòng nghiên cứu riêng, anh cần có trợ lý, em có thể vừa làm trợ lý cho anh vừa đi học.

Diệp Tiểu Du chỉ hưng phấn được một thoáng rồi lập tức lại trầm xuống:

- Trọng Khải, cảm ơn anh đã cho em cơ hội này, nhưng em tự hiểu rõ mình. Học thức của em không đủ sức để làm trợ thủ cho anh.

- Cho nên em mới phải đi học tiếp!

Cô lắc đầu:

- Em không thể, từ khi 2 tuổi em đã không còn cha, giờ mẹ ở một mình ở một trấn nhỏ phía Nam, em phải đi làm, phải kiếm tiền để mẹ được sống thoải mái hơn.

Trọng Khải không ngờ đôi vai yếu ớt của cô vẫn còn gánh nặng như vậy.

- Em có thể xin học bổng, làm trợ lý cho anh nữa, cũng có tiền lương, anh đảm bảo sẽ cao hơn tiền lương của em bây giờ rất nhiều.

Rất cảm kích tấm lòng của anh, cũng hiểu anh đang cố gắng giúp cô rời xa nơi cô không muốn phải đối mặt này nhưng cô thực sự không thể. Mẹ là một nguyên nhân, còn cả một nguyên nhân khác... Cô ôm chặt chiếc gối mềm, ưu thương nhìn ra cửa sổ.

- Không muốn rời xa anh ta?

- Không phải là không muốn, mà đã sớm xa cách rồi.

Giọng nói của cô lộ rõ sự sầu bi, khuất phục trước thực tế.

- Không quên cũng phải quên!

- Muốn chữa bệnh thất tình thực ra có hai cách. Một là bắt đầu tình yêu mới, một gương mặt khác xuất hiện trong tâm trí em, em sẽ dần quên đi người cũ. Hai là chính là công việc bận rộn. Anh đã lựa chọn cách sau, anh nghĩ em cũng có thể như vậy.

Cô cũng đâu phải sắc nữ, tùy tiện tìm được ý trung nhân, huống chi 12 năm qua cô cố chấp bước tới, bỏ qua bao nhiêu năm tháng tuổi trẻ như vậy, ai có thể thay thế được đây?

Công việc bận rộn? Cô cúi đầu, đôi mày ưu sầu nhíu chặt lại.

- Làm sao vậy? Tiểu Du, hai cách này cũng không được sao? Công việc bận rộn sẽ khiến cuộc sống phong phú hơn, sẽ cho em tự tin, từ từ thoát khỏi nỗi buồn thất tình.

Anh đã điều tra hồ sơ của cô, một nữ sinh rất xuất sắc, anh chắc chắn cô có thể đi theo mình.

Cô cắn môi, nước mắt bỗng lặng lẽ rơi xuống chiếc gối đầu, cứ rơi cứ rơi, cuối cùng gối ướt thành một mảng lớn.

- Cuối cùng thì vì sao?

Giọng nói vốn lãnh đạm của Trọng Khải có chút dao động.

Cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầm lệ, bĩu môi trông thật đáng thương:

- Trọng Khải, em nghĩ hình như em mang thai rồi?

- Mang thai? Trọng Khải trợn trừng mắt.

Diệp Tiểu Du bắt đầu dĩ gật đầu. Trước cửa thang máy, Cát Tinh Nhi nói đêm qua là kì nguy hiểm của cô ta, không sử dụng biện pháp tránh thai nào khiến cô đột nhiên nhớ lại lần cuối cùng ở bên Kỷ Dục Phi, cũng đúng vào thời kì nguy hiểm của cô, hơn nữa đến giờ vẫn chưa thấy dì nguyệt đến trình diện, cô cho

rằng là vì tâm tình không tốt nên ảnh hưởng, không hề nghĩ tới chuyện này. Giờ lại bị lời nói của Cát Tinh Nhi thức tỉnh, cô bối rối hoảng hốt, mọi chuyện đều cảm thấy phức tạp hơn.

Rất giống tình tiết trong các bộ phim tình cảm đang thịnh hành, nhưng nó đang xảy ra một cách rất chân thật:

- Trọng Khải, em nên làm gì bây giờ?

Giảng viên đại học ly dị rồi lại có thai, tình cảnh này không biết sẽ khiến bao người dị nghị, cô không khỏi sợ hãi.

Trọng Khải thở dài, ôm cô vào lòng:

- Anh ta không chịu trách nhiệm sao?

Diệp Tiểu Du lắc đầu, Kỷ Dục Phi chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm nhưng như vậy có nghĩa là cô sẽ lại phải quay trở về cuộc sống tù túng trước kia, vĩnh viễn ngóng theo một người không hề yêu mình. Lần này cô bỏ đi tuyệt đối sẽ là vô nghĩa. Huống chi còn lời nói của cô thư ký họ Cát kia nữa, vạn nhất cô ta cũng có thai, cô phải xử lý ra sao đây? Tình cảnh đó chỉ cần nghĩ thôi cũng đủ để tim đập loạn rồi.

- Đừng hoảng hốt, sẽ có cách thôi.

Trọng Khải lẩm bẩm, cẩn thận nhìn cơ thể yếu ớt của cô trong chăn, ở đây có một sinh linh đang lớn dần sao? Anh hiểu miệng lưỡi thiên hạ đáng sợ, ở một đất nước truyền thống như Trung Quốc, rất khó để làm một bà mẹ đơn thân.

Diệp Tiểu Du ngừng khóc, buồn bã nói:

- Nếu như, nếu quả thật có thai, em phải đổi việc khác, hoặc không phải về quê.

Bất kể là gian khổ cỡ nào, cô thực sự rất muốn có được một đứa con với Kỷ Dục Phi, đó là kết tinh tình yêu chân thành của cô.

Về quê? Đổi công việc? Vậy thì anh sẽ không thể gặp lại cô nữa rồi, Trọng Khải rất không thích những lời này. Anh nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, chỉ chốc lát đã bác bỏ khả năng này:

- Không được, anh nghĩ nếu thực sự mang thai mà em lại không muốn để anh ta biết thì cách tốt nhất chính là một cuộc hôn nhân mới.

Diệp Tiểu Du cười khổ, những lời này nói ra cũng bằng không, tình yêu mới cô còn không muốn, sao lại còn cần hôn nhân mới gì. Chỉ cần thuyết phục mẹ thành công, cô vẫn có thể nuôi con khôn lớn, giống như mẹ cô nuôi cô vậy.

- Xin lỗi anh, để anh phải phiền lòng theo. Giờ em ổn hơn rồi, mấy ngày nữa em đến bệnh viện kiểm tra lại. Có lẽ lại chẳng có gì.

Cô mỉm cười với anh.

Nụ cười đó càng khiến Trọng Khải càng rung động, anh tiếp tục nói:

- Anh biết giờ em không thể yêu được ai, cũng bài xích chuyện hôn nhân nhưng nếu kết hôn với một người như anh thì em có thể cố gắng không?

Khuôn mặt kia vẫn lạnh lùng không chút đùa cợt, đôi mắt màu lam chứa đựng chân tình.

- Trọng Khải, anh đừng nói lung tung.

Cô ngạc nhiên lắc đầu. Anh chẳng qua chỉ là một người bạn mới quen của cô, không cần thiết phải làm nhiều chuyện vì cô như vậy.

- Em có thai, cần cho đứa bé một gia đình đầy đủ, còn cả một cái họ quang minh chính đại, những thứ này anh cũng có thể cho em. Thứ duy nhất anh không thể cho chính là yêu đương, bầu bạn, mà đây cũng là thứ giờ em không cần. Tiểu Du, đừng vội vã từ chối, nghe hết lời anh nói này. Gia đình anh vẫn không thể tiếp nhận sự thật anh là gay, cho rằng đó rất mất mặt, rất mong anh có thể như một người đàn ông bình

thường, kết hôn, sinh con đẻ cái. Em biết là anh không thể làm được, nhưng giờ có em, nguyện vọng của bọn họ sẽ được thực hiện. Chúng ta đồng bệnh tương liên, dễ dàng an ủi lẫn nhau, được không?

Không hiểu có điều gì khiến anh đột nhiên xúc động như vậy. Anh chỉ muốn giữ cô lại bên cạnh.

Cách thức này cô chưa từng nghĩ tới, đây có thể coi là một ý kiến hay sao?

- Trọng Khải, anh có thể có những lựa chọn tốt hơn, có lẽ sau này anh có thể tìm được người anh yêu, chúng ta lại ly hôn sao?

Hết lần này tới lần khác, cô sẽ trở thành chuyên gia ly hôn mất.

Trọng Khải thoáng im lặng:

- Xác suất xảy ra tình huống cũng tương đương với việc em có thể yêu người khác hay không. Nhưng suy nghĩ này của em anh đồng ý. Như vậy, chúng ta cùng lùi một bước, coi như anh là bạn trai của em. Ở Mỹ, chúng ta có thể sinh con một cách hợp pháp, bé sẽ theo họ của anh.

Phương pháp không tệ nhưng vẫn phải sang Mỹ! Diệp Tiểu Du lại muốn lắc đầu từ chối, Trọng Khải ôm lấy cô:

- Suy nghĩ một chút đi, vừa có thể đi học, làm trợ lý cho anh lại còn có thể cho đứa bé một tương lai. Giới tính của anh có lẽ sẽ khiến cả đời này anh không thể có con. Có một đứa bé mang họ của anh, anh rất vinh hạnh.

Anh không nhịn được, nghĩ tới tình cảnh đó, càng thêm quyết tâm thuyết phục cô thực hiện ý nghĩ đáng yêu này.

Dường như thực sự không tệ. Diệp Tiểu Du yên lặng nhìn anh, ưu tú như vậy, tuấn tú như vậy, biết bao thiếu nữ thềm nhỏ dãi nhưng anh lại là gay:

- Anh là do Thượng Đế phái xuống đây sao?

Tất cả đều rất phù hợp với yêu cầu của cô. Cô yếu ớt nói.

Khuôn mặt Trọng Khải run lên nhưng không cười:

- Anh cũng nghĩ Thượng Đế sắp đặt thật khéo, cho chúng ta gặp nhau, từ hiểu lầm lại thành tri kỉ.

- Nhưng em chẳng làm được gì cho anh cả!

- Em có thể cho anh sự vui vẻ, cảm giác ấm áp.

- Chỉ mong em có thể làm anh lại mỉm cười.

- Rất hân hạnh. Hai ngày nữa anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra, nếu là thật thì chúng ta phải mau chóng lên, nếu không bụng lớn người khác sẽ nhìn ra mất. Hay là, em cũng đi nghiên cứu cùng anh đi.

Cô biết điều khế gặt đầu, bất luận là thế nào, cô cũng là người được lợi:

- Em cũng rất muốn được học tập thật tốt, không phải công việc không phải danh lợi, chuyên tâm học những điều mình thích, Trọng Khải, cảm ơn anh!

Anh vội ngăn lại lời nói xa cách của cô:

- Từ giờ trở đi, phải coi anh là người bạn trai tin cậy, không được khách sáo.

- Haiz, chúng ta mới quen nhau được mấy ngày!

- Ba giây cũng đủ để kết hôn, thế này đã là lâu rồi.

- Mọi chuyện cứ như tiểu thuyết vậy. Cảm giác hư cấu, không thật.

- Tiểu thuyết vốn bắt nguồn từ cuộc sống mà.

Tiếng Trung không tệ, Diệp Tiểu Du cười khẽ, nhẹ nhàng dựa vào anh. Từ giờ phút này trở đi, cô có thêm một người bạn trai lạnh lùng như băng, đây là trời cao thương hại cô. Bọn họ đều mất đi người mình yêu

thương nhất mực, lựa chọn làm một đôi tình nhân hữu hảo. Cho nên tổn thương khi yêu Kỉ Dục Phi, dường như chẳng còn quá đau đớn.

- Trọng Khải, em nghĩ em sẽ thích anh.

Cô may mắn gặp được anh ở đúng thời điểm này.

Anh mất tự nhiên nhưng vẫn thơm lên má cô:

- Anh chấp nhận lời tỏ tình của em.

Đúng là tính tình cứng nhắc, đến anh cả nói lại một câu cũng không. Diệp Tiểu Du uất ức càng dựa sát vào anh.

(Lời tác giả: Tôi thích viết về mùa đông giữa ngày hè chói chang, giống như có gió nhẹ thổi qua bên cửa sổ, nhẹ nhàng, lành lạnh. Thích viết vào những đêm mưa, lặng yên, chỉ có tiếng mưa rơi tí tách vào tiếng gõ bàn phím. Dưới ngòi bút nhân sinh như tâm tình, không có sự thay đổi nhanh chóng, rất bình thản. Hôm nay, trong cả hai cuốn sách đều xuất hiện một sinh linh mới, đây có phải là đại biểu cho sự hi vọng, tôi khát vọng nhưng không dám chắc chắn. Hơn nữa, phát triển tình tiết, kết cục là gì, tôi vẫn đang suy nghĩ...

23. Chương 23: Ly Biệt 2

Buổi tối tan tầm quay trở về phòng trọ, bóng tối như đang sập xuống.

- Cao Thiến?

Diệp Tiểu Du gọi một tiếng. Trong phòng khách nơi nơi đều là khăn giấy, còn cả đồ đạc chất thành đống, rốt cuộc phải mất bao nhiêu sức lực mới tạo nên được cảnh tượng bi tráng này.

Không ai đáp lời, Diệp Tiểu Du cho rằng cô chưa về nhưng trong phòng cô lại có chút tiếng động.

Cao Thiến ngồi trước máy vì tính không nhúc nhích. Hồi lâu sau mới quay đầu lại nhìn cô một cái.

- Đã hai hôm rồi anh ấy chưa gọi điện thoại cho em. Em nhắn tin cho anh ấy nhưng anh ấy...

Cao Thiến lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn dờ dẫm.

- Có lẽ cậu ấy bận. Không phải là tuần này không phải đến đây sao? Diệp Tiểu Du nói.

Cao Thiến lắc đầu:

- Dù có bận hơn nữa thì chút thời gian gọi điện cũng có là gì. Nhất định có gì đó không đúng, trước kia anh ấy chưa bao giờ như vậy cả...

Nước mắt đã dâng đầy đôi mắt.

Chẳng biết trên đời này có thứ tình yêu nào không phải lo được lo mất không. Diệp Tiểu Du thở dài một tiếng:

- Đừng suy nghĩ bậy bạ, mau đi rửa mặt, sau đó lên giường ngủ đi.

Cao Thiến không nghe lời cô, cô kiên quyết kéo Cao Thiến vào phòng tắm. Rửa mặt, ngủ một giấc, có lẽ ngày mai sẽ có điện thoại đến.

Thời tiết đang lạnh dần, hôm nay cô đã khóc quá nhiều, chỉ rơi lệ, đọng lại trên mặt, cảm giác lạnh như băng đó cũng chẳng hề dễ chịu. Khi đau khổ, tốt nhất hãy ngủ thật say đến khi trời sáng, cô ấy luôn làm như vậy.

- Tiểu Du, mai em muốn đi Hải Nam.

Cao Thiến đi ra khỏi phòng tắm, bắt lực nói.

Cô kiểm tiền rất cực khổ, chuyến đi này rất tốn kém. Diệp Tiểu Du nghĩ nghĩ rồi gật đầu:

- Đi một chuyến cũng tốt, cứ ở nhà nghĩ linh tinh cũng không hay, tận mắt nhìn thấy cũng tốt hơn.

- Bọn em ở bên nhau ba năm rồi, từ năm 19 tuổi em đã đi theo anh ấy.

Ba năm thì sao? Ba năm đâu thể thắng được ba giây tình cảm mãnh liệt, thất thủ chỉ trong nháy mắt. Diệp Tiểu Du không muốn dọa dẫm cô, an ủi Cao Thiên:

- Ngủ đi, sáng mai còn dậy đặt vé máy bay.

Cô vẫy tay rồi đi vào phòng ngủ.

Sành điệu, xinh đẹp, hoạt bát, vui vẻ, bởi vì một người lại biến thành trầm mặc, sa sút, hoảng hốt, bất an. Trong cuộc chiến tình cảm, người nào cho đi nhiều thì nhất định sẽ thua.

Diệp Tiểu Du đột nhiên buồn bã than thở. Thu dọn phòng khách, chuẩn bị đi tắm rửa, Gần mười giờ mới lên giường. Vừa nằm xuống thì tiếng chuông điện thoại di động lại réo rất vang lên.

Diệp Tiểu Du hơi động lòng, lúc này có điện thoại gọi tới, chẳng lẽ là... Hôm nay sắc mặt anh ấy hẳn cũng đã khá hơn một chút rồi. Cô vội mở máy, là Viện Viện.

Diệp Tiểu Du khẽ thở dài một tiếng, nằm lại trên gối:

- Sao có vẻ thất vọng như vậy?

Viện Viện vẫn luôn nói chuyện thẳng thừng như thế.

- Không có gì, sản phụ không nghỉ ngơi cho tốt, sao khuya thế này rồi còn làm quấy nhiễu người khác?

Đã lâu rồi không hàn huyên với Viện Viện, cô có chút vui vẻ. Viện Viện mới sinh một cậu bé, cha mẹ cô ấy rất vui, giờ cô được cung phụng, chiều chuộng như thái hậu.

- Chẳng lẽ bên cạnh cậu có gì đó, không tiện?

Khẩu khí của Viện Viện như muốn gây sự.

Diệp Tiểu Du hiểu ra, nhất định Viện Viện đã nghe nói gì đó. Cô cười cười không trả lời.

- Tiểu Du, sao cậu có thể rời khỏi anh Phi vào lúc anh ấy bị tai nạn thế này được?

Viện Viện bất bình nói:

- Có phải cậu ghen với mình và anh Phi không, cậu ngốc quá, mình và Phùng Như Hải rất tốt, không có hứng thú gì với chồng của người khác cả.

Cô thở dài, không muốn giải thích gì thêm.

- Vì sao cậu không nói gì, anh Phi không tốt sao? Viện Viện còn chất vấn.

- Viện Viện, mình nghĩ đây là chuyện của mình, mình có quyền tự do quyết định bất kì điều gì. Rời đi, mình cũng rất bất đắc dĩ, không phải vì sự tồn tại của ai, không có lý do cụ thể nhưng không thể không đi.

- Cái gì, mình nghe không hiểu.

- Đừng lo lắng, Viện Viện, qua vài tháng nữa anh Phi lại có thể khỏe lại như lúc đầu rồi.

- Tiểu Du, mình phát hiện cậu đã thay đổi, quá cứng rắn.

Cô cười tự giễu một tiếng, có lẽ thế, không phải người từng trải qua thì sẽ không hiểu được hành động của cô. Viện Viện được Kỷ Dục Phi chiều chuộng, được Phùng Như Hải yêu thương, trong thế giới của cô ấy chỉ có tốt và xấu, giờ trong suy nghĩ của cô ấy, cô đã trở thành người xấu rồi.

- Có lẽ thế!

- Tiểu Du, rời khỏi anh Kỷ, sau này nhất định cậu sẽ phải hối hận. Viện Viện tức giận nói.

Hối hận thì chưa thấy, chỉ có hơi tiếc nuối một chút mà thôi:

- Nghỉ ngơi sớm đi! Cô cúp máy trước.

Đột nhiên nhớ lại chuyện ly hôn cô còn chưa nói ẹ, là cô không có dũng khí nói ra, trong suy nghĩ của người già, ly hôn là chuyện đáng xấu hổ. Cô sợ mẹ sẽ thất vọng vì mình. Nhưng giờ tên đã lên cung, không bán không được. Viện Viện biết, gia đình Kỉ Dực Phi cũng sẽ biết rất nhanh thôi, vậy còn mẹ?

Cô hi vọng là chính miệng mình nói ẹ chứ không phải là qua lời người khác.

- Muốn thế này rồi, có phải là có chuyện gì không?

Mẹ lớn tuổi, dày dặn kinh nghiệm, đương nhiên thoáng đoán ra được.

- Không có ạ! Chỉ có hai tin muốn nói với mẹ thôi.

Diệp Tiểu Du vội vàng phủ nhận.

- Có tin xấu đúng không?

Mẹ hỏi một câu không thể ngờ được.

- Cũng có tin tốt, mẹ, chính là con muốn sang Mỹ học, có một giáo sư tuyển con làm trợ lý, con cũng có thể xin học bổng, tiền nong không thành vấn đề, hơn nữa còn có thể kiếm thêm tiền giúp mẹ nữa.

- Giờ mẹ cũng rất tốt rồi, không cần con quan tâm. Nhưng mà, Dực Phi đồng ý không?

Cô ngập ngừng hồi lâu rồi mới nhẹ giọng nói:

- Chúng con ly hôn rồi.

Mẹ không giận dữ cũng không kinh ngạc, hồi lâu sau cũng không nói gì, Diệp Tiểu Du lo lắng đến độ như sắp ngừng thở.

- Là con đề nghị?

Mẹ thật sự như thần, cái gì cũng đoán được.

- Vâng! Diệp Tiểu Du thẳng thắn.

- À!

Mẹ thở dài, cũng không hỏi tiếp.

- Mẹ, mẹ đang giận con sao? Diệp Tiểu Du bất an hỏi.

- Haiz, sao mẹ nỡ giận con, tính cách con thế nào mẹ còn không hiểu sao? Nhất định là không tiếp tục được nữa thì con mới có thể quyết định như vậy, con ngây ngốc bên nó nhiều năm như vậy, sao nỡ bỏ nó đi, trừ phi là chẳng còn cách nào nữa.

- Mẹ!

Đến lúc này, Diệp Tiểu Du đã khóc không thành tiếng.

- Được rồi, đừng khóc, ra nước ngoài học được thì cứ đi đi con, con không phải lo lắng ẹ, nhưng nhất định phải đồng ý với mẹ, không thể lại tùy tiện lấy ai nữa đâu.

- Vâng!

Không đâu, trên đời này chỉ có một Kỉ Dực Phi, những người khác không thể khiến cô động lòng dù chỉ là một chút.

Đặt máy xuống, tâm tình nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Trọng Khải đã nói, tình yêu là một phần xinh đẹp trong cuộc sống của con người nhưng không phải là toàn bộ cuộc đời của một con người, không có tình yêu vẫn có thể sống thật hạnh phúc.

Cô giơ tay lên, nhẹ nhàng xoa xoa bụng, bên trong có con của cô và Kỉ Dực Phi sao? Nếu có, cuộc đời của cô càng viên mãn hơn.

Ngày mai Trọng Khải sẽ đưa cô đi kiểm tra, còn dặn cô phải giữ cho tâm tình thoải mái, phải đi ngủ sớm. Cách nói lạnh băng nhưng từng câu từng chữ lại thật nhiệt tình, nếu không gặp Kỉ Dực Phi, có thể cô sẽ

kìm lòng không đậu, rất thương thức một người như Trọng Khải. Chỉ tiếc, anh ấy không thích người khác giới đến gần, chẳng phải là thương thức cũng uổng phí sao.

Trọng Khải yêu người đàn ông thế nào, cô thực sự có chút tò mò.

Nhìn giờ, cũng đã khuya nhưng còn chưa buồn ngủ. Cô bật đèn lên, muốn đọc cái gì đó cho dễ ngủ.

Dưới nhà truyền đến tiếng xe dừng lại, tắt máy, bởi vì đêm khuya yên tĩnh nên rất rõ ràng, thậm chí còn là kinh tâm động phách.

Chỉ chốc lát, tiếng chuông vang lên.

Diệp Tiểu Du chạy chân trần ra khỏi phòng. Cửa hơi mở ra, Kỷ Siêu đứng ở ngoài cửa, gương mặt tuấn tú, lạnh lùng có chút ảm đạm.

- Tiểu Du.

Anh ngồi trong phòng, nhìn vào mắt cô:

- Tôi thấy trong phòng sáng đèn nên mới gõ cửa. Đêm qua em không về, tôi đợi em cả đêm.

Canh ba nửa đêm cậu ấy chạy tới đây vì chuyện này? Diệp Tiểu Du thở dài.

- Tôi nghĩ tới nghĩ lui vẫn muốn xin em cho tôi một cơ hội. Tiểu Du, có lẽ em cảm thấy tôi không có đủ năng lực để yêu em, có thể cho rằng trong thời gian ngắn như vậy, tình yêu của tôi chỉ là nhất thời xúc động, không phải như thế, tôi đã qua cái tuổi dậy thì đó rồi, tôi có khả năng để chống đỡ một góc trời.

Diệp Tiểu Du cảm động gật đầu:

- Tôi tin em nhưng tôi vẫn không thể đón nhận được.

- Tại sao? Hay là em vẫn nghĩ tôi nhỏ hơn em? Kỷ Siêu cười khổ.

- Cũng không phải thế!

Cô không muốn lại dùng thân phận giáo viên để đối mặt với cậu, cô biết là cậu thật lòng:

- Kỷ Siêu, em rất tốt, ưu tú, cũng rất đẹp trai, là một cô gái hư vinh, có thể được em yêu chính là hạnh phúc rất lớn. Nếu trước kia tôi chưa từng gặp ai, chưa từng kết hôn có lẽ tôi sẽ chấp nhận ném thứ thứ tình yêu lãng mạn, say đắm này.

- Tôi không để ý em đã ly hôn, đó là vì em còn trẻ, không hiểu chuyện nên mới kết hôn sớm.

- Không phải thế, Kỷ Siêu, em chỉ biết tôi được nửa năm nên mới không so đo quá khứ của tôi. Nguyên nhân đó chính là vì “Yêu”. Nếu như, nếu như em ngốc nghếch yêu một ai đó suốt 12 năm trời thì em sẽ thế nào?

- 12 năm?

Kỷ Siêu day day trán như thể không tiêu hóa nổi.

Ánh mắt Diệp Tiểu Du xa xăm, dưới ánh đèn nhu hòa có sự mê hoặc như trong giấc mộng.

- Tôi quen anh ấy từ lâu, từ năm 12 tuổi đã yêu anh ấy, yêu suốt 12 năm, trở thành vợ của anh nhưng người anh ấy yêu không phải là tôi, tôi có cố gắng thế nào thì anh ấy cũng chỉ coi tôi như người thân trong gia đình. Tôi thừa nhận sự thất bại của mình. Hôm gọi điện thoại cho em, chúng tôi đã ly hôn, sau khi kết hôn được nửa năm. Tình yêu suốt 12 năm có kết quả như vậy đấy, em đừng nói tôi không yêu anh ấy, tôi vẫn yêu, chẳng qua là đối phương thức để yêu. Kỷ Siêu, bây giờ em còn muốn theo đuổi tôi sao, theo đuổi một người trong lòng đã có người khác.

- Em?

Sắc mặt Kỷ Siêu hơi trầm xuống.

- Tôi thực sự không phù hợp với em, Kỷ Siêu, cảm ơn em đã yêu tôi, ít nhất ở trong thời điểm tôi cảm thấy bất lực nhất, tình yêu của em đã cho tôi niềm tin, để cho tôi cảm thấy tôi đã không sai đến không thể cứu vãn.

Cô khẽ cười, vỗ vỗ tay anh.

- Em vốn là một người rất tốt.

Trên lớp học nói năng thông minh, có đôi khi lại mơ hồ, dung nhan thanh tú, rất dễ để yêu cô.

Diệp Tiểu Du thở phào nhẹ nhõm:

- Tôi coi như đây là lời khen ngợi, Kỷ Siêu, hôm nay tôi đã nói hết rồi, em đã hiểu chưa?

- Em đã thấu rõ trái tim anh ta mà vẫn còn yêu, tôi sẽ vì mấy câu nói đó mà ngừng yêu sao? Nếu như vậy, cảm giác của tôi với em thực sự chỉ là một hồi xúc động, một suy nghĩ thoáng qua trong đầu mà thôi. Nói như em vậy, tôi càng kiên định hơn, tôi có lòng tin sẽ đưa em qua nỗi đau, có lòng tin để yêu em.

Diệp Tiểu Du cũng chỉ là con gái, những lời này của anh khiến cho cô cảm thấy ngọt ngào bởi mình được coi trọng.

Nhưng lý trí vẫn chiếm thượng phong, cô chỉ chỉ vào đầu:

- Nơi này không thể chấp nhận lời nói của em, tôi là người lý trí, Kỷ Siêu, tôi thực sự không thể yêu, không chỉ là với em. Năm sau tôi sẽ du học, không gặp lại tôi, cảm giác của em có lẽ sẽ từ từ thay đổi.

- À! Không gặp sẽ không nhớ sao? Tiểu Du, em cũng học được cách chạy trốn rồi, nếu như tôi vẫn theo đuổi em?

Kỷ Siêu cười tự giễu.

Đúng là cô phải chạy trốn, vì sao anh phải ngây ngốc đuổi theo?

- Kỷ Siêu, tôi thực sự sẽ không tiếp nhận tình yêu của em, xin lỗi, tôi rất xin lỗi.

Cô vô lực đáp, vô lực dựa vào vách tường, có cảm giác muốn khóc.

Kỷ Siêu đứng lên:

- Tiểu Du, có yêu tôi hay không là quyền tự do của em, tôi không ép buộc nhưng tôi yêu em là chuyện của tôi, em cũng đừng miễn cưỡng tôi, tôi sẽ cố gắng không quấy rầy em, dùng phương thức của tôi để yêu em. Ngủ sớm đi thôi, sắc mặt em rất tệ, tôi cũng sẽ đau lòng.

Khẩu khí như người đàn ông trưởng thành, Diệp Tiểu Du thở dài, xem ra cô nên đi sớm hơn thôi.

Giờ rồi cuộc cô cũng hiểu được vì sao dù cố nhìn nhưng Kỷ Siêu cũng không để ý tới sự tồn tại của cô, trong mắt người yêu chỉ có một bóng hình, những người khác có là gì. Như cô với Kỷ Siêu vậy, người đó dù có tốt đến mấy nhưng cô cũng không thể yêu.

Tình yêu không phải là đặt câu liên quan, có nguyên nhân nên có kết quả. Tình yêu chẳng có lý do gì cả, rất đơn giản, càng chẳng có kết quả cố định, cũng chẳng có đúng sai.

Về phần Kỷ Siêu, cô chỉ có thể trốn tránh và chúc phúc anh mà thôi.

Hi vọng anh chưa quá chìm đắm, hi vọng khoảng cách có thể xóa nhòa dấu vết của cô.

24. Chương 24: Ly Biệt 3

Ở trong bệnh viện bình thường không thể nào ngủ ngon được, cho dù ở trong phòng chăm sóc đặc biệt, có thể bởi vì quá yên lặng, cũng có thể vì hoàn cảnh xa lạ, bởi vì ban ngày ngủ quá nhiều, hơn ba giờ sáng Kỷ Siêu đã tỉnh giấc. Trong căn phòng bệnh trống vắng chỉ có một mình anh đang thở, nơi này không cần người nhà ở lại trông đêm, cách nửa tiếng sẽ có hộ sĩ vào xem xét, huống chi anh cũng không phải người bị

bệnh nặng, chỉ là chân và tay hơi bất tiện, những thứ khác đều ổn. Đầu óc tỉnh táo, có thể phân tích bất cứ chuyện gì, da thịt vẫn có thể cảm nhận sự đau đớn, lòng dạ có sự bối rối, bất an.

Cũng bởi vì quá ổn nên anh mới không thể ngủ ngon. Nếu có thể, anh thà bị thương thật nặng, nói anh ích kỉ cũng được nhưng như vậy, ít nhất Tiểu Du sẽ không bỏ anh mà đi. Cô ấy là cô gái lương thiện, không nỡ để ai phải thất vọng, đau khổ. Nhưng anh thực sự không hề bị thương nặng, mấy ngày nữa là có thể xuất viện, sau hai ba tháng tháo bột, hồi phục chức năng là lại hoàn toàn khỏe mạnh.

Cô chưa hề rời xa anh, bất kể khi nào anh trở về cô đều ở đó cho nên mới khiến cho anh có ảo giác, cho rằng cô sẽ vĩnh viễn đều ở đó. Là anh sơ suất, không cẩn thận bảo vệ mối quan hệ của bọn họ, không tự hiểu lòng mình, vẫn luôn tự mình là đúng nên mới dễ dàng khiến cô rời xa anh.

Đi qua muôn vàn khó khăn, sóng to gió lớn mà dần dần đến một bến cảng an toàn, thứ tình yêu phóng túng thậm chí có thể vạn kiếp bất phục vì nó, cuối cùng cũng trở nên mệt mỏi vì phiêu bạt. Giờ anh đã không thể nói được gì nữa, chỉ mong có thể ở bên cô, tay nắm tay, sống trong một khe núi nhỏ nhỏ, thuần túy chỉ có hai người cùng với gió mưa, ánh mặt trời, trong đêm tuyết rơi nơi đây, cứ để cho giá băng ngừng kết trong bóng tối khôn cùng, trong thế giới của cô và anh chỉ có nhau mà thôi.

Đáng tiếc, đây cũng chỉ là một giấc mơ đẹp mà thôi, còn chưa kịp thực hiện thì đã vỡ vụn.

Thật hâm mộ người đàn ông đó lúc này có thể ôm cô vào lòng, hôn lên má cô, nghe giọng nói nhẹ nhàng của cô, mê mẩn nụ cười cô. Anh không đổ kỵ bởi vì anh không có tư cách, anh không xứng với sự tốt đẹp của cô, trở mặt nhìn cô đi xa, một mình linh hồn cảm giác đau lòng muốn chết.

Nếu như anh biết quý trọng, giờ phút này, nhất định cô đã ở bên anh, hỏi han ân cần, vô cùng dịu dàng. Tình cảm của cô không nồng nàn, nhàn nhạt không khiến ai bị phiền nhiễu, không để cho ai phải ưu phiền, tựa như nước suối nhẹ trôi, để anh bất tri bất giác đắm chìm trong đó. Đó là cách yêu của cô sao? Tình yêu này đã làm hư anh rồi, sau này anh biết tìm đâu một tình yêu như vậy?

Chẳng lẽ từ giờ trở đi, nửa đời còn lại, anh phải dựa vào kí ức để sống một cuộc sống không có cô sao?

Anh không có đáp án, có lẽ đáp án đã rõ ràng, chỉ là anh vẫn không chịu thừa nhận mà thôi.

Rèm cửa sổ đột nhiên bị kéo ra, cả phòng sáng bừng lên, Kỷ Dục Phi không thích ứng kịp, nhắm mắt lại.

- Kỷ tổng, có phải là nên dậy rửa mặt rồi không?

Một người cao lớn đang khom người nhìn anh khẽ cười.

Anh có chút tức giận vì người đó đã cắt ngang suy tư của mình, khó chịu dùng cánh tay còn lại chống người, hơi ngồi dậy. 8h sáng, bệnh viện bắt đầu giờ thăm bệnh thì Phó Cương sẽ đến trình diện đúng giờ, không phải là đến đưa đồ điểm tâm dinh dưỡng gì cả mà tới để đưa một tập văn kiện, hợp đồng, bản dự thảo dày cộp đợi anh phê duyệt mà thôi.

- Có thể kể tình tôi là bệnh nhân, anh chịu khó chút đi được không?

Kỷ Dục Phi mặt mũi cảm bứt, bắt đầu nhìn hợp đồng.

- Haiz, tôi cũng không phải là kẻ lừa dối, chỉ là tôi sợ anh rảnh rỗi quá nên suy nghĩ lung tung.

Đây là lời nói của bạn thân kiêm trợ thủ đắc lực sao? Kỷ Dục Phi rất nghi ngờ mình đã nhận nhầm người.

Đội hộ sĩ nam vào giúp anh rửa mặt, vệ sinh cá nhân rồi ăn sáng, mọi thứ xong xuôi thì tâm tình Kỷ Dục Phi mới hơi chuyển biến một chút. Chấp nhận số phận mà chăm chú đọc từng bản hợp đồng, ai bảo anh là sếp tổng, bị bệnh cũng không thể lừa dối. Còn người nào đó thì nhàn nhã ngồi bên, chọn hoa quả yêu thích trên đĩa rồi rửa sạch, từ từ ăn, cũng không thèm để ý ngày đông rét mướt thế này, có sạn nha. (???)

- À đúng rồi, quên chưa chúc mừng anh một tiếng.

Phó Cương đột nhiên nói.

Kỷ Dục Phi liếc nhìn anh một cái:

- Tôi thế này đáng chúc mừng lắm sao?

- À, đương nhiên không phải cái này, ý tôi là anh sắp được thăng chức rồi.
- Thăng chức? Đã làm đến chức vụ cao nhất công ty, còn thăng lên tận đâu nữa!
- Nay, khẩu khí không nên tồi tệ như vậy, được chứ?

Phó Cương nhướn mày, vẻ mặt chờ xem kịch, cười xấu xa:

- Ý tôi là anh sắp được làm cha.

Kỷ Duyệt Phi ngây dại, miệng há hốc, lắp bắp nói:

- Anh... Anh... Ý anh là Tiểu Du có em bé...

Anh lo lắng đến độ tim như ngừng đập, nếu là thật, chẳng phải cô sẽ ở lại sao?

Nào biết ai nói vậy xong, Phó Cương tuyệt đối không bắt ngờ, vui vẻ cười lắc đầu:

- No! No! Gần đây anh có còn cùng ai nhiệt tình qua đêm nữa không?

Kỷ Duyệt Phi thất vọng nằm phịch lại, cười khổ nói:

- Thì ra không phải là Tiểu Du.

Còn chưa kịp vui mừng thì đã bị dội gáo nước lạnh.

Phó Cương kì quái vì sao không thấy anh tiếp lời:

- Làm cha có cảm giác thế nào?

Anh không buông tha, tiếp tục truy vấn.

Kỷ Duyệt Phi trừng anh một cái:

- Học được mấy trò bát quái thế này từ bao giờ, ai nói tôi làm cha.
- Cát Tinh Nhi! Phó Cương nhàn nhạt đáp.

Kỷ Duyệt Phi cũng chẳng giật mình, chỉ thoáng cười giễu cợt nhưng cũng không đáp.

- Sao thế? Chẳng lẽ anh không muốn cô ta sinh con cho anh? Phó Cương rất tò mò.
- Phó Cương, chúng ta quen biết cũng đã nhiều năm rồi, anh thực sự cho rằng tôi là người rất ngu xuẩn sao?
- Không phải, tôi tuyệt đối không có suy nghĩ này.

Là một thương nhân, anh quá ưu tú cho nên mới ngồi lên vị trí tổng giám đốc một cách nhẹ nhàng như vậy. Nhưng trên phương diện tình cảm, Phó Cương không biết nên nhận xét thế nào, dường như là có chút mất phương hướng.

- Tôi thừa nhận tôi và cô ta đã từng có qua lại nhưng đó là lúc không có lý trí, chỉ có bản năng làm chủ, tôi cũng không phải là loại không sử dụng biện pháp tránh thai gì mà đã lên giường với người khác. Cát Tinh Nhi với tôi chẳng qua là giải quyết nhu cầu mà thôi, những chuyện khác không hề có chút dây dưa gì.
- Hôm đó, cô Diệp đến đây thăm anh, tôi xuống lầu hỏi bác sĩ tình hình của anh, lúc đi lên, ở cửa thang máy, chính tai tôi đã nghe thấy cô ta nói với cô Diệp. Tôi sợ anh không hay biết gì, hôm nay nhắc nhở anh.
- Ngụ ý là Phó Cương anh cũng không phải là kẻ tò mò.

Đôi mắt lạnh của Kỷ Duyệt Phi càng lúc càng giá rét:

- Cô ta nói như vậy với Tiểu Du? Sợ Tiểu Du chưa đủ tuyệt vọng sao? Mục đích của cô ta đến người đi đường cũng biết nhưng cô ta thực sự tính sai rồi. Đúng, tôi thừa nhận đêm đó tôi mất kiểm soát không lý trí mới làm ra chuyện ngu xuẩn đó, cho nên ông trời trừng phạt, bắt tôi nằm đây. Cô ta đã không chịu nổi thanh bình, công ty này chắc cũng quá nhỏ không dung được cô ta nữa. Phó Cương, báo cho phòng quản lý nhân sự, thanh toán tiền lương cho thư ký Cát, tiền thưởng và hoa hồng năm nay cũng cho cô ta đi, sau đó từ chức thay cô ta đi!

- Có cần như vậy không?

- Là cô ta ép tôi, tôi không thể giữ cô ta lại được nữa, yên tâm, loại đàn bà như cô ta không sợ thiếu cơ hội, năng lực của cô ta đủ để anh phải nhìn bằng con mắt khác xưa.

Ngoài anh ra, cô ta vẫn còn quan hệ với mấy người đàn ông khác nữa, chẳng qua, anh là người cô ta muốn ở bên dài lâu mà thôi.

Phó Cương gật đầu:

- Thư ký Cát đi cũng tốt, ít nhất giữa anh và cô Diệp cũng bớt đi một chương ngại vật. Có đôi khi phụ nữ không hiểu vì sao đàn ông có thể lên giường với một người mình không yêu, thực ra không phải là kiêu có nhưng đó thực sự là nhu cầu sinh lý, qua rồi thì thôi. Giờ có một số người phụ nữ còn phóng khoáng hơn cả đàn ông, Cát Tinh Nhi chính là người như vậy nhưng cô Diệp lại là người quá truyền thống, có thể tạm thời sẽ không tha thứ cho anh. Kỵ tổng, con đường theo đuổi vợ của anh có thể sẽ cực khổ đó.

Kỷ Dục Phi khẽ cười:

- Nếu chỉ là cực khổ thì tôi cũng chấp nhận, nhưng giờ con đường này đã bị chặn đứt rồi.

- Có ý gì?

- Người phù hợp với cô ấy đã xuất hiện, tôi không còn tư cách để theo đuổi nữa.

- Anh rút lui?

Phó Cương không tin anh sẽ buông tay, rõ ràng anh rất để tâm đến cô ấy đấy thôi.

- Tôi cũng bắt lực!

Phó Cương không biết anh thật sự đã cố gắng, thậm chí là từng khẩn cầu, van xin nhưng cô quá kiên định. Là người đàn ông, anh chỉ đành giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng, tỏ vẻ rộng lượng mà buông tay.

Phó Cương đồng tình nhún nhún vai:

- Ít có nhà nào như hai người, chia tay cũng thật lặng lẽ.

Chia tay cũng lặng lẽ? Rất hợp với tính cách của cô, không phải sao? Đi lặng lẽ không ai hay biết như thể cô chưa từng đến nhưng anh đã khắc cốt ghi tâm mất rồi.

Phó Cương đi rồi, hôm nay không truyền dịch, bác sĩ đến kiểm tra, phòng bệnh cũng chỉ có một mình anh. Đồng nghiệp trong công ty, người cùng hợp tác, khách hàng thân thiết, bạn bè đã ùn ùn kéo đến từ mấy ngày trước, khiến phòng bệnh đông đúc nước không chảy lọt, nên tới cũng đã tới rồi, phía cha mẹ anh không nói, sợ hai người lo lắng, ở đây cũng không có thân nhân nào khác trừ cô. Giờ phút này, cảm giác cô độc như nước biển ngấm dần từ chân lên đến toàn thân, anh như bị nhốt trên đảo hoang, bị ngăn cách, không một tia hi vọng.

Bên ngoài dưới 100C, trong phòng ấm áp như đầu xuân nhưng anh lại lạnh đến run người.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, bóng tóc dài bay bay, tim Kỷ Dục Phi đập loạn, hơi thở dồn dập. Diệp Tiểu Du vẫy vẫy tay, mỉm cười đẩy cửa bước vào:

- Anh Kỷ, em sợ anh đang ngủ nên không dám gõ cửa lớn, hôm nay khỏe hơn chút nào chưa?

Về mặt cô tự nhiên như thể giữa anh và cô chưa từng có gì, nhưng lại cũng không quá thân mật, chẳng qua chỉ là cố nhân rất quen thuộc.

Yêu cầu của anh không cao, chỉ cần có thể gặp cô là đủ rồi.

- Bên ngoài lạnh lắm sao?

Anh chỉ vào chiếc ghế bên giường ý bảo cô ngồi xuống, lại đưa cho cô giỏ hoa quả bên bàn.

Cô cởi áo khoác ngoài, chiếc áo len vừa khít ôm lấy cơ thể mảnh khảnh của cô, trông rất duyên dáng.

- Tuyết vừa rơi, ngoài trời u u ám ám, chỉ sợ một hai ngày tới cũng sẽ chưa ngừng rơi. Trong phòng anh lại rất ấm.

Cầm lấy quả táo lớn, cẩn thận gọt rồi bỏ ra, đặt bên miệng anh. Anh thoáng sửng sốt rồi cắn lấy, quả lạnh như băng có chút ngọt.

- Hôm nay không đến trường?

Thật ra anh không biết nên nói gì cho phải nhưng anh rất thích lúc này, trong phòng chỉ có anh và cô, ấm áp đến say lòng. Anh không ngờ cô còn đến thăm anh, sau khi biết anh đã...

Cô cười nhạt, vừa đưa hoa quả sang vừa cẩn thận đổi dao qua tay khác sợ đụng phải anh.

- Sáng sớm đã xong rồi, buổi chiều em xin nghỉ, có một số việc phải làm.

Cầm kết quả xét nghiệm, quả đúng như dự cảm. Lúc nhận được kết quả, trong thoáng chốc, cô không có bất kì suy nghĩ nào trong đầu, cứ thế chạy thẳng đến chỗ anh, bởi vì anh là cha của con cô, anh hẳn là người nên biết đầu tiên. Đương nhiên cô sẽ không nói, cô chỉ muốn để đứa con trong bụng được “thấy” cha mình là ai, muốn cho con biết rằng cha nó rất ưu tú, chẳng qua là hai người không có duyên. Đây cũng là tôn trọng Kỷ Dục Phi, anh đã cho cô một sinh mệnh bé nhỏ.

- Chỗ ở có ổn không?

- Ở chung với một người mẫu, cô ấy diễn vào buổi tối, ban ngày nghỉ ngơi, vừa khéo ngược giờ với em, bọn em đều tôn trọng lẫn nhau.

- Cứ ở thuê mãi cũng không được, anh mua cho em một căn hộ nhé!

Nếu không cô phải vất vả một mình, không có chỗ ở cố định, anh chỉ muốn cho cô một mái nhà, cũng có thể để anh biết cô sống có ổn không.

- Anh Kỷ, không cần đâu, em cũng không ở lâu.

Diệp Tiểu Du lắc đầu.

- Vì sao?

Diệp Tiểu Du thoáng chần chờ rồi nhìn anh thật sâu:

- Anh Kỷ, qua năm mới em sẽ sang Mỹ tu nghiệp, mấy năm tới sẽ không về nước.

Cô muốn đi, không chỉ là cách mấy con phố mà là cách một Thái Bình Dương, ở hai bán cầu xa xôi. Kỷ Dục Phi thất thần nơi đó, không nói gì. Tim như bị ngâm trong nước đá, rất lạnh rất lạnh.

Diệp Tiểu Du không dám nhìn sắc mặt anh, giả vờ thu dọn vỏ trái cây trên bàn, chạy vào phòng rửa tay, lau đi giọt lệ nơi khóe mắt.

- Tiểu Du, ngày mai anh đưa cho em chiếc thẻ một trăm vạn, đừng từ chối. Ở nước ngoài chi phí đắt đỏ, cuộc sống không dễ dàng, đi học đã rất vất vả rồi, không có cơ hội đi làm kiếm tiền nữa, số tiền này ở nước ngoài không coi là nhiều nhưng có thể giúp em an tâm làm sinh viên nghèo vượt khó.

Anh nói rất tha thiết, chân thành. Đã chẳng thể giữ lại, anh cũng chỉ làm được những điều này.

- Em đã xin được học bổng rồi, hơn nữa em cũng đã tìm được việc rồi, làm trợ lý ột giáo sư, tiền không còn là vấn đề nữa, anh Kỷ...

Anh không vui cắt lời cô:

- Tiếp nhận sự quan tâm của anh khó như vậy sao? Tiểu Du, ly hôn anh không chia nửa tài sản cho em vì anh biết em độc lập, kiên cường nhưng đây là tâm ý của Kỷ Dục Phi anh, không hề liên quan gì đến việc anh là chồng trước của em.

Anh nói rất nặng lời, sống bên nhau nửa năm, sự thanh cao của cô anh rất rõ.

Cô mím môi nhìn anh hồi lâu, cúi mắt nhìn xuống rồi bất đắc dĩ nói:

- Biết rồi, em nhận là được chứ gì?

Lúc này anh mới mỉm cười đưa tay qua, nắm bàn tay lạnh băng của cô trong tay mình:

- Mẹ em nhất định là rất tự hào! Con gái ra nước ngoài du học sẽ như quả bom trong trấn nhỏ, rất nhiều người sẽ chấn động đó.

Cô cười:

- Nào có khoa trương như vậy! Em chỉ học toán học, không phải là học cái gì hấp dẫn cả.

- Nói lung tung, những ngành nghề kia chẳng phải đều phát triển trên nền tảng của toán học sao?

Kim lòng không đậu, anh vươn tay nhẹ nhàng ôm cô, nói thật nhẹ nhàng:

- Tiểu Du, để anh ôm em lần cuối được không!

Cô cúi xuống để mặc anh ôm mình, vùi đầu lên vai anh, để mặc anh ôm thật chặt. Nước mắt lăn dài, lặng lẽ thấm vào vạt áo anh. Anh rất muốn hôn cô nhưng anh không dám, cũng không có tư cách đó. Chỉ một khắc, anh tự ép mình phải buông cô ra, để cô bước đi, cô lấy áo trên giá, quay lưng về phía anh, cô không muốn anh thấy cô khóc, cố nói bằng giọng bình thản nhất:

- Anh Kỷ, ở dưới có người đang đợi... chúng em đi trước.

Anh cười khổ gật đầu:

- Được! Em đi đi, anh không ra sân bay tiễn em được, ở đây chúng em thuận buồm xuôi gió.

- Cảm ơn anh Kỷ!

Cô kéo cửa ra, cũng chẳng quay đầu mà bước thẳng đi.

Anh nhắm chặt mắt, nằm vật xuống giường, giơ tay kéo áo, góc áo ướt ươn, nước mắt anh cũng lăn dài.

25. Chương 25: Aria* (1)

Bất kể là em muốn khóc

Hay là, mỉm cười nói lời từ biệt

Cuộc đời vốn là cuộc chơi khó phân rõ vui buồn

Diễn xuất, khi ánh đèn kia chiếu tới

Em nhất định phải hát lên

Bài hát khó khăn nhất

Xin hãy yên lặng lắng nghe, sau đó

Hãy ủng hộ nhiệt tình

Người em yêu suốt cuộc đời này ơ

Sau khi khúc hát cuối cùng vang lên, người người rời đi

Bất kể là em muốn khóc

Hay mỉm cười nói lời từ biệt

Em cũng sẽ cảm thấy may mắn vì chúng ta từng đứng chung một sân khấu.

Năm nay, theo lịch âm thì tết nguyên đán vào tháng hai, lễ tình nhân đến trước tết.

Trước ngày lễ tình nhân, Cao Thiển trở về từ Hải Nam, cô vốn đã rất gầy giờ đã hoàn toàn biến thành bộ xương khô. Đôi mắt vốn trong veo như nước giờ đã biến thành hai cái động đen ngòm, vẻ mặt như đã chết. Diệp Tiểu Du thấy vậy, không cần hỏi cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Từ Bắc Kinh đến Hải Nam, đi máy bay mất hai tiếng, thực ra cho dù có đi bằng phi thuyền cũng chẳng làm nên chuyện gì, mất thì là mất thôi.

Tình cảm không nên quá si mê, bằng không khóc sưng mắt rồi không thể ra khỏi cửa, thực sự rất phiền toái.

Cao Thiển khóc suốt một ngày, đến tối ngày hôm sau, rửa mặt, trang điểm rồi lại đi diễn. Sống ở Bắc Kinh vốn rất khó khăn, nếu có hơi chút cảm tính, không chỉ thất tình mà đến cơm cũng chẳng có mà ăn, đau lòng vốn là chuyện xa xỉ, không phải ai cũng có thể đau lòng. Cô không cần ai an ủi, thương hại. Cô nói, những cô gái xinh đẹp hẳn là đáng được nâng niu trong lòng bàn tay chứ không phải là để an ủi, thương hại.

Diệp Tiểu Du cũng không tự thấy mình là người xinh đẹp, cũng chưa từng ném trái cảm giác được nâng niu trong lòng bàn tay, cô chỉ biết bị thương thì chỉ có thể lẳng lặng tiêu hóa, chỉ có thể một mình tiến tới. Sinh vật đều có bản năng tự chữa lành vết thương của mình một cách nhanh chóng, không có ai vẫn có thể sống tốt.

Qua mùa xuân, đội tuyển sẽ phải ra nước ngoài tranh tài, chương trình bồi dưỡng dần nặng lên, cô rất bận rộn, dường như còn có chút phản ứng vì mang thai nhưng không quá mạnh mẽ. Buổi sáng ngủ dậy hay bị nôn khan, ăn gì cũng không thấy ngon, cũng chẳng muốn làm gì. Như vậy, hầu như là ngày ngày cô đều ngồi ngầy người trong phòng, bản thân thời tiết vốn cũng rất lạnh.

Lễ tình nhân vào chủ nhật. Diệp Tiểu Du ra ngoài mua đồ ăn sáng, phát hiện có một nhánh hoa hồng trắng và một hộp quà, cách bọc gói rất quen, giống như món quà sinh nhật đã được tặng. Không cần đoán cũng biết là ai. Cô ngồi xổm xuống, cầm lấy đóa hồng, trong nụ hoa còn lấp lánh vài giọt nước, tiết trời lạnh thế này, nước còn không đóng băng, hiển nhiên là người cũng chỉ vừa mới đi. Cô thở dài mở hộp quà ra, vẫn là một con thiên nga tung cánh muốn bay, chẳng qua lần này lại là màu đen. Không có thiệp, không có đôi dòng nhắn nhủ, có lẽ là chưa nghĩ ra nên viết gì.

Với Diệp Tiểu Du mà nói, lễ tình nhân chẳng qua là một ngày rất bình thường trong 365 ngày, cô không có người tình, không cần tặng quà cho ai, cũng chẳng còn cơ hội được nhận quà. Khi còn học đại học đã rất thịnh hành ngày lễ tình nhân đỏ tình nhân trắng, vừa mới sang tháng hai, đủ mọi quảng cáo đã giăng kín. Vốn là thời gian lãng mạn của hai người nhưng lại như thể đang đi party. Mọi thứ này với cô như gần như xa. Đêm Valentine, cô sẽ ngồi ngốc trong cửa hàng sách đến khi tắt đèn. Khi về, ánh sao đầy trời, đi trong sân trường lạnh lẽo, lòng có chút khát vọng nhưng lại nhanh chóng qua đi, cô cũng chẳng nghĩ nhiều.

Không ngờ, Valentine năm 25 tuổi cô lại nhận được món quà đầu tiên cùng với cả hoa tươi. Mà người tặng quà lại là người cô không thể đáp lại.

Ủ rũ dựa vào tường, cô chỉ cảm thấy có chút bi ai, vì chính mình mà cũng vì Kỷ Siêu.

- Chỉ một nhánh hoa đã thất thần, bó hoa to thế này của anh chẳng phải sẽ khiến em ngất xỉu rồi sao!

Trọng Khải vươn tay lắc lắc trước mặt cô, trước ngực anh là một bó hoa bách hợp thơm ngát.

Khuôn mặt anh vẫn lãnh đạm như trước nhưng khi nói chuyện với cô, giọng nói của anh vô thức sẽ trở nên nhẹ nhàng hơn, đôi mắt xanh lam cũng như sáng bừng ánh sao.

- Anh đến đây từ bao giờ? Diệp Tiểu Du mỉm cười nhìn anh.

- Lúc lên em đang thất thần, anh đứng một lúc em vẫn không nhìn thấy anh, anh đành phải lên tiếng. Đây, tặng em, chúc em ngày lễ vui vẻ!

Anh khê thơm lên má cô rất đúng điệu.

Với người phương Tây, đây chỉ là phép xã giao, cô cũng chẳng coi là thật. Ôm lại anh một cái rồi mở cửa cho anh đi vào:

- Hoa tươi cho lễ tình nhân hẳn nên tặng vào buổi tối mới lãng mạn chứ!

Cô nói đùa, kéo anh vào phòng mình. Cao Thiển vừa về lúc rạng sáng, vừa mới ngủ không được bao lâu.

- Buổi tối là hẹn hò, giờ là thời gian nghiêm túc.

Anh đặt bó hoa xuống, nhàn nhạt nói, hai mắt nhìn quanh gian phòng, không ngờ lại đơn giản như vậy. Một chiếc giường, một chiếc bàn, một cái ghế, quần áo cũng xếp ở trong valy, dường như có thể lên đường bất kì lúc nào.

Chiếc ghế duy nhất anh đã ngồi, cô mỉm cười ngồi xuống bên giường. Dáng người cao lớn của anh vừa tiến vào, căn phòng vốn đã nhỏ giờ càng thêm nhỏ.

- Trọng Khải, có phải là có việc cần tìm em?

Cô biết anh không uống nước, cô cũng chẳng khác gì, hai người chỉ có thể bốn mắt nhìn nhau.

Anh là người thẳng thắn, đối với cô lại càng không bao giờ có chuyện sẽ nói dối vì ý tốt:

- Ủ, tôi qua đại học Yale gửi thông báo qua, họ đã chấp nhận việc em nhập học, cũng đồng ý tặng học bổng.

- Là anh giúp đúng không?

Không có anh cố gắng đề cử, sao cô có thể chẳng tham gia bất kì kì thi tuyển nào mà cũng có thể đỗ.

- Em có tư cách này. Nhưng Tiểu Du, có một vấn đề, thị thực của em phải đợi rất lâu mới lấy được, anh không ngờ tới điều này.

Cô chưa ra nước ngoài bao giờ, thậm chí trong nước cũng chưa đi được nhiều, nên càng không nghĩ tới:

- Vậy phải làm sao bây giờ? Có phải là sẽ phải chờ tới sang năm không?

Cô lo lắng nói.

- Không đến nỗi đó, khoảng mấy tháng là lấy được.

Mấy tháng? Thế là cũng đã sang hè, lúc đó quần áo mỏng manh, cô sẽ không thể che giấu được việc mình mang thai. Diệp Tiểu Du cảm thấy bất lực:

- Có lẽ em chỉ có thể chờ thôi.

Trọng Khải ngẩng đầu, đưa tay kéo tay cô lại:

- Còn có một cách có thể giúp em xuất ngoại nhanh chóng.

- Trọng Khải, anh học được thói úp úp mở mở từ bao giờ thế, nhìn người ta bối rối thì vui lắm sao?

Cô hơi giận dữ nhìn anh. Đó là vẻ thẹn thùng mơ hồ, anh chưa từng thấy, đột nhiên tim như bị cái gì đó chạm vào.

- Anh... Anh chỉ là đang phân tích tính khả thi thôi.

Anh nhìn sâu vào mắt cô.

- Không có gì đâu, nói ra đi, nếu không thích hợp thì thôi.

Cô khích lệ anh không nên quá cẩn thận, nói sai cũng đâu có sao.

- Tiểu Du, anh là công dân Mỹ, nếu bây giờ chúng ta kết hôn, chỉ cần tới Lãnh sự quán đăng ký là em có thể xuất ngoại theo anh.

- Kết hôn?

Diệp Tiểu Du không khỏi nhắc lại theo, vấn đề này bọn họ dường như đã từng thảo luận, cũng đã có kết quả.

Cô không mong cuộc hôn nhân của mình oanh oanh liệt liệt nhưng cô lại mong có thể bình an trọn đời. Cuộc hôn nhân với Kỷ Dục Phi, cô thất bại, đối với việc bắt đầu lại lần nữa, cô rất bài xích, là không công bằng đối với Trọng Khải và với cả cô.

- Trọng Khải, em nghĩ cách này không làm thì hơn. Dù sao cũng chỉ là mấy tháng, em đợi cũng được.

Cô cười khổ tự an ủi. Anh hơi nắm chặt tay cô:

- Anh nghĩ là tốt!

- Trọng Khải, đó là hôn nhân, không phải là chuyện đùa.

Cô hoảng hốt, nhắc nhở anh.

- Với người như em, anh sẽ càng cẩn thận hơn. Kết hôn lâu dài, tình yêu dần nhạt đi, từ tình yêu thành tình thân, chúng ta chẳng qua là không có tình yêu nhưng giờ lại giống người thân hơn.

- Chúng ta là bạn bè.

Cô nhấn mạnh. Cô chỉ có thể coi anh là một người “bạn trai” đặc biệt chứ không phải là người nhà đối xử ôn hòa với nhau.

- Bạn bè lâu dần sẽ thành người thân.

Anh khẳng định: “Sau này em tìm được người em yêu, chúng ta sẽ tách ra, nếu không có, chúng ta sẽ vẫn ở bên nhau, cùng với baby. Hôn nhân nói thần thánh thì là thần thánh, nói không thần thánh thì chỉ là một tờ giấy. Tiểu Du, em đừng nên thấy quá áp lực.”

Rõ ràng không phải là mùa xuân nhưng cô cảm thấy như khoảnh khắc băng tan, tháng chạp ở Bắc Kinh đã chẳng còn lạnh lùng như trước nữa:

- Trọng Khải!

Cô khẽ gọi. Cô là người cô đơn, vô dụng, phiền toái như vậy đấy, chỉ chút ấm áp cũng đủ khiến cô đầu hàng chứ nói gì đến những điều anh đã làm cho cô.

Đôi mắt xanh lam như nước biển khẽ cuộn sóng, anh đứng lên, khẽ ôm cô:

- Anh cảm thấy ngày hôm nay rất dễ nhớ, thời tiết cũng rất đẹp, thích hợp để ra ngoài, thích hợp để... cầu hôn.

- Trọng Khải, đã làm phiền anh rồi.

Cô nhìn theo anh, nước mắt thê lương.

- Anh rất vinh hạnh!

Trọng Khải nhắm mắt lại, trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh bọn họ mãi mãi về sau.

Chưa bao giờ biết em là một bức họa đầy ý nghĩa, mỗi lần nhìn em lại phát hiện ra nhiều điều ảo diệu bên trong, khiến anh mê muội không thôi.

Chưa bao giờ biết, có một ngày, trái tim anh lại vì giọt nước mắt trong veo của một cô gái mà trở nên ấm áp. Anh cẩn thận tiến lên, bước từng bước tới gần.

Khó trách anh nói bó hoa đó không phải là để hẹn hò mà là nói chuyện nghiêm túc. Anh đã nghĩ rất kỹ rồi mới tới đây, sợ khiến cho cô cảm thấy áp lực. Cô thực sự quá may mắn rồi, có một “người thân” như vậy. Nhìn lại nhánh hồng thanh nhã trên bàn, đó là tình yêu say đắm không cần báo đáp, thật khiến lòng người xót xa, khiến cho người ta không đành lòng, cầu mong người con trai tốt như vậy, sau này sẽ có được một tình yêu đẹp.

Anh khoác áo ngoài giúp cô, quàng khăn quàng cổ cho cô rồi kéo tay cô ra khỏi phòng. Cao Thiển mặc đồ ngủ, đầu bù tóc rối bước ra từ nhà vệ sinh, vừa ngẩng mặt đã thấy một người đàn ông tuấn tú, lạnh lùng như núi, cô hoảng hốt chạy vội vào phòng, vào phòng rồi lại hơi hé cửa, ngó hoặc nhìn ra.

Trọng Khải nhún vai, Diệp Tiểu Du áy náy nhìn cửa phòng Cao Thiển: “Xin lỗi, Cao Thiển, bạn chị tới bất ngờ, cũng chưa kịp nói cho em biết”.

- Là người nước ngoài à!

Cao Thiển vươn tay kéo cô vào trong phòng, đóng cửa đánh “âm” một tiếng.

- Đúng rồi, là con lai, về sau sẽ không xảy ra chuyện thế này nữa đâu.

- Bạn gì, đến mức độ nào rồi?

Cao Thiển tò mò chất vấn.

- Đến độ bàn chuyện cưới xin rồi!

Người cửa có người tốt bụng trả lời.

- A!

Cao Thiển trợn trừng mắt:

- Không thể nào, Tiểu Du, chị đúng là có tốc độ ánh sáng đó! Vậy cậu bạn lạnh lùng của em, chị tính sao?

Diệp Tiểu Du không nói gì, chỉ lắc đầu:

- Kỷ Siêu là học sinh của chị mà thôi, chị không thể có gì với cậu ấy được, Cao Thiển, giúp chị an ủi cậu ấy, chị đi đây!

- Em...

Em cũng cần người an ủi, còn đi an ủi ai khác được sao? Cao Thiển nhìn chăm chăm theo bóng Diệp Tiểu Du, cũng chưa gào thét ra miệng.

Thế nhưng ngoài cửa lại có người giận dữ gào thét.

- Tại sao em thà chọn người khác cũng không cần tôi?

Sáng sớm đã đặt trước cửa phòng cô một cánh hồng, đi vòng quanh bên ngoài hồi lâu, cuối cùng lấy được dung khí tới đây, lại thấy cảnh cô tay trong tay với người khác.

Giọng nói khàn khàn của Kỷ Siêu còn pha cả tiếng thở dốc, tựa như tờ giấy nhám bị mài mạnh.

Diệp Tiểu Du choáng váng, co rúm người trong vòng ôm của Trọng Khải.

- Cô ấy không khỏe, cậu đừng làm cô ấy sợ.

Trọng Khải không vui nhìn chăm chăm vào đôi mắt đỏ ngầu của người kia.

- Anh đừng nhiều lời, tôi đang nói chuyện với cô ấy.

Kỷ Siêu không khống chế được mà gào thét:

- Cô giáo Diệp, Diệp Tiểu Du, tôi mặc kệ em là vợ ai, là bạn gái ai, tôi mặc kệ. Em nói cho tôi biết, em muốn chịu trách nhiệm thế nào, em muốn bầu trời thế nào tôi cũng có thể cho em.

Lần đầu tiên yêu say đắm một người nhưng lại không được đáp trả, anh hoảng hốt gào thét, muốn gào lớn để cho cô có thể thấy được anh.

Diệp Tiểu Du khóc nức nở, vùi đầu vào lòng Trọng Khải:

- Tôi thực sự không thể tiếp nhận được, Kỷ Siêu, bởi vì...

- Đừng có lấy cớ này cớ nọ nữa, cái gì mà em lớn hơn tôi, cái gì mà em là giáo viên của tôi, nếu em muốn, tôi sẽ rời khỏi trường học tồi tàn kia, tôi thay đổi hộ tịch.

Anh vội vã cắt lời cô.

- Bởi vì chúng tôi đã có con rồi.

Trọng Khải lạnh lùng nhìn Kỷ Siêu một cái, kéo kéo áo cho cô, anh rất tán thưởng dung khí của cậu nam sinh này nhưng lại không thích phương thức của cậu ta.

Bên trong là Cao Thiển, bên ngoài là Kỷ Siêu, đều như đứng hình, miệng há hốc, mắt cũng không chớp.

- Nói cho tôi biết, đây không phải là sự thật!

Kỷ Siêu thấp giọng nói, cười như quỷ rởn rêu. Đáng vẻ cô đơn lại khiến nụ cười đó trở nên chật vạt.

Nhớ lại buổi trưa nắng chói, cô ôm eo anh ngồi sau xe anh, nhớ lại lúc ngắt trên lớp học, anh đã ở bên cô cả buổi chiều, nhớ lại niềm vui bất ngờ trong ngày sinh nhật, nhớ lại đêm chia tay với Kỷ Dực Phi, anh thức đêm bầu bạn với cô, nhớ tới... Bỗng nhiên quay đầu lại, một năm qua, những cảm giác ầm ập cô có được đều là do anh mang tới, không ngờ anh lại si mê như vậy, cô không thể tiếp tục dây dưa mãi được.

Diệp Tiểu Du đột nhiên gật đầu quyết đoán:

- Thật đó, Kỷ Siêu, mấy ngày nữa, tôi và thầy Trọng sẽ sang Mỹ rồi.

Kỷ Siêu muốn tỏ vẻ thoải mái nhưng vẻ mặt lại rất khổ sở, kinh hoàng:

- Em vẫn chọn người chung đường với mình, a, xem ra tôi đúng là đã không biết tự lượng sức mình.

Anh đã chẳng còn lý do gì nữa, lau đi nước mắt nơi khóe mắt, quay đầu bước đi.

- Kỷ Siêu!

Cao Thiển mắt rơm rớm, vừa khóc vừa đuổi theo.

- Em không sao chứ?

Trọng Khải nhìn Diệp Tiểu Du khóc như một cô bé con đi lạc đường, bất an hỏi.

- Trọng Khải, trên đường đời của mỗi người, sẽ luôn có thể gặp những người, những việc khiến tim ta bối rối, rung động, nhưng chỉ là trong khoảnh khắc, những thứ đó chẳng qua cũng chỉ là cảnh dọc đường, những người đó cũng chỉ là người qua đường thôi có đúng không?

Cô vừa khóc vừa nói.

- Đúng thế, trái tim em cũng như rạp chiếu phim, những người đến rồi đi chẳng qua cũng chỉ là những người đến xem, ở lại mới là người thân, là người quan trọng.

Trọng Khải cảm thấy chân tay cứng lại, anh sợ cô đột nhiên sẽ bỏ qua lời đề nghị của anh. Nếu như vậy, có lẽ anh sẽ không mất không chế như cậu nam sinh khi này, nhưng anh cũng sẽ phải nói lời tạm biệt mãi mãi với những ngày xuân ầm ập.

Nước mắt xót xa lau không sạch, Diệp Tiểu Du mặc kệ, cứ để nó rơi, thấm ướt khuôn mặt, nước mắt lã chã nhìn Trọng Khải không tỏ thái độ gì. Hồi lâu sau, cô đau lòng cười với anh, nụ cười thản nhiên mà như đã rạn vỡ:

- Em không sao nữa rồi, Trọng Khải!

Hai tay cô vẫn đang run, không chắc tim có còn run nữa không.

- Thế sao? Nếu em có thể mau mau lau khô nước mắt thì chúng ta có thể đi đăng ký trước khi bên Lãnh sự quán đóng cửa.

Anh không muốn cô chịu áp lực, chỉ mong cô vui vẻ.

- Ủ...

Cô vừa khóc vừa cười, thêm một người bạn đồng hành trên con đường cô đơn, từ giờ đã không còn đường lui, mà cũng không muốn lui nữa...

(Viết rất mâu thuẫn, cũng rất mệt, suy nghĩ hoàn toàn rối loạn, không biết nên tiếp tục thế nào nữa)

Aria: (tiếng Ý nguyên gốc có nghĩa là “khúc ca” hay “điệu ca”, “điệu nhạc”) là thuật ngữ chỉ một bài ca hoặc độc lập (như “Ah Perfido” của Beethoven và một số aria hòa nhạc của Mozart) hoặc là một phần của một tác phẩm lớn (opera, cantata, oratorio). Aria được thể hiện bằng một giọng solo có hoặc không có phần nhạc đệm và thường thể hiện cảm xúc mãnh liệt. Từ tiếng Ý có thể được dịch như “kiểu” hay “phong cách” và trong thế kỷ 16 từ “aria” được dùng đối với những bản phổ nhạc đơn giản cho thơ ca nhẹ nhàng (chẳng hạn như ‘aria napoletana’). Các aria với nghĩa các giai điệu hoặc các cách phối cho ca khúc được in nhiều vào thế kỷ 16 và cả sang thế kỷ 17 trong những ấn phẩm khí nhạc và cả thanh nhạc.

26. Chương 26: Aria 2

Diệp Tiểu Du cảm thấy cô như đang trở thành một nhân vật trong hí kịch hoặc trong tiểu thuyết, dần dần không thể thoát thân.

Lúc trước, xem một bộ phim tình cảm lãng mạn của Hollywood là “Nhị kiến chung tình” (While you were sleeping), nói về cô bán vé Lucy trúng tiếng sét ái tình với một vị luật sư, nhưng vì thân phận khác biệt, cô chôn vùi tình cảm trong đáy lòng. Tình cờ, một lần vị luật sư kia ngất ở bên đường ray, cô liều lĩnh cứu anh, trong bệnh viện, người trong nhà anh đã coi cô thành vị hôn thê của anh, đối xử với cô nhiệt tình như người nhà. Cô chìm đắm trong tình cảm thân thiết ấy, không dám nói ra sự thật, đồng thời, cô cũng gặp được người anh mới từ bên ngoài quay về. Cuối cùng, cô phát hiện, người cô thực sự yêu không phải là vị luật sư kia mà là người anh đến muộn.

Tình tiết phim rất lãng mạn, phát hành vào dịp giáng sinh, tuyết phủ trắng trời.

Cô xem hết lần này sang lần khác, một mình.

Cô tin rằng trên đời này thực sự có nhất kiến chung tình, như cô và Kỷ Dực Phi lúc mới gặp nhau vậy. Nhưng nhị kiến chung tình, cô không biết là có tồn tại hay không. Liệu có thể nào trái tim đã chết lặng lại có thể rực cháy trở lại, cô không biết người khác thế nào nhưng cô thực sự không dám suy nghĩ. Yêu là một kinh nghiệm đau thương, nhưng vì sao cô lại nhanh chóng bước vào cuộc hôn nhân thứ hai như vậy, đương nhiên, lần này không liên quan gì đến tình yêu nhưng không có nghĩa là ai cũng có thể. Trùng hợp gặp được Trọng Khải, Trọng Khải có thể cho cô những thứ cô cần. Kỷ Siêu cũng có thể nhưng cô lại chọn anh, rốt cuộc cô có cảm giác gì với anh?

Đầu óc rối tung, không thể nghĩ cho rõ được điều gì.

Nói theo góc độ luật pháp, bây giờ cô là vợ của Trọng Khải, đây là sự thật. Mà từ khi cô quen anh cho đến khi kết hôn, còn chưa tới hai tháng.

Trọng Khải nói bọn họ đều có mục đích riêng nhưng cô cảm thấy không chỉ là như vậy. Nhưng nhất định không phải là nhị kiến chung tình, cô chắc chắn.

Trọng Khải mặc quần áo ở nhà, đang hâm sữa cho cô ở trong phòng bếp, giờ đã là 9h tối, cô đang ngồi trong phòng của anh. Đây là phòng ngủ nhưng vì anh là giáo sư nước ngoài mời về nên phòng anh lớn gấp 4,5 lần phòng của cô.

Điều hòa bật khá ấm, cô nằm lệt thốt trên ghế salon mềm, ôm gối ôm, nhìn Trọng Khải cẩn thận bưng chén sữa đi tới.

Độ ấm rất vừa vặn, trong cái nhìn chăm chú của anh, cô nghiêm túc uống hết ly sữa. Sữa tươi làm ấm dạ dày, cô cảm thấy máu trong người đang tuần hoàn.

- Trọng Khải...

Cô cũng muốn nói nghỉ ngơi, không phải bởi vì xấu hổ mà vì mơ hồ.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, khuôn mặt lạnh lùng thoáng chút nhu hòa.

Cô cúi đầu, buông gối ôm:

- Trọng Khải, chúng ta có cần suy nghĩ thêm không?

Cô ấp a ấp úng nói.

- Hình như chúng ta đã thảo luận rất nhiều lần rồi, đều không có vấn đề gì cả.

Về mặt anh rất lãnh đạm, không chút tình cảm, như thể đang nói chuyện công việc.

- Nhưng mà... em như đang lợi dụng anh vậy đó, hai tháng trước, chúng ta còn là người xa lạ.

- Tiểu Du, chuyện này anh không muốn nói thêm nữa. Yên tâm, anh có suy nghĩ, tuyệt đối là người nghĩ rồi mới làm, biết dừng đúng lúc, ok?

Đúng thế, chuyện cũng đã rồi, cô còn đang nghĩ gì chứ, còn mong đợi gì?

Anh tiến đến gần, vươn tay ôm cô, không hề mất tự nhiên, dựa sát bên nhau như thể đã quen nhau từ rất lâu rồi.

- Tưởng tượng về tương lai đi, Tiểu Du, sân trường đại học Yale rất đẹp, có rất nhiều địa điểm nổi danh, cho dù không vì học hành, chỉ ngắm cảnh thôi, em cũng sẽ thích nơi đó.

Cô gật đầu, tốt nghiệp thạc sĩ, cô từng muốn ra nước ngoài, theo học những giáo sư giỏi ở những trường học danh tiếng nhưng hoàn cảnh gia đình khiến cô phải sống thực tế hơn một chút.

- Trọng Khải, nếu anh gặp lại người trước kia....

Cô không biết nên dùng từ ngữ gì để nói về người yêu cũ của anh: “Chính là vị tiên sinh kia, anh ấy đồng ý quay lại thì anh sẽ làm sao?”

“Nếu là em, em sẽ làm thế nào?” Anh hỏi ngược lại.

Vấn đề này cô từng suy nghĩ rất nhiều lần nhưng đáp án cũng chỉ có một. Cô quay mặt đi, nhìn xuống đất: “Em sẽ không sai lầm thêm một lần nữa”.

“Đáp án giống nhau”, anh trả lời rất nhanh, “Tiểu Du, cứ mãi nhắc về quá khứ sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của chúng ta, trí nhớ không thể xóa đi nhưng không nên lúc nào cũng chăm chăm đến nó. Anh thích nói chuyện tương lai hơn”.

Cô cười, anh cũng học được cách từ chối khéo rồi.

“Sau này, mỗi đêm, có lẽ chúng ta cũng sẽ giống như bây giờ, chung một phòng, cùng đọc sách, cùng nói chuyện phiếm, rất đơn giản nhưng chính là cuộc sống”. Giọng cô có chút xa xăm. Anh đã nói phải ở bên nhau, như vậy người nhà anh mới tin rằng cuộc hôn nhân này là thật.

Anh nhìn cô không chớp mắt, dường như sợ bỏ lỡ mất điều gì. Trọng Khải rất anh tuấn, có sức quyến rũ, dòng máu lai khiến khuôn mặt anh gần như là hoàn mỹ. Diệp Tiểu Du không cho là mình đang giả vờ trấn định, bị anh nhìn chăm chăm như vậy mà cô lại không xấu hổ, vẫn rất bình thản.

Bỗng nhiên, không hề có lời báo trước, Trọng Khải ôm chặt cô, nụ hôn lành lạnh in lên gương mặt cô, lướt qua môi cô rồi in lên má cô.

“Hai người, ở bên nhau, bếp lửa tí tách, nghe nhạc, đọc sách, nói chuyện phiếm là ước mơ từ nhỏ của anh. Điều em vừa nói khi này có phải là mỗi ngày đều thế?” Anh buông cô ra, nghiêm túc hỏi.

Cô ngạc nhiên gật đầu, không ngờ một câu nói lại có thể khiến trái tim lạnh băng của anh kích động như vậy.

“Là hứa hẹn?” Anh đang xác định.

“Đúng, là hứa hẹn”. Không nỡ để anh phải thất vọng, cô trịnh trọng gật đầu.

Cô như thoáng thấy sự vui mừng lướt qua trên khuôn mặt anh, nhưng chỉ trong nháy mắt, anh lại ôm lấy cô, càng chặt hơn, cô để mặc mình trong vòm ngực anh. Người Mỹ hay có giao tiếp bằng cơ thể, cô cũng phải thích ứng dần dần.

Đồng hồ trên vách tường chỉ vào số 11, “Trọng Khải, em phải về rồi”. Cô khẽ vỗ lưng anh, cúi đầu nhắc nhở anh, cũng tự nhắc nhở mình, thực sự rất lưu luyến vòng ôm rộng của anh, tựa như một ngọn núi lớn, rất an toàn.

“Chúng ta kết hôn rồi”, anh không hề phong độ buông ra mà còn ôm chặt hơn.

“À”, cô đỏ mặt, “Nhưng chúng ta chẳng qua là...”

- Hai người kết hôn hẳn nên cùng ở một nhà, em vừa mới nói mà.

- Ý em không phải thế...

- Đến nước Mỹ, chúng ta cũng phải ở cùng một chỗ, giờ em nhất định phải quen với điều này đi thôi.

- Nhưng mà...
- Anh là gay, sẽ không xâm phạm đến em.
- Trọng Khải...

Cô không biết nói gì nữa, kết hôn chẳng qua chỉ là kế tạm thời, cũng không phải là thật nhưng anh không có ý gì là giả, cô có chút hoảng loạn:

- Em còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.
- Luôn phải có lần đầu tiên, chẳng qua là chia giường thôi, chẳng có gì khác cả.

Anh nói từng câu từng chữ, lý do chắc chắn.

Đơn giản như vậy sao?

- Cũng như cái ôm này, chỉ là không phải ngồi mà là nằm thôi.
- Em vẫn muốn về chỗ trọ.
- Cậu nhóc cố chấp kia sẽ không bỏ qua đâu, em định cho cậu ấy cơ hội sao?

Anh đổi phương thức khác.

Diệp Tiểu Du sưng sốt, cô thực sự không nghĩ tới chuyện đó.

- Hơn nữa, nhà trọ đó quá đơn sơ, em đang có thai, sao có thể ở lại đó lâu được?
- Lúc trước khi gặp anh em vẫn ở đó, vẫn ổn mà.
- Nhưng giờ em đã gặp anh rồi, nghĩ em ở lại căn hộ đó, anh có cảm giác tội lỗi, bởi vì chúng ta là vợ chồng.
- Nhưng không phải là vợ chồng thực sự.
- Luật pháp không phải là giả.

Trên phương diện học thuật, anh là giáo sư, về mặt luật pháp, anh cũng vẫn là giáo sư. Cô thực sự đã bước vào tiểu thuyết tình cảm mất rồi, kết hôn trong chớp mắt với một anh chàng tuần tú, đẹp trai, ngu ngơ trở thành vợ người. Kịch bản này là anh thêu dệt ra sao? Người lạnh lùng, mặt lạnh như anh diễn sao lại chân thật như vậy?

Không thể cãi lại anh, cô chỉ có thể yên lặng, chấp nhận sự sắp xếp của anh. Kỷ Siêu cũng từng chia giường với cô, chẳng qua chỉ là nghỉ ngơi, không nên nghĩ lung tung.

Đèn tắt, trong bóng đêm thêm tiếng thở của một người, đêm yên tĩnh dường như lại thêm rất nhiều tiếng động, cô không thể nào ngủ cho say.

Nghe tiếng cô trở mình, người kia vươn cánh tay dài qua, cơ thể cô hơi căng lên, anh không tới gần, chẳng qua là đưa tay qua cho cô làm gối.

- Qua mùa xuân, anh sẽ đặt vé máy bay, đi sớm một chút, được không?
- Được!

Hơi thở ấm áp phả vào mặt cô, mặt cô bắt đầu nóng lên.

- Sau khi qua đó, cũng chính là mùa xuân, thật tốt! Ngủ ngon, bé cưng!

Anh hôn cô, sau đó nằm xuống, hơi thở đều đều, chỉ lát sau đã ngủ thiếp đi.

Diệp Tiểu Du cũng thả lỏng bản thân, cơn buồn ngủ cũng nhanh chóng kéo tới. Hôm nay, dường như ngồi đu quay khổng lồ, cầu hôn, kết hôn chỉ trong một ngày. Bị lôi kéo, xoay chuyển đến độ đầu vầng mắt hoa, tất cả không gian và thời gian đều bị Trọng Khải chiếm lấy, ngay cả muốn nghĩ đến Kỷ Dục Phi một chút cũng không kịp, cô đã ngủ say thật say rồi.

27. Chương 27: Aria 3

Mỗi tháng, công ty Kỹ Dược Phi phải họp ban lãnh đạo ít nhất là một lần: Đây là quy củ từ lúc công ty được thành lập. Trước kia là vì cùng nhau bàn bạc kế sách để phát triển công ty, Kỹ Dược Phi là kiểu lãnh đạo rất để ý đến ý kiến của công nhân viên, giờ công ty đã phát triển đến quy mô cỡ này, lúc họp cũng chỉ rất thoải mái, đơn giản nhưng cuộc họp hôm nay lại có ý nghĩa đặc biệt hơn – là ngày đầu tiên anh vứt bỏ đôi nạng, dùng đôi chân của chính mình để bước đi.

Vụ tai nạn xe cộ lần này, từ lúc xảy ra cho đến giờ đã kéo dài suốt năm tháng, từ lúc trời còn giá rét cho đến khi mùa hè nóng nực kéo đến.

Tất cả mọi người trong ban lãnh đạo đều hưng phấn, bởi vì có anh ở đây, họ luôn có cảm giác an toàn, trấn định. Còn anh không quá hưng phấn, mỉm cười uống rượu, nhàn nhạt chào hỏi. Hai quý qua đi, công ty hoạt động rất tốt khiến cho rất nhiều người vui vẻ ra mặt, đương nhiên anh cũng vui vẻ.

Tụ họp tại một quán ăn Nhật. Phong vị Nhật Bản hiện rõ, hàng bách trồng san sát.

“Cảm thấy thế nào?”, Phó Cương kéo anh đi vào một phòng trà khác, cô gái trẻ dâng trà lên rồi lui về phía sau. Cửa giấy kéo ra, vừa khéo quan sát được cảnh bên ngoài, trong tiếng nhạc thánh thót, sự tĩnh lặng như thấm vào tâm trí người ta.

“Quán ăn không tệ, rất có phong vị”, Kỹ Dược Phi nhìn một bức hành thư bên cạnh, nhìn một hồi mới nhìn ra được đây là “Đào hoa nguyên ký” của Đào Uyên Minh.

“Tôi hỏi chân cậu kia kìa”, Phó Cương cười vì anh hỏi một đấng, Kỹ Dược Phi đáp một nẻo. Khi này thấy lòng anh đang bất an nên mới kéo anh qua đây nói chuyện, cũng tiện để mọi người ăn uống thoải mái.

“Chân à, chắc chạy 5000m cũng không thành vấn đề”. Khuôn mặt trầm tĩnh đột nhiên ngẩng lên. Có một chiếc xe dừng lại ở ven đường, góc phòng trà bọn họ đang ngồi vừa khéo có thể thấy được xe cộ bên ngoài qua những kẽ lá, nhưng bởi vì góc độ nên người khác lại không nhìn được qua bên này.

Một người đàn ông da ngăm đen bước xuống, bên cạnh là một người con gái da trắng như búp bê đang bế một đứa bé.

Đó là Phùng Như Hải và Viện Viện.

“Cậu biết?” Phó Cương thấy ánh mắt Kỹ Dược Phi vẫn chăm chú nhìn qua đó nên tò mò hỏi.

“Một cô em gái của tôi, và người yêu của nó”. Anh đứng lên, kéo cửa giấy ra, vẻ mặt thực sự rất vui mừng.

Phó Cương nhún vai, chậm rãi đi theo tới.

Đã lâu không gặp, lần trước gặp mặt là Tiểu Du cùng anh ra trạm xe đón cô, từ đó đến giờ, cuộc đời anh như đã sang trang khác, mà con của cô cũng đã bắt đầu è a tập nói.

- Viện Viện?

- Anh Kỹ!

Viện Viện vui mừng hô lớn, đầu tiên là vui mừng, sau đó chạy vọt tới trước mặt anh, nhìn quần áo của anh, tuyệt đối không để ý, đụng đụng chân anh:

- Anh Kỹ, chân thật đấy à!

- Viện Viện!

Phùng Như Hải thở dài một tiếng, không hiểu vì sao khả năng kiểm chế của vợ mình lại chỉ như đứa trẻ 10 tuổi, trước mặt bao người đi sở chân người đàn ông khác, trông thật chướng mắt.

Cô quay đầu lại, nhét con vào tay anh, hùng hồn nói:

- Không có chuyện gì rồi, ông xã, là anh Kỹ, không phải là ai khác, em không ngờ rằng anh ấy lại bình phục nhanh như vậy, còn sợ đó là chân giả.

Phó Cương suýt thì bật cười, đúng là cô em gái nhỏ khả ái.

Kỷ Dực Phi gật đầu chào Phùng Như Hải:

- Sao tới Bắc Kinh không gọi điện báo trước?

- Anh ấy đến đây họp, em muốn tới thăm anh, chẳng phải chân anh không tiện sao, bọn em tự lái xe đến đây, dù sao từ Đường Sơn đến Bắc Kinh cũng không xa, không ngờ lại gặp nhau ở đây.

Viện Viện vừa oán trách vừa nói:

- Đúng rồi, anh Kỷ, Tiểu...

Cô đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn qua chồng, Phùng Như Hải hiểu ý cười nói:

- Xin hỏi, vị này là?

Anh vừa nhìn Phó Cương vừa hỏi Kỷ Dực Phi.

- Là cổ đông trong công ty.

Kỷ Dực Phi giới thiệu hai người:

- Đây là người yêu của em gái tôi, Phùng Như Hải.

- À, anh Phó Cương, quán ăn này trông đẹp thật, có thể phiền anh dẫn tôi đi dạo qua không? Phùng Như Hải mỉm cười nói.

Phó Cương hiểu là cô em gái kia muốn hàn huyên chuyện nhà với Kỷ Dực Phi:

- Đương nhiên là được, để tôi bế em bé một cái nào!

Vợ vừa mới mang thai, anh rất vui khi có cơ hội được thực tập trước, cẩn thận đón lấy em bé trong tay Phùng Như Hải, bước vào quán ăn.

Kỷ Dực Phi và Viện Viện cùng bước vào phòng trà khi nãy.

- Lúc trước, cha từng dẫn em tới đây một lần rồi, cảnh rất đẹp, đồ ăn cũng ngon. Bình thường em cũng hay kể với Như Hải, lần này tới đây, anh ấy đưa em đến đây luôn.

Viện Viện nhấp một ngụm trà, ngồi thoải mái chứ không ngồi chễm chệ như người Nhật.

- Có vẻ hai em rất tốt.

Anh có chút hâm mộ.

- Cũng có cái cọ đó, nhưng cũng ít thôi, hầu hết anh ấy đều luôn chiều chuộng em. Đương nhiên, nếu anh ấy không tốt với em thì em đã không lấy anh ấy.

Viện Viện xoắn lọn tóc, cười thật rạng rỡ.

- Đối tốt với em thì em sẽ lấy sao?

Anh khẽ vuốt tóc cô, cười trêu đùa.

- Haha, đương nhiên là không, đúng rồi, anh Kỷ, anh có liên lạc với Tiểu Du không?

Viện Viện cũng đã học được cách quan sát sắc mặt người khác, gương mặt nhìn, cẩn thận hỏi.

Anh thu tay lại, cô đơn lắc đầu:

- Từ đầu tháng 12 năm ngoái, cô ấy có vào bệnh viện nói với anh rằng phải ra nước ngoài học. Từ đó về sau anh không hề có tin tức của cô ấy.

- Còn đi học sao, học nhiều năm như vậy còn không đủ sao?

Viện Viện không hiểu tại sao trên đời lại có nhiều người hiếu học như vậy, loại người này xuất hiện càng như biến cô thành đồ cặn bã, rất đả kích.

Kỷ Dực Phi rút một điếu thuốc, nhìn Viện Viện thăm dò, Viện Viện gật đầu, anh châm thuốc, rít một hơi dài, trong làn sương khói mờ ảo, ánh mắt anh trở nên thật buồn bã.

- Anh Kỷ, hai người có vấn đề cơ bản gì sao?

- Cái gì gọi là vấn đề cơ bản?

Anh cười mắt mát.

- Người thì có tình nhân... người có người yêu mới... Nếu không, chính là tính cách không hợp.

- À, trước khi chia tay, anh nghĩ bọn anh sẽ không có những chuyện này. Nhưng sau khi ly hôn, anh lên giường với người đàn bà khác, mà cô ấy cũng có người theo đuổi mới.

- Người theo đuổi mới?

Viện Viện tròn mắt nhìn:

- Tiểu Du có người theo đuổi mới? Biết không, anh Kỷ, lần đó em nghe nói hai người ly hôn, em có gọi điện cho cô ấy, cô ấy nói ly hôn là bất đắc dĩ, khẩu khí rất chua xót, là con gái, dựa vào kinh nghiệm của em, cô ấy không hề có chút cảm giác ngọt ngào khi được theo đuổi nào cả. Không giống lúc đầu khi cô ấy yêu anh, em vừa nhắc đến anh thì hai mắt cô ấy đã sáng bừng, thu ba lông lánh, giọng nói ôn hòa, dịu dàng như khiến người khác tan chảy.

- Yêu anh?

Thuốc đã cháy đến đầu ngón tay nhưng anh cũng không phát hiện, chỉ kinh ngạc nhìn Viện Viện.

Viện Viện liếc nhìn anh:

- Đừng nói với em rằng anh không biết cô ấy thầm yêu anh suốt 12 năm.

Anh giật mình:

- Em, em nói... 12 năm?

Viện Viện hoàn toàn thất bại:

- Anh Kỷ, chẳng lẽ hai người chưa từng tỏ tình, nói chuyện tình cảm hay sao?

Không có, anh không hề nói với cô ấy rằng anh yêu cô, mà cô cũng vẫn chỉ ôn hòa, anh lấy lòng, cô đỏ mặt đáp lại, chẳng mở miệng nói lấy nửa câu. Cô thực sự đã yêu anh suốt 12 năm sao?

- Hồi trung học, còn nhớ ba người chúng ta không? Khi đó em đã nhìn ra Tiểu Du đối với anh rất lạ rồi, cô ấy là người lạnh lùng, chỉ có khi gặp anh mới có chút độ ấm, còn anh cho rằng em là đồ ngốc, chuyện gì cũng dằn dề cô ấy. Đứng giữa hai người, em cảm thấy mình như người bị đụng vào, lại được hai người xuất sắc như vậy vô cùng chiều chuộng, cho dù chỉ làm bóng đèn em cũng tình nguyện. Cô ấy thi tốt nghiệp điểm không tốt, anh nhớ không? Em vẫn đoán là cô ấy cố ý, có lẽ cô ấy muốn học cùng anh. Tiểu Du là vậy, cho dù vô cùng thích anh nhưng chỉ cần anh đối tốt với em thì cô ấy sẽ lùi bước, che dấu mọi thứ, không để cho bất kỳ ai phát hiện ra. Sau này, cô ấy rời đi, đáng tiếc lại không chạy thoát khỏi tay anh, vẫn là lấy anh. Khi đó, em đã nghĩ, yêu lâu như vậy, cô ấy nhất định sẽ rất hạnh phúc. Không ngờ hai người kết hôn nửa năm đã chia tay, haiz, thật đúng là không hiểu vì sao cô ấy lại buông tay được.

Thuốc cũng cháy hết, bỏng vào tay khiến anh sợ hãi quăng đi. Anh không nhìn thấy bóng dáng Viện Viện, trước mắt lại là đôi mắt cười thanh lệ kia, vậy bài thơ “Cây nở hoa” kia, vào khoảnh khắc xinh đẹp nhất, gặp anh, cầu xin trước mặt Phật tổ, suốt 500 năm, quay đầu lại, không phải là những cánh hoa mà là trái tim đã vỡ nát của cô.

Anh đã hiểu, đều đã hiểu, ánh mắt mong chờ, cẩn thận chủ động. Cô vẫn ám chỉ, chẳng qua anh là kẻ ngu ngốc, không cẩn thận lắng nghe, không dừng bước đợi cô, chưa từng quay đầu lại nhìn cô, cô đợi đã lâu, không được đền đáp nên mới mệt mỏi, không đợi nữa, buồn bã bỏ đi.

Trong phòng trà, không một tiếng động, ánh sáng nhàn nhạt, không làm ấm được trái tim đang hối hận.

- Anh Kỷ?

Viện Viện nhìn người đàn ông đột nhiên khóc trước mặt, ngây người.

- Từng có một tình yêu tuyệt đẹp đặt trước mặt anh, anh không biết quý trọng. Nếu trời cao cho anh thêm một cơ hội nữa, anh nhất định sẽ nói thật lớn để cô ấy biết: “Anh yêu em”, nếu như có thể hứa hẹn một giới hạn cho chúng ta, anh sẽ nói: Một trăm năm.

Rất lâu về trước, khi đi học từng vì mấy câu thoại của Châu Tinh Trì trong “Đại thoại Tây Du” làm cho cười ầm ỹ, giờ bỗng dưng nhớ lại, mới biết từng câu từng chữ lại là những giọt nước mắt bất đắc dĩ.

- Anh Kỷ, anh muốn đi tìm Tiểu Du không?

Viện Viện quay đầu, lớn như vậy cô vẫn chưa từng thấy anh rơi lệ, sợ anh khó xử, cô quyết định coi như không thấy.

Lau nước mắt, tâm tình hoảng hốt đột nhiên kiên định lại: “Không, cô ấy vẫn muốn được học tiếp, mấy năm này, anh sẽ không quấy rầy cô ấy”.

“Còn sau này?”

Không quấy rầy không có nghĩa là anh không thể dõi theo cô, đứng từ xa nhìn cô là được. Sau này, cô hoàn thành việc học rồi, bất kể là ở nước ngoài hay về nước, anh cũng sẽ lại bắt cô về làm vợ.

Khóe miệng Kỷ Dục Phi thoáng hiện nụ cười mơ hồ.

- Anh Kỷ, anh không sợ Tiểu Du yêu người khác?

- Yêu sao? Vậy anh cũng sẽ hèn hạ đoạt lại cô ấy.

Trước kia, không biết cô yêu anh, anh không có được sự tự tin này. Giờ lại khác, 12 năm yêu đậm sâu, anh có đủ tự tin có thể đánh bại bất cứ ai. Nhưng cũng không thể quá mức khinh địch, ít nhất anh cũng phải dùng sự khôn ngoan trên thương trường để phòng ngừa mọi rắc rối có thể xuất hiện. Lần này, cho dù cô có thành vợ người khác anh cũng không buông tay, không phải là 12 năm sao, anh cũng sẽ cho cô 12 năm. La Mã cũng xây rồi, chẳng lẽ anh không tìm được vợ mình quay về sao?

Viện Viện bấu môi, trông anh Kỷ có phần hơi đáng sợ. Xoa xoa bàn chân ngồi lâu nên tê lại, cô kéo cửa giấy. Cô là người ngốc, chuyện của anh Kỷ và Tiểu Du cô không thể giúp được gì, chăm sóc chồng con mình thì hơn.

Phùng Như Hải và Phó Cương đang ngồi trong một phòng trà khác, thấy bên kia mở cửa thì cùng nhau bước qua.

- Phó Cương, anh bảo thư ký Ngô đặt vé máy bay qua Mỹ giúp tôi, càng nhanh càng tốt.

Thư ký Ngô là thư ký mới tuyển, là cậu trai trẻ tháo vát. Giờ phòng làm việc của tổng giám đốc đều chỉ là những cậu thanh niên trí thức mà thôi.

Phó Cương thoáng sửng sốt, không hỏi nhiều, cười ý nhị:

- Giờ trường đại học Yale ở Mỹ, táo đỏ như lửa, kiến trúc Gothic dưới ánh trời chiều ở nơi đó thực sự khiến người ta lưu luyến khó quên.

Kỷ Dục Phi vuốt cằm, Phùng Như Hải mỉm cười hiểu ra, chỉ có Viện Viện là trong mắt chỉ có con mình, thực sự không nghe được gì.

28. Chương 28: Lột Xác 1

Trong hương thơm nồng nàn của mùa, bởi vì hoa rơi

Bởi vì cô đơn, bởi vì anh quay đầu

Mà khiến em rưng rưng cất tiếng hát

Chẳng qua là

Một bài hát không có lời ca

Cũng đang trong lúc bất ngờ, bởi vì bức màn bị kéo lên

Bởi vì đèn bùng sáng, bởi vì mọi người vỗ tay

Mới phát hiện, bài ca của em

Lại là rực rỡ nhất vở kịch.

Bây giờ sáng, cửa lớn khu nhà trọ mở ra, một người đàn ông vai đeo balo lạnh lùng đi ra, dưới gốc cây ven đường, một cô gái cao gầy ăn mặc sành điệu vội tiến lên đón.

- Hi! Kỹ Siêu!

Anh phiền chán nhú mày:

- Giờ này cô không cần ngủ sao?

Diễn suốt đêm mà sáng ra còn tỉnh táo như vậy, cô là người hay là quỷ?

- Wow, Kỹ Siêu đã học được cách quan tâm người khác rồi, em có ngủ mà, chỉ là ngủ được có chút xíu thôi, như vậy thì em có thể ăn nhiều hơn một chút, không cần giảm cân nữa rồi.

Cao Thiển hồn nhiên đáp.

Kỹ Siêu nhàn nhạt quay đi, bước tiếp, như thể đằng sau chẳng có ai.

Cao Thiển nhẹ nhàng theo đuôi. Đột nhiên, anh quay phắt lại, hai cái trán cộc vào nhau, cô đau đớn bụng trán nhưng vẻ mặt anh lại chẳng chút thay đổi.

Cô cười cười lấy lòng anh.

- Ngày ngày cô đi theo tôi thế này không thấy phiền à?

- Không phiền, em thấy rất thoải mái, anh xem, chúng ta là tuấn nam mỹ nữ, đi trên đường rất nổi bật.

- Cô bớt tự kỷ đi, Cao Thiển, tôi đã nói với cô rồi, tránh xa tôi ra một chút, tôi không cần bất kì ai an ủi cả.

- An ủi? Sao có thể? Em mới là người thất tình cơ mà, nhưng em lại vô cùng rạng rỡ như ánh mặt trời, vì sao anh phải xì mặt như vậy, chẳng lẽ như vậy thì lạnh lùng hơn, đẹp trai hơn chắc?

Từ khi thấy anh đau đớn chạy khỏi phòng trọ của cô, lòng cô như bị anh trộm đi mất một khoảng, hại cô đã đau đớn vì thất tình rồi mà vẫn phải thỉnh thoảng chạy tới xem anh có ổn không. Anh càng ngày càng bỏ bê việc học, thường ngủ đến lúc xế chiều thì mới đầu bù tóc rối ra ngoài ăn cơm, không thấy anh phóng túng mà chỉ càng ngày càng sa sút. Cô phát huy sở trường bám dính đến chết cũng không buông, khiến cho anh đành phải khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Anh là người kiêu ngạo, lần đầu tiên thích một ai đó cuồng nhiệt, chưa kịp bắt đầu đã phải rút lui, mà anh bất tri bất giác đã bỏ ra quá nhiều. Có chút mất mát, có chút không cam lòng nhưng lại càng bất đắc dĩ. Sự thật là cô không chấp nhận anh, anh muốn trốn đi để tự liếm láp vết thương mà còn có người không chịu buông tha.

- Không liên quan gì đến em!

Ánh mắt Kỹ Siêu lạnh như băng, lại tiếp tục bước đi. Người phía sau cũng tự giác bước theo.

“Cô không lo mà đi khoe dáng kiêu nhiều tiền, chạy theo tôi làm hộ vệ thì được cái gì chứ?” Người phía trước lạnh nhạt hỏi.

“Có, em thích nhìn soái ca bị em bức cho phát điên, còn cả...”

Người phía trước loáng một cái, một tay nắm chặt cô, đôi môi ẩm áp dán lên môi cô. Ánh mắt cô mở lớn, trợn to đến cực hạn thì anh mới rời khỏi môi cô, thoải mái bước tiếp. “Cô muốn tôi phát điên như vậy chứ gì, giờ hài lòng rồi, mời đi về đi!”

“Cái gì?!” Đầu óc cô tương đối đơn giản, còn chưa rõ đây là tình hình gì.

“Cô thất tình, tôi thất tình, không có nghĩa rằng tôi muốn làm liên minh thất tình với cô, Cao Thiển, từ khi còn đi học tôi đã không thích cô, bây giờ thì sao? Ngày ngày cô đi theo tôi chẳng được tác dụng gì cả, tôi sẽ không mềm yếu đến mức cần cô bảo vệ, tôi sẽ sống rất tốt, để cho người đã chạy trốn kia biết rằng mất tôi có nghĩa rằng cô ấy sẽ chịu tổn thất lớn cỡ nào”.

Đi theo anh gần hai tháng, lần đầu tiên anh nói nhiều như vậy... tuy nó khiến cô có chút tan nát cõi lòng.

“Vừa rồi không phải em muốn của anh, em... em chỉ không muốn vì Tiểu Du mà tinh thần anh sa sút”. Cô hoảng hốt nói.

“Đừng nhắc đến cô ấy nữa!” Đột nhiên cơn giận bốc lên thiêu đốt sự bình tĩnh của anh, vừa nghĩ tới cô đã bỏ đi theo gã Tây kia, anh lại nóng nảy.

“Anh hung dữ như vậy làm gì? Trên đời này đâu chỉ có mình Tiểu Du là con gái. Vẫn còn...”

“Còn có cô chứ gì? Tôi vừa nói rồi, cô không phải mẫu người của tôi”.

“Con người có thể thay đổi, giống như lúc đầu, bạn trai em chẳng điên cuồng mê muội vì em đến đâu, sau này chẳng phải cũng đã di tình biệt luyến rồi sao?” Cô tốt bụng khuyên nhủ.

“Đừng đánh đồng tôi với loại cặn bã đó. Tôi không dễ dàng thay đổi đâu”. Anh thực sự muốn phát điên, cô ngày nào cũng như vậy hại tất cả bạn bè đều biết anh có người theo đuổi nhưng rõ ràng bọn họ là oan gia mà. “Tôi nói thật với cô, Cao Thiển, cô không cần phải phí sức như vậy, ít nhất, một hai năm tới tôi cũng sẽ không thích bất kỳ ai, cho nên mời cô về đi thôi!”

Cô che dấu sự mất mát trong lòng, cười đùa: “Em cũng thế, không muốn yêu bất kỳ ai nữa, yêu rất đau, chúng ta đúng là tâm linh tương thông”.

“Ai mà giống cô...”, Kỷ Siêu muốn đánh người nhưng vừa nhìn thấy nụ cười vô tội của cô lại đành cam chịu quay đi, để mặc cô đi cùng, một rồi cô sẽ tự buông tay. Cũng giống như trước kia anh với gương mặt ấy, không có quên đi, thời gian lâu dài, tự nhiên sẽ phai nhạt.

Anh hi vọng là vậy.

Cao Thiển bĩu môi, lại ổn định lại tâm tình, ý chí chiến đấu sục sôi mà đi theo. Người lạnh lùng đẹp trai như vậy, nhất về nhà cũng được, cho dù bị tổn thương cũng đáng, còn hơn để người khác mang đi thì thật tiếc.

...

Khu tây đại học Yale, một hàng biệt thự xinh đẹp chỉnh tề tách biệt hẳn ra, phong cách kiến trúc cũng là phỏng theo kiến trúc Gothic của đại học Yale. Trước biệt thự có một sân cỏ lớn, bốn phía đều trồng các loại hoa cỏ khác biệt tùy theo sở thích, ven đường là gốc đại thụ cao ngút trời. Trời đang vào cuối thu, hoa dần tàn, cỏ dần úa, cây vẫn xanh lá. Sáng sớm, những chú chim đậu trên cành cây riu rít hót vang.

Diệp Tiểu Du thức giấc không phải vì tiếng chim hót mà vì em bé trong bụng đạp. Hôm nay thật lạ, bé con rất nghịch ngợm.

Cô hơi nghiêng người đi, quay lưng về phía Trọng Khải, đêm qua anh phải thức đến gần sáng, cô không muốn đánh thức anh.

Đến Yale đã được bảy tháng, chương trình học không quá khó để thích ứng, công việc trợ lý cũng nhanh chóng quen thuộc, với thời tiết và ẩm thực ở đây: Ăn uống thì không quá khó khăn, thân phận Trọng phu nhân với cô cũng rất tự nhiên.

Thực ra thì cũng không phải cô không thoải mái. Mỗi ngày anh đều hỏi cô mặc áo sơ mi màu gì, tham khảo đồ ăn bữa tối, sẽ hỏi cô suy nghĩ về người này người kia, lúc anh đi gặp bạn bè, đồng nghiệp cũng rủ cô đi cùng, trước khi ngủ, sau khi dậy đều ân cần hỏi han, còn cả chung chăn chung gối mặc dù bọn họ không thân mật như vợ chồng. Nhưng tất cả những điều này đang khiến cô dần dần nhập tâm vào nhân vật người vợ.

Một người đi học cực khổ, một người đi làm bận rộn, việc trong nhà đều là Trọng Khải thuê người về làm, bà chủ nhà như cô cũng được nhàn rỗi đi ít nhiều.

Một cánh tay vươn qua, xoay cô lại, ôm cô vào lòng, tay đặt lên bụng cô rồi lại chìm vào giấc mộng. Khi còn ở Thanh Hoa, anh có vẻ rất thích động tác này, ban đầu cô rất mất tự nhiên, lâu dần thành quen, chẳng qua anh chỉ muốn chứng minh rằng anh có cô và có cục cưng mà thôi.

Trong giấc mộng, Trọng Khải không lạnh lùng như lúc thường, khuôn mặt tuấn tú dịu dàng hơn nhiều, tóc xõa trên trán, có sự gợi cảm mê người. Tại sao anh lại thích đàn ông? Thực sự Diệp Tiểu Du nghĩ mãi không ra. Cô chưa từng thấy anh có người bạn trai nào khác, ngay cả điện thoại cũng không thấy ai gọi, anh ấy ngoài làm việc thì sẽ là đi tản bộ cùng cô, kiểm tra thai nhi định kỳ, tập thể dục cho dễ sinh nở...

Thậm chí anh còn yêu con hơn cả cô.

Mỗi lần đi khám thai định kỳ, anh cũng sẽ ngây ngô nhìn chằm chằm vào màn hình máy siêu âm, nắm chặt tay cô, cô có thể cảm nhận được sự kích động trong anh.

Nhìn anh, có đôi khi cô lại nhớ về Kỷ Dực Phi, nếu như anh biết cô đã có thai thì anh có vui như Trọng Khải không? Có lẽ có nhưng tuyệt đối sẽ không hơn được, Trọng Khải đối xử với cô rất tốt. Từ bài vở, công việc cho đến cuộc sống, anh dùng hết sức mình để trải sẵn thảm đỏ cho cô, dịu dàng cô thật cẩn thận. Còn cô lại chẳng làm được gì cho anh, ngay cả chủ động hỏi han cũng không có.

Trời đã dần sáng, mấy tia nắng ban mai chiếu lên bệ cửa sổ, Diệp Tiểu Du dịu dàng nhìn khuôn mặt anh tuần trước mắt, lòng đầy cảm xúc đã biến thành một sự xúc động, lặng lẽ tiến đến gần, hôn lên má anh:

- Trọng Khải, chào buổi sáng!

Cô mỉm cười chậm rãi rồi đi, chưa được 5cm, đầu cô chợt bị đè lại, người càng áp sát người anh hơn, anh ôm lấy mặt cô, dịu dàng hôn cô, thăm dò từng chút một, cho đến khi môi cô, lưỡi cô, thân thể và tâm tư cô đều được anh ôm trọn lấy.

Diệp Tiểu Du ôm cổ anh, vùi người vào ngực anh, thở dốc như mất hồn. Cô nhắm mắt lại, lặng yên dựa vào vòm ngực rộng rãi ấy.

Cô vẫn rất thích anh nhưng là, nhưng là rõ ràng người cô yêu lại là Kỷ Dực Phi, chẳng lẽ cô cũng giống như người khác nói, để mặc bản thân buông theo dục vọng?

Cô im lặng, anh lặng lẽ ôm cô, xoay mặt cô lại để cô nhìn vào mắt anh:

- Em yêu, chúng ta là vợ chồng.

Anh thường nhắc nhở cô như vậy, dường như sợ cô đã quên, dường như cũng nhìn ra mâu thuẫn trong cô.

- Vâng!

Cô đỏ mặt cúi đầu để mặc anh dịu dàng ôm mình. Đã thân mật như vậy, không phải là vợ chồng thì là gì?

- Chúng ta không phải là trong phim, diễn cho người khác xem, anh rất thật.

Anh ôm eo cô, vòng ôm rất chặt.

Cô nhìn anh khó hiểu.

- Em yêu, cảm ơn em đã kéo anh ra khỏi con đường kia, cảm ơn em đã cho anh một mái nhà đầy đủ, cảm ơn em đã đồng ý ở bên anh.

Anh hơi nhú màu, lại ôm mặt cô, dùng tư thế thân mật, quá đối tự nhiên mà ngậm lấy môi cô rồi cắn cắn, hôn hôn.

Ban đầu, có lẽ là nhất thời nổi lòng hiệp sĩ, nhưng từng bước lại gần, lại phát hiện, thực ra đã ẩn chứa quá nhiều tư tâm.

- Trọng Khải...

Mặt cô rất nóng, trong tâm trí, trong ánh mắt đều là Trọng Khải. Chẳng qua là cô chủ động chào buổi sáng một lần, vì sao lại trở thành triển miên thể này, Trọng Khải vốn lạnh lùng vô cảm lại có thể trở nên cuồng nhiệt, say mê như vậy.

- Ừm....

Anh chặn ngang lời cô, cũng nhân khe hở này mà tiến vào miệng cô, chiếc lưỡi linh hoạt đùa nghịch cô, tay lần vào váy ngủ của cô, ngón tay thon dài bao phủ lên bầu ngực của cô vốn đã trở nên đầy đặn hơn vì mang thai, ma lực dụ dỗ như kết thành một tấm lưới khiến Diệp Tiểu Du hoàn toàn bị khống chế, mặc cho cô van xin thì Trọng Khải lại càng như được khích lệ mà xâm chiếm mãnh liệt hơn. Anh cuốn lấy đôi môi như cánh hoa của cô, hút lấy sự ngọt ngào của cô. Đôi môi hai người gắn bó như thể đó là bản năng, cô để mặc linh hồn mình bị hút đi, vui mình trong nụ hôn của anh, cho đến khi không thể thở được nữa.

- Em yêu, em ổn chứ?

Cuối cùng anh cũng buông cô ra, thở gấp một hồi rồi hỏi.

- Vẫn... ổn...

Cô vốn nói năng lưu loát giờ lại trở nên lắp bắp, trái tim, cơ thể đều mất đi năng lực tự chủ trong vòng ôm của anh. Không cần anh nhắc nhở, cô biết nếu tiếp tục thì sẽ xảy ra chuyện gì, nói theo lời Trọng Khải thì là, bọn họ là vợ chồng, làm cái gì mà chẳng được.

Nhưng dường như chuyện không nên phát triển thế này!

May mà anh dừng lại đúng lúc, kéo lại váy ngủ cho cô, vuốt lại những sợi tóc rối, hôn chụt lên má cô:

- Em yêu, nên dậy rồi!

Lúc này thần trí đang tan rã của Diệp Tiểu Du mới dần dần quay về. Cô ngượng ngùng nhìn anh một cái, trên mặt vẫn còn nguyên hơi thở của anh, cô ngồi dậy định xuống giường, người đằng sau lại lưu luyến khẽ ôm cô rồi mới buông tay.

Trong không khí, có cái gì đó đang lặng lẽ, từ từ thay đổi.

29. Chương 29: Lộ Xác 2

Đã gần đến hoàng hôn, ánh trời chiều yếu ớt nhuộm vàng những đám mây, phủ lên sân trường Yale, kiểu kiến trúc cổ điển của Gothic và vương triều Geogre hòa cùng kiến trúc hiện đại, trong làn gió thu se se lạnh từ New Jersey thổi về khiến lá rụng phủ kín đường. Những tốp sinh viên cười nói đi qua con đường lớn dưới hàng cây, tất cả tựa như bức tranh trên tờ bưu thiếp. Trên thực tế, nhìn ngắm cảnh đẹp như vậy hẳn là rất thoải mái, nếu như Kỷ Dục Phi không nhìn thấy Diệp Tiểu Du.

Đây là lần thứ hai anh bay đến New Jersey, lần trước, anh căn bản không có cách nào để hỏi thăm địa chỉ của cô, đứng chờ ở cửa trường đại học hai ngày, nhận được cú điện thoại khẩn cấp của Phó Cường thì anh lại vội vàng quay về.

Lần này, anh đã sắp xếp tất cả mọi chuyện trong công ty thật ổn thỏa, tìm nhà trọ ở xung quanh Yale, sau đó chờ trước cổng trường. Ông trời không khiến anh phải thất vọng, hoàng hôn ngày thứ hai anh đã gặp được cô rồi.

Cô xách túi xách bước xuống bậc thang, gió thổi tung áo khoác ngoài của cô, cô mỉm cười nắm chặt chéo áo, người đàn ông ngoại quốc kia chạy từ sau tới, sau đó đón lấy sách vở trên tay cô, cẩn thận kéo áo lại cho cô, không quên một nụ hôn ngọt ngào, cô nhón chân lên hôn lại anh ta, hai người tay nắm tay đi về phía bãi đậu xe.

Những thứ này cũng chưa phải là điều khiến người ta nín thở, khiến cho Kỷ Dục Phi tròn tròn mắt, ngây người như phỗng, không thể thở nổi chính là bụng Diệp Tiểu Du đã nhô cao.

Trước khi đến, anh đã tưởng tượng đủ thứ nhưng tuyệt đối không nghĩ sẽ là thế này. Anh biết người đàn ông nước ngoài kia đang theo đuổi cô nhưng không ngờ mọi thứ lại nhanh đến vậy.

Anh ngồi chờ người trên chiếc ghế bên đường, vui đùa vào hai tay, không thể chấp nhận nổi.

Chẳng lẽ, khi anh bị tai nạn xe, cô đã ở cùng với người kia? Cô là người kín đáo sao lại trở nên tân tiến như vậy, vừa rời khỏi anh đã lao vào vòng ôm của người khác, cam tâm tình nguyện sinh con đẻ cái cho người

ta. Người đàn ông kia tốt như vậy sao? Tốt đến độ khiến cô ném đi tình cảm 12 năm, liều lĩnh theo anh ta đi tới nơi đất khách quê người này? (Không phải Trọng Khải quá tốt mà vì anh giai quá tồi anh ạ :)))

Không có bất kỳ ai có thể trả lời câu hỏi của anh. Trước khi đến anh tràn đầy tự tin, giờ phút này lại giống như trò hề, tất cả đang cười nhạo sự cuồng vọng, tự cao tự đại của anh.

Bóng tối dần bao phủ, anh không nhìn được gì nữa, lá rụng bay lên vai anh, gió heo hút tiêu điều, vùi lấp ở vùng đất xa lạ này, anh nên làm thế nào cho tốt đây? Chưa kịp chiến đấu đã nắm chắc phần thua.

Hắn là cô đã kết hôn, anh hiểu rõ về cô, dù thế nào cô cũng sẽ không làm bà mẹ đơn thân. Sao anh có thể giành giật người đã có con với người khác?

Cô béo thêm một chút, nụ cười vẫn xinh đẹp như ngày nào, ở bên cạnh người đàn ông kia tự nhiên như vậy, giống như thói quen. Mang thai không khiến cô nặng nề hơn, trừ cái bụng kia, cô trông vẫn thanh tú như trước. Người đàn ông mắt xanh kia giống như vừa từ Nam Cực trở về, tản ra hơi thở ẩm áp khiến cho anh rất khó chịu.

Người đàn ông kia hình như rất thương cô, hiểu rõ đâu là báu vật, không như anh.

Anh chưa từng đi dạo cùng cô, rất ít khi nắm tay nhau bước đi trước mặt người khác, càng sẽ không ôm, hôn trên đường phố, anh bận rộn mà cũng cho rằng cô hay xấu hổ, sẽ từ chối nên chẳng bao giờ thử qua, không, những điều này đều chỉ là lấy cớ, là anh bước quá nhanh, không chờ đợi cô.

Anh không biết anh còn điểm mạnh nào nữa, ngoài lặng lẽ rời đi, không quấy rầy cô, để cho cô được bình yên.

Lần này, anh lặng lẽ đến rồi lại lặng lẽ quay về.

Bóng tối vùi lấp mọi thứ, chẳng ai hay biết từng có một câu chuyện cũ đã xảy ra.

Hôm nay là ngày sinh theo dự kiến, Diệp Tiểu Du không hề có cảm giác sắp sinh nhưng Trọng Khải lo lắng, sớm đã đưa cô vào bệnh viện, đã mời cả hộ lý tốt, vừa tay cầm công việc tay kia nắm chặt tay cô an ủi, cuối cùng anh xin nghỉ một tuần để luôn có thể ở bên cô.

- Giáo sư Trọng, vị trí của thai nhi hơi lạ, sáng mai sẽ mổ đẻ, yên tâm đi, không có bất kỳ nguy hiểm nào hết.

Bác sĩ đến kiểm tra phòng mổ cười nhìn đôi vợ chồng tri thức này.

- Ông chắc chắn chứ!

Trọng Khải khàn khàn nói.

- Trọng Khải, nhất định là vậy rồi!

Diệp Tiểu Du đẩy anh một cái, câu này anh hỏi thật ngốc. Sinh con đâu phải là ngã bệnh, có nguy hiểm gì chứ, thời cổ, phụ nữ Trung Quốc cũng chỉ sinh ở nhà với bà đỡ cũng đâu có gì sai sót. Giờ bệnh viện đầy đủ trang thiết bị tân tiến như vậy, rất nhiều người sợ đau cũng chọn đẻ mổ. Chẳng qua là tiếc công cô tập luyện đẻ thường lâu như vậy.

Bác sĩ dặn dò những điều cần chú ý rồi cùng hộ sĩ đi ra ngoài.

- Em yêu, hay là chúng ta đổi bệnh viện khác, anh sợ bọn họ chẩn đoán sai.

Trọng Khải nhíu mày, đôi mắt màu lam tràn ngập sự bất an.

- Tiểu thư Allen, phiền cô mua giúp tôi hộp sữa tươi được không?

Diệp Tiểu Du mỉm cười nói với hộ lý.

- Được, vừa lúc tôi cũng có việc khác, có thể sẽ về muộn một chút.

Allen rời đi.

Diệp Tiểu Du mỉm cười dịu dàng, nhẹ nhàng vươn tay ôm cổ Trọng Khải: “Trọng Khải, anh biết vì sao ngồi trong phòng toàn mùi thuốc sát trùng mà em vẫn có thể cười được không. Đó là bởi vì có anh, từ Bắc Kinh

đến New Jersey, ban đầu em cũng rất sợ, sợ người xa lạ, hoàn cảnh xa lạ, sợ không thể giao tiếp với mọi người, sợ không biết sống với anh thế nào. Nhưng đoạn đường này, anh đã chuẩn bị trước tất cả, chọn việc học, chọn giáo sư, công việc, nhà cửa, cả anh nữa, em có thể là một thai phụ vui vẻ. Anh từng nói cảm ơn em, nhưng người phải nói lời cảm ơn là em mới đúng, một người bình thường như em lại có thể may mắn như vậy. Chỉ cần có anh ở đây, em thực sự không sợ gì cả”.

Trọng Khải nhìn khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn của cô, ánh mắt lo lắng nhìn chăm chú vào đôi mắt sáng tựa sao kia một hồi lâu, sự lo lắng nơi cuống họng nhanh chóng bị hòa tan. Anh không hề biết lúc này ánh mắt anh dịu dàng cỡ nào, giọng nói của anh tràn ngập tình yêu thương, yêu chiều: “Em yêu, vậy anh không đi đâu nữa, ở đây bên em”.

Anh tự tay vén tóc qua sau tai cho cô, động tác nhẹ nhàng mà nghiêm túc.

- Mặc dù đây không phải là con anh nhưng em nghĩ con nhất định sẽ rất vui vì có được một người cha như anh.

Diệp Tiểu Du vui mừng vào lòng anh, khẽ nói.

Trọng Khải nhướn mày, nâng mặt cô lên: “Nói lung tung gì đó, rõ ràng là con của anh, không có con sao chúng ta có thể kết hôn”.

“Đúng, là con của Trọng Khải, anh đã nghĩ tên cho con chưa?” Bụng bắt đầu đau đớn, cô sợ anh lo lắng, cố ý đổi đề tài để dời sự chú ý của anh.

Tính cách của anh rất nề nếp, gặp chuyện gì cũng đều suy xét kỹ càng rồi mới bắt đầu làm: “Chưa biết là con trai hay con gái, giờ anh chỉ định gọi con là baby. Nhưng tên thì cũng đã nghĩ, con trai sẽ là Trọng Mộ Du, con gái là Trọng Diệp. Anh đã nghĩ từ lâu rồi, em yêu, em có thích không?”

Cảm giác đau bụng chợt kéo đến như bài sơn đảo hải, càng lúc càng dữ dội, Diệp Tiểu Du đau đến chảy nước mắt, cô đột nhiên cảm giác được đây giống như một cơn ác mộng không có kết thúc, cô không khỏi kêu lớn.

“Em yêu, em sao vậy?” Trọng Khải kéo người cô ra, lúc này mới nhìn thấy vẻ đau đớn của cô.

“Đừng... đừng sợ, ần chuông gọi bác sĩ đi”, cô dùng nụ cười bình tĩnh cuối cùng để dặn dò anh.

Người đàn ông đã quen chắn gió che mưa giờ đang ôm cô, bối rối không biết làm sao, tay run run hồi lâu mới ấn được chuông. Bác sĩ và y tá kéo xe đến, trong nháy mắt cô đã bị đưa lên giường sắt. Y tá lại nhanh nhẹn đưa áo cho anh mặc vào, kéo anh cùng vào phòng giải phẫu.

Cơn đau bụng đến rất nhanh, căn bản không kịp tiêm thuốc mê nữa, bác sĩ tiêm thuốc gây tê trên bụng cô, sau đó bắt đầu phẫu thuật, cô đau đến hôn mê bất tỉnh.

Em bé đã chào đời, cô dần dần tỉnh lại. Diệp Tiểu Du cảm thấy có người đang ôm lấy cô, vòng ôm dịu dàng đó cô đã rất quen, là Trọng Khải đang không ngừng gọi cô, nhẹ giọng an ủi cô. Sau đó, bất ngờ, anh bắt đầu khóc, nước mắt rơi lên cánh tay cô, từng giọt từng giọt, nhẹ nhàng ní non bên tai cô: “Em yêu, anh yêu em”.

Giờ cô như con ếch bị mổ bụng, máu thịt mơ hồ, còn anh lại chọn lúc này để tỏ tình. Đây không phải là lời nói xã giao của người Mỹ, cô biết, anh chưa bao giờ nói câu này, anh là thật lòng.

Giờ khắc này, cô như quên đi mọi đau đớn, kinh hoàng. Cảm giác hạnh phúc trào dâng, cuốn trôi cô đi. Cô phát hiện, cô bỗng nhiên có cảm giác xúc động, tình cảm mãnh liệt trào dâng khiến cô sợ hãi.

Cô chỉ có thể nắm chặt tay anh mới dần hòa hoãn lại.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ. Sau một đêm mê man, cô lặng lẽ tỉnh lại, cảm giác đau đớn sau khi phẫu thuật vẫn còn, cô khẽ rên một tiếng.

Bờ môi ẩm áp tiến đến: “Em yêu, là một cô bé xinh đẹp, giống em như đức”, giọng nói của Trọng Khải không không chế được sự hưng phấn.

“Thật sao?” Cô cố gắng nói.

“Vừa rồi anh đã gọi điện về nhà, nói cho cha mẹ biết, anh có một thiên thần xinh đẹp”.

“Bọn họ có vui không?”

“Bọn họ đang trên đường ra sân bay rồi, hai tiếng nữa sẽ đến. Em yêu, thật sự rất vui, cảm ơn hạnh phúc mà em mang đến cho anh.

Cô không khỏi cảm thấy có chút xót xa, nếu là Kỷ Dực Phi nói ra những lời này thì cuộc đời của cô đã hoàn mỹ cỡ nào. Nhưng cô đã quá cầu toàn rồi. Trọng Khải đã đem đến cho cô cả thế giới này, cô không còn lưu luyến ảo mộng hư vô nữa.

Y tá bế em bé đến, Diệp Tiểu Du rưng rưng nhìn, thực sự rất giống cô, nhưng đôi mắt kia lại là của Kỷ Dực Phi, vẫn còn lại dấu vết của anh, không thể xóa nhòa, không thể xóa nhòa. Nỗi đau thể xác và nỗi đau trong lòng cùng kéo tới, cô đau khổ nhắm nghiền hai mắt, nước mắt lăn dài qua khóe mi, rơi xuống.

Trọng Khải lau nước mắt cho cô: “Em yêu, thiên sứ của chúng ta rất đáng yêu, có đúng không?” Anh đã nhìn thấu sự thất thần của cô, yêu thương bé em bé: “Sau này anh sẽ cho con đi học ở nhà trẻ tốt nhất, nhận sự giáo dục tốt nhất nhưng sẽ để con phát triển tự nhiên, anh muốn con được vui vẻ mà trưởng thành. Nhưng chuyện cũ của mẹ cũng phải cẩn thận nói lại cho con nghe, chuyện cũ đã qua thì cứ thả lỏng mà đối mặt chứ đừng trốn tránh, đây là tôn trọng con, cũng là tôn trọng cha ruột của con bé”.

“Trọng Khải”, Diệp Tiểu Du vuốt ve gương mặt anh, vì sự bao dung, rộng lượng của anh, “Vì sao lại tốt với em như vậy?”

Mặt hồ màu lam thật dịu dàng: “Bởi vì anh yêu em, em yêu, anh đã nghĩ rằng anh không thể nhưng em đã cho anh khả năng yêu thương. Em không biết, có thể yêu em là điều ý nghĩa cỡ nào với anh đâu”.

“Em rất hạnh phúc!”, cô học theo vẻ nghiêm túc của anh.

Thời gian hạnh phúc thấm thoát trôi qua, dường như mới chỉ trong nháy mắt, một tháng đã trôi qua, Diệp Tiểu Du nhẹ nhàng bước ra sân, gió lạnh đầu đông kéo tới mang theo hương thơm cỏ cây và cả sự lạnh lùng, trong trẻo. Diệp Nhi đã ngủ say, con nhóc rất ngoan, rất ít khi làm ồn, tuy nói cô đã làm công việc chăm sóc đã lâu, lần đầu tiên gặp một người có thể hiểu rõ trẻ em như vậy.

Sau khi mẹ Trọng Khải đến rồi ở lại, bà là người phụ nữ nhỏ xinh, rất giỏi việc chăm sóc trẻ em, làm hết mọi việc trong nhà, Trọng Khải vừa về tới nhà là lại giành phần bế Diệp Nhi khiến cho người làm mẹ như cô lại chẳng có việc mà làm, ngày nào cũng ăn rồi lại ngủ, ngủ rồi lại ăn.

Trên con đường rợp bóng cây, đèn xe lóe lên, chiếu vào nhà cô, là Trọng Khải đã về.

Cô dựa bên hiên nhà, mỉm cười nhìn Trọng Khải xuống xe, nhìn thấy cô, vui mừng chạy tới, mở rộng vòng ôm, nụ hôn dịu dàng kéo dài thật lâu.

Gần đây, ngôn ngữ cơ thể anh càng ngày càng phong phú, cô sắp không chịu nổi nữa rồi.

- Trọng Khải, tiểu thư Allen còn ở trong phòng bếp đó!

Anh không cam lòng lại hôn một cái rồi mới buông ra: “Hôm nay Diệp Nhi có ngoan không?” Vừa nói anh vừa đi về phòng em bé.

“Diệp Nhi vừa mới ngủ, sáng mai qua với con cũng được!” Cô kéo anh lại, muốn bàn chuyện đi học lại.

Hai người nắm tay, lặng lẽ lên lầu, đi vào thư phòng, vì sợ đánh thức con nên cô khẽ đóng cửa lại.

Trọng Khải đặt cặp táp xuống, kéo cà vạt ra, ngồi xuống ghế salon. “Trọng Khải, em nên quay về trường học thôi”. Cô ngồi bên cạnh anh.

Anh kéo cô qua, tay phải ôm eo cô, để cô dựa đầu vào vai anh, cô vừa mới tắm, mùi hương trên tóc thơm ngát.

“Ừ, để mai anh làm thủ tục cho em, có người trông con giúp, em tạm thời có thể đi học, chuyện bên phòng nghiên cứu của anh thì cứ để đó đã”. Ôm cô như vậy khiến lòng anh rạo rực. Tay đặt bên eo cô hơi nóng lên.

“Cơ thể đã khỏe lại chưa?” Anh để mặc cho trái tim dẫn lối, nhắm mắt lại, hôn lên cần cổ mịn màng của cô. Người Diệp Tiểu Du thoáng căng thẳng, nghĩ đến thân thể mình, anh thừa cơ kéo cô ngồi lên đùi mình, kìm lòng không đậu vươn tay xoa nắn ngực cô, vuốt ve nơi mềm mại đó.

Cô đỏ bừng mặt: “Trọng Khải, thế này không tốt lắm”.

Hàng mi dài của anh hơi chớp xuống, khuôn mặt anh trở nên thật đặc biệt trong mắt Diệp Tiểu Du, vẻ tuấn tú, chuyên chú, Trọng Khải gần sát như vậy... Tim cô bất giác đập loạn, hơi thở cũng trở nên dồn dập hơn.

“Em yêu, nhắm mắt lại.”

Cô nhất thời hiểu ra, ngoan ngoãn nghe lời.

Cô như nghe được tiếng cười khế, là Trọng Khải đang cười sao? Đôi môi lạnh như băng dịu dàng dán lên môi cô, trong nháy mắt đã cuốn quanh môi cô, ngón tay vươn vào từ cổ áo cô, từ từ dao động cho đến khi hơi nóng tỏa ra như thiêu đốt cô.

- Trọng Khải...

Cô thở gấp, mặt ửng đỏ.

- Em yêu, vì em mà anh đã lại thành người đàn ông thực sự, từ khoảnh khắc em đến bên anh, anh đã rất muốn em, rất muốn, vẫn luôn muốn...

Anh nói, giọng nói như xé tan tất cả những ràng buộc, hạn chế, lời tỏ tình không chút che giấu.

- Nhưng chúng ta...

Lý trí muốn kháng nghị nhưng cơ thể lại khát khao mà dán chặt vào người anh.

Thích nụ hôn của anh, thích cái ôm của anh và cả những vuốt ve thân mật.

“Chúng ta là vợ chồng.” Ánh mắt anh hơi trầm xuống nhưng không che dấu được hết khát vọng của anh, “Có đúng không?” Lý trí sớm đã bay lên mây tầng mây, anh vẫn cố nắm lấy một chút tỉnh táo còn sót lại, đợi chờ lời khẳng định của cô.

“Vâng!” Cô thực sự không thể kháng cự nổi nữa, xấu hổ đỏ mặt, vùi sâu vào lồng ngực anh, ôm lấy anh. Anh trân trọng, thương yêu cô như vậy, sau này, giao cả cho anh đi.

Đêm lặng lẽ chìm sâu, người trong phòng ngủ lại say sưa, không thể không chế...

30. Chương 30: Lột Xác 3

Tiền sinh Tiền Chung Thư đã nói, cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào nhanh như vận tốc của ánh sáng, thời gian đợi chờ lại dài như vô tận. Thật ra thì bất kể là tốc độ ánh sáng hay là mãi mãi, thời gian mỗi ngày vẫn đều như vậy. Năm năm tháng tháng, tháng tháng năm năm, chỉ vài vòng quay của trái đất cũng đã được 5 năm rồi.

Xuân lại về, muôn hoa đua nở, ánh nắng dần rạng rỡ, cảnh sắc mùa xuân lại càng thêm tươi đẹp, ánh trời chiều vờ vụn không dễ để màn đêm bao phủ, ánh sáng chậm chạp không tắt khiến lòng người thoải mái.

Hợp đồng lớn đầu tiên của năm nay thuận lợi như chẻ tre, Kỷ Dục Phi thành thoi nằm dài trên ghế salon trong phòng làm việc, tự thả lỏng bản thân.

Năm ngoái công ty đã đổi trụ sở mới, căn phòng làm việc này của anh vừa rộng rãi lại vừa sáng sủa, bốn phía đều là tường thủy tinh, ánh sáng rất mạnh, đứng ở trong phòng làm việc có thể thưởng thức hết cảnh phồn vinh của Bắc Kinh. Bên trong còn có phòng nghỉ tiện nghi, nơi này giờ gần như đã là nhà của anh, về nhà cũng chỉ có một mình, ở đâu mà chẳng vậy.

“Á à, sếp tổng trốn ở đây mơ màng, vậy đám thuộc hạ như chúng tôi có thể trốn việc không?” Phó Cương cầm tập công văn đặt lên bàn, ngồi xuống rồi cười vỗ vỗ vai anh.

Cuộc sống trôi qua quá bình thản, Phó Cường béo lên so với khi chưa lấy vợ những 20 kg, vốn hình thể đã trắng kiện, giờ nhìn trông có phần hơi giống võ sĩ sumo của Nhật Bản.

“Làm nhiều một chút, có thể giúp anh giảm béo đi đó, đừng có oán trách”. Kỷ Dực Phi không buồn mở mắt.

“Bà xã nhà tôi nói thích tôi như bây giờ, nói là rất an toàn”. Phó Cường kiêu ngạo đáp.

“Ừ, đúng là an toàn, người khác muốn cướp cũng chẳng có gan”. Kỷ Dực Phi bị anh làm ồn không ngủ nổi, đành phải ngồi dậy, nhìn bụng béo của anh.

“Này, ghen ăn tức ở à! Nhìn lại cậu đi, giờ gầy đến bụng dính vào lưng rồi, cơm cũng ăn như nhau mà chẳng biết đi đâu hết”. Phó Cường bắt bình: “Có phải là hàng đêm không ngủ nhớ mỹ nhân”.

Vừa nói xong, Phó Cường mới nhớ ra là đùa quá trớn, khuôn mặt tuần tú của Kỷ Dực Phi lập tức ảm đạm. Năm đó, anh từ Mỹ quay về cũng không nói gì nhưng thay đổi rất nhiều, vui đầu vào công việc, tự kiểm chế mình như một đạo sĩ.

Phó Cường móc trong túi ra một hộp thuốc lá, rút một cây đưa cho anh, bạn bè thân thiết, hiểu rằng lúc này không cần phải nói quá nhiều, một điếu thuốc là đủ rồi.

Kỷ Dực Phi cười tự giễu: “Thật sự muốn trốn việc sao? Đã lâu rồi hai chúng ta không uống rượu với nhau rồi, hay là, giờ đi uống hai chén?”

“Được, nhưng mà bà xã đại nhân đã dặn, hôm nay phải ra sân bay đón nhạc mẫu đại nhân”.

“Thôi vậy, anh đi đi, tôi đi uống một mình!”, Kỷ Dực Phi cầm áo khóc, tìm chìa khóa.

“Không, không, tôi đi cùng cậu, hay là cậu đến sân bay với tôi, thế nào?”

“Anh nghĩ chúng ta là thanh niên, đến sân bay nhìn máy bay bay lên sao!”

“Trở về tuổi xuân một chút thì có gì là không tốt? Đi thôi, đi thôi, để tôi lái xe, cậu cứ nhắm mắt nghỉ ngơi đi là được, đưa mẹ vợ tôi về nhà, tôi và cậu uống một trận cho say sưa, không say không về”. Phó Cường không nói gì thêm, cầm lấy áo vest của anh rồi kéo Kỷ Dực Phi đi.

Kỷ Dực Phi bất đắc dĩ cười cười: “Được rồi, buông tay đi, các nhân viên nhìn thấy thì còn ra thể thống gì nữa?” Anh khoác áo vest rồi cùng bước ra thang máy.

“Cùng lắm thì nói là gay”, Phó Cường khoa trương vỗ vỗ vai anh.

Kỷ Dực Phi đẩy anh: “Biến, lại còn gay, tôi mà có gay thì cũng phải tìm mỹ nam anh tuấn”.

“Như Kỷ Siêu?”

“Cậu ta, tôi cũng không dám đâu, cô bạn gái người mẫu của cậu ta kè kè 24/24, tôi sợ bị cô ta mắng chết mất”.

Phó Cường cười ha hả.

Duyên phận là một điều kỳ diệu, Kỷ Dực Phi không thể ngờ rằng giờ anh và Kỷ Siêu lại trở thành đồng nghiệp, thành bạn bè. Sau khi Kỷ Siêu tốt nghiệp, tham gia một cuộc thi trong nước, dùng thực lực của mình giành được vòng nguyệt quế. Rất nhiều công ty internet tranh giành nhau với mức lương cao. Kỷ Dực Phi cũng vừa thành lập một công ty con về internet, lúc ấy cũng có mặt, anh đưa ra một mức lương khó tin, Kỷ Siêu nhìn anh một hồi, cuối cùng đầu quân về công ty của anh.

Giờ, công ty con đó là công ty con thu về nhiều lợi nhuận nhất, Kỷ Siêu là tổng giám đốc công ty. Từ đó, anh và Kỷ Dực Phi đã hình thành mối quan hệ cấp trên cấp dưới rất tốt, cũng dần trở thành bạn bè. Nhưng hai người bọn họ đều rất ăn ý không nhắc đến Diệp Tiểu Du. Bạn gái Kỷ Siêu là Cao Thiển, trong giới người mẫu không quá nổi tiếng cũng chẳng quá chìm nhưng cô quản Kỷ Siêu là giỏi nhất. Cô có một sức lực vô tận đủ khiến cho Kỷ Siêu luôn phải gờ tay xin hàng. Cuộc đời vốn luôn là vô quỷ dày có móng tay nhọn, người đàn ông lạnh lùng như Kỷ Siêu cũng chỉ có thể luôn trông chừng như vậy, nếu không thì quá khó để giữ mãi trái tim anh.

Sân bay lúc nào cũng tấp nập, máy bay hạ cánh rồi lại cất cánh, khiến người ta chia lìa rồi lại quay về.

Lối ra có rất nhiều người, Phó Cương sợ mẹ vợ không tìm được mình nên làm một tấm bảng lớn giơ cao. Kỷ Dục Phi mỉm cười lùi ra sau chờ.

Bỗng nhiên, có một người bảo vệ chạy về phía anh, giận dữ nói: “Tiên sinh, phiền anh trông con cho cẩn thận. Người đông đúc, bị lạc không dễ tìm đâu.”

Kỷ Dục Phi buồn bực lắc đầu: “Tôi nghĩ anh nhầm rồi!”

Người kia lườm anh một cái, quay người lại mấy bước, bế một cô bé mũm mĩm nhét vào lòng anh: “Anh làm cha thật vô trách nhiệm”. Nói xong lại chạy ra chỗ khác để duy trì trật tự.

Kỷ Dục Phi đỏ khốc đỏ cười nhìn cô bé trong lòng, mái tóc đen nhánh buộc thành mấy bím, mặt tròn trịa, mũm mĩm trẻ thơ, đôi mắt trong veo, quả thật trông rất quen mắt.

Cô bé nghiêng đầu, cũng đang nhìn nhìn anh. Bàn tay nhỏ bé cạo nhẹ lên má anh: “Chú ấy nói chú là cha, đúng không ạ?” Phát âm của cô bé hơi lạ, chắc là lớn lên ở nước ngoài.

“Chú không phải là cha, cha cháu đâu rồi?” Không khỏi yêu thích gương mặt nhỏ nhắn này, anh kìm lòng không đậu hôn lên má cô bé một cái.

Cô bé lắc đầu: “Cháu không có cha, cháu có daddy, có mommy”. (Ong đầu)

- À, daddy chính là cha mà! Kỷ Dục Phi cười.

- Không phải, mẹ nói rồi, cha là cha, daddy là daddy, không giống nhau.

Cô bé nói rất thành thật.

- A!

Đây là lý luận kiểu gì vậy!

- Vậy mommy và daddy đâu rồi?

- Daddy sang Pháp có hội nghị rồi, mommy, mommy ...

Lúc này cô bé mới nhớ tới tìm mẹ, miệng nhỏ nhắn hơi nhếch lên, nước mắt tràn mi, sắp òa lên khóc.

- À, à, bé ngoan đừng khóc, chúng ta đi tìm mommy.

Kỷ Dục Phi đau lòng lau nước mắt cho cô bé, đảo mắt nhìn quanh.

- Diệp Nhi, Diệp Nhi!

Một người phụ nữ đang đẩy hành lý vội vã kêu lớn. Cô bé giẫy khỏi tay Kỷ Dục Phi, như con bướm nhỏ bay đi. Cô gái dang rộng tay, ngồi xổm xuống đón lấy con gái rồi ôm con thật chặt, “Con yêu, con muốn dọa chết mẹ sao?” Chẳng qua là đợi hành lý, quay đầu nhìn lại đã chẳng thấy bóng con đâu, Diệp Tiểu Du suýt thì bị dọa cho phát điên.

“Mommy, Diệp Nhi chơi cùng chú, không chạy loạn”, cô bé quay lại, chỉ chỉ vào Kỷ Dục Phi.

Kỷ Dục Phi đứng sững nơi đó, cách cô chỉ mười bước chân, đôi mắt sâu thẳm của anh nhìn chăm chú vào gương mặt anh vẫn nhớ thương, trái tim rối rắm, đau đớn.

- Trời ơi!

Diệp Tiểu Du không dám tin, chia cách năm năm, khó khăn lắm mới quay về nước, lần đầu tiên gặp lại là vẻ gầy gò của anh. Sợi dây tình mềm mại chôn sâu trong lòng bao năm qua lại dần xuất hiện.

- Tiểu Du... là em... thực sự là em sao?

Kỷ Dục Phi đi tới gần cô, chậm rãi vươn tay tới gần sát mặt cô, hơi ngừng lại một chút mới có dũng khí chạm vào cô.

Diệp Tiểu Du cả kinh, cổ cứng ngắc, lập tức cảm nhận được hơi ấm từ tay anh truyền tới. Cô thấy tim mình đập loạn, vội lui về phía sau vài bước, cổ mím cười:

- Vâng... thật khéo quá! Anh sắp bay đi đâu sao?

Cô xa cách, anh ngẩn ra, cảm giác đau đớn lan tràn khắp người, bỗng nhiên nhớ lại hoàng hôn ấm áp ở New Jersey năm nào, anh thu tay về, nắm chặt thành quyền, ý thức rằng cô đã không còn là của anh nữa.

- Mẹ, mẹ biết chứ ạ!

Diệp Nhi khẽ hỏi, nhìn nhìn cô rồi lại nhìn anh.

- Được Phi, sao cậu lại chạy ra đây.

Tiếng hô của Phó Cương cắt ngang câu trả lời của Diệp Tiểu Du:

- Trời ơi, là cô giáo Diệp sao, đã lâu không gặp, đây...

Phó Cương đột nhiên trông thấy Diệp Nhi, hoảng sợ ngây người, thất thanh kêu lên:

- Được Phi, cô bé này... cô bé này thật giống cậu.

Trong nháy mắt, khuôn mặt Kỷ Được Phi trở nên căng thẳng, tái nhợt không còn huyết sắc: “Anh nói cái gì?”

Phó Cương nhìn Diệp Tiểu Du đang cúi đầu, vẻ mặt đau đớn, anh nhún nhún vai, xòe tay ra, thở dài.

Kỷ Được Phi đột nhiên bế lấy Diệp Nhi, chạy vào phòng WC. Trong gương là hai khuôn mặt một lớn một nhỏ, mặc dù cô bé rất nhỏ nhưng lông mày, đôi mắt, vầng trán thực sự rất giống anh. Đầu anh nổ tung, cô chưa từng đến với ai, đó là con của anh, anh, anh...

Nước mắt trào ra, anh điên cuồng chạy về, nhìn chăm chăm vào Diệp Tiểu Du vừa đuổi tới, găm nhẹ:

- Tại sao? Tại sao? Nếu hôm nay không gặp nhau, em vẫn sẽ coi anh là thằng ngốc đúng không?

Diệp Tiểu Du nhắm mắt lại, nhếch miệng mỉm cười nói với Diệp Nhi:

- Diệp Nhi, con chơi với chú Phó đây được không, mẹ có việc, lát nữa sẽ tới đón con.

- Không!

Người đáp lời chính là Kỷ Được Phi, anh ôm chặt lấy Diệp Nhi: “Anh sẽ không buông tay, ai cũng không được lấy đi”.

Diệp Nhi bị hoảng sợ bật khóc đòi mommy bế.

Diệp Tiểu Du bất đắc dĩ nhìn Phó Cương, Phó Cương muốn nhưng không giúp được, lắc lắc đầu. Đối lại là bất kì ai cũng sẽ mất khống chế như vậy, qua năm năm mới biết rằng mình có một đứa con.

- Anh Kỷ, em không đi, đưa con cho em bế, anh xách hành lý giúp em, hôm nay em phải tới dự hội nghị ở trung tâm luyện thi. Chuyện này em nhất định sẽ nói rõ với anh.

Cô tỏ vẻ trấn tĩnh nói.

Cô đã muốn về nước từ rất lâu rồi, chẳng qua vì bài vở, công việc bận rộn, Diệp Nhi lại còn nhỏ, không thể bay đường dài. Năm nay, cô được chọn làm ban giám khảo cho cuộc thi quốc tế, vừa khéo lại tổ chức ở Bắc Kinh, cuối cùng cô cũng quay về. Cô nghĩ nên tới gặp Kỷ Được Phi, nói cho anh biết chuyện của Diệp Nhi nhưng không ngờ lại bất ngờ như thế này.

Kỷ Được Phi gạt đầu, để cho Phó Cương về trước, anh vẫy một chiếc taxi quay về nội thành. Xe vừa vào đường cao tốc, anh liền đón Diệp Nhi từ tay Diệp Tiểu Du, dường như muốn khảm vào tim, đặt vào lòng, tay vuốt ve con bé như sợ đây chỉ là giấc mơ. Anh có con, con chảy trong mình dòng máu của anh mà anh lại bỏ lỡ mất năm năm. Anh đúng là ngu xuẩn, nếu ban đầu kiên quyết đuổi theo thì sẽ chẳng phải là kết quả như hôm nay.

Diệp Nhi bị anh vuốt ve buồn buồn, cười cười, người dụi dụi trong lòng anh.

Diệp Tiểu Du đau đớn nhìn bọn họ, thật là đau đầu, sao cô lại như người mang trọng tội thế này.

- Tiểu Du, em thật độc ác, nếu đổi lại là em, hôm nay em đột nhiên biết mình đã có một đứa con lớn thế này thì em sẽ làm thế nào?

Kỷ Dược Phi quay đầu, nói đầy đau thương.

- Em... em có nói cho anh biết... lúc biết tin mình có thai, người đầu tiên em đi tìm là anh, lúc đi em có nói, chúng em đi đây, anh không để ý.

- Em đang đùa anh sao? Câu nói đó khó hiểu như vậy..., anh chỉ nghĩ rằng đó là người đang chờ em. Vậy cũng gọi là có nói sao?

Cô im lặng, thở dài.

- Hay là em cho rằng anh sẽ không chịu trách nhiệm nên muốn ra nước ngoài, rời xa anh? Anh sẽ không biết, tiếp tục ngu xuẩn.

Anh quá đau đớn, giọng nói không khỏi hơi run run.

- Em không có... Anh Kỷ!

Diệp Tiểu Du không muốn chuyện đã qua lại khiến anh tổn thương như vậy, lúc ấy chẳng qua là cảm thấy nếu nói cho anh thì anh sẽ không buông tay, mà cô lại thực sự quá mệt mỏi rồi nên mới rời đi. Nhưng lời này, sao anh có thể hiểu hết đây?

31. Chương 31: Lý Do 1

Buổi tối trăng tròn

Mọi sai lầm cũng hẳn là

Được tha thứ, kể cả nhắc lại và hối tiếc

Kể cả, làm thơ và rơi lệ

Đem tất cả câu chữ phó mặc cho

Một cái tên mơ hồ

Đem thời gian đã hoàn toàn biến mất

Lấy ra cẩn thận đo đếm

Lại sắp xếp một lần nữa

Mọi thứ cũng đơn giản là

Nhuộm màu, gột rửa, gột giũa

Như ánh trăng kia.

Đối mặt với lời chỉ trích của Kỷ Dược Phi, tâm tình của Diệp Tiểu Du thoáng ảm đạm, cảm giác tội lỗi bủa vây lấy cô. Anh ở bên đang ôm Diệp Nhi thật chặt, tựa như ôm báu vật, hai mắt nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ, mày nhíu chặt.

Năm năm, cô nghĩ khi gặp lại sẽ có chút thổn thức, nghĩ anh có thể đã lập gia đình, nghĩ anh chắc đã quên cô rồi. Nhưng không ngờ anh gầy gò đau thương, cô đọc đến giờ, nhà anh vẫn giữ nguyên như lúc cô đi, thậm chí tài liệu của cô trong máy tính vẫn còn. Tất cả những điều này đã vượt qua dự đoán của cô.

Anh kiên quyết, anh cứng rắn, cuối cùng cô và Diệp Nhi theo anh về căn nhà cô từng sống nửa năm ấy.

Bay đường dài, Diệp Nhi đã mệt mỏi ngủ thiếp đi trong lòng anh, cha con tim liên tim, Diệp Nhi không chút đề phòng anh, ngoan ngoãn theo anh. Anh cẩn thận bế Diệp Nhi vào phòng, đắp chăn cho con rồi siêng ngồi ở bên giường, nhìn gương mặt bầu bĩnh say ngủ của con không chớp mắt.

Nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống chăn lụa, rất nhanh đã thấm ướt một mảng lớn.

Diệp Tiểu Du tựa cửa nhìn theo, không thể nhìn tiếp được nữa, buồn bã quay người trở lại phòng khách, ngồi yên trên ghế salon.

Kỷ Dụcer Phi lau nước mắt, nhẹ nhàng bước ra, đi xuống lầu, nhìn thoáng qua cô rồi ngồi qua bên kia. Anh châm một điếu thuốc, lúc này, anh cần khói thuốc để vượt đi cảm xúc trào dâng trong lòng, anh có xúc động muốn hét lên một cách điên cuồng, có ý nghĩ muốn đánh chết người.

Diệp Tiểu Du sợ hãi nhìn anh một cái, thở dài, dường như nói gì cũng sẽ là nói dối.

Anh đốt một điếu thuốc trong màn khói thuốc lượn lờ, nhìn cô thật sâu, bi thương nói: “Tiểu Du, em có thể không yêu anh nhưng không nên cướp đi quyền làm cha của anh. Em muốn đi bao xa cũng được nhưng nên nói cho anh một tiếng rằng chúng ta đã có một đứa con. Em làm như vậy là rất tàn nhẫn có biết không? Anh đã bỏ lỡ thời khắc con bé chào đời, bi bỏ tập nói, bỏ qua rất nhiều chi tiết trong quá trình trưởng thành của con. Anh không muốn dùng con để trói buộc em mà là anh có quyền được biết. Tiểu Du, em có biết Diệp Nhi quan trọng cỡ nào với anh không? Sự tồn tại của con nói cho anh biết, anh từng có được em, bởi vì anh ngu xuẩn nên làm mất em. Vì thế anh vẫn luôn tự trừng phạt mình, anh sai rồi, anh muốn thay đổi mặc dù làm vậy cũng chẳng thể cứu vãn chuyện đã qua...”

“Anh...”

Đáy lòng Diệp Tiểu Du hoảng sợ, không dám nhìn vào ánh mắt của anh.

“Nói cho em một chuyện rất buồn cười, khi Viên Viên nói cho anh biết mọi chuyện, anh mừng rỡ chạy đến New Jersey, thề nhất định phải giành em trở về. Nhưng khi anh thấy được em ở trong vòng tay người đàn ông đó, như một bà mẹ trẻ hạnh phúc mang thai, anh chẳng còn can đảm gì nữa. Anh và em ở bên nhau chưa từng vui vẻ, hạnh phúc như vậy, thứ anh cho em chỉ là nước mắt, anh xấu hổ quay về, không hề nghĩ rằng em mang thai con của anh. Nếu lúc ấy anh chạy đến, có lẽ sẽ không bỏ lỡ em, cũng không bỏ lỡ Diệp Nhi...”

Giọng nói khàn khàn của anh tràn đầy tình cảm chân thành.

Anh thay đổi, không phải là bề ngoài mà là thần thái, đó là sự thành thực và buồn bã lắng đọng qua năm tháng. Còn cả ánh mắt của anh, giờ trở nên chuyên chú, trong sáng, cô có thể nhìn rõ lòng anh qua đôi mắt anh.

Lòng bất tri bất giác gọn sóng, sự không nở, không đành lòng dâng đầy trong mắt cô. Cô vội vã cúi xuống, không dám nghiên cứu sự thay đổi của anh nữa.

“Em không biết anh từng đến Yale”.

“Không biết thì hơn, có thể thấy em sống rất tốt”.

So với năm năm trước, cô thêm phần ý nhị của một người phụ nữ đã có chồng, tóc dài cắt ngắn lộ vẻ tự tin, dung nhan vẫn thanh tú chẳng hề có dấu vết của tháng năm. Đây là nhờ cuộc sống được yêu thương, không phải trải qua mưa gió mới có thể giữ được. “Mặc dù anh rất hận em không nói cho anh biết chuyện của Diệp Nhi nhưng anh vẫn phải cảm ơn em đã sinh ra Diệp Nhi, hơn nữa còn dạy dỗ con tốt như vậy”.

“Đừng nói thế.” Diệp Tiểu Du cũng không ngăn nổi nước mắt đang dâng lên, “Em không muốn đi, không hề nghĩ sẽ rời khỏi anh, em muốn sống cùng anh một đời một kiếp, bởi vì em thực sự rất yêu anh nhưng trong mắt anh vốn đã có người khác, hơn nữa còn chẳng hề che dấu trước mặt em. Thậm chí có một người phụ nữ từng chạy tới nói cho em biết, cô ta có thể mang thai với anh. Em dùng 12 năm đợi chờ anh, nhìn anh nhưng anh chưa từng quay đầu lại... Em thực sự mệt mỏi, thực sự không đi không được”.

Lần đầu tiên anh thấy tâm tình cô kích động như vậy, lần đầu tiên nghe được cô thổ lộ lòng mình. Anh nhìn cô, miệng cười cười tự giễu mình đáng đời: “Cho nên ông trời mới trừng phạt anh, đến khi phát hiện ra rằng anh yêu em thì cũng là lúc mất em”.

“Anh yêu em?” Cô kinh ngạc ngược đôi mắt đắm lệ lên nhìn anh.

“Nhớ vụ tai nạn năm năm trước không? Anh gọi điện cho em, chính là muốn nói cho em biết rằng anh yêu em, không thể gọi cho em được, anh chạy ra làn đường xe đang chạy để đón xe rồi đâm phải xe tải.”

Đôi mắt sáng bừng của anh như rơi xuống một hàng lệ nóng, khuôn mặt xinh đẹp trước mắt trở nên mơ hồ.

Cô nhớ lại, khi đó vì sợ thất vọng nên cô đặt điện thoại trong ngăn kéo phòng làm việc, hôm sau quả thực thấy có ba cuộc gọi nhỡ của anh, thì ra là...

“Sau này sao anh lại không nói?” Cô lau đi nước mắt trên mặt, nghẹn ngào nói.

“Tiểu Du, trí nhớ của em tệ thật, anh đã cầu xin em ở lại, còn em lại quá kiên quyết bỏ đi”. Anh bi thống nhắc nhở cô.

Khi đó Cát Tinh Nhi vẫn còn, cô vẫn không thể hiểu thấu lòng anh, có thể anh cũng không hiểu lòng cô nên hiểu lầm chồng chất hiểu lầm, đau khổ lại càng thêm bất đắc dĩ, bọn họ đã buông tay nhau.

Sau năm năm, tất cả đã được làm sáng tỏ nhưng cô đã là vợ của người khác mất rồi.

Anh rất muốn có thể ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về nhưng anh chỉ có thể ngồi đối diện cô như vậy, tất cả tình ý đều truyền qua ánh mắt, cuối cùng anh đã thua thiệt cô cỡ nào...

Cầm tay nhìn nhau rơi lệ nhưng lại chẳng thể nói được gì.

“Tiểu Du, có thể để cho anh yêu em một lần nữa không?” Ngữ khí của anh có chút ảm đạm, bi thương lại có thêm sự mong chờ rất rõ ràng.

“Anh...” Cô khóc đến mơ hồ, khóc không thể ngừng lại, đổi lại là năm năm trước, bất kể lúc nào, cô sẽ không hề do dự nhào vào lòng anh, một lòng báo đáp tình cảm của anh. Nhưng giờ cô đã có Trọng Khải, cô không thể. Cô cố sức lắc đầu, thất thanh khóc lớn. Dừng khí nổi lên, anh ôm cô, liều lĩnh hôn lên gương mặt cô. Cô đẩy anh ra, giãy dụa nhưng anh không buông, cô bắt lực trong vòng tay anh, hai người ôm nhau khóc lớn.

“Tiểu Du, em còn yêu anh, đúng không?” Anh rưng rưng, vui mừng nói, người không khỏi run rẩy.

Tim cô run lên, cô không biết nên làm sao cho phải: “Em không biết, em không biết...”

“Anh yêu em, Tiểu Du, dù là hiểu lầm em có con với người khác, đã là vợ người khác anh vẫn yêu, năm năm qua chưa từng thay đổi, anh vẫn luôn mong có kỳ tích xuất hiện, có thể cho anh yêu em thêm một lần nữa. Tiểu Du, em không thấy ư, kỳ tích chính là Diệp Nhi đó, nó là con của hai chúng ta, chúng ta ở bên nhau mới thực sự là một gia đình, một gia đình hạnh phúc. Tiểu Du, đồng ý đi, hãy suy nghĩ thật kỹ, anh không ép em, một năm, hai năm hay mười năm nữa anh vẫn sẽ chờ em”.

Ý nghĩa lời anh nói có thể hiểu. Tình cảm của anh hoàn toàn ngoài dự đoán của mọi người.

Cô thừa nhận, giờ phút này, cô có chút dao động, những năm tháng thanh xuân ngây thơ, anh là tình cảm chân thành của cô, mà hôm nay, tình yêu của cô rốt cuộc cũng được đền đáp nhưng cô lại không thể tiếp nhận.

Hốt hoảng rời đi, đến trung tâm thi đấu trình diện, về ở khách sạn, từ đó, cô tự biến mình thành một cái kén, ngủ vùi trên giường.

Diệp Nhi ở lại chỗ Kỹ Dược Phi, cô cũng muốn cho anh và Diệp Nhi có thời gian đoàn tụ. Cô biết hôm nay anh đưa Diệp Nhi đến công ty, đi công viên, đi vườn thú... Anh muốn thật nhanh thật nhanh có thể đem tất cả những điều tốt đẹp nhất trên đời đến cho Diệp Nhi, để đền bù cho năm năm anh đã bỏ lỡ.

Cũng không biết anh yêu trẻ con như vậy. Nếu ban đầu không vì kiêu ngạo, nói cho anh biết chuyện Diệp Nhi, có lẽ anh và cô có thể tiếp tục bên nhau, giống như những gia đình bình thường.

Chuyện đã thành ra thế này, giả thiết, nếu như cũng không thay đổi được gì.

Cô thực sự bối rối.

Trước khi về nước, cô đã quyết định sống thật vui vẻ, hạnh phúc với Trọng Khải. Lần đầu tiên cô được nếm trải cảm giác được yêu, vị ngọt từng chút từng chút thấm vào lòng cô, vừa như mật lại vừa như rượu, rất

dễ nghiệm. Khi anh nhìn cô bằng đôi mắt xanh lam sâu thẳm ấy, cô lập tức rơi vào biển cả của anh. Càng ở bên anh cô càng cảm thấy thật hạnh phúc, bọn họ có chung sở thích, có hàng ngàn chủ đề để nói chuyện, anh yêu Diệp Nhi hơn cả con đẻ, bất tri bất giác cô đã bị anh hấp dẫn, cô yêu anh.

Nhưng vừa về nước, thấy bóng dáng Kỷ Dục Phi chẳng hề rời đi, cô đã lưu luyến, si mê anh suốt mười hai năm, anh chính là dấu vết không thể xóa đi trong lòng cô, hơi chạm vào đã khiến cô không thể kiềm chế được. Huống chi bọn họ còn có Diệp Nhi.

Cô làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Cô như kẻ đa tình rồi, cô là vợ của Trọng Khải mà, tại sao lòng lại có thể nghĩ tới người khác?

Điện thoại bỗng nhiên vang lên, cô hoảng sợ đến run người.

“Em yêu, đi đường bình an chứ?” Là Trọng Khải, anh đang cười nói. Sau khi Diệp Nhi chào đời, anh rất thích cười, dù nụ cười rất ngắn. Giờ anh đang ở Pháp tham gia hội thảo Toán học quốc tế, đã sắp được một tuần rồi.

“Vâng, vẫn ổn ạ! Em đã đến hội nghị, biết được quy tắc thi đấu, ngày mai bắt đầu thi rồi, giờ đang ở khách sạn, còn anh thì sao, bao giờ thì hội thảo kết thúc?” Cô thấy may mắn vì nói chuyện qua điện thoại, anh không thấy được sự giằng xé trên mặt cô.

“Ngày mai, bé cưng đâu rồi?”

Cô thoáng chần chừ rồi quyết định nói thật: “Để Kỷ Dục Phi đón đi rồi”.

Trọng Khải im lặng hồi lâu, hơi thở dồn dập nhưng một lúc sau anh lại cười: “Vậy sao, thế vừa khéo để anh và em không phải ngại nói những lời không hợp với trẻ con rồi”.

“Trọng Khải”, cô đỏ mặt, chưa từng nghe anh nói trắng trợn như vậy bao giờ.

“Em yêu, anh đã nói với em rằng tại sao anh yêu em chưa?”

Cô lắc đầu, “Hình như đầu đầu tiên là em trở thành phiên phúc của anh, sau đó anh hào hiệp giúp đỡ, sau đó... thành như bây giờ”.

“Đúng là cô vợ ngọc”, Trọng Khải cười than nhẹ: “Đầu tiên: Ngày đầu tiên lên lớp, anh nhận nhầm em là học sinh, anh không thích em cười khúc khích, thực ra bởi vì nụ cười của em khiến anh như bị điện giật, nhất kiến chung tình. Anh cố mời em đi ăn, không phải là để nói lời xin lỗi mà là anh muốn chứng minh cảm giác đó là sai lầm. Hết lần này tới lần khác, càng ở bên anh càng chắc chắn rằng, em còn chưa bắt đầu thì anh đã chìm đắm rồi. Mỗi lần ôm em, anh đều biết anh yêu em như một người đàn ông bình thường yêu một người phụ nữ vậy. Còn em thần nhiên trong vòng tay anh suốt một năm, không hề biết sự dày vò của anh. Em yêu, còn em, có nhớ anh không?”

Sao lại không nhớ? Cả ngày hôm nay đều nghĩ đến anh và Kỷ Dục Phi, càng so sánh thì càng nghiêng về phía anh nhiều hơn.

“Trọng Khải, anh nói anh trở về từ con đường cụt. Nếu có một ngày, anh gặp một vị tiên sinh nào đó, cũng là vừa thấy đã yêu, liệu anh có thể quay về con đường đó không?” Đây là điều cô vẫn lo lắng, chưa bao giờ nhắc tới, giờ cách xa như vậy, cô bỗng nhiên muốn biết.

Khẩu khí anh như cứng lại: “Tại sao lại hỏi như vậy?”

“Không có ý nghĩa đặc biệt gì, chỉ là nói chuyện phiếm thôi”. Đây là nỗi đau của anh, cô chợt nhận ra, vội nói sang chuyện khác, “Trọng Khải, hội thảo kết thúc rồi anh về nhà luôn chứ?”

“Anh không phải là đồng tính luyến ái”. Anh lạnh lùng nói, không để ý tới ý tốt của cô.

“Vâng!” Đương nhiên cô biết, những đêm lãng mạn say mê, sự mê luyến của anh với cô, từ ánh mắt, vẻ mặt, hành động của anh cô đều có thể cảm nhận được rất rõ ràng. Cô chẳng qua là đôi khi nghĩ ngợi vẩn vơ, vẩn nhất như vậy thì ngay từ đầu cô không nên động lòng vì anh.

“Ngày mai anh sẽ đến Bắc Kinh”. Anh đột nhiên nói. Sự sợ hãi lặng lẽ lan ra, anh hoảng hốt.

“Trọng Khải, còn hội thảo thì sao?” Cô hỏi.

“Anh đã diễn thuyết rồi. Có lẽ buổi tối anh sẽ đến”.

Được rồi, anh đến cũng tốt! Cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm, có anh, ý thức làm vợ của cô sẽ mạnh hơn, cơ hội dao động cũng sẽ ít hơn. Giờ cô cần có sức mạnh, cô muốn làm rõ trái tim mất khống chế mình.

“Được, em chờ anh! Trọng Khải, em rất nhớ cái ôm của anh, còn cả nụ hôn của anh nữa”. Cô yếu ớt lẩm bẩm.

Thần kinh căng thẳng của anh thoáng lơ lửng: “Vậy giờ anh bay qua đó ngay”.

“Xa như vậy, đến đây cũng đã là ngày mai rồi. Không vội, em có thể để dành sự nhớ nhung này, khi nào gặp anh rồi thì sẽ lấp đầy lại”.

“Em yêu, bây giờ anh thực sự rất muốn yêu em, yêu điên cuồng, yêu đến khi em chỉ nhớ được rằng trên đời này chỉ có mình anh”. Không nên để cô về nước một mình, anh nên đi cùng, cho dù là năm năm, mọi thứ đều đã thành kết cục, đúng là đã vui mừng quá sớm. Cô tốt như vậy, cha của Diệp Nhi sao có thể không tỉnh táo được? Sự hoảng hốt trong lòng càng lúc càng lớn, gọi trợ lý đến, viết lên giấy cho anh ta, bảo anh ta mau đặt vé máy bay đến Bắc Kinh càng sớm càng tốt cho anh.

“Giờ em cũng chỉ có anh thôi”. Cô nói thật chắc chắn. Lòng rối loạn nhưng lý trí vẫn vững vàng.

“Anh nói là sau này, tương lai cũng như vậy”.

“Sau này, tương lai!” Cô nhắc lại theo, không biết, cô đau đầu, một người là người cô yêu suốt 12 năm, một người là người cho cô nương tựa suốt năm năm qua, bên nào nặng bên nào nhẹ? Cô không thể phân rõ.

32. Chương 32: Lý Do 2

Một đêm nghĩ nghĩ suy suy, có lẽ là rời khỏi Bắc Kinh đã lâu, không quen với ban đêm mùa xuân hanh khô hoặc là vì không quen với việc không có Diệp Nhi ở bên cạnh, cô không thể ngủ say. Sáng dậy hai mắt thâm quầng xuống lầu ăn điểm tâm, vừa ra cửa thang máy đã thấy Diệp Nhi và Kỷ Dục Phi đang cười đùa vui vẻ ở ngoài đại sảnh. Cô nhóc mặc chiếc váy kẻ caro mới tinh, buộc tóc như công chúa, đường kẻ caro kia giống với áo của Kỷ Dục Phi, xem ra là đồ cha con rồi. Cô nhìn mà mắt ướt ướt.

“Diệp Nhi!” Cô thân mật gọi, ngồi xổm xuống, vươn hai tay ra.

“Mommy!” Diệp Nhi nhẹ nhàng chạy về phía cô, làn váy bay bay xoay tròn thật xinh đẹp.

Diệp Tiểu Du bế con gái, đôi bàn tay nhỏ nhỏ của con ôm cổ cô. “Tối qua ngủ có ngon không? Diệp Nhi có quấy không?”

“Không đâu mommy, cha kể chuyện rất hay, còn hát cho Diệp Nhi nghe, Diệp Nhi rất ngoan”. Diệp Nhi ỏn ẻn đáp. Khi còn ở Yale cô vẫn luôn kiên trì dạy Trung văn cho con gái, còn nói với Diệp Nhi rằng Trọng Khải là daddy, con còn có một người cha ở Trung Quốc. Cô và Trọng Khải vẫn luôn tôn trọng Kỷ Dục Phi, không hề có ý che giấu. Cho nên hôm qua khi cô nói với Diệp Nhi anh là cha của cô bé, Diệp Nhi tiếp nhận ngay, không hề cảm thấy bất ngờ.

“Cha tốt thế sao!” Cô nhìn thoáng qua Kỷ Dục Phi, anh đang dịu dàng, hạnh phúc mỉm cười nhìn hai người.

“Diệp Nhi thực sự rất ngoan, anh chưa từng chăm trẻ con nhưng tối hôm qua chỉ một chút là đã quen, như đã quen từ lâu rồi”.

“Đầu tóc, quần áo là kiệt tác của anh?” Cô tò mò hỏi.

Kỷ Dục Phi cười lắc đầu, “Làm sao mà anh làm được, là anh nhờ Phó Cường giúp đỡ. Diệp Nhi dậy từ sớm, nói là muốn tìm mẹ, anh dỗ hồi lâu vẫn không được nên đành đến nhà Phó Cường từ sáng sớm nhờ giúp”.

“Anh có thể đến khách sạn, em sẽ chải đầu, thay đồ cho con”.

“Hôm qua em đã rất mệt rồi, anh định để em ngủ thêm một chút. Có phải là em chưa quen, sắc mặt không tốt lắm”. Anh đau lòng nói, tiện tay vuốt vuốt mấy sợi tóc phủ trước trán cô.

Cô muốn tránh ra nhưng cuối cùng vẫn để anh làm.

“Đúng rồi, hôm nay còn có hai người nằng nặc đòi đến gặp em”. Kỷ Dục Phi quay đầu nhìn về phía ghế salon. Diệp Tiểu Du nhìn theo anh, thấy một người đàn ông tuấn tú, lạnh lùng và một cô gái cao gầy, sành điệu.

- Kỷ Siêu, Cao Thiến!

Diệp Tiểu Du vui mừng gọi.

Kỷ Dục Phi đón lấy Diệp Nhi, cô kích động bước lên ôm lấy Cao Thiến, nhìn về phía Kỷ Siêu.

- Đã lâu không gặp!

Kỷ Siêu đi tới, giọng nói khàn khàn mà khô khốc, ánh mắt vẫn luôn nhìn theo cô. Anh đã hiểu vì sao lúc ấy cô không lựa chọn mình, lúc ấy anh còn trẻ, vai không thể gánh vác được trách nhiệm của một người cha. Nhớ lại nước mắt của cô khi ấy, đó là sự bất lực cỡ nào, mặc dù bây giờ mọi người đều đã có nơi có chốn nhưng anh chắc chắn rằng tình cảm khi ấy của anh dành cho cô tuyệt đối không phải là nhất thời xúc động.

Chỉ là nhìn như bây giờ nhưng lòng anh vẫn có cảm xúc mãnh liệt, nhưng yêu thì không phải. Người cô yêu không phải là anh. Dưới sự tấn công mạnh mẽ của Cao Thiến, đón nhận tình yêu nồng nàn của Cao Thiến, được yêu và yêu người khác, anh lựa chọn điều đầu tiên.

- Hai người?

Cô kinh ngạc nhìn sự thân mật giữa Kỷ Siêu và Cao Thiến.

“Chúng em là người yêu.” Cao Thiến oán trách nói, khuôn mặt tuấn tú của Kỷ Siêu thoáng qua chút tổn thương, “Hơn nữa giờ Kỷ Siêu còn đang làm việc ột công ty con của sếp Kỷ đó”.

“Thật sao?”, cô khoa trương trừng mắt nhìn bọn họ, “Thế giới thật nhỏ bé!”

“Cũng rất lớn”, Kỷ Dục Phi chăm chú nhìn cô, khoe miệng cong cong một nụ cười đầy hàm ý.

“Cao Thiến, Kỷ Siêu, thật bất ngờ, nhưng nhìn hai người rất xứng đôi, đẹp đôi bất ngờ đó. Từ bạn học đến người yêu, đúng là sự kết hợp tốt, sẽ có rất nhiều bạn bè chung”. Diệp Tiểu Du chân thành nói.

Nhớ lại, cô từng đùa Cao Thiến nên theo đuổi Kỷ Siêu, Cao Thiến đã nói không muốn ở chung với một người máy, ai mà ngờ được, bọn họ lại thực sự ở bên nhau. Nhưng mà, người máy ở bên Cao Thiến lâu dài cũng sẽ biến thành một con người mới.

Cao Thiến khẽ đánh Kỷ Siêu, cười thật xinh đẹp. Về mặt Kỷ Siêu vẫn lạnh lùng, không có gì đặc biệt.

“Mẹ”, Diệp Nhi bị mẹ bỏ qua, đang làm tổ trong lòng Kỷ Dục Phi khẽ nhắc nhở một tiếng.

“À, Diệp Nhi!”, Diệp Tiểu Du vội vươn người qua thơm con gái, động tác quá nhanh nên vô ý ngã vào ngực Kỷ Dục Phi. Kỷ Dục Phi khẽ đỡ lấy, đôi mắt dịu dàng lưu luyến trên gương mặt cô.

Cô không biết mình làm sao, trong nháy mắt, chỉ với cái nhìn chăm chú đó của anh đã khiến cô đỏ mặt.

“Daddy, daddy!” Diệp Nhi bỗng lớn tiếng kêu, vội giẫy khỏi lòng Kỷ Dục Phi, vui mừng chạy ra cửa.

Diệp Tiểu Du vội quay đầu lại, Trọng Khải đang xách hành lý, trông phong trần, mệt mỏi đứng ngoài cửa, đôi mắt màu lam mang theo hơi lạnh của mùa đông khiến anh lạnh như băng tuyết nơi Bắc Cực.

Anh thực sự đã bay suốt đêm tới đây, Diệp Tiểu Du thoáng giật mình, chân như hóa đá, lặng yên nhìn anh. Cao Thiến cẩn thận kéo Kỷ Siêu lại, sợ có bão tố kéo đến.

Trọng Khải bế Diệp Nhi lên, xách hành lý, lạnh lùng đi đến. Diệp Nhi chỉ vào Kỷ Dục Phi, lú lo kể chuyện, khi thì nói tiếng Trung, khi thì nói tiếng Anh.

Trọng Khải lịch sự gật đầu chào Kỷ Dục Phi, Kỷ Dục Phi ôn hòa mỉm cười đáp lễ.

“Em yêu, em không định dẫn anh về phòng sao?” Nhìn Diệp Tiểu Du còn đang ngẩn người, Trọng Khải đứng trong thang máy khẽ gọi.

Diệp Tiểu Du lấy lại tinh thần, nhận lấy túi trong tay anh, cố gắng cười gật đầu với ba người kia, vội vã đuổi theo Trọng Khải.

Cửa thang máy vừa đóng lại, nụ cười của Kỷ Dục Phi đã chẳng còn thấy tăm hơi, mày nhíu chặt, hai tay nắm chặt thành quyền. Lần này, anh không thể tiếp tục làm chuyện ngu xuẩn gì nữa, không thể sợ hãi, không thể để bất kì cơ hội nào tuột khỏi tay mình, vì chính mình, vì Tiểu Du và cũng vì Diệp Nhi.

Kỷ Siêu, Cao Thiên liếc mắt nhìn nhau, tình cảnh này quá giống như trong mấy bộ phim tình cảm cũ rích, chẳng qua là kết cục thế nào không ai có thể đoán trước được. Là những người đứng xem, bọn họ chỉ mong những người yêu nhau có thể ở bên nhau. Vấn đề là, rốt cuộc người Diệp Tiểu Du yêu là ai?

Để Diệp Nhi chơi đồ chơi, Diệp Tiểu Du đứng dậy đi vào nhà tắm mở nước cho Trọng Khải, muốn để anh gội rửa đi những mệt mỏi của chuyến đi xa.

Thử độ ấm của nước, thấy đã vừa, đón lấy áo Trọng Khải cởi ra, cô nhẹ nhàng định đóng cửa, vào phòng.

Trọng Khải ngăn lại, tay nhẹ nhàng khóa cửa nhà tắm lại, chậm rãi đến bên cô, khẽ than một tiếng rồi hôn cô thật sâu. Anh đã khát vọng quá lâu, nụ hôn của anh đầy say mê, cuồng nhiệt. Áo sơ mi rơi xuống đất, cô mềm mại dựa sát vào người anh, hôn nhau hồi lâu, cô thở dốc dựa vào vai anh.

“Em yêu, anh yêu em!” Lời thì thầm khe khẽ nhưng cô lại nghe được rất rõ ràng.

Sợ cô mềm lòng, sợ cô quay đầu lại, nửa đêm anh đã lên đường, từ Paris bay qua Bắc Kinh, bay qua khoảng cách vài nghìn km, sáng sớm đã đến khách sạn cô đang ở nhưng vẫn thấy được hình ảnh gia đình ấm áp kia. Anh như một kẻ không thức thời xông vào, đến nơi mình không nên đến. Anh muốn giữ vững khoảng cách, giữ vững trái tim đang dao động này.

Nhiệt độ trong phòng nhỏ dần tăng lên, quần áo cô đã bị anh cởi xuống đến bên hông.

“Trọng Khải, nước sắp nguội rồi!” Cô nhẹ giọng nhắc nhở. Diệp Nhi ở bên ngoài, nếu tiếp tục, thật đúng là trẻ con không nên thấy. Mặt không hiểu là vì nhiệt độ trong phòng tắm làm cho nóng lên hay là vì xấu hổ mà đã ửng hồng như hoa đào.

Mặc kệ, anh vẫn ôm chặt cô, bối rối vuốt ve từng tác da thịt mà anh luôn quý trọng, chỉ sợ hơi buông tay sẽ để người đàn ông dưới lầu kia cướp cô đi mất.

“Em không đi, vẫn ở đây thôi, anh mệt mỏi quá rồi, tắm rồi đi ngủ đi, chèche lệch múi giờ, chiều em mới ra ngoài có việc”.

Cô dịu dàng vuốt ve tấm lưng rộng rãi của anh.

“Nói cho anh biết, không xảy ra chuyện gì hết?” Anh dừng tay, vươn tay nâng cằm cô lên, nhìn sâu vào mắt cô mà hỏi.

Cô nhắm mắt lại, hận mình hậu đậu trước mặt Kỷ Dục Phi. Bất kể thế nào, cô là vợ của Trọng Khải, hẳn vẫn nên chung thủy với anh. “Không có chuyện gì xảy ra cả”. Cô khẳng định, ngoại trừ có chút cảm động vì sự thay đổi của Kỷ Dục Phi.

Anh để mặc trái tim dần dấy, hôn chụt lên môi cô rồi mới buông cô ra, tự nhiên cởi quần áo rồi ngâm mình trong nước, buồn bã nhắm nghiền mắt lại. Nước sóng sánh tràn ra ngoài, cô định bước ra nhưng anh lại vươn tay nắm được tay cô, kéo cô vào lòng, mặc kệ quần áo cô ướt đầm.

Diệp Tiểu Du lườm anh một cái, vuốt ve khuôn mặt anh tuấn, góc cạnh của anh, lặng lẽ thở dài: “Trọng Khải, em xin lỗi, khiến anh không vui rồi”.

“Những chuyện này sớm muộn gì cũng phải đối mặt, Diệp Nhi có quyền biết cha là ai, anh ấy cũng có quyền gặp con gái mình. Anh chỉ để ý đến thái độ của em thôi!” Lòng anh rất bối rối.

“Trọng Khải, anh quên rằng chúng ta là vợ chồng sao?” Nhắc nhở anh cũng tự nhắc nhở chính mình.

Cuối cùng anh cũng mỉm cười nụ cười đầu tiên, âu yếm hôn lên má cô: “Ừ, cảm ơn em đã nói cho anh biết, suýt thì anh quên mất, nhất định phải nhớ thật kỹ”. Tay trong nước không an phận bắt đầu bận rộn tạo nên những gợn sóng trên mặt nước.

Từ trái tim đến dự vọng, tầng tầng lớp lớp tạo nên cảm bầy không thể trốn thoát, chỉ muốn trói chặt cô hơn nữa.

“Trọng Khải, em sẽ không rời khỏi anh, trừ phi anh không muốn em nữa”. Dựa vào vòm ngực rộng rãi này, cô hiểu anh yêu chiều cô cỡ nào, cô nên biết thế nào là đủ, không thể đứng núi này trông núi nọ được.

“Chết anh cũng sẽ không buông tay”. Nuốt lấy lời của cô, anh hứa hẹn.

Một làn sóng mới lại sôi trào, sau đó cứ như vậy...

“Mommy, em bé nói em đói rồi”. Diệp Nhi gõ gõ cửa, lớn tiếng kêu.

Trọng Khải cười bất đắc dĩ, buông tay ra, kéo áo lại cho cô. Diệp Tiểu Du đỏ mặt đứng lên, lau đi cả người đầy nước, giận dữ lườm anh một cái rồi mở cửa.

“Ồ, mommy cũng tắm sao?”

“Không, là daddy quá mệt nên mommy giúp”.

“Á, daddy lớn như vậy mà cũng cần mommy giúp sao, thật xấu mà!”

“Ừ, đúng thế, lát nữa daddy ra ngoài, chúng ta cùng nhéo mũi daddy nhé?”

“Vâng, con nhéo trước”.

Lời nói dần xa, người trong phòng tắm càng mỉm cười thật tươi, thật may là anh đã đến, những gì của anh vẫn còn. Từ sau khi có cô, cái anh gọi là tình yêu khắc cốt ghi xương trước đó thực sự không đáng để nhắc tới, chỉ có thể giống như trò chơi búp bê của Diệp Nhi. Cho nên người kia mới có thể dễ dàng bỏ đi, chỉ có anh mới ngu ngốc chịu tổn thương suốt một thời gian dài. Giờ nghĩ lại, đó là tình yêu anh để dành trong lòng để chờ Tiểu Du đến. Cô vừa đến gần, anh đã chẳng nghĩ ngợi mà đã chấp nhận hứa hẹn cả đời. Bọn họ không trải qua tình yêu lãng mạn mà đã thành vợ chồng, có con rồi mới dần dần yêu thương nhau.

Sao cô có thể ngốc nghếch hỏi anh liệu sẽ vì ai mà quay đầu? Anh yêu cô, sớm đã sâu sắc đến độ không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để hình dung tình yêu ấy.

Nhưng mọi thứ lại không đơn giản như vậy, muốn có được hạnh phúc, bình an dài lâu còn phải cố gắng thật nhiều!

33. Chương 33: Lý Do 3

đang tỏ vẻ cao thượng phong độ, đẩy em cho Kỷ Dục Phi? Em không phải là hàng hóa, anh đừng quyết định thay em có được không?

- Cao thượng, phong độ là người Anh, người Mỹ như anh chỉ coi trọng thực tế. Anh sẽ không ngu ngốc đến độ yêu một người con gái đã có người trong lòng. Năm năm qua, em cũng mang cho anh chút hạnh phúc, cũng giúp anh rất nhiều trong công việc, anh cho em chút bình yên, cho nên chúng ta là giúp đỡ lẫn nhau, không ai nợ ai. Anh lạnh nhạt nói.

- Trọng Khải.

Cô ngắt lời anh. Mặc dù lòng bị Kỷ Dục Phi dả động nhưng Trọng Khải đột ngột buông tay, cô không thể chấp nhận lý do này.

- Chúng ta cũng không phải là người tùy tiện, em sẽ không bỏ đi, đừng nói nữa được không? Em muốn yên tĩnh một chút, em xuống dưới lầu, anh nghỉ ngơi đi!

Cô bưng mặt ngăn nước mắt đang rơi, rời khỏi phòng như đang chạy trốn.

Anh chưa từng khiến cô phải rơi lệ, tính tình thản nhiên khiến cho cô cảm thấy ảm ức.

Nếu anh không để ý thì vì sao đêm qua đã bay đến Bắc Kinh, nếu để ý thì sao đột nhiên lại nói chia tay?

Quay về bên Kỷ Dục Phi, cùng với Diệp Nhi hợp thành một gia đình hoàn mỹ, Trọng Khải buông tay, ý nghĩ này rất nhanh sẽ được thực hiện nhưng cô lại chẳng hề thấy vui mừng, xây dựng hạnh phúc trên nỗi đau không phải là nguyên tắc sống của cô.

Nhưng cô lại bất lực, không biết phải phản bác anh thế nào.

Hồ nước bình thản lại gợn sóng, cô như quay về năm năm trước, bất lực đứng trước ngã tư đường.

Trong đại sảnh có rất nhiều người trò chuyện thâu đêm, cô tìm một góc ngồi, tự vui mình trong ghế salon, suy nghĩ lung tung.

Có người tới gần, lay lay vai cô: “Tiểu Du, em không sao chứ?”

Diệp Tiểu Du ngẩng đầu, bởi vì... giọng nói này rất quen thuộc, cô nhìn qua đối phương:

- Kỷ Siêu?

Giọng nói thoảng khựng lại. Đứng trước mặt là một người vẫn cao gầy nhưng hoàn toàn khác với khi còn đi học luôn mặt quần jean, áo phông mà là bộ vest vừa vặn, tóc cắt gọn gàng, trên sống mũi là gọng kính viền vàng, ưu nhã, cao quý như một giám đốc trẻ thành đạt. Nếu không phải vì vẻ mặt vẫn lạnh lùng như trước thì cô đã nghĩ mình nhận lầm người.

“Sao muộn rồi vẫn còn ở đây?” Anh cũng rất bất ngờ, ngồi xuống đối diện cô.

Cô khẽ day day mắt.

- Em đang khóc?

Kỷ Siêu phát hiện mắt cô đỏ hồng và cả nước mắt.

- Không có, chắc là do... mệt quá.

Cô khó xử cúi đầu.

- À!

Anh không gặng hỏi thêm, cũng quay mặt đi, rất tế nhị.

- Em bây giờ có phải là rất khó chịu? Giống như ban đầu khi tôi ép em ở căn phòng trọ ấy, à, nhưng khi đó tôi còn trẻ, không hiểu được lòng em, còn tự cho rằng mình đã trưởng thành. Giờ tình huống khác lúc đó, có đúng không?

Ngữ khí của anh như thể đang tự trách mình đã xen vào việc của người khác.

- Tôi vẫn luôn mong muốn có được một tình yêu cho đến mãi mãi, toàn tâm toàn ý yêu một người và người đó cũng như vậy. Nhưng hình như tôi không có phúc phận này, tôi chỉ như một món hàng, từ tay anh ấy đến tay người khác, lại từ tay người khác trở về với anh ấy. Không ai hỏi cảm nhận của tôi, tự cho là đúng mà an bài mọi thứ, kết hôn là người khác mở miệng, ly hôn cũng là người khác lên tiếng.

- Trọng tiên sinh muốn ly hôn?

Diệp Tiểu Du cười khổ gật đầu, tim như đóng băng, không thể nói thành lời.

“Còn anh? Sao lại ở đây?” Hơn nữa ăn mặc thế này. Cô hỏi, không hề muốn kiềm chế lại bản thân đang như mở đay rồi.

- Tôi đi xã giao, sớm đã từ biệt kiếp sinh viên rồi, giờ phải liều mạng vì công nhân viên thôi.

Anh nhún nhún vai.

Cô nhớ lại, hình như là làm trong công ty của Kỷ Dục Phi.

- Cao Thiển đâu?

- Đã gọi điện thoại qua mấy lần rồi, lát nữa sẽ về, tôi mà không về thì chắc cô ấy sẽ chạy theo đuổi giết đến tận đây mất.

Về mặt Kỹ Siêu thoáng hiện về bất đắc dĩ.

“Đó là sự xuất sắc của anh, cô ấy rất quý trọng anh. Tôi rất hâm mộ những người dám chủ động, không giống tôi, mọi thứ đều như phó mặc cho số phận, không biết tranh thủ.

“Tiểu Du, tuy giờ tôi không hiểu được mâu thuẫn trong em, dường như chọn ai cũng không phải là tốt nhất! Tôi là một người đàn ông, rất khâm phục Trọng tiên sinh, khi em mang thai với người khác, lòng có người khác nhưng vẫn dám kết hôn cùng em, đây là sự mạo hiểm không thể nhìn thấy cơ hội thắng, trừ phi là yêu, tình yêu rộng lớn, bao la như biển cả mới có thể làm được. Mà em với Kỹ tổng, lúc trước cũng là một tình yêu như vậy nhưng đến giờ thế nào tôi cũng không hiểu rõ được. Hãy mở lòng mình, tự hỏi chính mình, đừng để sau này phải hối hận”.

“Kỹ Siêu, anh đã trưởng thành rồi”. Diệp Tiểu Du thở dài nói.

Đúng, anh đã trưởng thành, đáng tiếc là quá muộn. Lưu luyến nhìn thoáng qua gương mặt nhỏ nhắn một mỗi của cô, đứng lên, cuộc sống của cô đã đủ phức tạp, anh không thể lại chen một chân vào nữa.

“Đi ngủ sớm một chút đi, chưa biết chừng, ngày mai mọi chuyện sẽ được giải quyết”.

Cô cười nhạt, đưa mắt nhìn theo bóng anh bước ra cửa lớn rồi biến mất trong màn đêm.

Tiếng chuông báo 3 giờ, cô lê đôi chân mềm nhũn lên lầu, bật ngọn đèn yếu ớt bên giường, chăn gối đảo lộn nhưng không thấy người trên giường. Cô vội chạy vào phòng tắm, không gian quá nhỏ sao có thể che giấu đi bóng người cao lớn ấy. Cô ngáy người trong phòng, bỗng dừng nhìn thấy một tờ giấy mỏng hơi cuộn lại.

Đó là đơn ly hôn Trọng Khải đã ký tên.

Anh là người theo trường phái hành động, quả nhiên đã nói là làm, nói được làm được. Cuối cùng anh đã đi trước, một câu từ biệt cũng không, đúng là một kết thúc không hoàn mỹ.

Run run cầm lấy tờ giấy có thể thay đổi cuộc sống chỉ trong chớp mắt này, cô vừa muốn khóc lại vừa muốn cười.

34. Chương 34: Lời Thề

Nếu tất cả một mỗi của anh đều là vì em

Làm sao em có thể

Không thương xót vì vẻ sương gió của anh.

Nếu mọi gian khổ trên đời anh đều đã trải

Sao em có thể

Không thương xót vì trái tim hao gầy của anh

Bọn họ nói, anh như già đi

Cứng rắn như đá và cực kỳ lạnh khốc

Lại không ai biết, em vẫn là

Nơi mềm mại nhất trong đáy lòng anh

Đầy nước mắt và không thể chạm tới.

Không còn mặc theo năm tháng, gặp phải bất cứ chuyện gì đều có thể vứt bỏ mọi thứ, không để ý đến hậu quả mà tránh đi, tìm một nơi không người hoặc nơi xa lạ để phiền muộn dần tiêu tan, quên đi chuyện đã xảy ra. Diệp Tiểu Du không thể, cuộc thi vẫn đang tiến hành, ngày nào cũng rất bận rộn, cô lại là giám

khảo, phải tập trung tất cả tinh thần để đối mặt, cuộc thi cạnh tranh gay gắt, chỉ chút sai sót sẽ gây ra đủ tranh cãi. Cô mệt muốn chết nhưng vẫn cố kiên trì, buổi họp mỗi đêm đều được khen ngợi, tuyên dương.

Lê tấm thân mệt mỏi trở về khách sạn, Kỷ Dực Phi đã bế Diệp Nhi đợi. Diệp Nhi ngủ sớm, gục trong lòng Kỷ Dực Phi ngủ thật ngon lành. Mấy hôm nay, Kỷ Dực Phi tạm gác mọi công việc, toàn tâm toàn ý gác vác nỗi lo nơi hậu phương cho cô – chăm sóc Diệp Nhi. Thật ra vẫn có thể tìm người đến trông nhưng có ai thích hợp hơn cha của Diệp Nhi đây?

Kỷ Dực Phi thông minh không hề nhắc tới chuyện giữa cô và Trọng Khải, anh chỉ đang đợi, lặng yên chờ cô chủ động nói, chờ cô trở lại bên anh.

Cha mẹ Trọng Khải vẫn gọi điện đến hỏi thăm ân cần, Viện Viện ngày nào cũng nhắn tin nói bóng nói gió, ngay cả mẹ cô ở nơi trấn nhỏ cũng gọi điện đến khuyên nhủ. Một khắc, tất cả cánh cửa đều mở ra với cô, chỉ có cô như người đi lạc không biết mình nên đi đâu.

Vì bận rộn nên cô không có nhiều thời gian để suy nghĩ, cũng có chút tâm thế của đà điểu, cứ vùi mình vào cát, coi như không có chuyện gì xảy ra. Không ai có thể chỉ lối dẫn đường cho cô, càng không có án lệ* để có thể đối chiếu, khi không thể làm rõ điều gì thì đành giữ nguyên hiện trạng vậy.

(*Án lệ: Thuật ngữ luật học, chỉ những vụ án điển hình được dùng để xét xử cho những vụ án tương tự sau này. Án lệ không có trong luật pháp của Việt Nam ^^)

Đêm khuya yên tĩnh, rửa mặt rồi ngủ thẳng một giấc, tâm hồn bình thản, lại nhớ đến Trọng Khải, anh không về lại Pháp, cũng chưa về nhà ở New Jersey, anh khóa điện thoại di động, mail cũng không mở, dường như anh đang cố ý trốn tránh. Người luôn mặt lạnh như băng, tính tình như gỗ, giờ nhất định sẽ càng thêm nặng nề hơn.

Cô như đao phủ, tàn nhẫn lấy đi nụ cười cuối cùng của anh. Liệu anh có hối hận vì đã gặp gỡ cô không?

Nghĩ đến anh, lại không nhịn được thở dài.

Kỷ Dực Phi hiểu cô thương con gái, buổi tối sẽ luôn đưa Diệp Nhi về đây ngủ với cô.

Mỉm cười đến gần Kỷ Dực Phi, hôn trộm Diệp Nhi đang ngủ say, hai người lên lầu.

- Còn mấy ngày nữa thì cuộc thi kết thúc?

Kỷ Dực Phi khẽ đặt Diệp Nhi lên giường, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô rồi hỏi.

Cô uống một ngụm nước, xoa bóp bả vai đau nhức, vẫn rất đau, cơ thể mỏi mệt:

- Ngày kia là kết thúc, ban tổ chức muốn mọi người sang Áo chơi. Em dẫn cả Diệp Nhi nên không tiện, từ chối rồi.

- Diệp Nhi có thể để anh trông, em cứ đi chơi mấy ngày cho thoải mái!

- Không thể để sắp tổng như anh cả ngày không đi làm được, đã lâu rồi em cũng không có thời gian cho con, giờ nó mới nên thân thiết với anh, mấy ngày nữa sẽ lại quấy thôi. Lớn như vậy nhưng rất ít khi con xa em, trừ phi daddy của nó...

Cô vội dừng lại, trừ phi theo Trọng Khải đi Los Angeles hay New York hoặc các thành phố khác thì rất ít khi Diệp Nhi rời khỏi cô, quần cô nửa bước cũng không rời. Lúc đi học ở trường, bọn họ mang Diệp Nhi đến phòng nghiên cứu của Trọng Khải, hai người cùng nhau trông con bé. Lúc này, cô bỗng rất nhớ Trọng Khải, nhớ đến tim cũng như sắp khóc.

Thấy cô đang nói lại dừng lại, anh đều để ý cả. Cô ở trước mặt anh nhưng tâm tư hoảng hốt, chẳng biết đã lơ đãng đến phương nào. Trước kia cô không như vậy, trong mắt cô chỉ có anh.

Sợ nói chuyện khiến Diệp Nhi thức giấc, Kỷ Dực Phi cầm tay Diệp Tiểu Du, kéo cô ra ngoài hành lang, nương theo ánh sao để nhìn gương mặt của cô:

- Tiểu Du!

- Vâng!

- Bây giờ trông em đẹp hơn năm năm trước rất nhiều.

Anh dùng ánh mắt dịu dàng vuốt ve gương mặt cô.

Cô đỏ mặt, cúi đầu.

Kỷ Duyệt Phi mỉm cười:

- Em không biết anh vui đến thế nào đâu, có thể lại ở bên em, còn cả có Diệp Nhi nữa, em không biết em đã khiến anh vui mừng, cảm động cỡ nào đâu. Anh nói rất thật lòng, anh yêu em, Tiểu Du.

Những lời này cô đã si ngốc chờ đợi suốt 12 năm, cô nên mừng rỡ như điên, nên vui sướng lâng lâng, nhào vào lòng anh, kết quả, cô lại chẳng có chút phản ứng nào.

- Tiểu Du.

Kỷ Duyệt Phi gọi.

Cô ngẩng đầu lên.

- Em có thể ở lại không, đừng đi nữa. Giờ bất kì trường đại học nào trong nước cũng đều tranh nhau để mời được em, em sẽ có đất dụng võ. Nơi này em có người thân, còn có anh nữa, ở lại đi, được không?

Anh tha thiết, chân thành, thâm tình hỏi cô. Bóng đêm đẹp như vậy, anh đột nhiên không muốn đợi cô chủ động, rất muốn biết trước đáp án của cô.

Cô yên lặng, không gật đầu cũng không lắc đầu.

- Tiểu Du, em còn do dự điều gì? Anh thấp thỏm bất an hỏi lại.

- Em?

Cô như bị lạc mất phương hướng, không biết nên nói gì.

- Nói ra đi, không sao đâu, chúng ta cũng không phải là mới quen, có vấn đề gì có thể cùng nhau giải quyết.

Diệp Tiểu Du cắn môi, chần chờ một hồi nhưng vẫn nói:

- Em không biết Trọng Khải đang ở đâu?

Kỷ Duyệt Phi biến sắc, mắt mát xoay người đi, nhìn về phía bóng đêm mịt mờ:

- Tại sao không hỏi?

- Em không liên lạc được với anh ấy.

- Tiểu Du, anh đứng trước mặt em nhưng lòng em lại nghĩ đến người khác. Trước kia, ở trước mặt anh ấy, có phải em cũng tâm tâm niệm niệm đến anh như bây giờ?

Ở trước mặt Trọng Khải, nếu cô có chút thất thần, anh sẽ mang lại cho cô những niềm vui khác, làm cho cô vội vã đuổi theo anh, không có bất kỳ thời gian nào để nghĩ đến ai khác. Mỗi ngày ở bên Trọng Khải đều rất vui, rất khác biệt, được người nhà anh cưng chiều, được đồng nghiệp, học sinh của anh tôn trọng, càng được Trọng Khải chiều chuộng, yêu thương, cô không khỏi tự cảm thấy mình là đáng quý.

- Hình như em vẫn còn quan tâm đến anh ấy.

Anh quay đầu, ôm lấy mặt cô, không thích sự im lặng của cô, đột nhiên hỏi.

- Anh ấy là chồng em.

Nhìn bầu trời thành phố về đêm, cô nói xa xăm. Giờ Trọng Khải đang ở dưới bầu trời thế nào?

- Vậy còn anh? Tiểu Du, chồng trước sao?

Trong đêm tối, anh cười thật cô đơn, buồn bã.

- Không! Em chỉ là, chẳng qua là...

Chỉ là cái gì? Cô cũng không biết? Cô lắp bắp nói không ra lời, dường như đứa trẻ bị lộ bí mật, vừa chột dạ vừa bối rối.

- Tiểu Du!

Anh đột nhiên ôm lấy cô:

- Chẳng qua là vì em đã quen, quen có anh ấy ở bên cạnh. Sau này em ở lại, có anh yêu em, còn có Diệp Nhi, em sẽ quên đi những thói quen đó. Em rất lương thiện, sợ anh ấy sống không tốt đúng không? Tiểu Du, mỗi người sẽ tự có cách thức thích nghi với cuộc sống, rồi sẽ tốt thôi.

Cô vui mình trong vòm ngực vững chãi của anh, để mặc anh ôm lấy mình.

Kỷ Dục Phi đẩy cô ra, mỉm cười, giọng nói trầm thấp như thứ rượu thuần ngọt lành:

- Tiểu Du, trong giấc mơ của anh cũng chính là như vậy, em ở trong lòng anh, anh say mê hôn em.

Anh vừa nói, môi vừa tiến tới sát cô.

Nụ hôn của anh, lúc trước sẽ luôn khiến cô thất thần, đỏ mặt.

Diệp Tiểu Du nhắm mắt lại, đến khi vừa chạm vào lại đột nhiên đẩy anh ra! Kỷ Dục Phi bị bất ngờ, cũng lùi về mấy bước.

Anh chớp mắt, hoảng sợ nhìn cô.

- Dục Phi, thật xin lỗi.

Cô ôm đầu, vẻ mặt mê loạn nhưng lại giống như đã hiểu ra điều gì, áy náy nhìn Kỷ Dục Phi.

Trong nháy mắt ấy, thói quen cũng được, di tình biệt luyện cũng được. Cô phát hiện, cô chỉ thích nụ hôn của Trọng Khải, chỉ thích vòng tay của Trọng Khải, không thể tiếp nhận được ai khác ngoài Trọng Khải động chạm đến, Kỷ Dục Phi cũng không.

Trước khi 25 tuổi, người cô yêu sâu đậm là Kỷ Dục Phi nhưng giờ cô thay đổi, cô đã tìm được đáp án của lòng mình, cô đã yêu Trọng Khải. Mặc dù cô chưa bao giờ nói với anh nhưng tình yêu đã khắc vào tâm khảm, như bị trúng tà, bất tri bất giác đã bị vậy hãm.

Năm năm bầu bạn, không chỉ là che gió chắn mưa, tình yêu của anh đã đem đến cho cô một thế giới mới, khiến cho cô không bị biến thành một oán phụ.

Anh yêu cô, cô cũng đã yêu anh, chẳng qua là cô không phát hiện ra mà thôi. Nhưng giờ cô đã tỉnh táo.

Diệp Tiểu Du áy náy nhìn Kỷ Dục Phi, không muốn anh phải đem chân tình ra rồi chẳng được đền đáp nhưng tình yêu không phải là lòng thương hại. Cô không thể miễn cưỡng được. Cô muốn ích kỷ một chút, nước mắt ánh lên, giọng nói run rẩy:

- Dục Phi, em đã không thể quay về bên anh được nữa rồi. Dù lý trí nói cho em biết, nếu em trở về bên anh, chúng ta sẽ thật viên mãn. Nhưng quá nhiều chuyện xảy ra, cuộc sống năm năm bên Trọng Khải em không thể quên, trong lòng em đều chỉ có anh ấy, xin lỗi, em không thể quay đầu nữa rồi.

- Tiểu Du, tại sao? Những gì anh ấy cho em, anh đều có thể cho em.

Kỷ Dục Phi hoảng hốt nắm chặt tay cô.

- Không giống, nếu như bây giờ anh ở New Jersey, thấy em mang thai rồi đuổi theo em, em nhất định sẽ quay về theo anh. Anh không biết cuộc hôn nhân của em và Trọng Khải thực sự bắt đầu là sau khi Diệp Nhi chào đời. Đối với chúng ta, đó là cơ hội cuối cùng, nhưng đã lỡ mất rồi.

- Không, Tiểu Du!

Kỷ Dục Phi đau khổ nhìn cô:

- Em không thể mang đến cho anh một kỳ tích rồi lại nói với anh đó là giả dối được.

- Dục Phi!

Cô khẽ cười:

- Không có kỳ tích, mọi chuyện đều do con người cố gắng mới có được. Em yêu anh ngần ấy năm, từ khi 12 tuổi, thậm chí vì anh mà cố ý thi tốt nghiệp không tốt, anh khiến em thất thố, xảy ra tai nạn xe cộ nhưng chúng ta vẫn không thể làm đổi phương hướng được tâm ý của nhau. Đây chính là ý trời, không có cách nào cả, Được Phi.

Nhìn vẻ kiên quyết của cô, Kỹ Được Phi bắt lực trong bóng đêm. Năm năm trước, anh không giữ được cô, năm năm sau anh vẫn không giữ được cô. Hai vai run rẩy, anh thất bại khóc:

- Vì Diệp Nhi, em cũng không làm được sao?

- Diệp Nhi từ khi chào đời đã vô cùng hạnh phúc, chưa từng thiếu tình thương của cha, anh có thể thấy Trọng Khải yêu con bé cỡ nào. Thậm chí vì chuyên tâm chăm sóc Diệp Nhi, mấy năm nay tụi em đều không sinh con.

- Đều là anh không tốt, anh không tốt!

Thua, thất bại thảm hại, Kỹ Được Phi đau lòng lắm lắm.

Cô khẽ ôm lấy anh từ phía sau:

- Được Phi, không phải anh ngu ngốc. Chỉ là chúng ta không có duyên phận, bỏ qua hết lần này đến lần khác. Nhưng em vẫn muốn cảm ơn anh, cảm ơn anh đã mang Diệp Nhi đến cho em,

Sau đó buông tay, từ giờ khắc đó lòng cô bình thản như gió, không còn trở ngại gì nữa.

Anh quay người:

- Nếu em không tìm được Trọng Khải, em sẽ trở về sao?

Biết rõ đáp án nhưng anh vẫn không cam lòng hỏi.

- Không đâu, em sẽ ở lại New Jersey làm việc, mang cả Diệp Nhi đi, con bé thích khí hậu, ẩm thực của nơi đó. Nhưng nếu con bé thích Trung Quốc, em sẽ đồng ý để nó ở bên bên anh. Với Diệp Nhi mà nói, anh là cha, em là mẹ, đây là sự thật. Mà Được Phi, anh vĩnh viễn là anh Kỹ của em, em muốn thường xuyên được nghe tin tức về anh, biết anh có ổn hay không, biết anh ở dưới bầu trời nào, có được không?

Nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, sao anh có thể ngu ngốc để cô đi yêu người khác như vậy?

- Có thể không được sao? Diệp Nhi ở Mỹ, anh sẽ thường xuyên qua thăm mẹ con, nếu con ở Trung Quốc, em hãy cứ về thăm cha con anh. Nếu Trọng Khải không tốt với em, nhất định phải nhớ, cánh cửa này sẽ luôn rộng mở chào đón em.

Lòng chua xót gật đầu:

- Anh Kỹ, đừng cô đơn như vậy, trên đời này sẽ còn có người thích hợp với anh hơn em.

- Đúng thời gian gặp được đúng người. Anh đã bỏ lỡ, kiếp này cũng đã trôi qua. Đừng lo lắng cho anh, giờ anh có Diệp Nhi, có lẽ anh sẽ lo lắng, quan tâm đến con nhiều hơn.

Anh cười khổ, tự an ủi mình.

- Được Phi...

Cô không biết khuyên thế nào, khúc mắc chỉ có thể tự mình gỡ, khi đã không còn tình yêu, cô chỉ có thể ở một nơi xa vắng lẻ loi theo nhưng sẽ không đến gần.

- Tiểu Du, anh yêu em.

Anh ôm chặt cô, sau này không còn bất kỳ cơ hội nào để nói nữa.

- Về đi thôi, tìm Trọng Khải của em đi.

- Vâng, anh Kỹ, Diệp Nhi tạm thời ở lại bên anh được không?

Không nỡ để anh cô đơn một mình, những lời nói trẻ con ngây ngô của Diệp Nhi có thể mang lại chút an ủi cho anh.

Hiểu được tâm ý của cô:

- Được, anh sẽ chăm sóc con gái cẩn thận, em yên tâm đi đi thôi!

- Được!

Cô muốn đi, cô tin tưởng ở ngôi trường xinh đẹp này, cô nhất định sẽ tìm được giấc mơ thuộc về mình.

35. Chương 35: Lời Thề 2

Mùa hè New Jersey nóng bức nhưng cũng thật mê hoặc, trẻ con được nghỉ học mặc áo phông rộng cưỡi xe đạp chạy khắp núi đồi, chạy khắp trên những con đường có độ dốc thoải thoải, dang hai tay phóng xe như gió, người đi đường thấy vậy vội tránh ra. Hàng cây trải dài ven đường với những phiến lá vàng óng ánh, cây nào cây nấy như sáng lấp lánh, ngay cả lớp cỏ xanh dưới tầng cây cũng được phủ đầy lớp lá vàng. Nhà bên đường có đứa trẻ đang nghịch nước trên sân cỏ, nước chảy ào ào. Những bụi cây trồng bên hàng rào mỗi nhà đang độ um tùm, những đóa hoa vàng rực đang phủ đầy.

Buổi chiều, nước rửa trôi đi khí trời nóng bức ngoài ban công, mặc chiếc váy rộng, tay cầm tách trà lạnh và một cuốn sách, nằm trên chiếc ghế rộng rãi, nhìn núi non trùng điệp xa xa rồi lại nhìn mấy trang sách, thoải mái hưởng thụ ngày hè nhàn nhã.

Tiếng phanh xe từ bên đường truyền tới, Diệp Tiểu Du khẽ mỉm cười nhưng không đứng dậy. Một tháng sau khi trở về từ Bắc Kinh, cô đã thuê người về sửa lại vườn hoa, sân cỏ, lại sửa sang lại nội thất căn nhà một lượt, viết hai bài luận văn, ngày nào cũng lên mạng trò chuyện với Diệp Nhi và Kỷ Dược Phi hai tiếng, còn nhận đi dạy ở Yale. Cô bận rộn đến mệt mỏi, vừa lên giường là đã chìm vào giấc ngủ.

Về phần người nào đó, cô để cho anh phiêu bạt, cuối cùng có một ngày anh sẽ lại quay về. Nơi này là nhà của anh và cô, cho dù cô rời đi, anh vẫn sẽ về đây, nơi ghi dấu những kỉ niệm của hai người. Chẳng qua là bây giờ anh không dám đối mặt mà thôi.

Anh thực sự rất yêu cô, yêu đến bao dung, yêu đến lo lắng. Con người lạnh lùng đậm đặc như gió, là vì cô mà biến thành ngọn lửa rực rỡ, sao cô có thể không động lòng.

Cửa dưới lầu mở ra, tiếng bước chân đang đi lên lầu.

Cô để quần áo ở trên giường trong phòng, là để chuẩn bị tắm xong sẽ mặc, rõ ràng như vậy, bất kỳ ai đi vào nhìn một cái cũng sẽ thấy.

Quả nhiên, cô nghe được tiếng thét kinh hãi, sau đó là tiếng bước chân bối rối chạy ra khỏi phòng, cửa các phòng bật mở rồi lại đóng lại, xuống lầu. Sau đó, một bóng dáng cao lớn in lên sách của cô.

Cô cười khẽ rồi quay đầu lại, “Hi, đã về rồi!” Giống như những hoàng hôn trước kia, cô ở bên hành lang chờ anh về.

Khuôn mặt lạnh băng của người đàn ông tuần tú ấy đang kích động, run rẩy. Đôi mắt màu lam như ánh lên giọt nước mắt, chỉ ngây ngốc đứng đó.

- Em....

Giọng nói của anh khàn khàn như đã mệt mỏi đi qua hết thiên sơn vạn thủy, không phải cô đang ở phương Đông thần bí đó sao?

Cô vẫn không đứng dậy nhưng ý cười càng sâu.

- Trọng Khải, sao thế? Chẳng lẽ anh không muốn thấy em?

Cô giả vờ thất vọng hỏi.

- Không phải vậy.

Cuối cùng anh đã có thể nói năng rõ ràng:

- Tại sao em lại ở đây?

Cô quay người, không để ý đến câu hỏi của anh. Ánh mắt thản nhiên nhìn về ngọn núi xa xăm, giọng nói thanh nhã, dịu dàng, từ tốn vang lên:

- Trọng Khải, bọn họ nói anh đến quá muộn, không phải là nam chính thực sự.

Ánh mắt anh buồn bã, đúng vậy, đi được nửa đường rồi anh mới xuất hiện, không thể so với 12 năm của Kỷ Dục Phi.

- Bọn họ còn nói, anh từng là gay, cảm giác có chút là lạ.

Anh thở dài, phút ban đầu bối rối, anh không cẩn thận yêu một nam sinh, yêu không sai nhưng đối tượng lại sai rồi. Đây là sự thật, anh thừa nhận.

- Bọn họ còn nói, anh không giống người Mỹ, gặp chuyện cũng không hỏi ý kiến của đối phương, tự mình quyết định, giống như cách trốn chạy của con quỷ nhỏ nhất gan.

Đợi tự cô nói ra lời chia tay sao? Anh không thể tiếp nhận được, quỷ nhất gan thì quỷ nhất gan.

- Bọn họ nói đúng, anh quả thật rất giống kẻ xen ngang chẳng ra gì.

Cô quay đầu lại, dùng ánh mắt khóa chặt anh lại. Một giây sau, cô nhẹ nhàng nói:

- Nhưng thật tiếc, em lại yêu kẻ xen ngang chẳng ra gì này.

Đầu Trọng Khải như nổ tung:

- Em...

Cô nói yêu?

Cô đứng lên, nhẹ nhàng đi về phía anh, nói bằng giọng nói thật nhu hòa:

- Nhưng tình yêu của em anh lại không cần rồi, anh đã ký lên đơn ly hôn, em...

Mắt cô cố ý đỏ hoe lên, tỏ vẻ đáng thương, yếu ớt.

Khi bạn yêu một người, bạn sẽ phát hiện, mình có rất nhiều khả năng thiên phú được khai quật.

Đây là mơ sao? Anh cho rằng, mãi mãi sẽ không thể xảy ra.

Trọng Khải mừng rỡ ôm cô thật chặt.

- Em yêu, em yêu, anh yêu em, anh sai rồi, anh chỉ là nhất thời xúc động, anh vẫn chưa hề đến chỗ luật sư, anh... anh mê muội nên mới làm như vậy.

Biết lòng anh không lắt léo, cô không đành lòng hành hạ anh thêm nữa, vươn tay ôm eo anh, dựa vào vòm ngực cô vẫn luôn lưu luyến:

- Trọng Khải, đừng dễ dàng buông tay em, tin tưởng em một chút, được không?

- Vậy còn Kỷ Dục Phi?

Anh chần chờ hồi.

Diệp Tiểu Du lắc đầu:

- Lúc 12 tuổi em thích anh ấy, 17 tuổi cũng thế, 18 tuổi cũng vậy, 19,20... 24 tuổi lấy anh ấy, em vẫn luôn yêu anh ấy, cho dù tình cảm này sẽ không bị hòa tan. Nhưng khi em đã 30 tuổi, em không thể không thừa nhận, em đã đi tình biệt luyến, thì ra lòng em đã lạnh lẽ yêu, yêu thương người đàn ông có tấm lòng bao dung như biển cả tha thiết, anh ấy là Trọng Khải. Nếu không có anh ấy, em sẽ cô đơn cả đời này.

- Em yêu, có thật không?

Anh không thể tin được mình lại may mắn như vậy, cô yêu anh, yêu sâu đậm như vậy sao?

- Thật đó!

Kiểm chân lên, ôm cổ anh, lần đầu tiên cô chủ động hôn lên bờ môi vẫn còn run run của anh, hơi thở ấm áp, mùi hương cô thương nhớ:

- Trọng Khải, em yêu anh.

Trọng Khải cúi đầu, những giọt nước mắt vui mừng rơi lên má cô, anh hôn cô thật sâu như đáp trả lời tỏ tình này, trái tim đóng băng cuối cùng lại hòa tan vì cô thêm một lần nữa. Tay dần dùng sức, hận không thể khảm cô vào lòng mình.

- Trọng Khải, còn có người nói, anh đẹp trai như vậy, lại là con lai, nếu sinh con ra nhất định sẽ rất đẹp.

Cô rúc vào lòng anh, hớn hển nói.

- Chúng ta đã có Diệp Nhi rồi.

Những nụ hôn dày đặc phủ lên từng tác da thịt của cô nhưng dường như vẫn là không đủ.

- Có thêm em trai, em gái thì nhà sẽ vui vẻ hơn.

Hơn một tháng ở chung, cô thấy Diệp Nhi rất bện Kỷ Dực Phi, mà Kỷ Dực Phi càng như dùng hết tâm trí để yêu thương Diệp Nhi. Cô không nỡ mở miệng đưa Diệp Nhi đi, cô chỉ đành chọn cách bay tới bay lui. Mà Trọng Khải yêu trẻ con như vậy, giờ cô đã thu xếp xong công việc, bài vở, việc dạy ở Yale cũng rất nhàn, có lẽ cô nên sinh thêm một đứa.

Trọng Khải lại ôm lấy cô:

- Em yêu, em muốn thế nào cũng được. Giờ anh sẽ đưa em đi hưởng tuần trăng mật bù.

Lúc trước Diệp Nhi còn nhỏ không thể tách ra, anh cũng đang dò xét lòng cô, mọi thứ đều bị đẩy về sau. Anh biết cô có rất nhiều ước mơ, cũng rất lãng mạn, giờ cuối cùng anh đã có cơ hội ở bên cô, cùng cô thực hiện những giấc mộng ngày thơ năm nào.

- Nhưng anh mới về nhà mà!

- Có em ở bên, đâu cũng là nhà.

- Giờ sẽ xuất phát sao?

Anh cười khẽ, vươn tay ôm lấy cô.

Mùa hè, ngày ngắn đêm dài, đương nhiên trước hết phải hưởng thụ một đêm lãng mạn đến điên cuồng đã.

Tình yêu ngọt ngào là bởi vì đôi bên cùng yêu thương nhau.

Cuối cùng bọn họ đã có được sự ngọt ngào, hạnh phúc này rồi.

*

Ở phương Đông xa xôi, ngày mới còn chưa bắt đầu, có một cô bé đang làm tổ trong lòng cha mà ăn sáng.

Ngẩng đầu nhìn cha đang thất thần, bàn tay nhỏ bé khẽ vuốt lên khuôn mặt tuần tú kia.

- Cha, cha lại đang nhớ mommy sao?

- Không, cha đang nghĩ Diệp Nhi lớn lên sẽ trông như thế nào.

Người đàn ông cười khẽ.

- Chú Giao nói, con có ưu điểm của cha và mommy, sau khi lớn lên nhất định là vạn người mê, người theo đuổi con có thể xếp thành hàng. Cô bé ngây thơ nói.

- Đừng nghe chú ấy nói nhảm, Diệp Nhi lớn lên phải giống mẹ, học thật giỏi, sau đó sẽ gặp được người yêu thương Diệp Nhi.

- Giống như daddy sao?

Người đàn ông thở dài:

- Đúng thế!

- Nhưng con muốn gặp được người như cha.

Người đàn ông mỉm cười:

- Thế sao?

Cô bé cẩn thận gật đầu:

- Vâng, bởi vì Diệp Nhi phải yêu thương cha thay mommy, mang đến hạnh phúc, vui vẻ cho cha.

- Ai nói với con như vậy?

- Mommy!

Cô không thể yêu anh nhưng lại để con gái lại cho anh, đây là một phương thức quan tâm anh của cô sao?

- Con sẽ vẫn sống bên cha, không đi đâu cả.

- Được!

Anh ghen ngào gật đầu.

Vận mệnh đã để anh bỏ lỡ một tình yêu tuyệt đẹp nhưng lại ban cho anh một trách nhiệm tuyệt đẹp. Có yêu thương, mất đi, trách nhiệm, cuộc đời anh đã đủ phong phú rồi. Không cần phải quay đầu nhìn về quá khứ mà tiếc thương, ngày mai của anh vẫn sẽ luôn ngập tràn hi vọng.

36. Chương 36: Lòng Chua Xót Đặt Bút

“Không chờ anh ngoảnh lại” kết thúc rồi.

Lòng như bị vùi lấp trong câu chữ, đè nén, không thể thở, thậm chí còn muốn khóc.

Chuyện xưa là tôi thù dệt nên, nhân vật là do tôi xây dựng, tất cả cũng không phải là thật, mọi người nói “Diễn kịch là kẻ điên, người xem trò hay chính là người ngu”, tôi nghĩ vậy người viết kịch hẳn chính là kẻ ngốc.

Đúng, tôi rất ngốc.

Không nỡ Diệp Tiểu Du, không nỡ Trọng Khải càng không đành lòng với Kỷ Dục Phi.

Tôi không phân được ai nặng ai nhẹ, viết tên hai người trên giấy, vo lại, nhắm mắt rồi ném xuống đất, tiện tay cầm lấy một, là “Trọng Khải”.

Cho nên mới có ngày hè lãng mạn ở New Jersey kia, có những lời nói xót xa của Kỷ Dục Phi và Diệp Nhi.

Tình cảm cần phải cẩn thận vun đắp, che chở, chẳng ai sẽ mãi mãi đứng một chỗ chờ ai.

Kỷ Dục Phi như vậy, người khác cũng như vậy. Gương vỡ lại lành Lạc Xương công chúa*, nàng ấy là người may mắn nhưng đó chỉ là truyền thuyết, chúng ta không thể nào so sánh được. Thật ra thì những chuyện trên thực tế chưa chắc đã tàn khốc như câu chuyện dưới ngòi bút của tôi. Như người nào có được sự ưu tú như Kỷ Dục Phi còn không ngày ngày phong hoa tuyết nguyệt nhưng anh thì khác, cô gái anh để ý đã bỏ đi rồi, còn ai có thể lọt vào mắt xanh của anh nữa?

(*Xem tại đây)

Một Diệp Tiểu Du thì sao?

Trọng Khải là sự bất ngờ, trong kế hoạch của tôi không có nhân vật như thế. Chẳng qua là viết đến giữa, đột nhiên muốn viết Tiểu Du mang thai, Kỷ Siêu quá trẻ tuổi, không thể viết ra sự trưởng thành của cậu ấy để có thể gánh vác những nỗi đau, sự mệt mỏi trong tâm hồn của Tiểu Du. Tôi muốn một bờ vai mạnh

mẽ sẽ mang đến cho Tiểu Du một bầu trời bao la không có sự đau khổ, tôi mang Trọng Khải tới, người đàn ông vừa ưu tú vừa có ý chí bao la như biển lớn.

Kỷ Siêu và Cao Thiển, muốn viết nhiều một chút nhưng lòng thực sự không thích Cao Thiển, trên thực tế, cô gái như vậy quả thật có năng lực, mưu trí để đoạt được mọi thứ mình muốn. Kỷ Siêu là vật hi sinh, tôi không muốn viết về tình yêu của bọn họ. Chỉ thoáng qua vài nét bút, coi như là tôi quá cảm tính đúng không?

Không muốn làm oán phụ nhưng lại luôn có lý do để làm oán phụ - là Diệp Tiểu Du. Cô gái xinh đẹp, thông minh khiến người ta yêu thích. Yêu một người không hiểu lòng cô là sự chua xót của cô, cũng là sự tiếc nuối của Kỷ Dục Phi. Trong truyện tôi đã nói khá nhiều lần, trước khi Trọng Khải xuất hiện, tôi muốn viết Kỷ Dục Phi từ từ phát hiện ra điểm tốt của cô, sau đó yêu cô, đáp lại tình cảm đơn phương của cô. Nhưng Trọng Khải xuất hiện, hào quang của anh lấn át sự khổ tâm và thức tỉnh của Kỷ Dục Phi.

Là tôi tùy tiện nên mới tạo thành lựa chọn khó khăn này.

Có bạn đọc nói, tại sao kết cục lại giống “Tương tư như mai” vậy?

Giống nhau sao?

(Đoạn này t k edit vì lộ nội dung hàng mới của t nhưng t khẳng định là không giống nhé ^^)

Có bạn nói, mập mờ một chút đi, không chọn ai cả, để người đọc tự đoán.

Tôi không đành lòng, Tiểu Du đã trải qua nhiều gió mưa như vậy, vẫn không có ai, không có một vòng ôm ấm áp chờ cô ấy, cô độc như vậy hẳn là rất đáng thương!

Tôi viết tiểu thuyết ngôn tình, không phải là tác phẩm nổi tiếng, không cầu kinh điển, chỉ mong tất cả đều vui vẻ.

Nhưng điều này cũng rất khó.

Thu dọn sách vở bừa bộn trên bàn, ổn định lại tâm tình, vẫn là chua xót khó tả.

Lòng bàn tay vẫn sót lại chút dịu dàng

Đêm cô đơn là ai đã bắt em chờ đợi

Khi nào một nụ cười cũng trở thành yêu cầu xa vời

Cho dù thời gian quay ngược cũng chẳng thể giữ lại được

Những điều đó là vì tuổi trẻ nông nổi

Tựa như mùa thu lá bay

Đã sớm bay theo gió

Nhưng có mấy lời em vẫn mãi không thể nói ra

Nếu như chúng ta vẫn ở bên nhau

Ngọt ngào đã bỏ lỡ liệu còn có thể tiếp tục

Chiếc áo khoác từng cùng nhau sưởi ấm

Vứt ở nơi đâu

Nếu như chúng ta vẫn ở bên nhau

Dù đêm có tối cỡ nào em cũng không cần tránh né

Một đoạn kí ức niêm phong vĩnh viễn cất vào kho trí nhớ

Theo gió bay đi.

37. Chương 37: Bài Cảm Nhận Của Dương Tử Nguyệt

“Không đợi anh ngoảnh lại” có lẽ là tác phẩm thuộc thể loại gương vỡ mà tôi thích nhất trong số những câu chuyện tôi đọc cho đến nay.

Bởi vì, nó không giống bất kỳ tác phẩm gương vỡ nào, nó không ngược nhân vật rồi lại trở về, trong khi tôi thấy, với những cảnh tượng đó, họ phải chết tâm với nhau từ lâu rồi.

Ở “Không đợi anh ngoảnh lại” bạn có thể thấy một cô gái hết sức bình dị như bao người con gái khác, có thể là chính bản thân bạn ở trong đây.

Diệp Tiểu Du – giảng viên trẻ ưu tú 24 tuổi. Trong toàn câu chuyện, có lẽ cô là người mà tôi thấy thích nhất. Có thể là do cô là nhân vật nữ chính. Nhưng, một phần trong cô, tôi thấy mình đang ở đấy.

Yêu thầm. 12 năm yêu thầm, có lẽ không là gì so với rất nhiều người, cũng có thể họ cho đó là sự ngu ngốc. Nhưng tôi lại cho đó là sự mạnh mẽ của cô.

Mười hai năm, có ai có thể yên lặng một chỗ chờ đợi người trong mười hai năm?

Sự kiên nhẫn đó của cô khiến tôi khâm phục, và cảm thấy tiếc nuối. Mười hai năm đó, cô cũng có thể tìm một người khác. Nhưng khi nghiền ngẫm lại, tôi thấy Kỷ Dục Phi có lẽ xứng đáng với mười hai năm đó của cô. Chỉ là một vài lúc mà thôi.

Yêu thầm mười hai năm, rồi cưới Kỷ Dục Phi nửa năm, và ly hôn.

Đó có lẽ là quyết định sáng suốt nhất trong cuộc đời cô. Nhưng, cũng có thể là quyết định khiến cô thấy áy náy và đau lòng nhất với chàng trai cô yêu suốt mười hai năm rưỡi đó.

Nhưng, con người mà, đến một lúc nào đó, sẽ cảm thấy mệt mỏi.

Rất nhiều người bạn tôi cho rằng, cô thật ngu ngốc. Nhưng, tôi lại thấy cô rất sáng suốt. Ngu ngốc ư? Người không chịu buông tay mới là kẻ ngu ngốc. Cô quá mệt mỏi rồi, nếu cô cứ tiếp tục níu kéo tình yêu ấy, cô sẽ tự nhấn chìm mình, tự giết chết mình bởi tình yêu đó.

Mười hai năm rưỡi chờ đợi mà người đàn ông kia không quay lại, có lẽ nên buông tay, à không, chắc chắn phải buông tay.

Có thể là đau, có thể là sẽ rất đau, nhưng, đau một vài năm, còn hơn là đau cả đời.

Bởi vậy, tôi vẫn luôn thấy quyết định buông tay Kỷ Dục Phi của cô là điều đúng đắn.

“Đời người có bao nhiêu lần mười hai năm đây?”

Là một lần, hay hai lần? Có lẽ là chỉ một lần, không bất kỳ ai đủ can đảm yêu thầm hai lần mười hai năm cả. Chúng ta rồi phải lớn lên, phải biết điều gì đúng, điều gì sai, điều gì nên dừng lại, điều gì nên làm tiếp.

Yêu thầm một lần mười hai năm, đã đủ ột cuộc đời. Bởi vậy, tôi thấy tình cảm dành cho Kỷ Dục Phi của Diệp Tiểu Du đã quá đủ rồi. Đủ để Kỷ Dục Phi một đời sau này có thể tự an ủi mình.

Kỷ Dục Phi – chàng trai mà bất kỳ ai cũng nghĩ là nam chính. Anh giống như nam thần Apollo của Hi Lạp vậy, đẹp trai, xuất thân ổn, học giỏi. Anh là nam chính của các cô gái. Nhưng, từ bé anh đã định sẵn Viện Viện là người vợ của mình.

Anh dành trọn cả thời thanh xuân của mình cho cô gái tên Viện Viện kia, để rồi bỏ lỡ một người yêu anh bằng cả trái tim. Để rồi, anh hối hận.

Anh luôn cho rằng, cả đời này, chỉ có Viện Viện mới xứng là người vợ của anh. Nhưng trời trêu, cô bé của anh lại yêu một chàng trai không bằng anh.

Có thể là do trái tim, cũng có thể là do lý trí, hoặc giả là do trời xui, anh đã chọn cưới Diệp Tiểu Du để rồi khi cô buông tay anh, anh mới nhận ra, anh yêu Diệp Tiểu Du.

Chỉ là khi đó, đã quá muộn màng. Anh cầu xin, cô không hiểu. Cô tạm biệt anh, mong muốn anh giữ cô lại, anh không hiểu. Cả hai đều từng mong đối phương chịu giữ mình ở lại và ở lại cạnh mình. Nhưng lại không hiểu được suy nghĩ của nhau.

Là vì không hiểu nhau, nên họ đã bỏ lỡ nhau. Đúng là thế đấy, nếu Kỷ Dược Phi hoặc là Diệp Tiểu Du lúc đó lý trí một chút, ương bướng một chút, không hiểu cũng không sao, mạnh mẽ bám chặt đối phương thì có lẽ, họ đã là của nhau.

Nhưng mà, nếu có từ “nhưng” thì câu chuyện chẳng thể tiếp diễn rồi.

Lúc Diệp Tiểu Du tuyệt vọng, cô đã gặp được Kỷ Siêu – cậu học trò của cô, chỉ có điều cậu còn quá trẻ để đảm đương việc mà một người đàn ông có thể. Đúng, cậu sâu sắc, nhưng chỉ là sâu sắc với những cô gái, chàng trai bằng tuổi với cậu. Với Diệp Tiểu Du, cậu chỉ là đứa trẻ.

Là do Diệp Tiểu Du và Kỷ Siêu gặp nhau không đúng lúc. Nếu như cậu gặp Tiểu Du lúc cô chưa gặp Kỷ Dược Phi, có lẽ, câu chuyện đã khác.

Chỉ là, trong mắt tôi, lúc chưa có Trọng Khải xuất hiện, Kỷ Siêu là người tôi đánh giá có thể chừa lành vết thương của Tiểu Du. Nhưng, tôi chưa bao giờ cho rằng cậu chính là nam chính. Bởi vì so với lối suy nghĩ của Tiểu Du, cậu quá non nớt. Vì sự non nớt đó, cậu cũng như Kỷ Dược Phi, bị cô bỏ lỡ.

Và người cuối cùng là Trọng Khải – nam chính cũng là người đàn ông đồng tính mà tôi nhắc tới lúc mới đầu bước vào rv.

Tôi ấn tượng về anh, có lẽ là vì sự trầm tĩnh của anh. Và tôi đã yêu anh khi tôi biết anh đồng tính. Xin hãy thông cảm ột con hủ như tôi =)))

Anh lạnh lùng bởi vì anh bị tổn thương về tình yêu, anh luôn cho rằng mình không thể yêu lại nữa. Tôi cũng nghĩ vậy, tôi nghĩ rằng anh chỉ là nhân vật để Kỷ Dược Phi ăn dấm lúc này thôi. Nhưng, thật không ngờ, anh chính là nam chính, người đàn ông của Diệp Tiểu Du.

Lúc biết, cũng không ngạc nhiên lắm, bởi so với Kỷ Dược Phi tôi thấy Trọng Khải xứng với Diệp Tiểu Du hơn. Có thể do anh và Diệp Tiểu Du gặp nhau đúng lúc, đúng thời gian và cùng mang một nỗi đau nên hiểu nhau. Có lẽ vì thế, trong lúc tự chữa thương cho nhau, họ yêu nhau.

Cho đến bây giờ, tôi không thể dùng lời nào để nói về Trọng Khải. Bởi vì nói ngắn gọn về anh thì không thể, mà nói dài quá lại cảm thấy phô trương, không chân thật.

Anh không hoàn mỹ, nhưng với Diệp Tiểu Du, lúc đó, anh đã đủ hoàn mỹ.

Năm năm của anh và Tiểu Du, tuy chưa bằng một nửa thời gian cô yêu thầm Kỷ Dược Phi, nhưng đủ để chữa được vết thương của cô, đủ để Tiểu Du chọn anh thay vì Kỷ Dược Phi.

Có lẽ, do cùng một nỗi đau và đúng thời điểm Trọng Khải và Diệp Tiểu Du mới có thể đến với nhau. Nhưng mà thế thì sao nào, chỉ cần là của nhau, thì sẽ đến đúng lúc thôi.

Để kết bài review, tôi dùng đoạn được tôi nhắc rất nhiều lần và xuyên tạc ý tứ một chút =))

“Kỷ Dược Phi và Diệp Tiểu Du không thể đến với nhau vì họ không hiểu nhau. Kỷ Siêu và Diệp Tiểu Du bỏ lỡ qua nhau vì họ gặp nhau không đúng lúc. Nhưng Trọng Khải thì khác, anh mang cùng nỗi đau của Diệp Tiểu Du, anh gặp cô đúng lúc, nên hai người yêu nhau.

Người ta chẳng phải nói “Thiên thời địa lợi nhân hòa” sao? Trọng Khải chính là người đến đúng lúc, đúng khi “thiên thời địa lợi” thì tại sao phải thiếu “nhân hòa”?”

38. Chương 38: Bài Cảm Nhận Của Mxd

“Trọng Khải, trên đường đời của mỗi người, sẽ luôn có thể gặp những người, những việc khiến tim ta bối rối, rung động, nhưng chỉ là trong khoảnh khắc, những thứ đó chẳng qua cũng chỉ là cảnh dọc đường, những người đó cũng chỉ là người qua đường thôi có đúng không?”

Diệp Tiểu Du, 24 tuổi, là giảng viên trẻ ưu tú Khoa Toán của trường Đại học B. Đã kết hôn được nửa năm, sau mười hai năm yêu Kỷ Dực Phi.

Ít ai biết, trong suốt mười hai năm đó, cô gái bé nhỏ này chỉ là một người thân không hơn không kém đối với Kỷ Dực Phi. Mười hai năm dành trọn trái tim hướng về người đàn ông này, cũng là ngần ấy thời gian chứng kiến anh ta dành tình cảm và sự quan tâm cho cô em gái Viên Viên. Kết hôn, với Tiểu Du là một hành động thiêng liêng, chứng tỏ cô toàn tâm toàn ý trao trái tim cho người cô nghĩ sẽ ở bên cạnh cô đến hết quãng đời còn lại, nhưng với người đàn ông ấy, kết hôn chỉ giống như một thủ tục phải hoàn thành, còn ai xứng đáng hơn Tiểu Du để ở bên cạnh anh ta? Xinh đẹp, có học thức, tính tình điềm đạm, ít làm phật lòng ai. Đơn giản, Kỷ Dực Phi cần một người vợ như vậy bên cạnh.

Diệp Tiểu Du hiểu cô không thể thay đổi hoàn toàn tình cảm của Kỷ Dực Phi. Nhưng ít nhất cô đã từng hy vọng bằng trái tim và tình cảm của mình, có thể dần dần khiến anh ấy ngoảnh lại, chỉ cần anh ngoảnh lại và dừng ánh mắt nơi cô, cô sẽ cam tâm tình nguyện làm một người vợ ngoan hiền, cùng ở bên anh, cùng anh hạnh phúc. Đáng tiếc, dường như tình cảm bé nhỏ mà cô gắng nỗ lực vun đắp, chỉ xuất phát từ hướng cô. Vô vọng chờ anh hồi đáp. Vô vọng nhìn anh lo lắng người khác. Vô vọng nhìn anh phớt lờ mình. Tất cả, đều vô vọng.

Có ai đảm bảo rằng trong tình yêu mình có thể dùng đến lý trí? Cô không thể. Mười hai năm qua cô đã từng cố gắng sống lý tính nhưng vẫn không thể chạy trốn tình cảm của bản thân. Hôn nhân, thật sự là nấm mồ độc địa. Chỉ ít cô đã dùng cảm giác mình vào, lần này cô quyết tâm một lần, can đảm bước ra khỏi đó. Để giải thoát cho chính mình, cũng chính là thay đổi cách thức yêu anh. Sẽ không để bản thân phải thương tổn vì sự thờ ơ từ người đàn ông ấy nữa.

Muốn thật sự an ổn với tình cảm của bản thân, cũng chính là cân bằng lại cuộc sống. Nhưng vốn dĩ cuộc sống của cô không thể điều khiển theo ý mình được. Kỷ Siêu, một con người lạnh lùng, một sinh viên ưu tú trong lớp Toán Cao cấp cô từng dạy kiên quyết theo đuổi cô. Cô biết tình cảm ấy, nhưng bản thân không thể nào chấp nhận được. Trái tim, vốn dĩ khi đã chứa đựng hình ảnh một người, thì không thể chấp nhận thêm một người khác. Xin lỗi, Kỷ Siêu, cô thực sự không thể...

Vẫn còn đó may mắn trong cuộc đời, khi ông trời cho cô gặp gỡ và quen biết với Trọng Khải. Một người là núi băng lạnh lùng, một người lại là bông tuyết tuy mỏng manh nhưng rất mạnh mẽ, số phận đã đưa hai người lại với nhau. Trọng Khải, cũng giống như cô, có một chặng đường quá khứ không thể xóa mờ. Hai người cùng đồng điệu trong tâm hồn, quyết định nương vào nhau, có thể đối với nhau như người thân, sống những tháng ngày bình lặng. Không thể bắt đầu yêu ai đó một cách chân chân chính chính được nữa, chẳng phải tình thân sẽ sưởi ấm cô sao? “Đúng thế, trái tim em cũng như rạp chiếu phim, những người đến rồi đi chẳng qua cũng chỉ là những người đến xem, ở lại mới là người thân, là người quan trọng.”

Và sẽ còn một lời bỏ ngõ chưa được giải đáp từ “Không đợi anh ngoảnh lại”. Rốt cuộc, Diệp Tiểu Du sẽ ở bên cạnh người nào? Kỷ Dực Phi đã đánh mất cô rồi mới thấy quý trọng và tiếc nuối, Kỷ Siêu với tình cảm nóng bỏng và quyết liệt, hay một tòa băng sương sương nhưng chứa đựng trái tim ấm áp của Trọng Khải? Thật sự trong thâm tâm, dù quyết định của Tiểu Du có thể nào chẳng nữa, vẫn chỉ mong cô ấy có thể hạnh phúc trong tháng ngày về sau, vì suốt mười hai năm kiên nhẫn, cô đã chịu đựng quá đủ rồi.

Không đợi anh ngoảnh lại

Vì nếu có thể ngoảnh lại, liệu anh có nhìn về em?

Không đợi anh ngoảnh lại,

Vì quả thật, em đã đợi anh lâu lắm rồi,

Trái tim dần cạn kiệt,

Tâm hồn dần khô úa,

Anh đã ngoảnh lại chưa?

Không đợi anh ngoảnh lại,

Vì thật sự, em đã đợi anh, đợi anh lâu lắm rồi...

Trút bầu tâm sự:

Mình hoàn toàn không nghĩ sẽ nhảy cái hố này, cũng chưa từng có ý tưởng sẽ viết một đoạn review về nó. Mọi thứ đến thật tình cờ. Nửa khuya mình ngồi trước máy tính, đọc một lèo hết 21 chương của Ss Maroon, thêm 5 chương của bạn Heo, trái tim đau đốn, hy vọng có thể đưa cho Tiểu Du một cái ôm ấm áp. Cô gái ấy, với mình, thật giống như một bông tuyết lạnh, mỏng manh vô cùng, nhưng cũng kiên cường vô cùng.

Đoạn đường tác phẩm mới chỉ bắt đầu một chặng ngắn, còn khá xa để biết rốt cuộc Tiểu Du sẽ chọn lựa như thế nào, cũng khá khó để xác định nhân vật nào là nam chính. Đây là điều mình rất tâm đắc khi đọc truyện của Lâm Dịch Nhi, chẳng phải cuộc sống ngoài kia đầy rẫy những bất ngờ sao? Nếu chưa đi đến cuối cùng của đoạn đường, sẽ không biết được kết quả ra sao.

Lần thứ hai viết review, lại là tác phẩm của Lâm Dịch Nhi, trái với dự định của mình. Có lẽ mình với tác giả này thật sự có duyên. Rất ít tác giả khiến mình có những xúc động mãnh liệt đến vậy. Đến với thế giới ngôn tình này, ban đầu đơn thuần chỉ là vì giải trí, nhưng tới bây giờ, có thể nói, mục đích giải trí ấy đã chuyển thành sự ám ảnh, chiếm lấy suy nghĩ của mình, không nguôi...

39. Chương 39: Bài Cảm Nhận Của Lệ Thiên

Trong cuộc đời mỗi con người, liệu có bao nhiêu lần 12 năm?

Đối với một cô bé chưa hiểu chuyện đời như tôi, tình cảm là thứ gì thật mơ hồ, thật đáng mong đợi. Đã được ba năm rồi, từ những cuốn sách màu hồng ấy, tôi dần đọc sang những màu xám của câu chuyện. Nếu như “Bến xe” khiến tôi thấy được hiện thực tàn nhẫn và cho tôi cảm giác man mác buồn, thậm chí là đau lòng vô tận, “Không đợi anh ngoảnh lại” lại cho tôi những suy ngẫm.

Xuyên suốt những chương truyện, Lâm Dịch Nhi đã nhắc lại khá nhiều lần cụm từ “mười hai năm”. Con người ta có được bao nhiêu năm sống trên đời? Quảng thời gian mười hai năm ấy, nghe qua thì thật đơn giản, mà lại có biết bao nỗi niềm trôi dạt theo tháng năm. Ai cũng mang trong mình một mối tình, ai cũng có quá khứ, nhưng hiện thực không cho phép họ sống mãi trong quá khứ. Viện Viện rồi cũng lấy chồng, Kỉ Dục Phi yêu Viện Viện nhưng không hề phản đối, Diệp Tiểu Du yêu Kỉ Dục Phi mười hai năm, trong lòng luôn mong muốn có được cái ngoảnh đầu quay lại của anh để nhìn thấy cô, nhưng rồi cũng chấp nhận cưới Kỉ Dục Phi dù biết hai người sẽ chẳng hề hạnh phúc.

Đối với tôi, Diệp Tiểu Du khá tài giỏi và độc lập. Tình yêu của Tiểu Du dành cho Kỉ Dục Phi không phải là câu nói “em yêu anh”, không phải là những lời nói ngọt ngào và nụ cười hạnh phúc khi ở bên cạnh anh, mà chính là những hành động chăm sóc từng li từng tí cho anh. Tình cảm của cô rộng lớn như vậy, lại cũng nhỏ bé như vậy, tuy thật đau lòng nhưng tôi cảm thấy vô cùng đáng giá. Nào có mấy ai có thể có tình cảm yêu thương kéo dài suốt mười hai năm? Có một khoảng thời gian như vậy, tôi coi đó là món quà, là mảnh ghép đáng quý trong bức tranh cuộc đời Diệp Tiểu Du. Bước chân ra khỏi mảnh ghép ấy, Diệp Tiểu Du gặp được Trọng Khải. Mười hai năm yêu thầm Kỉ Dục Phi đổi lại năm năm sống bên Trọng Khải, được yêu thương, được dỗ dành, được có một cuộc sống gia đình hạnh phúc. Từng câu chữ của Lâm Dịch Nhi khiến người ta phải suy ngẫm, cuộc sống hôn nhân thực sự là thế nào.

Không đợi anh ngoảnh lại

Vì nếu có thể ngoảnh lại, liệu anh có nhìn về em?

Không đợi anh ngoảnh lại,

Vì quả thật, em đã đợi anh lâu lắm rồi,

Trái tim dần cạn kiệt,

Tâm hồn dần khô úa,

Anh đã ngoảnh lại chưa?

Không đợi anh ngoảnh lại,

Vì thật sự, em đã đợi anh, đợi anh lâu lắm rồi...

Trong câu chuyện, nếu nhắc đến nhân vật tôi không ưa nhất, có lẽ là Kỉ Dực Phi. Lúc từng câu chữ trôi dạt trong đầu, tôi luôn có cảm giác thiên vị Trọng Khải hơn. Kỉ Dực Phi trong mắt tôi cho dù vẫn tưởng mình yêu Viện Viện, nhưng sự phản bội về thể xác mà Kỉ Dực Phi để cho Tiểu Du khiến tôi chẳng thể nào yên lòng. Kỉ Dực Phi không yêu Tiểu Du cũng được, quyết định yêu anh ta là của Tiểu Du. Nhưng trong cuộc sống hôn nhân, tôi vẫn tin rằng ít nhất Kỉ Dực Phi sẽ chung thủy với Tiểu Du. Lần không kiểm chế được mà để Tiểu Du nhìn thấy tại nhà, cùng lần trong xe ô tô với nữ thư kí xinh đẹp kia đã khiến tôi hoàn toàn mất cảm tình với Kỉ Dực Phi. Thật phũ phàng, thật tàn nhẫn với Tiểu Du. Hành động ấy của Kỉ Dực Phi chính là chà đạp lên tình cảm mười hai năm của cô. Cho dù có nuối tiếc, nhưng quả thực đã muộn.

Anh đã quay đầu lại, nhưng lẽ nào em còn phải đứng yên nơi con đường đó chờ anh?- Trích dẫn không trong truyện =))

Nếu như Kỉ Dực Phi đã mang đến một màu xám ảm đạm cho cuộc đời Tiểu Du, thì chính Trọng Khải là người mang lại ánh sáng đến cuộc đời cô. Tính cách của Trọng Khải, nếu dễ nghe thì là đáng yêu, mà khó nghe hơn chút sẽ là tăng băng. Anh không biết cách tốt nhất để biểu hiện ý của mình, cũng chẳng hề lãng mạn, nhưng anh đã mang tới cho Tiểu Du một thứ mà Kỉ Dực Phi trước nay chưa từng cho cô: mái ấm gia đình. Tôi đã ấn tượng, đã bật cười, và đã cảm động trước nhân vật này. Xoay quanh câu chuyện, có niềm vui, có nỗi buồn, nhưng Trọng Khải có lẽ là điểm sáng hạnh phúc trong câu chuyện. Đọc đến chương sát cuối, tôi có chút ngạc nhiên với Trọng Khải. Nếu như trong các cuốn truyện tôi đã đọc, nhân vật nữ sẽ là người ra đi và để lại đơn li hôn, bây giờ lại là Trọng Khải để lại. Sự tự ti về tình cảm Tiểu Du dành ỉnh của anh, cùng với sự khiêu khích của Kỉ Dực Phi đã khiến anh chưa kịp nhìn rõ Tiểu Du yêu thương mình đến mức nào đã rời đi. Cho dù chỉ còn một chương nữa là kết thúc, nhưng tôi thực sự vẫn muốn câu chuyện nán lại, nán lại để xem tính đáng yêu của Trọng Khải =]

Kết cục của truyện, tôi chỉ dám gần chắc chắn là Tiểu Du sẽ có một happy ending với Trọng Khải, nhưng biết đâu đấy?

Bài cảm nhận của Hoàng hôn màu đỏViết cho Kỉ Dực Phi người đàn ông ngốc nghếch trong tình yêu.

Khi “Không đợi anh ngoảnh lại” kết thúc, lòng tôi đã có rất nhiều trăn trở, không phải vì tôi không hài lòng với cái kết mà ngược lại, tôi cảm thấy cái kết quá đẹp, Diệp Tiểu Du đã có được hạnh phúc, tình yêu mà cô ấy mong muốn, mỗi nhân vật đều tìm được ỉnh một con đường riêng nhưng tôi lại vẫn thấy có gì đó đau đáu trong lòng. Phải rồi, chính là Kỉ Dực Phi, một nhân vật tôi không biết phải dùng chữ ghét hay thương khi nhắc đến anh ấy.

Như mọi câu chuyện tình yêu khác, anh ấy xuất hiện từ đầu câu chuyện với tất cả những gì tiêu biểu nhất ột nam chính tiêu chuẩn, đẹp trai, tuấn tú, tài giỏi, mạnh mẽ, bá đạo, lịch thiệp và chung tình... chỉ tiếc rằng mối tình si đó lại đặt nhầm chỗ. Anh yêu Viện Viện, người con gái ấy lại chỉ coi anh như anh trai, tình cảm, sự quan tâm của anh đều dành hết cho Viện Viện nhưng lại không được đền đáp để rồi tiếc thay, anh đã bỏ lỡ đi một trái tim yêu thương mình, bỏ qua một Diệp Tiểu Du lẳng lặng, bình thản như nước suối. Tuy rằng anh lấy Diệp Tiểu Du, tuy rằng ở bên cô, tự tin rằng mình có thể nắm bắt được cô, tự tin rằng chỉ cần mình gọi, mình cần là cô sẽ xuất hiện nhưng anh đâu ngờ, tình yêu, sự bao dung, nhẫn nại, mọi thứ đều chỉ có cho nó riêng một giới hạn, chạm đến giới hạn thì có là tình yêu 12 năm cũng sẽ chẳng đủ để níu kéo lại cho những lần vô tâm trước đó. Có thể anh không hiểu tình cảm của cô nhưng anh không thể không nhận ra sự tồn tại của cô. Là một người chồng nhưng anh có từng hiểu cô muốn gì, cô cần gì, thậm chí đến ngày sinh nhật của cô cũng không hay biết. Trách anh quá vô tâm sao? Có lẽ cũng chẳng cần nữa rồi...

Hiểu lầm nối tiếp hiểu lầm, sai lầm chồng chất sai lầm, chỉ đến khi Diệp Tiểu Du bỏ đi thì anh mới nhận ra mình đã yêu cô mất rồi, nhưng thế thì sao? Người ta vẫn nói “Gặp đúng người vào đúng thời điểm thì đó là hạnh phúc” nhưng gặp đúng người thì sao, đúng lúc thì sao, nếu không biết nắm bắt cơ hội thì hạnh phúc sẽ chẳng dừng lại và rơi xuống đầu anh, hạnh phúc chỉ giành cho những người cố gắng đấu tranh vì nó mà thôi. Anh đã bỏ lỡ... bỏ lỡ là bỏ lỡ thôi...

Rồi anh cũng cố gắng sửa chữa sai lầm của mình nhưng mọi thứ cũng đã muộn, trên đời này có hiệu thuốc nào bán thuốc hối hận? Không có. Mãi mãi không có thứ thuốc ấy để rồi hối hận trở thành từ đáng sợ nhất

trong cuộc đời mỗi con người. Đáng lẽ anh đã có được hạnh phúc của mình, vợ hiền con ngoan và một tình yêu như mơ nhưng tất cả đều đã trôi xa. Trách ai? Tôi cũng chẳng muốn trách ai nữa. Đã từng rất chán ghét Kỷ Dực Phi, đã từng nghĩ trong đầu về nhân vật này rằng “Có không giữ, mất đừng tìm” nhưng nỗi đau, sự ăn năn, hối hận suốt 5 năm của Kỷ Dực Phi lại khiến tôi mềm lòng lại. Phải rồi, ai cũng có sai lầm, có lẽ không còn cơ hội để sửa sai nhưng cũng không vì thế mà trách móc người đã biết hối hận mãi được.

Tiếc cho anh và xót xa khi nghe đoạn đối thoại của anh và cô bé Diệp Nhi, dù với anh, nó là “Vận mệnh đã để anh bỏ lỡ một tình yêu tuyệt đẹp nhưng lại ban cho anh một trách nhiệm tuyệt đẹp. Có yêu thương, mất đi, trách nhiệm, cuộc đời anh đã đủ phong phú rồi. Không cần phải quay đầu nhìn về quá khứ mà tiếc thương, ngày mai của anh vẫn sẽ luôn ngập tràn hi vọng.” nhưng tôi vẫn không đành lòng. Giá như... chỉ một chút thôi...

Nhưng thôi, tiểu thuyết chỉ là tiểu thuyết, khép những trang sách lại chúng ta lại quay về với đời thường. Câu chuyện tình yêu với đủ cung bậc cảm xúc của Lâm Dịch Nhi đã khiến chúng ta được trải nghiệm rất nhiều điều, như vậy là đã quá đủ rồi phải không?

Trong cuộc đời, ở đâu đó vẫn có những người yêu nhau và bỏ lỡ nhau, đó là vì chữ duyên chưa đủ sâu mà thôi. Tôi vẫn tin rằng, hạnh phúc chỉ giành cho những ai biết nắm bắt và trân trọng nó như Trọng Khải nên dù anh đến quá muộn, không phải là nam chính thực sự nhưng chẳng sao cả, vì anh đã biết nắm bắt lấy tình yêu của mình và biết trân trọng nó.

Cuối cùng, cảm ơn tác giả Lâm Dịch Nhi, ss Maroon, Vikini và bạn Heo đã cùng đem đến cho người đọc một câu truyện hay và đẹp như vậy ^^

Bài cảm nhận của bạn Ngọc Nga Một câu chuyện tình yêu với nhiều cung bậc cảm xúc, đưa người đọc quay lại với những yêu thương và tiếc nuối; hạnh phúc có, ngọt ngào có, nhưng quanh đâu đó vẫn là niềm tiếc nuối mơ hồ... Giá như... Mỗi chương truyện đưa ta đi từ cảm xúc này tới cảm xúc khác, để rồi tự hỏi, nếu là ta thì ta sẽ làm thế nào?

Một Diệp Tiểu Du xinh đẹp, thông minh, thành đạt trên con đường sự nghiệp, một Kỷ Dực Phi vô tâm đến vô tình, một Kỷ Siêu nồng nàn như lửa, một Trọng Khải ấm áp, đầy bình yên. Tất cả như chạm vào sâu trong mỗi chúng ta những điều day dứt. Hi vọng ở đâu đó, họ được hạnh phúc, bình yên.

Tiểu Du, người con gái xinh đẹp, là hình mẫu của biết bao người. Ở Tiểu Du, ta thấy được sự kiên cường nhưng cũng đầy tình cảm của một người con gái Á Đông. Với sự cố gắng của mình, Tiểu Du đã thành công trên con đường sự nghiệp. Có một tình yêu đơn phương suốt 12 năm trời, phải nói rằng đầy khổ đau và day dứt. Tình yêu của Tiểu Du làm chúng ta nhớ lại một thời, dù ngắn dù dài của những đơn phương thầm kín. Đâu đó trong tình cảm của Tiểu Du, ta dường như bắt gặp hình ảnh của chính mình, của những lúc đơn phương. Một cô gái mạnh mẽ, dám yêu, dám chấp nhận theo đuổi tình yêu mà tưởng chừng như vô vọng, dám cho đi mà không hề đòi hỏi được nhận lại... Cứ tưởng rằng hạnh phúc sẽ mỉm cười với cô khi người chồng của cô chính là chàng trai mà 12 năm cô yêu thương đó – Kỷ Dực Phi. Nhưng dường như tất cả không như sự mong đợi, hạnh phúc trong tưởng tượng của cô thật khác xa với hiện thực. Cô cất bước chân đi, chấp nhận buông tay hạnh phúc ôm ấp của một thời, với những nhung nhớ triền miên đầy đau đớn.

Kỷ Dực Phi, một chàng trai vô tâm đến vô tình, không biết quý trọng hiện tại. Để rồi đến lúc mất đi mới hối tiếc, vội vã đi tìm. Nhưng liệu có thể tìm lại được không khi bên cô vẫn còn nhiều người trân trọng, nâng niu cô?

Kỷ Siêu- chàng trai có trái tim rực lửa. Ở anh toát ra vẻ nhiệt tình, đầy nồng nàn của một chàng trai trẻ lần đầu biết yêu thương, nhung nhớ. Nồng nàn, mạnh mẽ, đầy yêu thương. Thế nhưng, tình cảm anh trao đi không đúng người nhận, để rồi anh phải khổ đau với những tình cảm đầu đời.. Còn Tiểu Du, trái tim cô dường như không còn chỗ để đón nhận tình cảm này được nữa rồi. Vẫn hi vọng chàng trai này sẽ được hạnh phúc, dù người đó không phải là Tiểu Du..

Trọng Khải, một giáo sư giỏi giang, đầy ấm áp. Tình cảm của anh dành cho Tiểu Du vừa nhẹ nhàng, ấm áp và đầy bao dung. Với sự chân thành của mình, anh đã mang lại cho Tiểu Du những điều thật ngọt ngào và hạnh phúc, giúp cô xóa đi những đau khổ trước đó. Trọng Khải là người đã dắt Tiểu Du bước ra khỏi quá khứ, biết bằng lòng với hạnh phúc hiện tại.

Đến lúc này ta vẫn chưa biết con tim của Tiểu Du sẽ lựa chọn ai, nhưng vẫn mong cho các nhân vật của ta sẽ được hạnh phúc mỹ mãn...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-doi-anh-ngoanh-lai>